

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА

ДЖЕЙМС РОЛИНС

Автор на **•ЧЕРНИЯТ ОРДЕН•**

ШАМЪТ НА ЮДА

"Ролинс е един от най-изобретателните разказвачи на нашето време!"

— Линкълн Чайлд —

Джеймс Ролинс

Щамът на Юда

На Каролин Маккрей,
която изчете всичките ми ранни писания, без да умре от смях.

БЛАГОДАРНОСТИ

Твърде малко място за твърде много хора.

Първо, на всички в „Харизър Колинс“, дължа ви искрена, макар и позакъсняла благодарност за десетте години сътрудничество:

На големите пушки Майкъл Морисън и Лиза Галагър благодаря за подкрепата и доверието. Минало, настоящо и бъдещо.

На художниците Ричард Акуан и Томас Егнър благодаря за чудесното оформление на книгите. Гордея се с работата ви.

На маркетинг-директорите Адриен Дипиетро и Тавиа Ковалчук благодаря за енергията, с която доближиха книгите ми до хората... и привлякоха вниманието им!

На най-добрия пиар-скип на света, Пам Спенгълър-Джафи и Бази Портър, благодаря, че не ме накараха да скачам от едномоторен самолет в Аляска.

На трите жени, които отвориха пътя ми към книжарниците – Лин Грейди, Лиате Щелик и Деби Стеир – огромно благодаря (това го пиша коленичил).

На неустрашимата сила зад националните продажби и отчети – Карла Паркър, Брайън Гроган, Брайън Макшери и Марк Густафсон – благодаря ви за усилията, с които наложихте книгите ми на пазара.

На Майк Спрадлин благодаря за продажбите и зомбитата (не задължително в този ред).

И на десетките други, които няма как да спомена, но чийто труд оценявам високо – БЛАГОДАРЯ!

Сред хората от по-близкото ми обкръжение по особен начин изпъква дяволската дружинка, която разкъсва всяка глава на парчета и я препореджда в нещо по-добро – Пени Хил, Стив и Джуди Прей, Крис Кроу, Лий Гарет, Майкъл Галоуглас, Ленард Литъл, Кати Л'Еклюз, Деби Нелсън, Рита Риптоу, Дейв Мъри, Денис Грейсън, Джейн О'Рива и Каролин Уилямс. Специална благодарност дължа на Стив Прей за картата и на Пени Хил за безбройните работни обеда. На Чери Макартър – за набора от статии върху последните оръжейни технологии. на Дейвид Силвиан за мъченическото търпение да изслуша откъсите, които му четях на глас (ушите ти все някога ще спрат да кървят).

И още веднъж – на четиримата, които работиха с мен от началото до края: фантастичната ми редакторка Лиса Кюш и безстрашната ѝ колежка Мей Чен, на непоколебимите ми агенти Рас Гален и Дани Барър. Вие, хора... сте голяма работа!

И накрая, нека подчертая дебело, че за всякакви фактологически и други грешки следва да вините само и единствено мен.

БЕЛЕЖКИ ОТ ИСТОРИЧЕСКИТЕ АРХИВИ

Мистерия. В началото на 1271 година седемнайсетгодишният венецианец Марко Поло тръгва с баща си и чичо си на пътешествие към палатите на Кублай хан в Китай. Въпросното пътешествие продължило цели двайсет и четири години и донесло фантастични истории за екзотичните земи, простиращи се на изток от границите на познатия свят – вълнуващи разкази за безкрайни пустини и богати на нефрит реки, за големи градове и многобройни флотилии, за черни камъни, които горят, и за пари, направени от хартия, за невиджани зверове и чудати растения, за човекоядци и шамани.

След като служил седемнайсет години в двора на Кублай хан, през 1295 – а Марко се върнал във Венеция, разказите му били записани от френския писател Рустичело и така се появила книгата „Le Divisament dou Monde“ (или „Описанието на света“). Европа се прехласнала. Дори Христофор Колумб взел със себе си екземпляр от книгата на Марко Поло, когато поел с корабите си към Новия свят.

Ала имало една история, която Марко Поло не пожелал да разкаже в книгата си, а само загатнал за нея. Когато дошло време да напусне Китай, Кублай хан му дал четиринадесет големи кораба и шестстотин мъже. Но когато след две години Марко Поло пристигнал във Венеция, от флотилията му били останали само два кораба и осемнайсет мъже.

Съдбата на другите кораби и хора остава мистерия и до ден днешен. Корабокрушение ли е претърпял великият венецианец, бури ли са потопили корабите му, или са го нападнали пирати? Марко Поло така и не казал. А на смъртния си одър, когато го помолили за повече подробности, Марко отговорил така: „Не съм разказал и половината от онова, което видях“.

„Чумата застигнала най-напред град Кафа на Черно море. Там могъщите монголи татари обсаждали генуезките търговци. Чумата ударила монголските армии с горящи циреи и кръвоизливи. Покосени от страшната болест, монголските вождове мятали мъртвци с обсадните си катапулти през стените на генуезците и чумата плъзнала сред руините на града. В година 1347 след рождението на Сина Божия генуезците побягнаха с дванайсет галери към родната Италия, пузнаха котва в пристанището на Месина и донесоха Черната смърт на нашите брегове“.

– дук М. Джовани (1356), превод Райнхолд Себастиан „Il Aposcalypse“ (Милано: А. Мондадори, 1924), 34–35

„Можем само да гадаем защо бубонната чума внезапно е напуснала пустинята Гоби в Китай през Средните векове и е покосила една трета от световното население. Всъщност никой не знае защо толкова много от заразните болести и грипните щамове през последното столетие – САРС, птичият грип – идват именно от Азия. Ако все пак знаем нещо със сигурност, то е, че следващата пандемия отново ще дойде от Изтока“.

– Център за контрол и превенция на болестите, САЩ, „Преглед на инфекциозните заболявания“, май 2006 г.

1293

Полунощ

Остров Суматра, Югоизточна Азия

Виковете най-после бяха стихнали.

Дванайсет клади горяха в среднощното пристанище.

– *Il dio, Il perdonna...* – прошепна баша му, но Марко знаеше, че Бог никога няма да им прости този грях.

Шепа мъже чакаха до двете издърпани на брега лодки, единствени свидетели на погребалните клади в тъмната лагуна. С изгрева на луната дванайсетте кораба, дванайсетте великолепни кораба, бяха подпалени с все екипажите им, както мъртвите, така и малцината още живи нещастници. Мачтите протягаха обвинителни огнени пръсти към небесата. Дъжд от горящи въглени обсипваше плажа и шепата свидетели. Вонеше на изгоряло месо.

– Дванайсет кораба – промълви чичо му Масео, стиснал в юмрук сребърното разпятие. – Точно колкото са били Божиите апостоли.

Поне писъците на умиращите бяха замлъкнали. Сега само пукотът

и басовият рев на пламъците стигаха до песъчливия бряг. Искаше му се да извърне взор. Като някои от другите, които стояха на колене в пясъка с гръб към водата, лицата им бледи като платно.

Всички бяха съблечени до голо. Огледали бяха взаимно и подробно телата си за издайнически признаци. Дори принцесата на великия хан, прикрила се зад стъкмен от корабно платно параван, носеше единствено скъпоценната си диадема. Марко плъзна поглед по стройната ѝ снага, която прозираше през платното, осветена от огньовете. Нея я бяха огледали слугините ѝ, също голи. Казваше се Кокежин, Синята принцеса, девица на седемнайсет години, на колкото беше и Марко, когато потегли от Венеция. Великият хан им беше възложил отговорната задача да я предадат жива и здрава на годеника ѝ, хана на Персия, братов внук на Кублай хан.

Сякаш преди цяла вечност.

Наистина ли бяха минали само четири месеца, откакто първият моряк се разболя, с мокри рани по слабините и под мишниците? Болестта се разпространяваше като горящо масло, измряха толкова много гребци и моряци, че галерите по неволя заседнаха на този остров, пълен, с човекоядци и невиджани зверове.

Дори и сега откъм тъмната джунгла се чуваха барабани. Ала диваците знаеха, че не бива да припарват до временното укрепление, така както вълкът заобикаля отдалеч болната овца, подушил миризмата на разложение. Единствените знаци за хранителните им навици бяха обвитите с лиани черепи, повесени по клоните на дърветата като предупреждение.

Болестта беше държала диваците на разстояние.

Досега.

Огънят най-сетне беше унищожил болестта, останали бяха само шепата оцелели.

Малцината без червени струпеи по тялото.

Преди седем нощи болните бяха оковани в галерите, оставиха им храна и вода. Другите останаха на брега да се оглеждат един-друг за издайническите рани. През цялото време окованите на галерите мъже и жени викаха през дялящата ги от брега вода на лагуната, умоляваха, плачеха, молеха се, ругаеха, крещяха. Ала най-лоши бяха изблиците на умопомрачен, истеричен смях.

По-добре да им бяха прерязали гърлата, за да им спестят по-големите мъки, но ги беше страх от кръвта на болните. Така че ги бяха оковали на галерите в компанията на мъртвите им другари.

А после, тази вечер, когато слънцето залезе, странно сияние се появи във водата около две от галерите, пълзеше като разляно мляко по спокойната черна вода. Бяха виждали същото сияние и преди, във вирчетата и каналите под каменните кули на прокълнатия град, от който бяха избягали.

Болестта търсеше път за бягство от дървения си затвор.

Вече нямаша избор.

Галерите – всички освен онази, с която да заминат – бяха подпалени.

Масео, чичото на Марко, тръгна между оцелелите. Даде им знак да прикрият голотата си, ала тъканата вълна не можеше да скрие чувството им на дълбок вътрешен срам.

– Това, което направихме... – започна Марко.

– Трябва да си остане между нас – довърши вместо него баща му и му подаде една роба. – Само дума да се чуе за заразата и не ще ни приемат в никое пристанище. Но тази вечер ние убихме болестта с очистващия огън, изкоренихме я и от флотилията си, и от тези води. Сега ни остава само да се приберем у дома.

Докато Марко навличаше робата през главата си, баща му забеляза какво е начертал синът му с пръчка в пясъка. Сви устни, заличи с пета начертаното и вдигна умолително и настойчиво очи към сина си.

– Никога, Марко... никога...

Ала споменът не можеше да се заличи толкова лесно. Марко беше служил на Великия хан като учен, пратеник, дори като картограф – бе описал много от завладенията от него земи.

Баща му заговори отново:

– Никой не бива да узнава какво сме намерили... то е прокълнато.

Марко кимна и не каза нищо за онова, което беше начертал в пясъка. Прошепна само три думи.

– Citta dei Morti.

Лицето на баща му, и без това бледо, побеля още повече. Но Марко знаеше, че не само чумата плаши баща му.

– Закълни ми се, Марко – настоя той.

Марко плъзна поглед по набразденото от дълбоки бръчки лице на баща си. През последните четири месеца той беше остарял повече, отколкото за десетилетията, прекарани с хана в Шангду.

– Закълни се в светлата памет на майка си, че никога не ще проговориш за онова, което открихме и което направихме.

Марко още се колебаеше.

Баща му го стисна силно за рамото.

– Закълни ми се, синко. За твое добро е.

Марко позна ужаса, отразен в огрените от огньовете очи... позна и молбата. Не можеше да откаже.

– Ще си мълча – обеща накрая той. – До смъртта си и след това. Кълна се, татко.

Чичо му се приближи, чул клетвата на по-младия мъж.

– Изобщо не трябваше да влизаме там, Николо – каза той на брат си, но обвинителните думи бяха предназначени за Марко.

Тримата се умълчаха, притиснати от тежестта на споделените тайни.

Чичо му беше прав.

Марко си представи речната делта отпреди четири месеца. Тъмната река се вливаше в морето, обточена от гъст листак и пищни лиани. Дошли бяха да подновят запасите си от прясна вода, докато траят дребните поправки на две от галерите. Изобщо не трябваше да тръгват нагоре по реката, но Марко беше чувал истории за велик град отвъд ниските планини. И понеже ремонтът щеше да трае десетина дни, той отдели четиридесет мъже от хората на хана и тръгна с тях да разбере какво се крие от другата страна. От едно било видяха каменна кула дълбоко в гънките на гората, висока кула, която грееше в сиянието на зората. И тя го привлече като фар.

Ако не друго, поне притихналата гора трябваше да го предупреди. Не се чуваха барабани. Нито птича песен, нито маймунски крясъци. Градът на мъртвите ги беше чакал търпеливо.

Беше направил ужасна грешка.

И тя им струваше не само кръв.

Тримата не можеха да откъснат поглед от догарящите галери. Една мачта се срина като отсечено дърво. Преди две десетилетия бащата, синът и чичото бяха напуснали Италия с благословията на папа Григорий X, със задачата да навлязат в земите на монголите чак до ханските палати и градини в Шангду, и бяха останали там твърде дълго, като яребици в клетка. Бяха станали любимци на двора, хански фаворити, но скоро откриха, че са станали и пленници – оковани не с вериги, а с огромното и задушавачо приятелство на хана. Не можеха да си тръгнат, без това да е обида за благодетеля им. Затова не можаха да повярват на късмета си, когато най-сетне им се удаде да потеглят обратно към Венеция като ескорт, който да отведе принцеса Кокежин при персийския ѝ годеник.

„Де да не бяхме напускали Шангду...“ – Слънцето скоро ще изгрее

– каза баща му. – Да не се бавим повече. Време е да поемем към дома.

– И ако стигнем до родния бряг, какво ще кажем на Теобалдо? – попита Масео, като назова с рожденото му име мъжа, някога приятел на семейство Поло, по-късно издигнат до папския трон под името Григорий X.

– Не знаем дали още е жив – отговори бащата на Марко. – Толкова дълго ни нямаше.

– Но ако е жив, Николо? – настоя брат му.

– Ще му кажем всичко, което знаем за монголите, за обичаите им, за силните им страни. Така, както ни беше поръчано в едикта му при заминаването ни. Но за чумата... няма да казваме нищо. С това се свърши.

Масео въздъхна, но във въздишката му нямаше особено облекчение. Марко знаеше какво се върти в главата му.

„Чумата не е виновна за всички, които изгубихме“. Баща му повтори по-твърдо, сякаш думите имаха силата на заклинание:

– Свърши се.

Марко погледна двамата възрастни мъже; баща му и чичо му бяха обрамчени от нажежена пепел и черен дим на фона на нощното небе. Никога нямаше да се свърши, поне докато те го помнеха.

Сведе поглед към краката си. Макар баща му да беше заличил начертаното в пясъка, то още гореше ярко пред вътрешния му взор. Беше откраднал карта, нарисувана върху обработена дървесна кора. Нарисувана с кръв. Храмове и кули, пръснати из джунглата.

Всичките празни.

С изключение на мъртъвците.

Земята беше обсипана с трупове на птици, нападали бяха по каменните площи, покосени в полет. Нищо не беше оцеляло. Мъже, жени и деца. Волове и други домашни животни. Големи змии висяха от клоните, а плътта се издуваше под люспите им.

Единствените живи обитатели бяха мравките.

С всякакъв размер и цвят.

Плътнали по камъните и труповете, те бавно оглозгваха всичко мъртво.

Но той беше сгрешил... още нещо чакаше падането на нощта.

Марко прогони спомена.

Когато разбра, баща му изгори картата и пръсна пепелта ѝ в морето. Направи го, преди първият моряк да се разболе.

– Нека потъне в забрава – предупреди ги тогава Николо. – То няма нищо общо с нас. Нека историята го погълне.

Марко щеше да зачете молбата на баща си и клетвата си. Тази история никога нямаше да разкаже. Все пак впери поглед в пясъка пред краката си. Точно той, който беше записал за идните поколения толкова много история... редно ли беше да унищожи подобно знание?

Ако имаше друг начин да го запази...

Сякаш прочел мислите му, Масео изрече на глас онова, което ужасяваше всички:

– А ако ужасът се надигне отново, Николо, ако някой ден стигне и до нашите брегове?

– Тогава ще дойде краят на човешката тирания върху този свят – с горчивина отговори бащата на Марко. Почука с пръст по разпятието върху голата гръд на брат си. – Свещеникът знаеше най-добре. Неговата саможертва...

Кръстът принадлежеше на брат Агреер. В прокълнатия град Доминиканецът беше жертвал живота си, за да спаси техния. Бяха сключили черна сделка. Оставили го бяха там по негово собствено настояване.

Племенникът на папа Григорий X.

Марко прошепна, вперил поглед в гаснещите огньове и тъмната вода:

– Кой Бог ще ни спаси следващия път?

22 май, 18:32

Индийският океан

10° 44' 07.87" Ю / 105° 11' 56.52" И

– Някой да иска още бира? Казвайте, докато съм долу – извика Грег Тунис откъм долната палуба.

При вика на съпруга си доктор Сюзан Тунис се усмихна, оттласна се от водолазната стълба и се прехвърли на откритата палуба при кърмата. Свали надуваемата си жилетка и струпа водолазното си оборудване на полицата зад пилотската кабина на изследователската яхта. Кислородните й бутилки изтракаха, когато ги нареди до другите.

Освободена от тежестта на екипировката, тя грабна една хавлиена кърпа и подсуши русата си коса, изгорена почти до бяло от слънцето и солената вода. После свали с едно движение ципа на водолазния си костюм.

– Тара-да-дам... да-дам... – изригна откъм шезлонга зад гърба й.

Дори не си направи труда да се обърне. Очевидно някой беше прекарал твърде много време в стриптийзборските клубове на Сидни.

– Професор Апългейт, непременно ли трябва да правите това всеки път, когато събличам водолазния си костюм?

Сивокосият геолог с очила с тънки рамки я гледаше с одобрение; в скута му лежеше отворен справочник по военноморска история.

– Липсата на коментар, когато прекрасна млада жена се освобождава от излишното облекло, е непростим пропуск за всеки джентълмен.

Сюзан извади ръце от водолазния костюм и го смъкна до кръста си. Отдолу беше с цял бански. От опит знаеше, че горнището на бански от две части е склонно да се смъква заедно с водолазния неопрен. И макар че нямаше нищо против по-възрастният с трийсетина години от нея професор да я зяпа, чак такова безплатно шоу не беше склонна да му осигури.

Съпругът ѝ се подаде над стълбите с три запотени бутилки бира, прихванал ги за гърлата между пръстите на едната си ръка. Видя я и се ухили.

– Стори ми се, че те чух да трополиш, и явно не съм сбъркал.

Излезе на палубата и разгъна високата си снага. Облеклото му се състоеше от бели шорти и широка разкопчана риза. Когато се запознаха, Грег работеше като корабен механик в пристанище Дарвин, а Сюзан се беше озовала там във връзка с ремонта на една от яхтите на университета в Сидни. Оттогава бяха минали осем години. Само преди три дни бяха отпразнували петата годишнина от сватбата си. Импровизираното тържество се състоя на борда на яхтата, пушна котва на сто морски мили от атола Киритимати, познат повече като остров Рождество.

Грег ѝ връчи една бутилка.

– Някакъв успех със замерванията?

Тя отпи с наслада дълга глътка. Цял следобед беше стискала соления мундшук между зъбите си и студеното питие ѝ се стори истинска амброзия.

– Уви, не. Още не мога да открия защо са излезли на брега. Преди десет дни осемдесет делфина от вида *Tursiops aduncus*, характерен на Индийския океан вид, бяха излезли на брега по яванското крайбрежие. Изследователският проект на Сюзан се занимаваше основно с дългосрочните ефекти на сонарната интерференция върху представителите на семейство китови, която често беше ставала причина за самоубийственото поведение на тези животни в миналото. Обикновено разполагаше с екип от студенти и докторанти, които да и помагат, но това пътуване беше замислено като ваканция със стария ѝ наставник. Беше си чисто съвпадение, че такова масово самоубийство се беше случило в района –

оттам и удълженият им престой.

– Възможно ли е да става въпрос за нещо друго, а не за сонар? – разсъждаваше на глас Апългейт и рисуваше с пръст кръгчета по изпотената бирена бутилка. – В този район често има микротрусове. Може пък някое дълбоководно земетресение да е уцелило тоналната вълна и тя да ги е хвърлила в самоубийствена паника.

– Онзи силен трус отпреди няколко месеца, помниш ли? – каза съпругът ѝ. Настани се на двойния шезлонг до професора и потупа мястото до себе си, приканваше я да седне.

– Може да са последващи трусове, как мислиш?

Сюзан не би могла да обори предположенията им. Серията силни земетресения през последните две години и чудовищното цунами в района бяха разорали океанското дъно. Всеки би се уплашил. Но не ѝ се вярваше това да е причината. Нещо друго се беше намесило. Рифът долу беше необичайно пуст. А малкото останали обитатели се бяха изпокрили в скални ниши и дупки в пясъка. Все едно целият риф беше затаил дъх.

Може би чувствителните създания наистина реагираха на микротрусове.

Сюзан смръщи чело и седна до съпруга си. Трябваше да се свърже по радиото с остров Рождество и да разбере дали са засекли някаква необичайна сеизмична активност в района. Преди това обаче имаше да сподели една новина, която утре сутринта със сигурност щеше да прати съпруга и във водата.

– Обаче намерих останки от потънал кораб.

– Не думай! – В пристанището на Дарвин Грег беше организиран обиколки на потопени бойни кораби от Втората световна: имаше ги в изобилие във водите край северното крайбрежие на Австралия. Определено си падаше по корабокрушения. – Къде?

Тя посочи разсеяно през рамо към водната шир.

– На стотина метра дясно на борд. Няколко черни греди стърчат от пясъка. Сигурно ги е разместил последният силен трус или пък вълнението от преминаващото цунами е засмукало покриващите ги пясък и тиня. Нямах много време да ги огледам. Реших да оставя това на някой експерт. – Сръга го в ребрата, после отново облегна глава на гърдите му.

Тримата седяха и гледаха как слънцето с последно закачливо намигване се потапя в морето. Беше им нещо като ритуал. Освен ако не ги застигне буря, никога не пропускаха залез. Яхтата се люлееше леко. Танкер в далечината примигваше лениво със светлинките си. Като се

изключи това, бяха съвсем сами.

Остро излайване стресна Сюзан и тя буквално подскочи. Не си беше дала сметка, че още е напрегната. Изглежда, странното поведение на всичко живо в рифа долу я беше заразило.

– Тихо, Оскар! – извика професорът.

Чак сега Сюзан забеляза липсата на четвъртия член на малкия им екипаж. Кучето изля отново. Трътлестата австралийска овчарка бе на професора. Понатрупал годинки и измъчван от артрит в ставите, Оскар прекарваше времето си проснат на слънце.

– Ще видя какво иска – каза Апългейт. – Оставям ви да си гукате. Пък и едно отскачане до тоалетната ще ми дойде добре. Да си отворя място за още една бира преди лягане.

Професорът стана с пъшкане и тръгна към носа с намерение да заобиколи към другия борд... но спря наскреж крачка, вперил поглед на изток, където небето тъмнееше.

Оскар изля отново.

Този път Апългейт не го смъмри. Вместо това се обърна към Сюзан и Грег и каза с тих и сериозен глас:

– Елате да видите.

Сюзан скочи. Грег стана. Отидоха при професора.

– Леле-мале... – проточи Грег.

– Може би това е прогонило делфините от морето – каза Апългейт.

Голямо петно се носеше по вълните на изток и излъчваше слабо призрачно сияние. Сребрилата светлина се надигаше и спадаше с движението на водата. Старото куче стоеше до перилото на десния борд и ръмжеше гърлено, вперило поглед в петното.

– Какво е това, по дяволите? – попита Грег. Сюзан се приближи до парапета и отговори:

– Чувала съм за подобно явление. Наричат го „млечна вода“. Документирани са разкази на моряци, виждали такова сияние в Индийския океан, първите датират още от времето на Жул Верн. През деветдесет и пета един сателит засне петно, покриващо стотици квадратни мили. Това тук е малко. – Малко друг път – изсумтя съпругът ѝ. Но какво представлява? Нещо като червен прилив? Тя поклати глава.

– Не точно. Червените приливи се дължат на цъфтящи водорасли. А тези сияния са резултат от биолуминесцентни бактерии, които се хранят с водорасли или с друг субстрат.

Не са опасни. Но ми се ще да...

Внезапен удар се чу изпод яхтата, сякаш нещо голямо я беше

блъснало отдолу. Оскар залая по-енергично. Тичаше напред-назад покрай парапета и се опитваше да промуши глава между пречките.

Тримата се наведоха през парапета да погледнат.

Сияният ръб на млечната вода се блискаше в кила на яхтата. От дълбините долу бавно се издигна голям силует, с корема нагоре, но още се гърчеше и тракаше със страшните си зъби. Огромна тигрова акула, дълга повече от шест метра. Светещата вода се пенеше над тялото ѝ, бълбукаше и превръщаше млякото в червено вино.

Сюзан изведнъж си даде сметка, че не вода клокочи над корема на акулата, а самата плът на огромната риба се отлюспва на широки парчета. Акулата бавно потъна и се скри от погледа им. Но из целия периметър на млечната вода вече се носеха други морски обитатели, някои се мятаха, други бяха мъртви – дребни китове, костенурки, стотици по-големи и по-малки риби.

Апългейт отстъпи назад.

– Тези бактерии май са зарязали диетата си от водорасли.

– Сюзан... – почна Грег.

Тя не можеше да откъсне поглед от мъртвешкото бяло поле. Трябваше да си признае, че въпреки ужаса изпитва и чисто научно любопитство.

– Сюзан...

Тя се обърна към него малко раздражено.

– Ти беше долу – обясни той и посочи. – В тази вода. Гмурка се цял ден.

– Е, и? Всички влизахме във водата, кой за повече, кой за по-малко. Дори Оскар си поплува.

Грег не вдигна очи да я погледне. Вместо това гледаше втренчено ръката ѝ под лакътя. Случваше се водолазният костюм да раздразни кожата ѝ, както сега, затова и все си чешеше ръката, откакто беше излязла. Не беше обърнала внимание, но разтревоженият поглед на Грег я накара да сведе очи. Кожата ѝ беше грапава от тежък обрив, влошен допълнително от чесането.

Сякаш изведнъж се появиха и червени резки, буквално пред очите ѝ.

– Сюзан...

Тя зяпна невярващо.

– Господи...

Но вече беше разбрала ужасната истина.

– Това нещо... е в мен.

ЗАРАЗА

1.

Тъмната Мадона

1 юли, 10:34

Венеция, Италия

Преследваха го.

Стефано Гало бързаше през открития площад. Утринното слънце вече напичаше каменните плочи на пицата и обичайната тълпа туристи търсеше сянка. Мнозина се трупаха в магазина за сладолед, сгущен на хладно до базиликата „Св. Марко“. Ала не тази сграда – най-високата във Венеция, с надвисналата си византийска фасада, тежките бронзови кости и кръглите куполи – беше негова цел.

Дори това благословено светилище не можеше да му предложи защита.

Имаше само една надежда.

Забърза крачка, подмина базиликата. Стотиците гълъби по площада се пръскаха пред него, но той вървеше напред, без да им обръща внимание. Вече нямаше смисъл да се крие. Бяха го намерили. Забелязал бе младия египтянин с черните очи и подрязаната брада още в другия край на пицата. Погледите им се бяха срещнали. Сега мъжът беше с тъмен костюм, който се стичаше като масло от широките му ръбести рамене. Когато не беше свързал за пръв път със Стефано, се беше представил за студент по археология от Будапеща, дошъл от името на стар негов приятел и колега от Атинския университет.

Египтянинът беше дошъл в Археологическия музей с въпроси за конкретен античен предмет. Със скромна стойност. Обелиск от родината му. Искаше да бъде върнат в Египет, разполагаше и с правителствено финансиране. Донесъл беше значителна сума, на преброени и стегнати с ластик пачки. Стефано, един от музейните куратори, не би отказал подобен подкуп с лека ръка – растящите медицински разходи покрай заболяването на съпругата му бяха на път да ги разорят окончателно. Нямаше да е първият, приел подобно тайно плащане; през последните две десетилетия египетското правителство упорито изкупуваше националното

си богатство от частни колекции и притискаше музеите да върнат онова, което по право принадлежи на Египет.

Така че Стефано се съгласи. Какво толкова, един малък и безинтересен каменен обелиск. Дори не беше изложен, а стоеше в сандък вече почти сто години. Сбитото му описание в архива обясняваше защо: „Мраморен обелиск без надпис, изкопан в Танис, датиран към късния династичен период (26 – а династия, 615 г. пр. Хр.)“. Нямаше нищо необикновено или интересно, поне докато не се вгледаш по-внимателно и не проследиш произхода му. Обелискът идваше от колекция, пазена в един от ватиканските музеи – Григорианския египетски музей.

Как се беше озовал в подземията на археологическия във Венеция си оставаше мистерия.

А после, вчера сутринта, Стефано беше получил вестникарска изрезка, изпратена по частен куриер в плик с един-единствен символ във въсърчен печат.

Σ

Гръцката буква „сигма“.

Значението на печата още не му беше ясно, но относно значението на приложената изрезка нямаше съмнения. Статия в една колона отпреди три дни разказваше за трупа на мъж, намерен на егейския бряг, с прерязано гърло и подутото тяло, с което пирували змиорки. Приливните вълни на свирепа буря изхвърлили трупа от морския му гроб. Разпознали трупа по зъбите – бе същият негов колега от Атина, който уж го беше препоръчал на египтянина. – Горкият, бил мъртъв от седмици.

Потресен до дъното на душата си, Стефано прибърза. Сега стискаше тежкия обелиск до гърдите си, увит в премазано платно и боцкаш от опаковъчната слама.

Беше го откраднал от подземиято, с пълното съзнание, че така излага на риск себе си, жена си и цялото си семейство.

Нямаше друг избор обаче. Освен статията в плика с печата имаше и бележка, без подпис, но очевидно писана набързо, с женски почерк. Предупреждение. Онова, което се твърдеше в бележката, изглеждаше невъзможно, невероятно, но той го беше изпробвал лично. И сам се беше убедил, че е истина.

Тичаше, а очите му се пълнеха със сълзи, хлип затъкна гърлото му.

Нямаше избор.

Обелискът не биваше да попада в ръцете на египтянина. Ала беше и товар, който той не искаше да носи повече от крайно необходимото. Жена му, дъщеря му... представи си подпухналото тяло на колегата си. И него и семейството му ли щеше да сполети същото?

„О, Мария, какво направих?“ Само един човек можеше да го спаси от товара. Онзи, който му беше изпратил писмото, предупреждението, подпечатано с гръцката буква. В края на бележката имаше адрес и час.

А той вече закъсняваше.

Незнайно как египтянинът беше разбрал за кражбата, явно беше усетил, че Стефано се кани да го преметне. И беше дошъл още призори. Стефано едва беше успял да избяга от кабинета си.

И както се оказа, недостатъчно бързо.

Погледна през рамо. Египтянинът беше изчезнал сред тълпата туристи.

Стефано се обърна напред и се запрепъва през сянката на кулата с камбаните, Campanile di San Marco. Някога тухлената кула беше служила за градска наблюдателница с просторната си гледка към доковете и пристанището. Де да можеше да предпази и него сега.

Целта му беше в другия край на малкото площадче. Там се издигаше Палатът на дожите, дворецът от четиринайсети век на тогавашните венециански управници. Готическите му арки на две нива го мамеха, обещаваха спасение във вид на истрийски камък и розов веронски мрамор.

Стиснал обелиска, той притича с омекнали крака през улицата.

Дали жената още е там? Дали ще го освободи от товара?

Хукна към спасителните сенки, далеч от прежурищото слънце и отблясъците на морската шир. Нямахше търпение да хлътне в лабиринта от коридори. Освен че беше лична резиденция на дука, дворецът на дожите служеше и като правителствена сграда, съдебна палата, социална служба, имаше дори и стар затвор. Един по-нов затвор се издигаше от другата страна на канала зад двореца, свързваше ги извит мост – печално известният Мост на въздишките, по който беше избягал някога Казанова, единственият затворник, измъкнал се от килиите на двореца.

Стефано хлътна под колонадата и отправи гореща молитва към призрака на Казанова да бди над бягството му. Дори си позволи да въздъхне облекчено, когато потъна в сенките. Познаваше двореца добре. Лесно беше да се изгубиш из тези коридори с безброй места за тайни срещи.

На това поне се надяваше Стефано.

Влезе в двореца през западната порта, като се смеси с група туристи. Озова се във вътрешния двор с двата древни кладенеца и великолепното мраморно стълбище, прословутата Стълба на гигантите. Заобиколи по края, като избягваше слънцето. Мина през една малка врата, използвана предимно за служебни цели, оттам през поредица административни помещения. В дъното им се намираше бившият кабинет на инквизитора – колко ли нещастни души са били подлагани на разпити и мъчения тук? Стефано продължи към каменната зала за изтезания. Някъде зад него се затръшна врата и той се сепна. Стисна обелиска още по-силно. Указанията бяха изрични.

Тръгна надолу по тясно стълбище, което го отведе в най-дълбоките зандани на двореца, известни като Кладенците. Именно тук бяха държали най-опасните затворници. Тук беше и мястото на неговата среща. Стефано си помисли за гръцката буква.

Какво ли означаваше?

Влезе във влажното помещение, разделено на килии от черен камък, с толкова ниски тавани, че човек не можеше да стои прав. Тук затворниците замръзвали през зимата или умирали от жажда през дългите венециански лета, мнозина от тях забравени от всички, освен от плъховете.

Стефано светна с едно малко фенерче.

Това най-ниско ниво на Кладенците изглеждаше празно. Той продължи напред, стъпките му кънтяха сред каменните стени и създаваха илюзията, че някой го следва. Гърдите му се стегнаха от страх. Той забави крачка. Дали не беше закъснял? Бе затаил дъх, обзет от внезапен копнеж по слънчевата светлина, от която толкова беше бързал да избяга.

Спря разтреперан.

Сякаш усетила колебанието му, в последната килия припламна светлинка.

– Кой е там? – извика той.

Изстъргване на подметка в камък, последвано от мек глас, който каза на италиански с лек акцент:

– Аз ви изпратих бележката, синьор Гало.

Строен силует пристъпи в коридора; светна фенерче. Силният лъч пречеше на Стефано да различи лицето на жената дори когато тя смъкна лъча на фенерчето надолу. Беше облечена в черни кожени дрехи, които прилепваха към бедрата и гърдите ѝ. Лицето ѝ бе засенчено от шал, увит по бедуински около главата ѝ, блестяха само очите, като огледала. Движеше се със спокойна грация, която поуспокои разтупканото сърце

на Стефано.

Появи се откъм сенките като мадона.

– Носите ли го?

– Ами... да – Каза той и направи крачка към нея. Разви платното и ѝ показа обелиска. – Не ща да го виждам повече. Казахте, че можете да го приберете на сигурно място.

– Мога. – Даде му знак да го остави на пода.

Стефано клекна, постави каменния египетски обелиск на земята и въздъхна с облекчение. Издяланият от черен мрамор пирамидален обелиск беше с квадратна основа с дължина на страната десет сантиметра и беше висок четиридесет.

Жената също клекна и плъзна лъча на фенерчето по тъмната повърхност. Мраморът беше целият издраскан, в много лошо състояние. Дълга пукнатина се спускаше от върха към основата. От пръв поглед се виждаше защо обелискът е лежал на склад цяло столетие.

Въпреки това заради него се беше проляла кръв.

И Стефано знаеше защо.

Жената се пресегна над обелиска и наведе фенерчето на Стефано. После превключи своето. Бялата допреди миг светлина загуби част от силата си и придоби наситен виолетов оттенък. Всяка пращинка по панталоните на куратора засия. Белите райета на ризата му грейнаха.

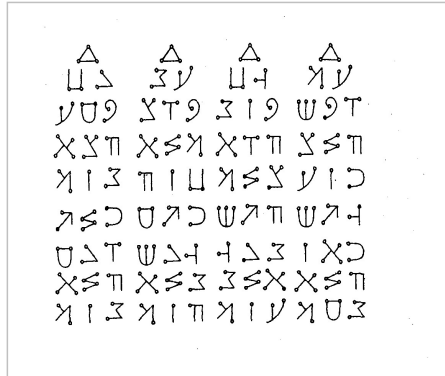
Ултравиолетова светлина.

Сиянието ѝ обля обелиска.

Стефано беше направил същото, за да провери твърдението на жената, и с очите си беше видял чудото. Сега се наведе по-близо, също като жената, и заглежда четирите страни на обелиска.

Празните допреди миг повърхности вече не бяха празни.

Надпис от синкавобели символи се редеше по четирите страни.

Не бяха йероглифи. Надписът беше на език, предшестваш древните египтяни.

Стефано прошепна с благоговение:

– Възможно ли е това наистина да е...

Шепот отекна от горната площадка. Камъчета изтропо-лиха по стълбището.

Той се извъртя, изпълнен със страх, кръвта му се смрази.

Познал беше този спокоен шепот в мрака.

Египтянинът.

Бяха ги открили.

Жената изключи фенерчето. Потънаха в мрак.

Стефано вдигна своето фенерче, с надеждата да открие някакво спасение в лицето на тъмната мадона. Вместо това откри черен пистолет с удължено от заглушител дуло, насочен право в лицето му – жената го държеше с другата си ръка. Стефано разбра и се предаде на отчаянието. За пореден път го бяха излъгали.

– Grazie, Stefano.

Само една мисъл се промъкна между кухото изшракване и прип-ламването на дулото. „Мария, прости ми“.

3 юли, 13:16

Ватиканът

Монсенюр Вигор Верона изкачваше стълбите с огромна неохота, преследван от спомени за пламъци и дим. Сърцето му беше твърде натежало за толкова дълго изкачване. Чувстваше се с десетилетие по-стар от шейсетте си години. Спря на една площадка и изви врат нагоре, подпрял

кръста си с длан.

Спиралното стълбище над него беше заприщено от масивно скеле с междинни платформи. С пълното съзнание, че това вещае лош късмет, Вигор мина приведен под една бояджийска стълба и продължи нагоре по тъмните стъпала на Торе дей Венти, Кулата на ветровете.

Очите му се насълзиха от прясната боя. Усещаха се, уви, и други миризми, фантоми от едно минало, което той предпочиташе да забрави.

„Овъглена плът, лютив дим, нажежена пепел“.

Преди две години експлозия и пожар бяха превърнали кулата в самото сърце на Ватикана в пламтяща факла. Но с цената на много труд сега тя си връщаше предишното великолепие. Вигор чакаше с нетърпение следващия месец, когато щеше да се състои официалното откриване и лентата щеше да пререже лично Негово светейшество.

Но най-вече чакаше с нетърпение да остави миналото зад гърба си. Най-сетне.

Дори помещението на върха на кулата, прословутата Стая с меридиана, където Галилей се беше опитал да докаже, че Земята се върти около слънцето, беше почти напълно възстановено – с цената на осемнайсетмесечните усилия на двайсетина майстори и специалисти по история на изкуството, които сантиметър по сантиметър бяха възродили фреските от пепелта и саждите.

„Де да можеше всичко да се поправи с четки и бои“.

Като префект на Тайния ватикански архив, Вигор най-добре знаеше каква част от архива е унищожена безвъзвратно от пламъците, дима и водата. Хиляди древни книги, текстове и архивни *registra* – стегнати в кожа томове, съдържащи безчет пергаменти и различна документация. През последното столетие стаите на кулата бяха служили като преливник на *carbone* – основния архив дълбоко под земята, – тоест бяха поемали всичко, за което не се беше намерило място долу.

Сега, уви, библиотеката разполагаше с много повече място.

– Префект Верона!

Вигор се върна рязко към настоящето и примига. Беше помощникът му, младият семинарист Клаудио, викаше го от върха на стълбището. Чакаше го в Стаята с меридиана, бе стигнал там много преди наставника си. Младият мъж придържаше встрани прозрачния дебел найлон, който временно заместваше вратата на стаята.

Преди час шефът на екипа по реставрацията се беше обадил на Вигор да се качи. Думите му бяха забързани и загадъчни. „Ела бързо. Направихме най-ужасяващото и вълнуващо откритие, което можеш да

си представиш“.

Така че Вигор излезе от кабинета си и тръгна по безкрайните стъпала на прясно боядисаната кула. Дори не беше свалил черното расо, което беше облякъл за срещата си с ватиканския държавен секретар. Бързо съжали за този пропуск, защото расото беше твърде тежко и дебело за подобно усилено изкачване. Накрая все пак стигна до последната площадка, спря пред помощника си и изтри с кърпичка запотеното си чело.

– Насам, префекте. – Клаудио повдигна найлона още малко.

– Grazie, Клаудио.

Помещението от другата страна на прага беше като пещ, сякаш каменната зидария още пазеше горещината от пожара преди две години. Разбира се, жегата се дължеше единствено на обедното слънце, което напичаше безмилостно тази най-висока ватиканска кула. Рим беше достигнат от яростна гореща вълна. Вигор се помоли за малко вятър, който да оправдае името на кулата.

Ала знаеше също, че потта по челото му не се дължи само на жегата или дългото катерене по стълбите. През последните две години избягваше да се качва тук, успяваше да ръководи ремонтните работи отдалеч. Дори сега гледаше да стои с гръб към една от съседните стаи.

Навремето имаше друг помощник, преди Клаудио.

„Яков“.

Пожарът не беше унищожил само книги.

– А, дойде значи! – избумтя дълбок глас.

Доктор Балтазар Пиносо, ръководител на проекта по възстановяване на Стаята с меридиана, тръгна към него през кръглото помещение. Беше истински гигант, висок повече от два метра, облечен в бяла манта като лекар и с хартиени калфи върху обувките. Беше вдигнал маската си на главата. Вигор го познаваше добре. Балтазар беше декан на факултета по история на изкуството в Григорианския университет, където някога Вигор беше ръководил папския институт по християнска археология.

– Префект Верона, благодаря, че дойде толкова бързо. – Огромният мъж погледна многозначително часовника си и завъртя очи в мълчалив коментар на бавното му изкачване.

Вигор нямаше нищо против закачката, даже напротив. Откакто беше поел високия си пост в архивите, малцина си позволяваха да му говорят свойски.

– Ако краката ми бяха дълги като твоите, Балтазар, щях да вземам стъпалата през две и да изпреваря бедния Клаудио.

– Тогава да свършваме по-бързичко тук, за да се върнеш към обичайната си следобедна дрямка. Не ми се ще да нарушавам такова важно занятие.

Въпреки шеговия тон Вигор виждаше напрежението в очите му. Забеляза също, че Балтазар е освободил всички мъже и жени, които работеха с него по реставрацията, и махна на Клаудио да го изчака при стълбите.

– Би ли ни оставил насаме за миг, Клаудио?

– Разбира се, префекте.

След като помощникът му излезе и се скри зад завесата от дебел найлон, Вигор се обърна към Балтазар.

– Какво е толкова спешно?

– Ела. Ще ти покажа.

Гигантът се обърна и тръгна към другия край на стаята. Реставрацията вече приключваше, забеляза Вигор. По тавана и по протежение на кръглата стена прословутите фрески на Николо Чирчиняни изобразяваха библейски сцени с множество херувимчета и облаци в горната част. Тук-там сцените бяха покрити с копринени мрежи и подготвени за допълнителна обработка. Но в по-голямата си част работата беше завършена. Дори зодиакалните фигури по мраморния под бяха почистени и излъскани до блясък. Единичен слънчев лъч прогаряше дупка колкото голяма монета в едната стена и се спускаше косо към пода: осветяваше бялата линия на меридиана, който пресичаше тъмните мраморни плочи, и превръщаше помещението в слънчева обсерватория от шестнайсети век.

Балтазар дръпна една завеса и се видя малък страничен килер. Масивната врата изглеждаше непокътната, само повърхността ѝ беше обгоряла.

Високият историк потропа по бронзовите нитове, с които беше обсипана вратата.

– Оказа се, че в тази врата има бронзов лист. И толкова по-добре. Именно той е предпазил съдържанието на килера.

Въпреки неприятните спомени Вигор усети прилив на любопитство.

– И какво е въпросното съдържание?

Балтазар отвори вратата. От другата ѝ страна имаше тясно каменно помещение без прозорци, колкото двама души да застанат с гръб един към друг. От двете страни се издигаха лавици, от пода до тавана, претъпкани с подвързани в кожа томове. Въпреки вонята на прясна боя

застоялата миризма на килерчето си проби път, сякаш да докаже превеса на древността над човешките усилия.

– Съдържанието беше описано още когато започнахме работа и разчистихме килера – обясни Балтазар. – Но не открихме нищо важно. Предимно исторически текстове на астрономически и мореплавателски теми, всичките в много лошо състояние. – Въздъхна шумно и някак притеснено, докато влизаше в малкото помещение. – Май трябваше да внимавам повече, като се има предвид колко работници влизаха и излизаха ежедневно. Но се бях съсредоточил върху Меридиана, признавам. Нощем пък пазеше човек от швейцарските гвардейци. Мислех, че това е достатъчно.

Вигор го последва в килера.

– Използвахме килерчето и като склад за инструментите си. – Балтазар махна към най-долния рафт на единия стелаж. – Да не ни се мотаят в краката.

Вигор поклати глава. Горещината и лошите спомени започваха да му идват в повече.

– Нещо не разбирам. Защо ме повика все пак? Откъм гърдите на гиганта се чу нещо като ръмжене.

– Преди седмица – каза той – един от гвардейците прогонил някакъв тип, който душел наоколо. – Балтазар махна с ръка към рафтовете. – Тук по-точно.

– Защо не съм бил уведомен? – попита Вигор. – Откраднато ли е нещо?

– Не, точно там е работата. Ти беше в Милано, а пазачът изгонил непознатия. Реших, че е бил обикновен крадец, намислил да се възползва от хаоса – знаеш как е: едни работници си тръгват, други застъпват на работа и така нататък. Все пак наредих да пазят по двама гвардейци, за всеки случай.

Вигор му махна да продължи.

– Само че тази сутрин един от художниците влязъл в килера да прибере една лампа. Още била включена, когато влязъл.

Балтазар се протегна зад Вигор и затвори вратата, с което спря светлината от голямата стая. После включи малка портативна лампа. Тя окъпа килера във виолетова светлина, от която бялата му манта грейна.

– При реставрационни проекти често използваме ултравиолетова светлина. На нея се виждат неща, които иначе убягват на погледа.

Балтазар посочи мраморния под.

Ала нямаше нужда. Вигор вече го беше видял. Светлината на

лампата беше разкрила груба скица, която грееше в центъра на пода.

Свит на топка дракон, почти захапал собствената си опашка.

Гърлото на Вигор се стегна болезнено. Той дори отстъпи крачка назад, притиснат между ужаса и неверието. Ушите му забучаха от спомена за кръв и писъци.

Балтазар сложи ръка на рамото му да го подкрепи.

– Добре ли си? Май първо трябваше да те предупредя. – Вигор се отърси от ръката му.

– Аз... нищо ми няма.

И за да го докаже, се смъкна на колене да огледа отблизо грейналия символ, знак, който познаваше добре. Знакът на Ordinis Draconis. Имперският кралски драконов двор.

Бялото на очите на Балтазар грееше на ултравиолетовата светлина. Именно Драконовият двор беше опожарил кулата преди две години с помощта на предател – бившия ръководител на Тайните архиви префект Алберто, сега покойник. История, отдавна останала зад гърба им, така поне беше смятал Вигор, особено сега, когато кулата се възраждаше като феникс от пепелта.

Какво правеше тук този знак?

Вигор коленичи и лявото му коляно изпука. Знакът изглеждаше скицирал набързо. Без детайли, само обща прилика.

Балтазар се наведе над рамото му.

– Разгледах го с лупа. Открих капка реставрационна паста под флуоресцентната боя, което сочи, че знакът е направен скоро. В рамките на една седмица, бих казал.

– Крадецът... – измърмори под нос Вигор.

– Май все пак не е бил обикновен крадец.

Вигор заразтрива коляното си. Знакът беше важен, много важен. „Заплаха или предупреждение, може би послание към друга къртица на Драконовия двор във Ватикана“. Спомни си думите на Балтазар: „Направихме най-ужасяващото и вълнуващо откритие, което можеш да си представиш“. Като гледаше сега дракона, Вигор си даде сметка за „ужасяващия“ аспект на това послание.

Погледна през рамо.

– Спомена, че сте открили и нещо „вълнуващо“. Балтазар кимна. Посегна зад себе си да отвори вратата и светлината нахлу в помещението. Фосфоресциращият дракон на пода изчезна, сякаш подплашен от слънчевите лъчи. Вигор въздъхна тежко.

– Виж това. – Балтазар коленичи до него. – Щяхме да го

пропуснем, ако не беше рисунката на дракона.

Опря се на длан и посегна с другата си ръка. Пръстите му се плъзнаха по голия камък.

– Ако не беше лупата, нямаше да го видя. Забелязах го, докато оглеждах флуоресцентната боя. Докато те чаках, почистих част от мръсотията, трупала се с векове върху надписа.

Вигор оглеждаше каменния под.

– Какъв надпис?

– Наведи се още малко. Пипни тук.

Вигор се съсредоточи и плъзна пръсти по указаното място. Напица вдълбаните линии, като слепец, който чете книга на брайловата азбука. В камъка беше гравирани надпис.

И без професионалната оценка на Балтазар разбра, че надписът е древен. Символите бяха отривисти като лекарски почерк, но това тук не беше рецепта за лекарство. Като бивш ръководител на папския институт по християнска археология Вигор разбра колко важно е откритието.

Балтазар, изглежда, усети реакцията му и сниши конспиративно глас:

– Наистина ли е онова, което си мисля?

Вигор се надигна и изтупа прахта от пръстите си.

– Надписът е по-стар от иврит – промърмори. – Първият език, ако може да се вярва на историите.

– Защо са го гравирани тук? Какво означава?

Вигор поклати глава и огледа пода, измъчван от нов въпрос. Драконовият знак се появи отново пред вътрешния му взор, осветен от тревогите му, вместо от ултравиолетовата лампа. Драконът се беше увил около надписа, сякаш да го защити.

Спомни си думите на историка. „Щяхме да го пропуснем, ако не беше рисунката на дракона“. Може би драконът не толкова защитаваше древната гравюра, а бе нарисуван с цел да я „освети“, да насочи вниманието към нея.

Чие внимание обаче?

Докато си представяше свития на кълбо дракон, Вигор отново усети тежестта на Яков в ръцете си, тежестта на обгореното му, димящо тяло.

И в този миг разбра. Посланието не беше предназначено за друг агент на Драконовия двор, за друг предател като префект Алберто. Трябвало е да привлече вниманието на човек, който познава отблизо историята на Драконовия двор, който би разбрал значението му.

Посланието беше оставено за него.

Но защо? И какво означаваше?

Бавно се изправи. Познаваше един човек, който би могъл да му помогне и с когото не се беше чувал през последната година. Не се беше налагало, а Вигор нямаше и особено Желание да поддържа контакт, особено след като въпросният мъж беше скъсал с племенницата му. Ала Вигор си даваше сметка, че неохотата му само отчасти почива на сантиментални подбуди. Този мъж, също като Кулата на ветровете, му напомняше за кървави събития, които предпочиташе да забрави.

Сега обаче нямаше избор.

Драконовият знак грееше пред погледа му като предупреждение.

Имаше нужда от помощ.

4 юли, 23:44

Такома Парк, Мериленд

– Грей, би ли изхвърлил кошчето от кухнята?

– Идвам, мамо.

Командир Грей Пиърс вдигна една празна бирена бутилка от пода в хола – поредната, паднала в жертва на празненството, което родителите му бяха спретнали за Четвърти юли – и я натика в пластмасовото кошче под мишницата си. Ако не друго, поне партито беше на приключване.

Погледна си часовника. Наближаваше полунощ.

Прибра още две бутилки от масичката в антрето и поспря пред отворената врата, примамен от лекия повей на вятъра вън. Нощта ухаеше на жасмин с примес на дим от фойерверките, с които съседите бяха ознаменували националния празник. Някъде в далечината детски свирки и кречетала все още накъсваха нощния покой. Някакво куче виеше в двора на съседите отзад, вбесено от шума.

Шепа гости още стояха на верандата, люлееха се лениво на голямата люлка или се облягаха на парапета – наслаждаваха се на прохладната нощ след обичайния пек на мериландското лято. По-рано вечерта бяха гледали оттук фойерверките. След това повечето гости се разотидоха. Останали бяха само най-упоритите.

Като шефа на Грей.

Директор Пейнтър Кроу се беше облегнал на един стълб и разговаряше с мрачен млад мъж от Конго, който караше специализация в университета „Джордж Вашингтон“ и временно беше назначен за асистент на майката на Грей. Пейнтър Кроу го разпитваше за враждуващите

групировки в родината му. Дори и на парти директорът на Сигма Форс се послушваше за пулса на световната политика.

Това беше една от причините да е такъв страхотен началник.

Сигма Форс беше подразделението за тайни операции към АИОП, департамента за изследователска и развойна дейност към министерство на отбраната. Задачата на агентите ѝ беше да опазват или неутрализират технологии, свързани със сигурността на САЩ. Екипът се състоеше от бивши агенти на специалните служби, които се подбираха прецизно и без много шум, минаваха през съкратени образователни програми по различни точни науки и така се превръщаха в експерти с военна и научна подготовка. Или както обичаше да се шегува Монк, приятел и колега на Грей, превръщаха се в „учени-убийци“.

С подобна отговорност на плещите си директор Кроу рядко си позволяваше да се отпусне и дори тази вечер единствената му отстъпка от обичайната дисциплина беше чашата с малцово уиски, оставена на парапета. Цяла вечер я разнасяше насам-натам. Сякаш усетил вниманието на Грей, Пейнтър се обърна и му кимна.

В слабата светлина на градинските фенери директорът приличаше на каменна статуя, облечена с черни панталони и ленена риза. Острите черти на лицето му от пръв поглед издаваха наполовина индианския му произход.

Грей плъзна дискретен поглед по лицето на шефа си. Търсеше пукнатини в поведението и изражението му, защото знаеше на какъв натиск е подложен Пейнтър напоследък. Агенцията за национална сигурност и АИОП провеждаха вътрешна ревизия на организационната структура на Сигма, а сега им се беше стоварила и кризата с епидемията в Югоизточна Азия. Предвид всичко това беше истинско чудо, че директорът е изпълнял от подземните офиси на Сигма. Пък макар и за една вечер само.

Макар че съзнанието за дълга и отговорностите никога не напускаше директора.

Сякаш в доказателство на това Пейнтър се протегна, оттласна се от парапета и се приближи към вратата.

– Трябва да тръгвам – каза на Грей и си погледна часовника. – Мисля да се отбия в службата и да видя дали Лиза и Монк са пристигнали нормално.

Двамата учени, доктор Лиза Къмингс и доктор Монк Кокалис, бяха изпратени да проучат епидемията, появила се в района на индонезийските острови. Бяха тръгнали тази сутрин под прикритието на сътрудници към Световната здравна организация.

Грей тръгна да изпрати директора. Знаеше, че интересът на Пейнтър към двамата агенти се простира отвъд ролята му на ръководител тактически операции. По лицето му се четеше тревогата на влюбен мъж.

– Лиза е добре, сигурен съм-побърза да го успокои Грей. Знаеше, че двамата се разделят за пръв път от доста време. – Стига да си е взела тапите за уши, разбира се. Хъркането на Монк може да заглуши и реактивен двигател. И като говорим за нашата ходеща дъскорезница, нали ще се обадиш на Кат, ако се чуеш със...

Пейнтър вдигна ръка.

– Вече ми звъня два пъти тази вечер да ме пита дали съм се чул с Монк. – Директорът пресуши чашата с уискито. – Ще ѝ се обади веднага щом говоря с тях.

– Подозирам, че Монк ще те изпревари, нали вече отговаря пред две жени горкият.

Пейнтър се усмихна някак уморено.

Преди три месеца на Кат и Монк им се беше родило момиченце, три килограма и сто грама, кръстиха го Пенелопе Ан. Когато му възложиха тази задача, Монк започна да се шегува как щял най-после да избяга от памперсите и среднощните храненияя. Но шегите му не заблудиха Грей – на него му беше ясно, че мисълта за предстоящата раздяла дълбоко измъчва приятеля му.

– Благодаря ти, че дойде, шефе. Ще се видим утре сутринта.

– Кажы довиждане от мен на вашите.

Което му напомни нещо и Грей хвърли поглед към потока светлина, който се лееше от пристроения вляво от къщата гараж. Баща му се беше затворил там преди два-три часа. Не всички фойерверки тази вечер бяха при съседите. Напоследък баща му избягваше социалните контакти: те го затрудняваха все повече с влошаването на заболяването му – синдромът на Алцхаймер. Забравяше имена, задаваше въпроси, на които вече му бяха отговорили. Объркването и негодуванието често намираха отдушник в словесни престрелки със сина му. Както тази вечер. След разменените гневни думи баща му се затвори в гаража, който беше превърнал в импровизирана работилница.

Все по-често се затваряше там. Грей подозираше, че гаражът му служи не толкова за бягство от света, колкото за укрепено убежище, уединено място, където да опази остатъците от разсъдък си и където намираще утеха в Дърводелството. Ала Грей съзираше растящия страх в очите му.

– Ще им предам – промърмори той.

Пейнтър си тръгна, а скоро го последваха и останалите гости. Някои влязоха да се сбогуват с майка му, други си взеха довиждане с Грей. Скоро той остана сам на верандата.

– Грей! – извика майка му отвътре. – Боклукът!

Той се наведе с въздишка да вземе коша с празните бутилки и кутийки от бира. Щеше да помогне на майка си в разчистването, а после щеше да яхне велосипеда и да измине краткото разстояние до апартамента си. Изгаси лампата на верандата и тръгна към кухнята. Чу жуженето на миялната и тракането на тигани в мивката.

– Мамо, аз ще измия – каза той и влезе в кухнята. – Ти върви да си починеш.

Майка му се обърна, без да вади ръцете си от мивката. Беше с памучни панталони, бяла копринена риза и влажна престилка на карета. В моменти като този, напрегната и уморена след края на шумно парти, майка му наистина изглеждаше стара, с потрес си даде сметка Грей. Коя беше тази побеляла старица в кухнята на майка му?

После тя замахна на шега към него с кърпата за бърсане на съдове и илюзията се пръсна на парчета.

– Просто изнеси боклука. Аз вече приключвам тук. И кажи на баща си да се прибира. Семейство Еделман не са фенове на среднощното му дърводелство. А, още нещо. Увих остатъците от печеното. Прибери го в хладилника в гаража, моля те.

– Няма да стане с един курс. – Той хвана с една ръка двете найлонови торби с боклук, с другата беше гушнал кошчето с бутилките. – Ей сега се връщам.

Бутна задната врата със задник и излезе в тъмния двор. Слезе внимателно по двете стъпала и тръгна към гаража и редицата кофи за боклук по фланга му. Незнайно защо ходеше на пръсти и се опитваше да не трака с бутилките. Само че една пръскачка му сви номер.

Спъна се в нея и кошчето с бутилките се раздрънча. Шотландският териер на съседите се разлая възмутено.

„Мамка му...“ Баща му в гаража изпсува, после подвикна:

– Грей? Ти ли си... ела да ми помогнеш, за Бога!

Грей се поколеба. След словесната престрелка вечерта нямаше желание за втора серия посреднощ. През последните две години се бяха разбирали що-годе добре, намерили бяха обща почва след отколешното си отчуждение. Но от месец резултатите от когнитивните тестове на баща му пак бяха започнали да се влошават и това, изглежда, връщаше до болка познатата нетърпимост в нрава на иначе мълчаливия възрастен

мъж.

– Грей!

– Ей сега! – Хвърли боклука в отворените контейнери, а кошчето с бутилките остави на земята до тях. Стегна се вътрешно и тръгна към отворената врата на гаража.

Миризмата на талашит и смазочно масло му напомни за по-лоши дни. „Върви да донесеш колана, лайно такова... Следващия път добре си помисли, преди да ми пипаш инструментите... Или ще почнеш да мислиш с главата си, или с бой ще ти го набия в тъпата тиква...“ Баща му беше коленичил на пода и събираше разпилени дребни пирончета в стара консервена кутия. От лявата му ръка капеше кръв.

Грей влезе и баща му обърна глава към него. Под силната флуоресцентна светлина семейната прилика изпъкваше още повече. Сините очи на баща му сивееха също като тези на Грей. Лицата и на двамата бяха насечени от ъгли и падини, като печат за уелския им произход. От това не можеше да избяга. Все повече заприличваше на баща си. Дори косата му го предаваше – сиви кичури се промъкваха сред черното.

Грей кимна към окървавената ръка на баща си и махна към мивката.

– Иди да се измиеш.

– Не ми казвай какво да правя.

Грей отвори уста да спори, но в последния миг се отказа и вместо това се наведе да му помогне.

– Какво стана?

– Търсех винтове за дърво. – Баща му махна с порязаната си ръка към работния тезгях.

– Но това са пирони.

Баща му го стрелна с поглед.

– Браво бе, Шерлок. – В очите му напираше едва сдържан гняв, но Грей знаеше, че този път гневът не е насочен към него.

Затова не каза нищо, а само се зае да събере пироните в консервената кутия. Баща му гледаше ръцете си – едната окървавена, другата не.

– Татко?

Едрият мъж поклати глава, после каза тихо:

– По дяволите...

С това Грей нямаше намерение да спори.

Когато Грей беше малък, баща му работеше в тексаските петролни полета. Загуби единия си крак до коляното при трудова злополука и това го превърна освен в инвалид и в домакия. Грей пък се беше

превърнал в основна мишена на гнева и объркването му: никога не беше на нужната висота и така и не оправда надеждите на баща си.

Сега гледаше как баща му се взира в ръцете си и постепенно осъзна една трудна истина. Може би през цялото време гневът на баща му е бил насочен навътре. Като сега. Негодувал е не толкова срещу неоправдалия надеждите му син, а срещу самия себе си, мразел се е, че не е бащата и мъжът, който е искал да бъде. А сега коварната болест отнемаше и последните останки от самочувствието му.

Грей затърси някакви подходящи думи на утеха.

Преди да ги е намерил обаче, рев на мотоциклет прекъсна размишленията му. По улицата изпищяха гуми.

Грей стана и сложи консервената кутия на пейката. Баща му напсува тъпия моторист, качил се пиян на мотора си след запой по случай празника. Въпреки това Грей протегна ръка и изгаси лампите.

– Какво...

– Клекни! – нареди Грей. Нещо не беше наред...

Моторът се появи, черна и мощна „Ямаха V-макс“. Двигателят изрева, гумите се хлъзнаха странично. Предният фар беше изключен. Точно това беше изправило Грей на нокти. Светлината от фара трябваше да залее улицата още преди да се чуе мощният рев на двигателя. Моторът се движеше без светлини.

Без да намали, ямахата смени посоката. Задните гуми запушиха, като мотористът се опита да вземе острия завой към входната алея на къщата. Ямахата се олюля за миг, после подскочи напред.

– К'во става бе! – изкрещя баща му.

Мотористът изправи кормилото. Ямахата набра мощност, после бордюрът отново я изхвърли в странично хлъзгане. Мотористът се бореше да запази контрол над машината, но задният калник закачи ръба на стъпалото пред верандата.

Моторът се сринва сред дъжд от червени искри, като заключително светлинно шоу за националния празник. Мотористът изхвъркна от седалката и се претърколи през рамо. Падна почти до вратата на гаража.

Двигателят се задави и млъкна.

Вятърът издуха искрите.

Спусна се мрак.

– Боже Господи! – възкликна бащата на Грей.

Грей протегна предупредително ръка назад. С другата си ръка измъкна деветмилиметровия глок от наглезения си кобур. Тръгна предпазливо към проснатата фигура. Беше облечена в черно от главата до

петите – и дрехите, и шалът, и шлемът.

Тих стон разкри две неща – че мотористът още е жив и че е жена. Лежеше свита на хълбок, кожените ѝ дрехи бяха разкъсани.

Майката на Грей цъфна на вратата.

– Грей? Какво става?

– Стой там! – извика той.

Беше на няколко крачки от неканената гостенка, когато забеляза нещо да лежи близо до мотора, нещо черно, открояваше се върху белия цимент на входната алея. Приличаше на къса колона от черен камък, пукната от удара. Вътре в пукнатината метално ядро отразяваше лунния светлик.

Ала блясъкът на друг метал привлече погледа му, когато застана до проснатата жена.

Малък медальон на врата ѝ.

С формата на дракон.

Грей го позна веднага. Същия носеше и той. Беше му подарък от стар враг, предупреждение и обещание за следващия път, когато пътищата им се пресекат.

Грей стисна по-здраво пистолета.

Жената се превъртя на гръб и пак изстена. Кръв се стичаше по белия цимент, черна река, която се разклоняваше на криволици към окосената морава. Прясна изходна рана, разбра Грей.

Простреляли я бяха в гръб.

Жената вдигна ръка и избута назад визъора на каската си. Познато лице, изопнато от болка, черна коса. Смуглата кожа и бадемовите очи издаваха евразийския ѝ произход и самоличността ѝ.

– Сейчан... – промълви той.

Тя вдигна ръка към него.

– Командир Пиърс... помогни ми...

Грей долови болката в думите ѝ... но и нещо друго, което не беше вярвал, че ще чуе някога в гласа на тази толкова хладнокръвна жена.

Страх. Ужас.

2. Кървава Коледа

5 юли, 11:02

Остров Рождество

Поредният ленив ден на плажа...

Монк Кокалис следваше водача си по тясната ивица. И двамата бяха с еднакви защитни костюми „Био – 3“. Не беше най-добрият избор на облекло за разходка по тропически плаж. Монк беше само по боксерки под костюма и въпреки това се чувстваше навлечен като за северния полюс: печеше се на бавен огън в херметически затворената си одежда от плътен найлон. Заслони очи от слънцето и плъзна поглед по ужасната гледка отпред.

Западният залив на остров Рождество. Вълните подмятаха трупове, сякаш самият ад беше изригнал от дълбините. Купове мъртви риби бележеха линията на нощния прилив. Като хълмове сред тях изпъкваха акули, делфини, костенурки, дори един кит, макар че трудно можеше да се каже къде свършва единият труп и започва другият, защото плътта и люспите се бяха стопили в зловонна маса от кости и разлагащо се месо. На плажа и във водата имаше и много морски птици, разкривени и мъртви, навярно привлечени от угощението и поразени от същата отрова.

През дупка в скалата изригваше фонтан от мътна морска вода и издаваше звънлив рев, сякаш океанът поемаше последния си мъчителен дъх.

Двамата минаха приведени под фонтана и продължиха на север по тясната ивица чист пясък между залятата с трупове приливна зона и стръмните, обточени с джунгла скали.

– Напомни ми да подмина бюфета с морски дарове, когато се върнем на кораба – измърмори Монк през респиратора, от който гласът му звучеше гъгниво. Добре че бяха кислородните бутилки на костюма. Не искаше дори да си представя смрадта над това приливно гробище.

Доволен беше и че партньорката му, доктор Лиза Къмингс, беше останала на кораба от другата страна на острова. „Господарката на морето“ беше пуснала котва в Залива на летящата риба, встрани от посоката на вятъра, който носеше през острова миазмите на токсичната супа по западния му бряг.

Други не бяха извадили такъв късмет.

Когато пристигнаха призори, Монк беше станал свидетел как евакуират стотици мъже, жени и деца, всичките заразени, но в различен стадий на заболяването – някои слепи, други само с циреи по меките части на тялото, при най-тежките случаи кожата се свличаше на покрити с гноен обрив ивици. И макар че токсичните замервания показваха бързо намаляващи нива, целият остров беше подложен на евакуация

като предпазна мярка.

„Господарката на морето“, гигантски луксозен кораб за морски круизи, излязъл на първото си плаване сред индонезийските острови, беше евакуиран и отклонен, превърнат в импровизиран лазарет за спешна помощ. Служеше и за оперативен център на екипа от Световната здравна организация, повикан да открие причината и източника на замърсяването, поразило крайбрежните води.

Пак по тази причина Монк крачеше сред мъртви риби тази сутрин – търсеше отговори сред останките от трагедията. На борда на кораба медицинските умения на Лиза бяха впрегнати в борба с болестта, а уменията на Монк го бяха довели тук, сред ужасния леш. Именно знанията му по патология и криминология – както медицинска, така и биологична – бяха предопределили избора му за тази мисия на Сигма. Операцията беше определена като нискорискова – само наблюдение, – съвсем подходяща да го върне във форма след трите месеца отпуск по семейни причини.

Това, последното, гледаше да не го мисли много. Предпочиташе да не мисли за невръстната си дъщеричка, докато газеше сред разлагащи се трупове. Но мислите му все бягаха натам. Пред вътрешния му поглед изникнаха сините очички на Пенелопе, пухкавите бузки, невероятната грива от рехава руса косица, толкова различни от бръснатата глава и грубите черти на баща ѝ. Как беше възможно нещо толкова красиво да се е пръкнало от неговите гени? Но пък жена му като нищо може да беше подредила тестето в това отношение. Дори тук Монк не можеше да прогони стягането в гърдите си, физическия копнеж да е близо до тях, сякаш беше вързан като с пъпна връв, по която тримата споделяха кръвта си. Струваше му се невъзможно да е толкова щастлив.

Водачът му, доктор Ричард Граф, обрулен от вятъра и солта на морето океанолог от университета в Куинсланд, приклепна на метър-два пред него. Той нямаше представа за истинската самоличност на Монк, знаеше само, че е бил привлечен от СЗО като външен експерт. Граф остави пластмасовото си куфарче за проби върху един плосък камък. Зад визьора на шлема брадатото му лице беше изопнато от тревога.

Време беше да се хващат на работа.

Бяха дошли тук с надуваема гумена лодка „Зодиак“. Лоцманът, моряк от австралийския кралски флот, беше останал в лодката извън заразената зона. Катер на австралийската крайбрежна охрана надзираваше евакуацията на острова.

Самотният остров, отстоящ на хиляда и петстотин мили

северозападно от Пърт, все още беше австралийска територия. Открит на Коледа пред далечната 1643 – та, необитаемият остров впоследствие бил колонизиран от британците, които хвърлили око на фосфатните му залежи, отворили голяма мина и наели работници от индонезийските острови. И макар мините още да функционираха, туризмът се беше превърнал в основно препитание на острова. Три четвърти от планинската земя тук, обрасла с гъста гора, беше обявена за национален резерват.

Но най-малкото този туристически сезон, ако не и следващият, бяха тотално провалени.

Монк се присъедини към доктор Ричард Граф.

Океанологът вдигна глава и махна с ръка към безбройните трупове наоколо.

– Започнало е преди месец, поне според разказите на местни рибари – обясни Граф. – Кошовеите за омари били пълни с празни черупки, месото вътре било изгнило. Ръцете на рибарите се покривали със струпеи часове след като изтегляли траловите мрежи от морето. И ставало все по-зле.

– Какво е станало според теб? Някакъв токсичен разлив ли?

– Че е токсично, спор няма, но не е било разлив.

Ученият разви черна чанта за проби с голям предупредителен знак за химическа опасност, после посочи към приборя. Водата се пенеше мътна и жълтеникава, отровна супа от разложено месо и кости.

Той махна с ръка.

– Всичко това е дело на майката природа.

– Какво имаш предвид?

– Това пред очите ти е слузеста плесен, приятел. Съставена от цианобактерии, древен предшественик на съвременните бактерии и водорасли. Преди три милиарда години плесените от този вид процъфтявали из целия световен океан. И сега се появяват отново. Точно затова ме повикаха. Този вид организми са по моята част. От години изучавам подобни цъфтежи в близост до Големия бариерен риф, и по-точно един вид, наречен „огнена трева“. Смесица от водорасли и цианобактерии, които могат да покрият площ колкото футболно игрище, докато ти си изядеш обяда. И изпускат десет различни биотоксини, достатъчно силни да ти покрият кожата с циреи. Когато изсъхнат пък, се разпадат на прах, който изгаря като лютив спрей за самоотбрана.

Монк си спомни ужасяващата картина на Селището, най-големия град на острова. Намираше се недалеч от залива, по пътя на търговските ветрове.

– И казваш, че тук се е случило същото?

– Или нещо подобно. Огнената трева и цианобактериите се появяват във всички океани. От фиордите на Норвегия до Големия бариерен риф. Риба, корали и морски бозайници умират, а тези древни плесени, и покрай тях и отровните медузи, процъфтяват. Все едно еволюцията е дала на заден ход и океаните се разпадат към първичната супа. И само ние сме си виновни. Изпускане на почвени торове, индустриална химия и отходни канали тровят делтите и естуарите на реките. Безконтролният риболов през последните петдесет години е намалил популациите на големите риби с деветдесет процента. А климатичните промени затоплят и окисляват водата, намаляват способността ѝ да задържа кислород и така задушават морските твари. Убиваме моретата с такова темпо, че скоро и да искаме, няма да можем да поправим стореното.

Поклати глава и плъзна поглед по мъртвите риби.

– Това тук е само предвестник. Морето е на път да се върне към състоянието си отпреди сто милиона години, когато е бъркало от бактерии, токсични водорасли и отровни медузи. Такива мъртви петна има по целия свят.

– Но какво е предизвикало това тук? Граф поклати глава.

– Нова, неидентифицирана слузеста плесен. Нещо, което не познаваме, и точно това ме плаши. Морските биотоксини и невротоксини и без това са най-силните отрови на света. Някои са толкова страшни, че дори не сме в състояние да ги копираме. Знаеш ли, че сакситоксинът, произвеждан от бактерия в определен вид ракообразни, е класифициран от ООН като оръжие за масово поразяване?

Монк изгледа с гримаса брега.

– Майката природа понякога е голяма кучка, а?

– Най-страшният терорист е тя, приятел. И ще е добре да не я ядосваме прекалено.

Срещу това Монк нямаше какво да каже.

След края на лекцията по биология Монк се наведе да помогне с набора за събиране на проби. Ръкавиците на костюма му пречеха, а дори и без тях не беше от най-сръчните, заради безчувствената си лява ръка. Осакастен при предишна мисия на Сигма, сега той носеше петопръста протеза, последна дума на технологиите, натъпкана до пръсване с последните електронни джаджи на АИОП, но синтетиката и биоелектрониката не можеха да заместят истинската ръка. Изруга под нос, когато изпусна една спринцовка на пясъка.

– Внимавай – предупреди го Граф – да не си пробиеш костюма.

Токсичните замервания показват спад, вярно, но по-добре да внимаваме.

Монк въздъхна. Какво ли не би дал да се измъкне от този маймунски костюм, да се върне на кораба и да работи със собственото си оборудване. На път за острова беше уредил да му доставят по въздух пълен набор криминологично оборудване, което да го чака на борда. Ех, да беше там сега.

Но преди това трябваше да съберат лабораторни проби. И то много. Кръв, тъкан и кост. От риби, акули, сепии, делфини.

– Странна работа – измърмори Граф, стана и огледа плажа. Монк също стана.

– Какво има?

– Едно от най-разпространените животни на острова е *Geosarcoidea natalis*.

– Което на английски ще рече?

– Говоря за червения земен рак от остров Рождество.

Монк огледа отрупаната с трупове крайбрежна ивица. Беше прочел това-онова за местната флора и фауна. Червеният земен рак, достигаш размерите на голяма чиния, беше звездата на острова. Ежегодната му миграция беше едно от чудесата на естествения свят. Всеки ноември, в точно определен спрямо лунния цикъл ден, милиони раци се втурваха лудешки от джунглата към морето въпреки атаката на морските птици и се опитваха чрез оцеляването си в тази неравна борба да докажат правото си на чифтосване.

Граф продължи:

– Рациите обожават мърша. При всичките тези трупове трябваше отдавна да са довтасали. Както са направили птиците. Само че не виждам ни един – нито жив, нито мъртъв.

– Може да са усетили токсина и да са останали в джунглата.

– Ако си прав, това може да ни подсказва нещо за произхода на токсина или за бактерията, която го е произвела. Може би и преди са се сблъскали с такъв смъртоносен цъфтеж. Или са развили резистентност. Във всеки случай, колкото по-бързо изолираме източника, толкова по-добре.

– За да помогнем на островитяните... Граф сви рамене.

– И това, разбира се. Но по-важното е да спрем разпространяването на организма. – Млъкна, загледан в жълтеникавата мътилка, после сниши притеснено глас. – Боя се, че може да е предвестник на онова, от което се страхуват всички специалисти по морска биология.

Монк го погледна въпросително.

– Бактерия, която ще наклони везните, която ще е достатъчно токсична, за да унищожи напълно живота в моретата.

– Възможно ли е това?

Граф пак клекна и се захвана за работа.

– Може би вече е налице.

След това мрачно предсказание двамата почнаха да събират проби в епруветки, торбички и пластмасови чашки. Занимаваха се с това близо час, а слънцето се катереше все по-високо над скалите, лъчите му се отразяваха във водата и Монк се пържеше в биозащитния си костюм. Започна да си фантазира за студен душ и леден коктейл с чадърче.

Бавно се придвижваха по плажа. Близо до скалната стена Монк видя снопче обгорели ароматни пръчици тамян, забодени в полукръг пред малко будистко светилище: седнала фигура с изгладени от морето и пясъка черти и импровизиран заслон, оплескан с птичи курешки. Изглежда, местните бяха запалили пръчиците благовония като защита срещу токсичния прилив, с надеждата за божествена намеса.

Полазиха го студени тръпки. Запита се дали и техните усилия няма да са също толкова нахалост.

Ритмичният рев на приближаваща се лодка го накара да обърне глава към морето. Огледа плажната ивица. Докато събираха пробите, с Граф бяха подминали издаден в морето скалист участък и зодиакът им беше останал зад него, скрит от погледа.

Заслони очи. Австралийският им кормчия ли местеше лодката по-близо до тях, или какво?

Граф застана до него.

– Много е рано да се връщаме.

Огнестрелен откос отекна над водата, сякаш за да извести появата на очукана синя моторница иззад скалистата издатина. Монк преброи седмина мъже в задната ѝ част, главите им бяха увити с шалове. Слънцето се отразяваше в дулата на карабини.

Граф ахна и отстъпи назад.

– Пирати...

Монк поклати глава. „Направо нямам думи...“ Лодката обърна към тях и заора през плаващите трупове.

Монк стисна Граф за яката и го дръпна в сянката на скалите.

Пиратството беше във възход навсякъде, но индонезийските води открай време изобилстваха с такива главорези. Множеството острови и малки атоли, хилядите тайни пристани, гъстите джунгли – всичко това

създаваше идеална почва за процъфтяването на древния занаят. А след последното цунами в района броят на местните пирати се беше умножил допълнително покрай възможностите за безнаказан грабеж, създадени от хаоса и оскъдното полицейско присъствие.

За едни – трагедия, за други – печалба.

Явно и сега се беше получило същото.

Но кой можеше да е толкова алчен, че да навлезе в тези води? Стрелците се бяха увили от глава до пети в импровизирани биозащитни костюми. Може би бяха чули, че токсичните нива спадат? И бяха решили, че рискът си заслужава?

Докато отстъпваше към сенките, Монк хвърли поглед към мястото, където беше пристанала тяхната лодка. Зодиакът можеше да донесе дебела пачка на местния черен пазар, да не говорим за скъпото научно оборудване, с което беше натоварен. Кормчията им не беше отговорил на стрелбата. Онези явно го бяха изненадали и повалили още с първите изстрели. У него беше и единствената им радиостанция. По всичко личеше, че ще трябва да разчитат единствено на себе си.

Представи си Лиза на борда на луксозния лайнер. Катерът на австралийската брегова охрана патрулираше около малкото пристанище. Поне тя би трябвало да е извън опасност.

За разлика от тях.

Скалите им отрязваха пътя за бягство към сушата. Вляво и вдясно се простираше пуст плаж.

Монк издърпа Граф зад единственото налично прикритие – една голяма скала.

Моторницата се насочи към тях. Затрещяха автомати, куршумите вдигнаха пясък и прах в права линия към скривалището им.

Монк се наведе още по-ниско, дръпна и Граф. Дотук с ленивия ден на плажа.

11:42

Доктор Лиза Къмингс размаза обезболяващия крем по гърба на разплаканото момиче. Майка му го стискаше за ръката. Беше малайзийка и говореше шепнешком, бадемовите ѝ очи се бяха присвили от тревога. Комбинацията от лидокаин и прилокаин бързо успокои парещия обрив по гърба на детето и ужасените му викове утихнаха в сълзи и хлипане.

– Ще се оправи – каза Лиза. Вече бе научила, че майката работи като сервитьорка в един от местните хотели и знае английски. – Давайте ѝ

антибиотика по три пъти на ден.

Жената сведе глава.

– Терима каси. Благодаря ви.

Лиза кимна към групата мъже и жени в синьо-бели униформи – част от екипажа на „Господарката на морето“.

– Някой от екипажа ще ви намери каюта.

Жената се поклони пак, но Лиза вече се обръщаше и смъкваше латексовите си ръкавици. Трапезарията на палуба „Лидо“ се беше превърнала в разпределителен пункт. Всеки евакуиран от острова биваше прегледан и препращан нататък в зависимост от това колко критично е състоянието му. Поради малкия си опит в спешната медицина, Лиза беше натоварена със задачата да оказва първа помощ. За помощник ѝ бяха дали кльощав младеж от индийски произход, казваше се Джеспал и учеше в медицинския колеж в Сидни. Беше доброволец от медицинския екип на СЗО.

Изглеждаха странно заедно – тя руса и със светла кожа, той тъмнокош и смугъл. Но се бяха сработили чудесно.

– Джеси, как сме с цефалексина?

– Трябва да ни стигне, доктор Лиза. – Той тръсна едно голямо шише с антибиотика с едната си ръка, докато попълваше формуляри с другата. Умееше да върши по няколко неща едновременно.

Лиза повдигна долнището на зеления си анцуг – то непрекъснато се смъкваше – и се огледа. Никой не чакаше за първа помощ. Останалата част на трапезарията все така беше в състояние на контролиран хаос, нахъсан от викове на болка и стенания, но тяхното звено поне за момента беше спокойно.

– Мисля, че евакуацията почти е приключила – каза Джеси. – Последните две лодки от доковете пристигнаха наполовина празни. Тези тук май са от отдалечените селца.

– Слава Богу за което.

Беше прегледала повече от сто и петдесет пациенти през тази сякаш безкрайна сутрин, случаи на тежки обриви, циреи, раздираща кашлица, дизентерия, гадене, една изкълчена при падане китка. И това беше само малка част от пациентите. Корабът беше пристигнал на острова предната вечер и когато Лиза се присъедини призори към екипа, евакуацията отдавна беше започнала. Така че тя се включи в движение. Малкият отдалечен остров имаше над две хиляди жители. Корабът би трябвало да побере цялото население, особено след като броят на починалите се беше покачил до четиристотин... и продължаваше да расте.

Лиза постоя така за миг, скръстила ръце пред гърдите си. Искаше й се Пейнтър да беше тук, да я прегърне, а наболата му брата да я боцка по бузата. Затвори уморено очи. Пейнтър го нямаше, но мисълта за него вля сила в тялото й.

Докато обработваше случаите, й беше лесно да са отдалечи от трагедията, да подхожда строго професионално, да отправя един пациент и да вика следващия.

Ала сега, в този миг на спокойствие, размерът на трагедията изведнъж я поразя. През последните две седмици заразата се беше разпространявала бавно – пострадали бяха предимно хора, имали пряк допир с причинителя. А после, само за два дни, морето беше изплюло отровен облак, вулканична експлозия на токсичен газ, който беше убил една пета от населението и разболял останалите четири пети.

И макар че токсичният облак се беше разнесъл, болните бяха атакувани от вторични заболявания и инфекции – грип, изгаряща треска, менингит, слепота. Скоростта на разпространение беше стряскаща. Цялата трета палуба беше поставена под карантина.

Какво правеше самата тя тук?

Когато пристигнаха сведения за очертаваща се медицинска криза, Лиза се обърна към Пейнтър с молба да изпрати нея. Изтъкна, че освен медицинската си степен има и докторат по човешка физиология, и което беше по-важно – значителен опит на терен, особено в морските изследвания. Половин десетилетие беше работила на спасителен кораб, бе провеждала проучвания, свързани с влиянието на различни фактори върху човешката физиология.

Така че аргументът ѝ да участва в мисията беше повече от солиден.

Ала не беше единственият.

През последната година беше заседнала във Вашингтон и съществуването ѝ постепенно беше преминало под общ знаменател с живота на Пейнтър. И макар че част от нея приемаше с охота тази интимност, това сливане, Лиза си даваше сметка, че има неотложна нужда да се отдели за известно време, както заради самата себе си, така и заради връзката им. За да претегли живота си извън сянката на Пейнтър.

Дали разстоянието не беше твърде голямо обаче?

Остър вик насочи вниманието ѝ към двойната врата на трапезарията. Двама моряци внесоха мъж на носилка. Той се гърчеше и крещеше, кожата му сълзеше, червена като черупка на омар. Сякаш цялото му тяло беше сварено. Моряците се затичаха с носилката към екипа, който поемаше критичните случаи.

Лиза машинално превключи на професионален режим. „Диазепам и система с морфин“. Ала дълбоко в себе си знаеше истината. Всички я знаеха. Лечението на страдалеца можеше само да успокои болките му, нищо повече. На практика човекът вече беше мъртъв.

– Неприятности на хоризонта – измърмори зад нея Джеси.

Лиза се обърна и видя към нея да крачи доктор Джейн Линдхолм. Приличаше на щраус, с несъразмерно дълги крака и врат и грива от рехава бяла коса. Шефът на екипа от СЗО ѝ кимна в знак че именно тя е набелязаната мишена.

Сега пък какво?

Не че ѝ пукаше особено от клинициста с харвардска диплома. Егото му не отстъпваше на професионалната му биография. Още с пристигането си, вместо да помогне, Линдхолм се беше усамотил със собственика на луксозния туристически кораб – австралийския милиардер Райдър Блънт, печално известен с пренебрежителното си отношение към общоприетите норми. Известен и с железния контрол над бизнес начинанията си, милиардерът беше потеглил с кораба на първото му плаване. И вместо да си плюе на петите, когато бяха превърнали кораба му в походен лазарет, бе останал и бе превърнал спасителната мисия в маркетингова стратегия.

А Линдхолм се беше заел да му съдейства.

Съдействието му не се простираше над Лиза и Монк обаче. Ръководителят на екипа, пратен от Световната здравна организация, се беше подразнил сериозно заради оказания му натиск двамата да бъдат включени в мисията. Беше се подчинил, по липса на друг избор, но това още не означаваше, че трябва да е любезен с тях.

– Доктор Къмингс, радвам се да видя, че си почивате. Лиза стисна зъби.

Джеси изсумтя.

Линдхолм стрелна с поглед студента от Сидни, сякаш чак сега забелязваше присъствието му. Бързо изгуби интерес към него и отново спря погледа си върху Лиза.

– Наредено ми бе да уведомявам вас и партньора ви за всички открития, свързани с епидемиологията на тази криза. И понеже доктор Кокалис в момента работи на терен, реших да сведа това до вашето внимание.

Бутна към нея дебело медицинско досие. Лиза позна логото на малката болница, която обслужваше остров Рождество. С персонал от лекари на повикване и две сестри на пълен работен ден болницата бързо се

беше препълнила и тежките случаи бяха транспортирани с хеликоптери до Пърт. Ала и това се бе оказало недостатъчно, когато епидемията се беше разразила в пълната си сила. След пристигането на кораба най-напред бяха евакуирали именно болницата.

Лиза отвори папката. В графата „име на пациента“ беше вписано „неизвестен“. Тя плъзна бърз поглед по историята на заболяването, доколкото имаше такава. Пациентът, мъж към шейсетте, бил открит преди пет седмици да се скита гол из дъждовната гора, с очевидни симптоми на деменция и недохранване. Бил крайно изтощен и не можел да говори. Скоро след това изпаднал в инфантилно състояние, неспособен да се грижи за себе си, не можел дори да се храни сам. Опитали се да го идентифицират чрез проверка на пръстовите отпечатъци и докладите за изчезнали хора, но не открили нищо. Останал си „неизвестен“.

Лиза вдигна поглед.

– Не разбирам... какво общо има това с епидемията? Линдхолм въздъхна демонстративно, приближи се и почука с пръст по картоната.

– Под описанието на симптомите и резултатите от изследванията. Най-долу.

– „Средни до силни признаци за влияние на околната среда“ – зачете тихо Лиза. Последният ред гласеше: „дълбоки дермални слънчеви изгаряния втора степен на прасците, довели до едем и инфектирани мехури“.

Вдигна очи – цяла сутрин се занимаваше с описаните симптоми – и каза:

– Не е било просто слънчево изгаряне.

– Това е диагнозата, която са му поставили колегите от островната болница – каза Линдхолм с нескрито отвращение.

Лиза не би обвинила местните лекари и сестри. Отначало никой не бе подозирал, че се задава епидемия. Погледна отново датата.

„Преди пет седмици“.

– Смятам, че този човек е нашият „нулев пациент“ – надутото заяви Линдхолм. – Или най-малкото един от първите случаи.

Лиза затвори папката.

– Мога ли да го видя? Той кимна.

– Това беше втората причина да дойда тук. – В гласа му се появи мрачна нотка, която я притесни. Зачака го да обясни, но той само се фръцна и тръгна към вратата. – Елате с мен.

Ръководителят на екипа от СЗО мина през трапезарията и спря пред един от корабните асансьори. Влязоха и той натисна бутона за палубата

на трето ниво.

– Изолационното отделение? – попита Лиза. Той само сви рамене.

След миг вратите се отвориха към импровизирана стая за дезинфекция. Линдхолм ѝ махна да облече един от биозащитните костюми, подобен на онзи, с който Монк беше тръгнал да събира проби.

Лиза навлече костюма и смръщи леко нос, усетила чуждата телесна миризма, която я лъхна, докато вдигаше качулката на главата си и притискаше херметизиращите лепки. Когато и двамата бяха готови, Линдхолм я поведе към една от каютите в дъното на коридора. Вратата беше отворена, на прага се бяха струпали лекари.

Линдхолм им подвикна да направят път. Лекарите се пръснаха веднага – явно си знаеха урока. Линдхолм въведе Лиза в малка стая, вътрешна каюта без прозорци. Единственото легло бе до отсрещната стена.

В леглото имаше пациент, завит с тънко одеяло. Приличаше повече на труп, отколкото на жив човек. Ала одеялото се повдигаше и спадаше леко, дъхът стържеше в гърлото. Маркучи за интравенозни вливания се проточваха към отвятата ръка. Кожата беше така изтъняла и изсъхнала, че изглеждаше прозрачна.

Лиза погледна лицето. Някой си беше направил труда да го обръсне, макар и набързо, както личеше от порязванията, някои от които още кървяха леко. Косата му беше сива и чуплива, като на раково болен, подложен на химиотерапия, но очите му бяха отворени и той срещна погледа ѝ.

За миг ѝ се стори, че зърва в очите му блясък, сякаш я е познал; мъжът дори трепна леко и вдигна немощно ръка към нея.

Само че Линдхолм застана помежду им и без да поглежда към пациента, повдигна долната половина на одеялото и оголи краката. Лиза очакваше да види неравна кожа, оздравяваща след изгаряне втора степен, на каквато се беше нагледала от сутринта, но вместо това видя странна лилавееща синина от слабините на мъжа до пръстите, обсипана с черни мехури.

– Ако бяхте дочели картоната – каза Линдхолм, – щяхте да знаете, че тези нови симптоми са се появили преди четири дни. Местните колеги решили, че се касае за тропическа гангрена, вторична проява на дълбока инфекция в зоната на изгарянията. Но това всъщност е...

– Некротизиращ фасциит – довърши тя. Линдхолм изсумтя и пусна одеялото.

– Именно. И ние стигнахме до същия извод.

Некротизиращият фасциит, по-широко познат като „разяждащата

болест“, се причиняваше от бактерии, обикновено бета-хемолитични стрептококи.

– Вторична инфекция, проникнала през раните от изгарянията, така ли? – попита тя.

– Възложих го на нашия бактериолог. Изследването беше готово снощи и показа масивен растеж на *Propionibacterium*.

Лиза смръщи вежди.

– Няма логика. Това е обикновена епидермална бактерия. Непатологична. Сигурни ли сте, че пробата не е била замърсена?

– При огромния брой бактерии, открити в мехурите, не може да става въпрос за контаминация на пробата. Освен това повторихме изследването и с други тъканни проби. Със същия резултат. Именно по време на повторните изследвания беше забелязана странна некроза в околните тъкани. Модел на разложение, който се наблюдава понякога по тези ширини. Много прилича на некротизиращия фасциит.

– От какво се причинява?

– От ужилване на риба-камък. Силно токсична. Прилича на камък, както се подразбира от името ѝ, но има твърди гръбни шипове, снабдени с отровни жлези. Една от най-силните отрови на света. Помолих доктор Барнхарт да изследва тъканта.

– Токсиколога? Кимване.

Доктор Барнхарт, специалист по естествени отрови и токсини, беше долетял от Амстердам. Пейнтър лично беше настоял да бъде включен в екипа на СЗО.

– Резултатът излезе преди час. Доктор Барнхарт откри в тъканите на пациента активна отрова.

– Не разбирам. Пациентът е бил убоден от риба-камък, докато се е мотаел в делириум из дъждовната гора?

Нечий глас зад нея отговори на въпроса ѝ:

– Не.

Лиза се обърна. Висок мъж стоеше на прага, едрата му снага едва се побираше в защитния костюм. Обточеното му с прошарена брада лице съответстваше на ръста му, но не и на деликатния му ум. Доктор Анри Барнхарт влетя в стаята като товарен влак.

– Според мен изобщо не се е убоил на риба-камък. Въпреки това е поразен от отровата.

– Как е възможно това?

Барнхарт пренебрегна въпроса ѝ и се обърна към шефа на екипа от СЗО.

– Оказах се прав, доктор Линдхолм. Взех от доктор Милър културите с *Propionibacterium* и ги подложих на анализ. Вече няма никакво съмнение.

Линдхолм пребледня.

– Какво?! – попита Лиза.

Токсикологът се наведе и придърпа грижливо одеялото върху неизвестния пациент, неочаквано нежен жест за толкова едър мъж.

– Бактерията – каза той, – въпросната *Propionibacterium*... произвежда отрова, еквивалентна на тази на рибата-камък, и то в количества, достатъчни да разядат тъканите на този човек.

– Това е невъзможно!

– И аз казах същото – изсумтя Линдхолм. Лиза не му обърна внимание.

– *Propionibacterium* не произвежда никакви токсини – каза тя. – Безвредна е.

– Не мога да обясня как или защо – каза Барнхарт. – Без сканиращ микроскоп не мога да кажа нищо повече. Но в едно мога да ви уверя, доктор Къмингс. Тази безвредна бактерия незнаяно как се е трансформирала в един от най-гадните микроорганизми на планетата.

– Как така се е „трансформирала“?

– Според мен пациентът не се е сдобил с микроорганизма от външен източник. Мисля, че е бил част от нормалната му бактериална флора. И онова, на което е бил изложен, каквото и да е било то, е променило биохимията на бактерията, прекроило е основната ѝ генетична структура и я е направило отровна. Превърнало я е в разяждаща плътта гадост.

На Лиза това все още ѝ звучеше като лоша шега. Не можеше да го приеме без допълнителни доказателства.

– Моят партньор, доктор Кокалис, разполага с преносима криминалогична лаборатория. Всичко е сглобено и готово за работа. Ако искате...

Въпреки ръкавицата усети как нещо блъсва ръката ѝ отзад. Едва не подскочи. Обърна се стреснато – старецът в леглото отново протягаше ръка към нея. Прикова я отчаяно с поглед. Устните му, напукани и сухи, потръпнаха мъчително.

– Сю... Сюзан...

Лиза хвана ръката му. Човекът явно още беше в делириум и я бъркаше с някого. Стисна окуражително пръстите му.

– Сюзан... къде е Оскар? Чувам го да лае в гората... – Очите му се подбелиха. – ... Лае... помогни му... но не... не влизай във водата... –

Лиза усети как пръстите се отпускат в ръката ѝ. Клепачите му се затвориха и сложиха край на това кратко и объркано прояснение.

Една сестра пристъпи към леглото и провери жизнените показатели на пациента. Беше изгубил съзнание. Лиза пхна ръката му под одеялото.

– Тази криминалогична лаборатория на доктор Кокалис – почна властно Линдхолм. – Трябва ни. За да потвърдим или отхвърлим безумното предположение на доктор Барнхарт.

– Бих предпочела да изчакаме Монк – каза Лиза. – Част от оборудването е със специален дизайн. Без неговите указания може да го повредим.

Линдхолм се намръщи, не толкова на нея, колкото на живота по принцип.

– Добре. Партньорът ви трябва да се върне до час. Доктор Барнхарт, междувременно можете да вземете пробите, които са ви необходими.

Холандският токсиколог кимна любезно, но на Лиза ѝ се стори, че го вижда как вдига многозначително вежди, когато шефът на екипа от СЗО тръгна към вратата. Самата тя го последва и излезе от малката каюта.

Барнхарт извика след нея:

– Ще ми кликнете на пейджъра, когато доктор Кокалис се върне, нали?

– Разбира се. – И тя като всички нямаше търпение да разбере истината. Но в същото време се боеше, че още са далеч от нея. Нещо ужасно ставаше тук.

Но какво?

Надяваше се Монк да се върне скоро.

Сети се за последните думи на пациента.

„Не влизай във водата...“

11:35

– Ще трябва да си пробваме късмета с плуване – каза Монк.

– Ти да не си... полудял? – възкликна Граф. Бяха се свили зад скалата.

Преди минута пиратската моторница беше заседнала върху подводен риф, един от многото, на които дължеше името си тази част от острова – Смитсъново крушение. Стрелбата беше спряла, заместена от рева

на двигателя: пиратите го форсираха до дупка с надеждата да освободят лодката.

Монк беше подал глава над скалата да прецени ситуацията и в резултат едва не се прости с едното си ухо от снайперистки изстрел. Бяха все така в капан, без изход... освен право към врага.

Монк се наведе и распечата една от лепките на костюма до прасеца си. Бръкна през отвора и извади деветмилиметровия си глок от наглезения кобур.

Граф се ококори.

– Ще можеш ли да ги спреш с това нещо? Ще стреляш в резервоара на лодката ли?

Монк поклати глава и запечата отвора.

– Гледаш твърде много сериали. С тая малокалибрена ютийка само ще ги накараме да наведат глави. И дано времето ни стигне да притича-ме до приборя ей там.

Посочи няколко големи скали, които се вдаваха във водата. Ако успееха да се прехвърлят от другата страна, така Че скалите да са между тях и лодката, и ако след това заобиколяха до плажната ивица от другата страна... и ако там имаше пътека към вътрешността на острова...

„Мамка му, твърде много «ако» има в това уравнение...“ Уви, само едно им беше в кърпа вързано. Останеха ли да треперят като зайци зад скалата, щяха да умрат.

– Ще трябва да останем под водата колкото се може по-дълго – предупреди той спътника си. – Ако овардим малко въздух в качулките на костюмите, може дори да си поемем един-два пъти дъх, без да се подаваме над повърхността.

Не личеше тази идея да успокоява страховете на Граф. Макар пикът на токсичната зараза да беше преминал, заливът си оставаше отровна клоака. Дори пиратите не бяха толкова глупави, че да слязат от лодката. Маскираните мъже използваха гребла, за да измъкнат моторницата от капана на подводните скали, вместо да скочат във водата и лесно да избутат олекналата лодка.

А щом дори пиратите стояха далеч от водата...

Монк изведнъж взе да се съмнява в плана си. Да не говорим, че мразеше да се гмурка. Беше бивша зелена барета, а не шибан военноморски тюлен.

– Какво? – попита Граф, доловил нещо в изражението му. – Не си сигурен, че планът ти ще сработи, така ли?

– Ами остави ме да помисля де!

Свит на две, Монк се загледа в огладената статуя на Буда под навеса и обгорелите молитвени пръчици отпред. Не беше будист, но нямаше нищо против да се помоли на всеки бог, който би бил така добър да го измъкне оттук.

Очите му се спряха на обгорелите молитвени пръчици. Без да се обръща, той каза на Граф:

– Как стигат дотук поклонниците? По крайбрежието няма села, на километри и в двете посоки, откъм морето не може да се стигне заради рифовете, а скалите отзад са прекалено стръмни.

Граф поклати глава.

– Какво значение има?

– Някой е запалил молитвените пръчици. Вчера, най-много онзи ден. – Монк се размърда тромаво. – Погледни плажа. Няма други стъпки освен нашите. Вижда се къде някой е коленичил, за да запали пръчиците, но няма следи към водата или по плажа. Значи са дошли отгоре. Трябва да има пътека.

– Или пък са се спуснали с въже и пак така са се качили обратно.

Монк въздъхна. Би предпочел спътникът му да е по-тъп, така че да не отваря непрекъснато пробойни в плановете му.

– Вода или Буда? – попита на глас.

Ревът на моторницата се промени и Граф преглътна притеснено. Пиратите почти се бяха освободили. Обърна се към Монк.

– Не е ли... не е ли на късмет, ако потъркаш корема на такава статуя?

Монк кимна.

– Май съм чел нещо такова. На бисквитка с късметче беше, да. Дано този Буда е чел същото късметче.

Монк се завъртя и вдигна пистолета.

– Като преброя до три, тръгваш. Аз ще тичам след теб и ще стрелям по лодката. Ти гледай да стигнеш до статуята и да намериш пътеката.

– И ще се моля поклонниците да не са използвали въже, за да...

– Не го казвай, че ще ни урочасаш!

Граф си затвори устата.

– Така. – Монк се напрегна и подскочи няколко пъти, както беше клекнал – като жаба, – колкото да раздвижи кръвта в краката си. Започна да брои: – Едно... две... три!

Граф побягна като подплашен заек. Куршум звънна в скалата зад него.

Монк изпсува и се изправи.

– Трябваше да изчакаш да кажа „давай“ бе, човек – измърмори под нос, докато натискаше спусъка. Откри стрелба по заседналата лодка. – Цивилни...

Куршумите му се забиха в корпуса на моторницата и принудиха стрелците да залегнат. Един размаха ръце и плъсна във водата. Чиста проба късметлийски изстрел. Ответната стрелба се състоеше от няколко хаотични откоса, изстреляни в пристъп на гняв и паника.

Граф стигна до статуята и се хлъзна по пясъка. Извъртя се в движение и се хвърли зад навеса.

Монк предпочете по-пряк маршрут, право през някакъв поникнал в пясъка трънак. Залегна на крачка от Граф.

– Успяхме! – възкликна Граф с малко прекалено много изненада в гласа.

– И здравата ги ядосахме.

Монк си помисли за мъжа, който беше паднал в токсичната супа.

Като един вид възмездие, изстрели разкъсаха навеса и ги посипаха с листа от лианите, пълзящи по скалната стена отзад. Монк и Граф се сгушиха един в друг зад широкия каменен корем на Буда. В това определено имаше някакъв символизъм.

Уви, то беше и единственото, което статуята имаше да им предложи.

Монк огледа скалите зад дървения навес.

Стръмни и недостъпни.

Пътека нямаше.

– Май трябваше да му потъркаме корема все пак – горчиво каза той.

– Пистолетът ти? – попита Граф. Монк го вдигна.

– Имам един патрон. След това мога да ги замеря с него, разбира се. Това винаги върши работа.

Лодката най-после се освободи с гърлен рев. Рифът беше останал зад нея и само пълното с вмирисани трупове заливче я делеше от плажа.

Скоро към супата щяха да се присъединят още два трупа.

Изстрели обсипаха статуята и пробиха още дупки в навеса. Рикшет звънна покрай носа на Монк... но той дори не трепна. Погледът му беше прикован към разкъсаните от куршумите лиани – зад тях се виждаше отвор на пещера.

Монк запълзя напред, като гледаше статуята да е между него и приближаващите пирати. Дръпна настрани зелената завеса. Слънчевата светлина му показа стъпало, после още едно...

– Тунел! Край на въжената ти теория, Граф!

Монк се обърна и видя доктора полегнал настрани, с притисната към рамото ръка. Между пръстите му се стичаше кръв. Мамка му... Забърза назад към него.

– Хайде. Няма време за превръзки. Можеш ли да ходиш?

– Поне докато не ме улучат в крака – каза Граф през стиснати зъби.

Изпълзяха през завесата от лиани и навлязоха в тунела. Температурата падна с десетина градуса. Монк стискаше Граф над лакътя. Докторът трепереше, но го следваше покорно. Заизкачваха се бързо по стъпалата в тъмното.

Зад тях се чу изстъргването на корпус по пясъка и победоносните викове на пиратите, сигурни, че са хванали плячката си в капан. Монк продължаваше нагоре по стъпалата, разчиташе единствено на усета си.

Пиратите скоро щяха да открият тунела. Но дали щяха да ги последват, или да си заминат? Отговорът не се забави.

Долу светнаха фенерчета... чуха се неясни заповеди.

Монк ускори крачка.

Доловил беше гнева в гласовете.

Наистина ги беше вбесил.

Мракът напред просветля. Стените вече се виждаха. Двамата несъзнателно ускориха крачка. Граф си мърмореше нещо под нос, но Монк не различаваше какво. Молитва, ругатни... и двете ставаха, стига да свършеха работа.

Най-сетне се появи и горният край на стълбището. Изскочиха от тунела и се озоваха сред дъждовната гора, с която скалите бяха обрасли до самия си ръб. Монк продължи напред, благодарен за надеждното покритие на гъстата джунгла. Уви, мъртвата зона на токсичния разлив не се беше ограничила само до плажа долу. По земята се валяха телата на мъртви птици. До крака му лежеше пухкавото телце на летяща лисица, смачкано като свален изтребител.

Ала не всички горски обитатели бяха мъртви.

Челюстта на Монк бавно увисна. Земята под дърветата вреше и кипеше със свой собствен червен прилив. Но този не се дължеше на бактериален цъфтеж. Милиони раци покриваха пръстта, всеки квадратен сантиметър от нея. Още толкова се катереха по стволите и лианите.

Липсващите червени раци от остров Рождество. Ето къде бяха значи.

Спомни си какво беше чел, докато се готвеше за мисията. През цялата година рациите живеели мирно и тихо, освен ако не ги раздразиш.

По време на ежегодната си миграция обаче побеснявали, случвало се да срежат гумите на преминаващи коли с острите си като бръснач щипки.

Монк отстъпи крачка назад.

В момента раците определено изглеждаха „раздразнени“. Катереха се един върху друг, шракаха с щипки. И бяха обезумели от глад.

Монк разбра защо по плажа нямаше раци. Защо им е да слизат долу, след като и тук имаше достатъчно храна?

Раците пируваха не само с мъртвите птици и прилепи, но и със собствените си братя и сестри, подхванали бяха безплатен канибалски банкет. При появата на човеците огромните щипки се вдигнаха предупредително от всички страни и защракаха със звук на прекършени съчки.

„Добре дошли на купона!“ Откъм тунела зад тях долетяха възбудени гласове.

Пиратите бяха видели изхода.

Граф направи крачка напред, стиснал раненото си рамо. Голям рак, скрит под едно папратово листо, защита пръста на крака му и с лекота сряза костюма.

Докторът скочи назад и пак замърмори нещо. Същата мантра, която беше повтарял в тунела, само че сега Монк чу думите ясно. И реши, че се подписва с две ръце под казаното от океанолога.

– Наистина трябваше да потъркаме корема на Буда.

3. Засада

5 юли, 00:25

Такома Парк, Мериленд

– Какво става, по дяволите?

– Не знам, татко. – Дватама побързаха да затворят вратите на гаража. – Но смятам да разбера.

Бяха прибрали мотоциклета. Грей предпочиташе да не го оставят на открито. Всъщност не искаше и следа от Сейчан да остане тук. Засага нямаше и помен от онзи, който я беше прострелял, но това не значеше, че няма да дойде.

Хукна към майка си. Като преподавател по биология в университета „Джордж Вашингтон“, майка му беше преподавала на много студенти от подготвителния медицински колеж и знаеше достатъчно, за да

превърже раната на Сейчан, поне колкото да спре кръвенето.

Убийщата се люлееше на ръба на съзнанието, като често минаваше отвъд.

– Куршумът, изглежда, е излязъл от тялото – каза майка му. – Но е загубила много кръв. Линейката идва ли?

Преди минута Грей се беше обадил за спешна помощ по мобилния си телефон – но не на 911. Не можеха да откарат Сейчан в местна болница. Огнестрелните рани бяха свързани с твърде много въпроси. Но все трябваше да я откарат някъде, където да получи квалифицирана медицинска помощ, при това бързо.

Надолу по улицата се затръшна врата. Грей нададе ухо. Нервите му бяха опънати и всеки шум го изправяше на нокти. Някой извика през смях.

– Грей, идва ли линейката? – повтори майка му.

Той само кимна, за да не излъже на глас. Поне майка си не искаше да лъже. Обърна се към баща си, който влезе при тях, като бършеше ръце в дънките си. Родителите му знаеха, че Грей е лабораторен техник в изследователска компания, скромна длъжност с малко отговорности след военния, трибунал за посегателство срещу висшестоящ офицер и уволнението му от армейските рейнджъри.

Това също не отговаряше на истината.

Беше само прикритие.

Родителите му не подозираха за истинската му работа в Сигма и Грей държеше това да си остане така. Което означаваше, че трябва да разкара Сейчан оттук по най-бързия начин.

– Тате, може ли да взема форда? Покрай празника в бърза помощ са претоварени. Ще стигнем по-бързо до болницата, ако сам закарам тази жена.

Баща му присви подозрително очи, но все пак посочи към задната врата на кухнята.

– Ключовете са на куката.

Грей се затича и прескочи стъпалата на задната веранда. Открехна мрежестата врата, пресегна се и взе връзката ключове от куката. Баща му беше ремонтирал един форд тъндърбърд от 1960 – а, гарвановочерен, с червено кожено купе, оборудван с нов карбуратор, нови намотки и електрически клапан. Беше го преместил на тротоара заради партито.

Грей хукна натам. Гюрукът беше свален, така че той не си направи труда да отваря вратата, а я прескочи и се намести зад волана. След миг вече се движеше на заден към входната алея. Колата подскочи здраво,

когато удари бордюра при завоя. Баща му още работеше по окачването.

Грей наби спирачки, без да гаси двигателя, и изтича към майка си и баща си, които бяха клекнали до Сейчан. Баща му се канеше да я вдигне.

– Остави на мен – каза Грей.

– Може би не трябва да я местим – възрази майка му. Баштата на Грей не им обърна внимание. Изправи се със Сейчан на ръце. Може да му липсваше част от единия крак и да губеше от време на време съобразителността си, но още беше як като бик.

– Отвори вратата – нареди той. – Ще я нагласим да легне на задната седалка.

Вместо да спори, Грей се подчини и помогна да вкарат Сейчан в колата. Отвори вратата и свали предните облегалки. Баща му се качи отзад, положи внимателно Сейчан на седалката, после сам седна в края и нагласи главата ѝ на коленете си.

– Татко...

Майка му се качи на седалката до шофьора отпред.

– Заклучих къщата. Да тръгваме.

– Аз... сам ще я закарам – каза Грей и им размаха ръце да слязат.

Не беше тръгнал към болница. Обадил се беше в спешния център, откъдето веднага го бяха прехвърлили към директор Кроу. „Слава Богу, че е там“.

Посочили му бяха обезопасена квартира, където щеше да го чака евакуационен медицински екип, който да прецени състоянието на Сейчан и да ѝ окаже първа помощ. Пейнтър явно не искаше да поема рискове. Не биха искали Сейчан да се озове в щабквартирата на Сигма, защото нямаше гаранция, че ситуацията е автентична, а не някакъв хитър капан. Добре позната убийца и терористка, Сейчан беше в списъците със спешно издирвани лица на Интерпол и на още двайсетина разузнавателни агенции по целия свят. Говореше се, че израелският Мосад е издал заповед за разстрела ѝ.

Родителите му нямаха място там, където отиваше.

Баща му го гледаше решително, майка му пък беше успяла вече да скръсти ръце пред гърдите си. Нямаше да се предадат лесно.

– Не може да дойдете – каза той. – Не е... безопасно.

– Тук все едно е безопасно – каза баща му и махна с ръка към гаража. – Откъде знаеш, че гангстерите или наркопласъорите, дето са я простреляли, вече не идват насам?

Грей нямаше време да им обяснява. Директорът вече беше

изпратил екип, който да наблюдава къщата на родителите му. Щяха да пристигнат всеки момент.

– Колата е моя, значи и правилата са моите – довърши безапелационно баща му. – А сега тръгвай, преди да е прокървила през бинтовете. Мисли му, ако ми изцапа новата кожена тапицерия.

Сейчан простена и се размърда. Едната ѝ ръка се вдигна към превръзката и се опита да я махне. Бащата на Грей улови ръката ѝ и я свали надолу. Продължи да я държи, колкото като предпазна мярка, толкова и за да ѝ вдъхне кураж.

– Тръгвай – повтори на Грей.

Рядката проява на нежност натежа на везните. Грей седна зад волана.

– Сложете си коланите. – Знаеше, че колкото по-скоро стигнат до квартирата, толкова по-добре – за всички. По-късно щеше да се оправя с пробива в сигурността.

Запали двигателя и усети, че майка му го гледа.

– Ние не сме глупави, Грей, да знаеш – каза тя мистериозно и отклони поглед.

Грей сбърчи вежди с раздражение. И върху това щеше да мисли по-късно. Включи на скорост и излетя от алеята. Завоя към улицата взе доста остро.

– Внимавай бе! – викна баща му. – Тасовете ми са нови! Само гледай да ги издраскаш и...

Грей настъпи газта. Все пак взе няколкото завоя по-нататък, като внимаваше за тасовете. Колата взеше добре. Новият осемцилиндров двигател реवेशе като звяр. Искрица на неохотно уважение към резултатите от труда на баща му си проби път през обхваналото го раздражение.

Когато Грей зави в посока, обратна на най-близката болница, майка му погледна назад, но не каза нищо, само се смъкна по-надолу на седалката. Грей стисна зъби. Щеше да му мисли как да се оправя с родителите си, като стигнеха в обезопасената квартира.

Тук-там все още се чуваше пукот на фойерверки. Празникът беше към края си. Но Грей се боеше, че истинските фойерверки тепърва ще започнат.

00:55

Вашингтон

„Е, край на празниците...“ Директор Пейнтър Кроу вървеше по коридора към кабинета си. Сведеният до минимум ношен персонал на централното командване се разрастваше бързо. Беше изпратен сигнал за обща тревога. Вече на два пъти го бяха търсили от агенцията за вътрешна сигурност – не всеки ден ти пада от небето международен терорист. И то не какъв да е терорист, а член на призрачната мрежа, позната под името Гилдията.

Често в съревнование със Сигма, Гилдията издирваше и крадеше зараждащи се технологии – военни, биологични, химически, ядрени. В съвременния свят истинската сила се криеше в знанието повече отколкото в петрола и оръжията. А Гилдията продаваше своите знания на онзи, който предложеше най-висока цена, включително на Ал Кайда и Хизбула в Близкия изток, на Аум Шинрикио в Япония и на Сендеро Луминосо в Перу. Гилдията оперираше чрез серия изолирани клетки по целия свят, имаше къртици в ключови правителства и разузнавателни агенции, дори и в международни научни институти.

Имали бяха дори и в АИОП.

Пейнтър още усещаше жилото на онова предателство.

Сега обаче в ръцете им беше попаднал ключов оперативен агент на Гилдията.

Той влезе в приемната на кабинета си и секретарят му, Брант Милфорд, се отдръпна от бюрото си. Мъжът беше в инвалидна количка – Шрапнел от взривена кола в Босна беше наранил гръбнака му.

– Сър, имате повикване по сателита от доктор Къмингс.

Пейнтър спря изненадан. Не очакваше Лиза да докладва толкова скоро. Лек пристъп на тревога се промъкна през миш-маша от отговорности, който му се беше стоварил на главата тази нощ.

– Ще говоря от кабинета. Благодаря ти, Брант.

Влезе в кабинета си и затвори вратата. Три плазмени монитора висяха на стените около бюрото му. Засега екраните бяха тъмни, но скоро щяха да оживеят и да почнат да предават информация от звената към централното командване. За момента това можеше да почака. Той се пресегна през бюрото към телефона и натисна примигващия бутон.

По план Лиза трябваше да докладва рано сутринта, когато на индонезийските острови щеше да се стъмва. Бяха се разбрали да се чуват по това време, точно преди тя да си легне. Хем тя да докладва за случилото се през деня, хем той да ѝ пожелае лека нощ.

– Лиза?

Връзката не беше много добра, на моменти дори се губеше.

–пейнтър, радвам се да... чуя. Знам, че си зает. Брант спомена за някаква криза, така че едва ли... до мен.

– Не се притеснявай. Не е точно криза, по-скоро възможност. – Приседна на ръба на бюрото. – Защо се обаждаш толкова рано?

– Нещо изскочи тук. Пратих богат набор от технически данни на момчетата от изследователския. Искам някой да провери резултатите на тукашния токсиколог доктор Барнхарт.

– Ще се погрижа лично. Но кое е толкова спешно? – Усетил беше напрежението в гласа ѝ.

– Ситуацията тук може да се окаже по-сложна, отколкото предполагаме.

– Знам. Чух за последиците от токсичния облак, преминал през острова.

– Не... да, това е ужасно, разбира се... но може да се окаже още по-сериозно. Изолирахме някои странни генетични аномалии, проявяващи се при вторичните инфекции. Находките са меко казано смущаващи. Реших, че ще е най-добре да координирам работата си с учените и лабораториите на Сигма възможно най-скоро, така че нещата да се задвижат, докато доктор Барнхарт работи по предварителните си тестове.

– Монк помага ли на токсиколога?

– Той още е на терен, събира проби. И дано събере повече, защото ще ни трябват.

– Ще предупредя Дженингс от нашия научен отдел. Той ще събере хората си и ще координира нещата от наша страна.

– Идеално. Благодаря.

Въпреки решимостта си Пейнтър не можа да избяга от личната си тревога. Откакто беше възложил тази мисия на Лиза, се опитваше да балансира между чувствата си и отговорностите си на директор, да запази необходимата професионална дистанция, но нещо не му се получаваше. Изкашля се и каза:

– Ти как си?

От другата страна на линията Лиза изсумтя през смях, уморено, но и толкова познато.

– Добре съм. Но едва ли някога пак ще поема на морско пътешествие с луксозен кораб.

– Опитах се да те предупредя. Глупаво е човек да се пише доброволец, това е всемирен закон. „Искам да дам своя принос. Да бъда полезна“ – с лека усмивка, имитираше я. – Видя ли сега какво си докара? Билет за романтично пътешествие до ада.

Тя се засмя с известна горчивина, но гласът ѝ бързо се снижи до по-сериозен тон, малко несигурен.

– Пейнтър, може би наистина беше грешка... че дойдох тук. Знам, че формално погледнато не съм член на Сигма. Може би надцених възможностите си.

– Ако смятах, че е грешка, нямаше да ти възложа задачата. В интерес на истината, бих се възползвал от всеки претекст да те спра. Но като директор съм длъжен да прашам най-подходящите за всеки отделен случай хора. А с твоето медицинско образование, с доктората ти по физиология, с опита ти в проучвания на терен... за тази мисия ти беше най-подходящият човек.

Дълго мълчание последва думите му. Пейнтър дори си помисли, че връзката се е разпаднала.

– Благодаря – каза накрая Лиза.

– Така че не ме разочаровай. Трябва да се грижа за репутацията си.

Тя изсумтя отново, този път с повече усмивка в тона.

– Наистина трябва да поработиш още върху уменията си за общуване с подчинените.

– Как ти се струва това тогава: грижи се за себе си, пази си гърба и се върни възможно най-скоро?

– По-добре е.

– Мога и още по-добре. – После каза сериозно: – Липсваш ми. Обичам те. Искам да те прегърна.

Наистина му липсваше. Липсваше му до степен на физическа болка.

– Видя ли? – каза тя. – С малко практика може да станеш адски убедителен.

– Знам – отвърна той. – Изпробвах същата реплика и върху Монк.

Това предизвика искрен смях от другата страна на линията и разкара тревогите му отпреди миг. Лиза щеше да се справи. Той вярваше в нея. А и Монк беше обещал да я наглежда. Иначе по-добре изобщо да не му се мярка пред очите...

Преди да е казал още нещо, секретарят му се появи на прага и почувка леко. Пейнтър му даде знак, че го слуша.

– Извинявайте, че ви прекъсвам, директоре, но имате друго обаждане. На личната ви линия. От Рим. Монсеньор Верона. Стори ми се притеснен.

Пейнтър сбърчи вежди и каза в слушалката: – Лиза...

– Чух. Зает си. Като се върне Монк, ще уведоим Дженингс за

ситуацията тук. А ти се връщай на работа.

– Пази се.

– Обещавам – каза тя. – И между другото, аз също те обичам.

Връзката прекъсна и бутонът изгасна.

Пейнтър си пое дъх, после натисна бутона на частната си линия. „Защо се обажда монсеньор Верона?“ Знаеше, че командир Пиърс бе имал романтична връзка с племенницата на монсеньора, но това беше приключило преди почти година.

– Монсеньор Верона, тук е Пейнтър Кроу.

– Директор Кроу, благодаря, че приехте обаждането. Опитвах се да открия Грей, но той не вдига.

– Съжалявам. Искате ли да му предам някакво съобщение?

Не си направи труда да обяснява защо Грей е станал неоткриваем. Макар че монсеньор Верона беше помагал на Сигма в миналото, настоящата криза засягаше само малцината с най-високо ниво на достъп до секретна информация.

– Случи се нещо необичайно тук, във Ватикана... в тайните архиви, ако трябва да съм точен. Не съм съвсем сигурен какво означава, но на мен поне ми прилича на послание или предупреждение. Оставено за мен, а навярно и за командир Пиърс.

Пейнтър се изправи, заобиколи бюрото си и седна на стола.

– Какво послание?

– Някой е влязъл в Кулата на ветровете миналата седмица и е нарисувал на пода символа на Кралския драконов Двор.

Пейнтър се облегна назад, притеснен от съвпадението. Преди две години Грей и монсеньор Верона бяха обединили усилията си в изкореняването на опасна секта, свързана с Драконовия двор. Бяха успели... но не без външна помощ, изискваща сътрудничество с откопелешен враг, оперативен агент от Гилдията.

Сейчан.

А сега убийцата беше тук.

Пейнтър не обичаше съвпаденията. Никога не ги беше обичал, сега пък – съвсем. Годишите като директор на Сигма бяха изострили вродената му параноя още повече.

– Някой видял ли е човека, нарисувал символа? – попита той.

– Бегло. Бил е сам, ако не друго. Промъкнал се е през системата за сигурност, сякаш Ватиканът е някакъв супермаркет. Само една от камерите е уловила нещо, но и то е твърде размазано. Не е бил обикновен крадец. Аз лично се сещам само за един човек, който е в състояние да

влезе във вътрешния охраняван периметър и след това да излезе, без да остави следа. Същият човек, когото помним от съвместната ни работа срещу Драконовия двор в миналото.

По всичко личеше, че монсеньор Верона не отстъпва по параноя на Пейнтър.

– А и драконовата рисунка на пода – продължи Вигор. – Явно е послание, а може би и напомняне за неизплатен дълг.

– Смятате, че е била онази жена от Гилдията, Сейчан – каза Пейнтър. – Същата, която ви помогна да победите Драконовия двор?

– Именно. И ако успеем да я открием и да я питаме...

Пейнтър си даде сметка, че по-нататъшното премълчаване само ще осуети разкриването на истинската заплаха. Изглежда, кръгът на малцината посветени току-що се беше разширил по посока Рим.

– Сейчан е тук – каза той. – При нас.

– Какво?!

Пейнтър разказа кратката версия за изненадващата поява на убийцата, която се беше появила като гръм от ясно небе, ранена и очевидно преследвана.

Вигор загуби ума и дума за миг... после заговори бързо:

– Трябва да я разпитате. Ако не заради друго, то за да ви каже защо е оставила посланието си на пода.

– Ще го направим. След като я стабилизират, ще я разпитаем подробно. Зад много здрави решетки.

– Вие не разбирате. Става въпрос за нещо много голямо. Навярно по-голямо и от самата Гилдия.

– Какво имате предвид?

– Драконовият символ е нарисован така, че ограда древен надпис, издълбан в пода. Издълбан навярно по времето, когато е строена кулата, още по времето на Галилей. Символите са от най-древната писменост. По-стара и от протоиврита. Писменост, която може би предхожда човечеството.

На Пейнтър не убягна тревогата в гласа му.

– Как така „предхожда“ човечеството? Как е възможно това?

Вигор му обясни.

Пейнтър успя да не даде външен израз на потреса си, а и на сериозните си съмнения в казаното от монсеньора, но след края на разговора смръщи чело. Твърдението на монсеньор Верона беше абсурдно, но така или иначе, Пейнтър разбираше откъде идва силната му тревога. Трябваше да разпитат Сейчан възможно най-скоро... преди да ѝ се е случило

нещо още по-лошо.

Свърза се с медицинския екип да провери кога пристигат, после на-кара секретаря си да го свърже с охраната в обезопасената квартира.

Кой беше дежурен там?

Извика на Брант да се свърже със сигурността и да им каже да включат видеообмен от обезопасената квартира на плазмените екрани в кабинета му.

Докато чакаше, последните думи на Вигор прозвучаха в главата му.

„Символите... издълбани в камъка...“

Пейнтър поклати глава.

Невъзможно.

„...са езикът на ангелите“.

01:04

Грей наду газта по Гринуич към тежкарския квартал Фоксхол Вилдж. Прекоси го и зави наляво по обточена с дървета улица. Намали. Отне газта и се остави на инерцията. Обезопасената квартира се появи отпред – двуетажна къща от червени тухли, с тревистозелени капаци на прозорците – в тон със зеленината на парка Глоувър-Арчибалд отзад.

Уханието на влажната гора се усещаше силно.

Лампата на верандата бе оставена да свети, светеше и ъгловият прозорец на втория етаж.

Уговореният знак, че теренът е чист.

Грей зави и пое с подрусване по входната алея, което изтръгна стон от ранената им пътничка.

– Къде сме? – попита майка му.

Грей наби спирачки под декоративния навес вляво от къщата. Страничният вход беше само на метри от колата. На няколко пъти се беше опитал да разкара родителите си от автомобила, но колкото повече болници и медицински центрове подминаваха, толкова повече се заинатявахате. Най-вече майка му. При баща му магарешкият инат си беше вроден.

– Това е обезопасена квартира – каза той. Вече нямаше смисъл да съчинява лъжи. – Медицинският екип ще пристигне всеки момент. Вие стойте в колата.

Изключи двигателя и слезе.

Вратата отстрани на къщата се отвори. Огромна потънала в сенките фигура изпълни прага. Едната ѝ ръка лежеше върху кобур на кръста.

– Ти Пиърс ли си? – попита грубо мъжът; местеше подозрително поглед по допълнителните пътници.

– Да.

Човекът пристъпи на светло. Беше истинска горила, с дебели крайници и ниско подстригана кестенява коса, която стърчеше като четина по скалпа му. Облечен беше с маскировъчна униформа. А уж идеята беше да не привличат излишно внимание...

– Аз съм Ковалски. Кроу иска да приказва с тебе. – Вдигна другата си ръка, в която държеше мобилен телефон.

Грей заобиколи откъм задницата на колата. Не гореше от желание да провежда този разговор с директора, нито да му обяснява защо си е провалил прикритието. Компанията на родителите му никак не се връзваше с идеята за „секретна“ операция.

Ковалски гледаше сацисано двамата възрастни пътници в кабриолета. Веждите му се бяха събрали на възел в средата на челото. Накрая взе, че се и почеса по брадичката.

– Триста петдесет и две? – попита той Грей, който вървеше към него.

Грей си нямаше представа за какво говори. Баща му обаче се обади откъм задната седалка.

– Не, триста и деветдесет. Преустроен осемцилиндров от форд Галакси.

– Готина таратайка.

Ковалски беше оглеждал колата, а не родителите му. И беше питал за конските сили.

Сейчан се размърда на задната седалка, явно усетила липсата на вятър и движение. Направи слаб опит да се надигне.

– Ще ми помогнеш ли да я вкараме вътре? – обърна се Грей към пазача. Взе телефона и мярна долната половина на котвата, символ на военноморския флот, върху десния бицепс на Ковалски. Бивш военен. Нищо чудно. Ако под „морски пехотинец“ в речника имаше картинка, тя щеше да е снимка на този тип.

Майка му отвори вратата от своята страна.

– Къде е този твой медицински екип? – Явно не възлагаше големи надежди на едрия пазач, даже стисна чантата си под мишница за по-сигурно.

Грей вдигна ръка към нея в знак да има търпение.

– Госпожо – каза Ковалски с лек поклон и посочи към кухнята. – На масата има аптечка. Морфин и ароматни соли. Приготвил съм

комплекта за шев и кройка.

Тя изгледа огромния бивш пехотинец с нещо като уважение.

– Благодаря, младежо.

После стрелна далеч не толкова доброжелателно сина си с очи и тръгна към къщата. Грей се дръпна да ѝ направи път и каза в телефона:

– Директор Кроу, тук командир Пиърс.

– Това майка ти ли беше, дето слезе от колата? „Как, по дяволите...?“ Вдигна поглед и видя камерата, скрита под корнизата на декоративния навес. Явно изпращаше образа директно в централното командване. Усети как вратът му почервява.

– Сър...

– Няма значение. Ще обясниш по-късно. Грей, получихме информация от Рим, свързана с твоята гостенка. Как е тя, между другото?

Грей погледна към задната седалка на кабриолета. Баща му и Ковалски обсъждаха как най-внимателно да преместят изпадналата в безсъзнание Сейчан. В средата на коремната ѝ превръзка беше избила кръв.

– Има нужда от медицинска помощ.

– Екипът трябва да пристигне всеки момент.

Чу се шум от тежко превозно средство. Грей се обърна. Голям черен бус зави и се насочи по улицата към тях.

– Вече са тук – каза той с облекчение.

Бусът стигна до къщата и спря пред входната алея. Грей потръпна вътрешно, защото мразеше да му затварят пътя, но пък бусът му беше познат. Беше на екипа за спешна медицинска помощ на Сигма. Маскираната линейка беше оборудвана досущ като посестримата си от президентския кортеж, с всичко необходимо за третиране на спешни случаи.

– Уведоми ме веднага щом я прегледат – каза Пейнтър. Явно и той беше видял пристигащия бус.

Страничните врати на буса се отвориха с тихо приплъзване. Трима мъже и една жена, всичките с хирургически престилки и непристегнати черни сапъорски жилетки, слязоха от буса с обиграните движения на добре сработена машина. Двама от мъжете издърпаха сгъваема носилка, чиито крака веднага се спуснаха към земята. После тръгнаха с носилката след третия мъж и жената, които вече вървяха съм Грей. Мъжът протегна ръка и каза:

– Доктор Амен Насър.

Грей се здрависа с него: ръката на доктора беше хладна и уха, ръкостискането му – крепко. Цялото му излъчване внушаваше спокойствие и контрол над ситуацията. Едва ли беше прехвърлил трийсетте, но

младостта не отнемаше нищо от авторитета му. Кожата му беше с цвета на полиран махагон, за разлика от тази на жената, която приличаше повече на топъл мед.

Грей се вгледа в лицето ѝ.

Жената очевидно се опитваше да прикрие азиатския си произход. Косата ѝ беше подстригана по войнишки и изрусена до бяло. Около китките ѝ се виеха татуировки с келтски мотиви. Подобен суров стил никога не му беше попадал, но в тази жена имаше някаква странна привлекателност и сексапил. Сигурно беше заради зелените ѝ очи, които не се нуждаеха от допълнителна орнаментировка. Или пък тайната се криеше в начина, по който се движеше – атлетично, със съвършен баланс, като лъвица. Като повечето служители на Сигма, сигурно и тя беше преминала през военна подготовка.

Жената му кимна, но не се представи.

– Информираха ме за ситуацията – продължи шефът на екипа. Думите му бяха прецизни, като на чужденец, който още не е свикнал с английския, макар да го владее добре; имаше и следа от акцент. – Ще ви помоля да се отдръпнете и да ни оставите да работим на спокойствие. Ще прехвърлим пациентката в буса, където разполагаме с хирургическо оборудване. Щом станем готови с оценката на статуса ѝ, ще пратя Ани да ви уведоми. – И кимна към жената.

Двамата мъже с носилката минаха забързано покрай тях. Лекарят ги последва, а Ани остана на мястото си.

Мобилният в ръката на Грей започна да вибрира. Шефът на медицинския екип заговори бързо и Грей най-сетне разпозна акцента му.

Доктор Амен Насър.

Египтянин.

01:08

Пейнтър стоеше пред стенния монитор зад бюрото си. Плазмените екрани на другите две стени предаваха жива картина от първия и втория етаж на къщата. Този зад бюрото показваше пикселирания образ, уловен от външната камера.

– Вдигни телефона, Грей! – извика той към екрана. Движението на камерите се контролираше от залата за централно наблюдение един етаж по-надолу. Пейнтър нямаше как да завърти камерата от кабинета си. Беше видял медицинския бус да паркира в крайчеца на екрана, ала едва преди секунда беше видял двамата, които застанаха пред Грей.

Никой от тях не работеше в Сигма.

Пейнтър познаваше всичките си служители.

Бусът може и да беше на Сигма, но не и екипът, пристигнал с него.

Капан.

На екрана Грей отвори мобилния и го вдигна към ухото си.

– Директор Кроу?

Преди Пейнтър да е отговорил, нечие тънко издължено стъпало излетя в ритник и смаза телефона в главата на Грей.

Чу се остро изщракване на пластмаса и Грей залитна, хванат неподготвен.

– Грей...

Образът на екрана се разклати внезапно... после изчезна.

01:09

Първият изстрел обезвреди камерата.

През звънтежа в главата си Грей чу приглушения пукот на пистолета и трясъка на разбитата камера.

– К'во става бе? – изрева баща му, когато парчетата от камерата се посипаха по главата му. Още седеше на задната седалка с главата на Сейчан в скута.

Пазачът, Ковалски, беше от другата страна на колата. Замръзна като уловена от автомобилни фарове сърна, или по-скоро като прошарен стокилограмов елен. Ала опреният в тила му пистолет беше убедителен аргумент.

Санитарите бяха зарязали носилката и сега единият се целеше в Ковалски, а другият махаше на бащата на Грей да слезе от колата.

– Много внимавай – предупреди го дрезгав глас изотзад. Грей погледна през рамо. Жената, Ани, беше насочила черен зигзауер в лицето му. Стоеше извън обсега на висок ритник, но и достатъчно близо, за да не пропусне целта.

Грей се обърна към форда на баща си.

Доктор Насър държеше автоматичен пистолет.

Грей можеше да се закълне, че именно с това оръжие е простреляна Сейчан.

Насър заобиколи колата и застана до баща му. Огледа седалката, където лежеше Сейчан. Поклати тъжно глава, после посочи единия стрелец.

– Изкарай стареца от колата. Виж дали обелискът е при кучката,

после я качи в буса.

„Обелиск?“ Грей гледаше как грубо измъкват баща му от задната седалка. Молеше се да не направи някоя глупост. Слава Богу, баща му беше толкова сащисан, че дори не понечи да се съпротивлява.

– Не е у нея – каза накрая мъжът при задната седалка и се изправи.

Насър се приближи и сам огледа вътрешността на колата. Каквото и да търсеше, не го намери. Единственият признак на раздразнение беше лека бръчка между очите.

Отдалечи се от форда и застана пред Грей.

– Къде е?

Грей го погледна твърдо в очите.

– Кое?

Онзи въздъхна.

– Казала ти е, иначе нямаше да полагате толкова усилия за един враг. – Без да се обръща, даде знак на мъжа, който беше претърсил колата. Той пристъпи крачка напред и опря дулото на пистолета си в челото на баща му.

– Питам само по веднъж. Но ти едва ли го знаеш. Затова този път ще направя изключение.

Грей преглътна, забелязал нескрития страх в очите на баща си.

– Обелискът – каза Грей. – За който споменахте. Беше у нея, но се счупи, когато тя падна с мотоциклета си пред къщата. Изгуби съзнание, преди да каже и дума. Трябва още да е там.

Сигурно беше там.

Съвсем беше забравил за него покрай бързането около Сейчан.

Наистина нямаше спомен къде се беше търкулнал проклетият камък.

Мъжът го гледаше съсредоточено. Преценяващо, хладно.

– Мисля, че казвате истината, командир Пиърс. Въпреки това египтянинът даде знак на своя човек. Изстрелът беше оглушителен.

01:10

Преди минута Пейнтър беше забелязал движение на плазмения екран вляво. Вътрешните видеокамери в обезопасената квартира още работеха. Сега видя, че г-жа Харriet Пиърс се крие зад кухненската маса.

Нападателят, изглежда, нямаха представа за присъствието ѝ.

Никой освен Грей не знаеше за двамата извънредни посетители. Бусът беше пристигнал, след като майка му беше влязла в къщата. Онези

бяха обезвредили охраната в лицето на Ковалски и не им беше хрумнало, че на сцената може да има и друг участник.

Пейнтър знаеше, че това е единственото му предимство.

Обади се в контролния център да активират в къщата тиха аларма и да отворят комуникационна връзка. Гледаше как оранжевата лампичка до стационарния телефон мига ли, мига.

„Виж лампичката“ – повтаряше си той, сякаш мислите му можеха да стигнат до г-жа Пиърс.

Дали заради аварийната светлинка, или заради инстинктивния импулс да се обади за помощ, Хариет изпълзя до кухненския телефон, пресегна се и вдигна слушалката.

– Не говорете – побърза да каже той. – Пейнтър Кроу се обажда. Не трябва да разберат, че сте в къщата. Аз ви виждам. Кимнете, ако разбирате какво ви казвам.

Жената кимна.

– Добре. Идва помощ, погрижил съм се. Но не знам дали Ще стигнат навреме. Нападателят са наясно, че не стоим със скръстени ръце. Затова ще действат бързо и безмилостно. От вас искам да сте по-безмилостна и от тях. Ще се справите ли?

Кимване.

– Браво. В чекмеджето под телефона трябва да има пистолет.

01:11

Изстрелът беше оглушителен.

Оглушителен.

Не със заглушител като преди.

Грей разбра какво става миг преди стрелецът, опрял пистолет до челото на баща му, да се килне настрани и черепът му да изхрущи в предния капак на форда.

Знаеше и кой е стрелял.

Майка му.

Тя беше от Тексас, дъщеря на петролен инженер, работил на същите петролни полета като баща му. И макар редовно да се включваше в петиции за контрол над личното оръжие, не беше от хората, които не са хващали пистолет в ръка.

Грей беше очаквал с надежда и страх майка му да събере кураж и да отвлече по някакъв начин вниманието на нападателите. Не беше сигурен, но въпреки това се беше подготвил, психически и физически.

Така че още преди тялото на стрелеца да е паднало на земята, Грей отскочи назад. Беше наблюдавал силуета на азиатката в полирания хром на задната броня.

Трещящият изстрел и неговото внезапно движение я свариха неподготвена. Грей вдигна дясната си ръка и улови в ключ нейната, тази, с която държеше зигзауера. Блъсна я с гръб, стовари крак върху вътрешния ръб на ботуша ѝ и отметна силно глава назад.

Чу нещо да изхрущява под и зад себе си.

Ковалски, от своя страна, вече беше забил лакът в корема на своя противник, сграбчил го беше за косата и набиваше лицето му в ръба на автомобилната врата.

– Хапни си малко желязо, задник такъв.

Стрелецът се срина като чувал с картофи.

Докато отчиташе всичко това с периферното си зрение, Грей стисна по-здраво юмука на Ани и завъртя ръката ѝ към доктор Насър. Натисна пръста ѝ върху спусъка, но жената не спираше да се бори и дърпането ѝ измести мерника му. Куршумът се заби в тухлената стена.

Но все пак свърши достатъчно работа. Доктор Насър се шмугна вдясно към храстите пред къщата и изчезна.

Грей измъкна пистолета от ръката на жената и я изрита силно. Тя залитна, но остана на крака. От носа ѝ течеше кръв. Извъртя се и хукна към буса като газела.

Отиваше за друго оръжие.

Грей вдигна пистолета, но преди да е стрелял, куршум мина на сантиметри от носа му. Откъм храстите.

Насър.

Грей се хвърли заднишком към укритието на декоративния навес. Стреля слепешката към храстите, без да знае къде точно се е сврял Насър. Направи още няколко крачки на заден ход, докато прасците му не се удариха в задната броня на форда. Изстреля още два куршума към буса.

Ала азиатската Ани вече се беше скрила вътре.

Изстрелите му рикошираха в металното купе. Също като медицинския бус на президента, и този беше брониран.

Грей извика:

– Всички в колата! Качвайте се!

Майка му се появи на вратата на кухнята, стиснала още димящ пистолет. Чантата си беше преметнала на другата ръка, сякаш отиваше на пазар с приятелки.

– Хайде, Хариет – каза баща му. Пресегна се и я дръпна към колата.

Ковалски се озова с един скок на задната седалка. Грей за миг помисли, че килограмите му могат да довършат Сейчан по-ефикасно и от пистолета на Насър.

Самият той се преметна през вратата и падна тежко на седалката зад волана. Завъртя ключа и топлият двигател ревно веднага.

Другата предна врата се затръшна. Родителите му се бяха сместили някак на седалката до него.

Грей погледна в огледалото.

Ани стоеше разкрячена при разтворените врати на буса, вдигнала до рамото си ракетна установка.

„А аз си мислех, че ще извади най-много карабина“.

Грей включи на скорост и натисна газта. Тристате конски сили буквално подпалиха задните гуми и те възмутено изсвириха сред облак дим.

Баща му до него изпъшка – сигурно заради новите лъскави гуми, а не от страх за собствената си безопасност, реши Грей.

Гумите най-накрая зацепиха и фордът подскочи напред, право през дървената порта към задния двор. Миг по-късно Грей завъртя панически волана, за да избегне един огромен стогодишен дъб. Гумите изровиха дълбоки следи в моравата и колата полетя през двора.

Зад тях се чу дълбока глуха въздишка, последвана от огнена експлозия.

Ракетата удари огромния дъб и го пръсна на пламнали клони и парчета кора. Огнените отломки литнаха към небето. Закъдри се дим.

Без да поглежда назад, Грей натисна газта още по-силно.

Фордът на баща му мина през оградата и влетя сред дърветата на парка Глоувър-Арчибалд.

Ала Грей знаеше, че ловът тепърва започва.

4.

Пирати

5 юли, 12:11

Остров Рождество

Боксерки и обуца.

Само това стоеше между Монк и морето от раци-канибали.

Безумният пир продължаваше из цялата джунгла, докдето поглед стига. Бой, хрущене, разчупени черупки. Звук като от горски пожар.

Преметнал биозащитния си костюм през ръка, Монк тръгна към доктор Ричард Граф. Океанологът клечеше в Края на джунглата. И той, по указание на Монк, беше съблякъл костюма си: болезнена задача, като се имаше предвид раната на рамото му. Но пък беше облечен по-добре от Монк – беше по шорти и хавайска риза.

Монк сбърчи нос. Извън гъстия балдахин на джунглата въздухът беше нажежен до бяло, а вонята откъм клоаката долу беше като да те фраснат с разлагаща се съомга през лицето.

– Време е да вървим – каза намръщено Монк.

Откъм тунела към отровения плаж отекна вик. Пиратите бяха станали по-предпазливи, откакто Граф беше започнал да хвърля в тунела големи камъни. А и нямаше как да знаят, че на Монк му е останал само един патрон. Уви, страхът и падащите камъни нямаше да ги спрат за дълго.

За стотен път Монк се запита защо пиратите ги преследват толкова упорито. Гладът и отчаянието със сигурност тласкаха хората към глупави неща. Но ако целта им беше да откраднат техния зодиак, за да продадат запасите и екипировката на индонезийския черен пазар, нищо не ги спираше. Повечето от местните пирати, колкото и брутални и безскрупулни да бяха, се водеха от принципа на лесната печалба.

Така че защо упорстваха? Само за да им затворят устата и да заличат следите си? Или имаше нещо по-важно? Монк си помисли за маскирания мъж, който беше паднал във водата, уцелен по случайност от негов куршум. Дали пък не ги водеше жажда за отмъщение?

Така или иначе, пиратите очевидно нямаше да се задоволят с грабеж. Исаха кръв.

Граф се изправи, вдишваше с мъка вонящия въздух.

– Къде отиваме?

– Да навестим отново нашите приятели.

Поведе океанолога към джунглата. Само на стъпки от тях червеното рачешко море щракаше и хрущеше. Сякаш бяха станали още повече през последните минути, може би привлечени от гласовете им или от прясната кръв от раната на Граф.

В края на разчистеното място океанологът наби спирачки.

– Няма как да минем през раците. Щипките им са достатъчно силни да разкъсат ботуш. С очите си съм виждал хора, останали без пръсти.

Освен това бяха адски бързи.

Монк отскочи назад пред два рака, вплели щипки в смъртоносна битка – стрелнаха се покрай него със скоростта на зайци.

– Не е като да имаме голям избор – каза Монк.

– Не знам, нещо не е наред с тези раци – продължи Граф. – И преди съм ставал свидетел на агресивността им по време на миграция, но това тук минава всякакви граници.

– Психоанализата им я остави за по-късно. – Монк посочи едно голямо дърво. Таитянски кестен, вечнозелено. И с множество ниски кло-ни. – Можеш ли да се покатериш?

Граф притискаше ранената си ръка към корема в опит да я обездви-жи максимално.

– Ако ме повдигнеш. Но защо? Така няма да се скрием от пиратите. Ще сме като неподвижни мишени на стрелбище.

– Качвай се и не питай. – Монк го заведе до дървото и му помогна да се качи. Клоните бяха дебели и лесни за катерене. Граф се справи добре, почти без помощ.

Един рак вдигна щипките си в заплашителна стойка. „Купонът още не е свършил, приятел, не бързай да си тръгваш“. Монк го изрита към ордата негови събратя, после извика на Граф:

– Виждаш ли изхода на тунела?

– Да, виждам го. – Граф за момент млъкна. – Няма да ме оставиш тук, нали?

– Просто свирни, когато видиш пиратите.

– Ти какво ще...?

– Просто свирни бе, човек! – Монк веднага съжали за грубия си тон. Напомни си, че Граф няма военна подготовка, Ала имаше да мисли за толкова много неща. Представи си Кат и малкото им момиченце. Ня-маше да се даде току-така на банда главорези или на гора, пълна с по-щурели раци.

Мина през разчистената ивица и се приближи до врящата щракаща орда. Вдигна пистолета си в ръка и я подпря с протезата за по-добър ба-ланс. Кривна глава и задиша през носа.

„Хайде да видим какво можеш да направиш...“ Някакъв звук доле-тя откъм кестена отзад. Прозвуча все едно някой е спукал балон.

– Идват! – долетя и шепотът на Граф; от напрежение не беше успял дори да свирне.

Монк се прицели. Имаше един патрон, един изстрел. До един голям камък от другата страна на горската полянка лежах двете им кислород-ни бутилки – олекотен модел, направени от алуминиева сплав. С

помощта на наглезения си кобур Монк беше прикрепил бутилката на доктора към своята, после ги беше метнал към далечната страна на полянката. Бутилките бяха паднали сред раците, затиснали бяха няколко, а тези в съседство се бяха разбягали.

Сега Монк се прицели в бутилките с помощта на тренираната си истинска ръка и електронната прецизност на протезата.

– Излизат! – простена Граф. Монк натисна спусъка.

За част от секундата времето сякаш спря... а после едната бутилка пламна, подскочи и двете се завъртяха и затракаха, засъскаха и заподскачаха. Клапата на втората бутилка изби и танцът стана по-енергичен, помиташе кръгове сред сащисаните раци.

Това се оказа достатъчно.

В миналото Монк се беше разхождал по плажове, покрити с раци. Появеше ли се морска птица или човек, те се разбягваха моментално и хлътваха в пясъчните си дупки. Същото се случи и тук. Онези, които бяха най-близо до подскачащите бутилки, се пръснаха панически, блъскаха съседите си, които на свой ред изпаднаха в паника. Скоро раздвижането се превърна в масово бягство. Разбунените и без това раци побягнаха, накъдето ги тласкаше инстинктът им.

Рачешкото море обърна посоката си – право към Монк – и се превърна във вряща приливна вълна от щипки, раците се катереха един връз друг в стремежа си да избягат.

Монк хукна към кестена, раците щракаха по петите му.

Той подскочи към най-долния клон и се закатери. Един рак успя да се вкопчи в обувката му. Монк разби черупката му с ритник в дънера. Острата щипка остана да виси, здраво забита в тока.

По дяволите!

Рачешкият прилив продължи нататък, животните се подчиняваха на инстинкт, свързан навярно с ежегодната им миграция. Бягаха право към морето.

Монк продължи нагоре от клон на клон, докато не стигна до Граф. Океанологът беше прегърнал с една ръка ствола на дървото. Изглежда Монк, после пак се обърна към изхода на тунела.

Пиратите, и шестимата, бяха излезли от прохода, дори бяха направили опит да се разпръснат, за да покрият периметъра, но изстрелът ги беше накарал да залегнат. Едва сега започваха да се изправят колебливо.

А откъм джунглата заприижда врящо море от раци.

И заля първия, онзи, който се намираще най-близо. Преди да е реагирал, преди да е разбрал какво виждат очите му, раците го покриха до

бедрата. Пиратът изпищя и залитна назад. Единият му крак се подгъна.

Монк се сети за свой колега от зелените барети, когото бяха улучили в крака по време на бой – куршумът беше разкъсал ахилесовото му сухожилие. Беше паднал по същия тромав начин като пирата сега.

Нещастникът успя да се подпре на една ръка, не спираше да пици.

Вълната го заля, раците лазеха по гърчещото се тяло. Ала писъците му не спираха, извираха изпод движещата се червена маса. За миг той успя да надигне глава. Маската му я нямаше, нямаше ги също носа, устните и ушите. От очите му бяха останали кървави рани. Мъжът изпищя за последно и се срива под прилива.

Другите пирати побягнаха панически към тунела и се вмъкнаха в дупката. Всички освен един, чийто път към нея се оказа отрязан, самият той – притиснат до парче издадена скала. Раците прииждаха.

С отчаян вик пиратът се обърна и скочи от скалата.

Откъм тунела му отговориха други крясъци.

Като вода в канал, морето от раци се завъртя около отвора и се ливна надолу в червен прилив от остри щипки.

Монк се обърна към Граф. Океанологът дишаше тежко, беше се облещил.

Монк посегна да го докосне. Океанологът се дръпна стреснато.

– Трябва да тръгваме. Преди раците да са решили, че в гората им харесва повече.

Граф кимна отнесено и се спусна след Монк към земята. Там все още имаше стотици раци и двамата тръгнаха предпазливо между тях.

Монк откърши един клон от кестена и го заразмахва като метла, за да прогони по-нахалните.

Граф започваше да идва на себе си, дори събра сили да каже:

– Аз... искам да взема един от тези раци.

– На кораба има достатъчно, с всякакви сосове.

– Не. За изследване. Токсичният облак не ги е засегнал. Това може да се окаже важно. – Озовал се в своя води, океанологът звучеше почти нормално.

– Добре – каза Монк. – Другите ни проби отидоха по дяволите, а така поне няма да се върнем на кораба с празни ръце.

Наведе се и улови с протезата си един от по-малките екземпляри. Настроеният за пир рак изви назад щипките си Да го достигне.

– Хей, не ми съсипвай хубавата протеза, приятел. Застраховката ми не включва нови пръсти.

Монк понечи да го смаже в дънера на едно дърво, но Граф размаха

здравата си ръка.

– Не! Трябва ни жив. Има нещо странно в поведението им. Това трябва да се проучи.

Монк стисна раздражено зъби.

– Хубаво, но ако това парче суши ми отхапе нещо, ти ще плащаш.

Тръгнах през обраслото с гора плато.

След четиридесетминутен преход гората започна да оредява и пред тях се откри панорамна гледка към плажа в ниското. Главният град на острова – наречен просто Селището – се простираше покрай плажа и пристанището. Навътре в морето, оттатък Залива на летящата риба, „Господарката на морето“ се издигаше като бял замък, като облак в черно-синьото море.

Най-последно.

Някакво движение обаче привлече погледа на Монк... и той видя десетина катера: заобикаляха скалния нос и всеки оставяше бяла разпелена следа. Движеха се като атакуващи изтребители.

Подобна група се появи и откъм другата страна на пристанището.

Дори от това разстояние Монк ги виждаше ясно.

Сини, с дълъг корпус и плитко газене.

– Още пирати – изпъшка Граф.

Монк плъзна поглед между двете групи, протегнали се като щипки, по-смъртоносни и от най-ядосания червен рак. В капан помежду им лежеше плячката.

„Господарката на морето“.

13:05

Лиза гледаше радиографския рентгенов апарат. Малката преносима кутия стоеше на едно бюро в каютата. На леглото зад Лиза пациентът лежеше, покрит с чаршаф от главата до петите. Мъртъв.

– Прилича на туберкулоза – каза тя. Радиографиите на белите дробове бяха от големи бели петна. – Или е рак.

Доктор Анри Барнхарт, холандският токсиколог, стоеше до нея, опрял юмруци на масата. Именно той я беше повикал.

– Ja, но съпругата му твърди, че допреди осемнайсет часа не е имал никакви симптоми на респираторен дистрес. Не е кашлял, не е отделял храчки, дори не е бил пушач. Освен това е само на двайсет и четири.

Лиза изправи гръб. Бяха сами в каютата.

– И сте взели проба от белия дроб, нали?

– Изтеглих със спринцовка течност от едно от белите петна, които се виждат на снимките. Гной. Бъкаща от бактерии гной. Категорично става въпрос за абсцес на белия дроб, а не за рак.

Лиза плъзна поглед по брадатото лице на Барнхарт. Раменете му бяха поизгърбени, сякаш се смущаваше от мечешките си размери, но в стойката му имаше и нещо заговорническо. Нямахме как да не забележи, че доктор Линдхолм не е поканен на настоящата дискусия.

– Типично за туберкулозата – каза тя. Туберкулозата се причинява от бактерия, *Mycobacterium tuberculosis*, високо заразен микроорганизъм. И макар че клиничната история в този случай беше необичайна, туберкулозата често дремеше в продължение на години, като поразяваше бавно и неусетно белите дробове. Пациентът може да се беше заразил преди години и да бе носил в гърдите си бомба със закъснител, а после токсичният газ бе подложил дробовете му на силен стрес, който беше отключил болестта. Както в часовете преди да умре, така и сега, пациентът определено беше заразен.

А нито тя, нито доктор Барнхарт бяха със защитни костюми.

Защо не я беше предупредил?

– Не е туберкулоза – отговори той. – Доктор Милър, нашият експерт по инфекциозни заболявания, определи организма като *Serratia marcescens*, вид непатогенна бактерия.

Лиза си спомни другия пациент, поразен от обикновена кожна бактерия, която незнайно защо бълваше разяждащи плътта отрови.

Токсикологът явно се досети за насоката на мислите ѝ.

– И тук имаме безвредна бактерия, която се е превърнала в патогенна.

– Но, доктор Барнхарт, това ваше предположение...

– Викай ми Анри. И не е предположение. От часове издирвам подобни случаи. Намерих още два. Жена с жестока дизентерия, която буквално ѝ е остъргала червата. Причинена от *Lactobacillus acidophilus*, бактерия в киселото мляко, която нормално е полезен чревен организъм. Едно дете пък страда от силни гърчове – гръбначната му течност гъмжи от *Acetobacter aceti*, безвреден организъм, който се намира в оцета. Мозъкът на бедното дете буквално е станал на туршия.

Лиза мълчеше и слушаше. Изводът бавно се избистряше в главата ѝ.

– И това едва ли са единствените случаи – каза Анри.

Тя поклати глава – не в израз на несъгласие, а на растящата си увереност в истинността на казаното и на ужаса, с който я изпълваше то.

– Значи нещо обръща тези безвредни бактерии срещу нас.

– Превръща приятеля във враг. И ако това се превърне в повсеместна война, численото превъзходство далеч няма да е в наша полза.

Тя го гледаше, без да мига.

– Човешкото тяло се състои от сто трилиона клетки, но от тях само десет трилиона са наши – продължи Анри. – Останалите деветдесет процента са бактерии и други безвредни или полезни организми. Ние живеем в мир с квартирантите си. Но ако този баланс се наруши, ако те се обърнат срещу нас...

– Трябва да спрем това нещо.

– Точно затова те повиках. Да те убедя. Ако искаме да отбележим някакъв напредък, на мен и на доктор Милър ще ни трябва походната лаборатория на партньора ти. Притиснати сме от въпроси, чийто отговор не търпи отлагане. Промяната в бактериите токсична ли е, или химическа? Какво е възможното лечение? А ако е заразно? Как да изолираме организмите, как да ги сложим под карантина? – Той направи гримаса и брадата му щръкна. – Трябват ни отговори. Веднага.

Лиза си погледна часовника. Монк трябваше да се е върнал преди час. Или се бе увлякъл в работа, или се наслаждаваше на красивите плажове, реши тя. Само че сега не му беше времето да се прави на турист.

Вдигна поглед към Анри и кимна.

– Ще помоля да се свържат по радиото с доктор Кокалис и да го уведомят, че трябва да се върне по най-бързия начин. Но иначе си напълно прав. Няма да го чакаме.

Излезе от каютата и махна на Барнхарт да я последва. Лабораторната каюта на Монк се намираше близо до най-горната палуба, пет нива по-нагоре. От Сигма бяха изискали една от големите каюти, където Монк да разположи екипировката си. Наложило се беше да махнат леглата и мебелировката, за да се отвори повече място за импровизираната лаборатория. Каютата си имаше и широк балкон откъм десния борд. На Лиза ѝ се прииска да е там сега, зажадняла беше за светлината на слънцето и милувката на вятъра, за нещо, което да прогони растящия ѝ страх.

Вървеше към асансьора и си мислеше, че трябва пак да се обади на Пейнтър. Отговорността беше твърде голяма, за да я поеме сама. Нужна ѝ беше пълната подкрепа на научния отдел на Сигма.

Освен това искаше да чуе отново гласа му.

Натисна копчето да повика асансьора.

Сякаш копчето беше свързано към детонатор, откъм дру-гия край

на кораба, там, където приставаха шарещите между брега и „Господарката“ евакуационни лодки, се чу силен трясък.

Злополука ли беше станала?

– Това пък какво беше? – попита Анри.

Втора, по-силна експлозия разтърси другия край на кораба, някъде по-близо до носа. Чуха се приглушени викове. А после Лиза чу познат звук – насечен пукот на автоматичен огън.

– Нападат ни – каза тя.

13:45

Монк подскочаше в ръждясалия ландроувър по стръмното нанадолнище. Беше откраднал старата таратайка от някакъв паркинг близо до фосфатната мина на острова, опразнена заради евакуацията, и сега с Граф се носеха по черния път към крайбрежното градче.

Доктор Ричард Граф седеше до него с предпазен колан през гърдите и се подпираше със здравата си ръка в тавана на колата в опит да намали друсането.

– Много бързо караш.

Монк не му обърна внимание. Трябваше да стигне до брега.

Бяха разбили вратата на един от минните цехове и се бяха опитали да телефонираат. Без успех. В момента островът беше на практика необитаем. Поне намериха аптечка и сега рамото на Граф беше намазано с антибиотична паста и бинтовано.

Океанологът сам се беше превързал, докато Монк се мъчеше да подкара ландроувъра без ключ. Граф още стискаше аптечката с ранената си ръка. Опразнена, тя се беше оказала идеална клетка за рачешкия им образец.

Един завой принуди Монк да мине на по-ниска предавка. Въпреки това ландроувърът влезе на висока скорост и двете вътрешни гуми се отделиха на пет-шест сантиметра по пътя, а когато колата тупна обратно, двамата подскочиха към тавана, едвам удържани от коланите.

Граф изпъшка.

– Нищо няма да постигнеш, ако обърнеш колата.

Монк намали – не заради предупреждението на Граф, а заради кръстопътя отпред. Стигнаха бяха до отдалечен участък на крайбрежното шосе, тесен асфалтиран път с две платна. Черният път свършваше южно от Залива на летящата риба. На север се падаше градчето и мишмашът му от крайбрежни хотели, китайски ресторанти, барове с

люещца се мазилка и туристически капанчета.

Ала вниманието на Монк остана съсредоточено върху крайбрежните води отвъд Залива на летящата риба. „Господарката на морето“ беше заобиколена от горящи лодки, взривени яхти и останките от катера на австралийската крайбрежна охрана. Дим се виеше високо в обедното небе. Като гладни акули, двайсетина сини катера кръжаха с рев из водата.

Самотен хеликоптер в жълто и червено, „Юрокоптер Астар“, направи кръгче над залива като сърдит стършел и разбърка дима. Ако се съдеше по припламващите откоси откъм отворения му люк, и той беше на противниковата страна.

Монк беше зървал по нещо от морската битка, докато се спускаха по лъкатушния път – експлозии, картечна стрелба, фонтани от горящи отломки. Взривовете стигаха до раздрънкания ландроувър като пукот от далечни фойерверки.

Бум... бум... бум...

На север, откъм градчето, долетя силен трясък и стълб от дим и пламъци се издигна в небето. Достатъчно близо този път, та прозорците на колата им да се раздрънчат.

– Подстанцията на австралийския телеком – каза Монк. – Прекъсват комуникациите.

Други участъци от Селището вече горяха.

Това не бяха обикновени пирати. Вихреше се мащабно нападение.

Кои бяха тези типове, по дяволите?

Монк включи отново на скорост и пое по крайбрежния път, далеч от градчето.

– Къде оти...? – почна Граф.

Монк взе един завой и пред тях се появи малък крайбрежен хотел, кацнал в центъра на два акра изкоренена джунгла. Монк зави рязко при табелата с надпис „Хотел-ресторант «Манго»“. Натисна газта по входната алея. Хотелът се приближаваше бързо – двуетажна сграда с няколко самостоятелни бунгала и плувен басейн.

Комплексът изглеждаше изоставен.

– Тук ще си на сигурно място – каза Монк, наби спирачки край хотела под сенчестия балдахин на въпросното манго и изскочи от колата.

– Чакай! – Граф задърпа ръчката на вратата си и накрая успя да я отвори. Само дете не изпадна от ландроувъра. Хукна след Монк.

Монк не забави крачка. Търчеше към плажа. Като всички крайбрежни хотели и „Манго“ предлагаше пълен пакет от забавления – гмуркане с шнорхел, каяци, платноходки. Монк се оглеждаше в движение и

в дъното на комплекса забеляза спортния център на хотела, малка сграда с тръстиков покрив. Заради евакуацията бяха заковали вратата с дъски.

Без да спира, Монк грабна един прът, с който чистеха басейна. След миг вече къртеше дъските. Стъклената врата отзад го забави още по-малко.

Граф го настигна.

Монк се пресегна и дръпна океанолога през прага. Хеликоптерът мина с рев над тях, толкова ниско, че перките му разлюляха листата на палмите. Отдалечи се, за да продължи патрулната си обиколка над крайбрежната ивица.

– Не се показвай навън! – предупреди Монк. Граф кимна енергично.

Двамата стояха в предната част на спортния център. Бе претъпкана с хавлии, слънчеви очила, безброй видове плажно масло и изобилие от сувенири. Миришеше на кокос и мокри крака. Монк заобиколи тезгяха и хлътна през врата със завеса от мъниста.

От другата ѝ страна намери онова, което търсеше.

Гмуркаческа екипировка, закачена на стената в дъното.

Изрита обувките си.

До стената откъм плажа, пред повдигащата се врата, бяха наредени различни съдове за морски забавления. Монк подмина водните колела и двата каяка и спря пред джетата. Стоеше върху подложка с колелца за полесно спускане и изваждане от водата.

Ако не друго, поне морето тук не беше поразено от токсичната супа.

Монк се обърна към Граф.

– Ще трябва да ми помогнеш малко.

След малко Монк потърка с лакът омазаното с грес прозорче на повдигащата се врата. Материята на водолазния му костюм изскърца в стъклото. Извил врат, Монк изчака хеликоптерът да мине над тях и да свърне на север към Залива на летящата риба. Заливът беше извън полезрението им, скрит зад нос Смит. От бойната зона се виждаше само димният покров над издадените в морето скали.

Най-накрая хеликоптерът зави и пое назад към „Господарката на морето“.

– Така, хайде!

Монк се наведе и вдигна вратата, докато тя не изсграка в най-горно положение. Зад него Граф освободи ръчната спирачка на подложката, а

Монк се обърна, мина зад джета и с дружни усилия двамата забутаха подложката към водата. Гумените колела улесняваха задачата им.

Граф се зае да освободи джета от подложката, а Монк хукна назад за жилетката и кислородните бутилки. Екипира се с всичко необходимо, а най-отгоре навлече елек с логото на хотела.

Върна се и помогна на Граф да избутат джета от подложката.

– Не се показвай навън – повтори му. – Но ако откриеш някакво средство за комуникация, радиостанция или нещо друго, опитай да съобщиш какво става тук.

Граф само кимна.

След минута Монк вече летеше с джета към нос Смит.

Монк се приведе още по-ниско и отвори дросела докрай. Елекът се развяваше и плъщеше от високата скорост. Пръските солена вода мокреха като дъжд. Нос Смит растеше пред очите му. Скоро се приближи достатъчно, за да поеме в обход, без да намалява скоростта.

На другата страна на залива „Господарката на морето“ се издигаше като обсаден бял замък. Във водата около нея горяха петна разлян мазут, дим се издигаше на колони от догарящи корабчета. Дори пристанището беше опожарено. А пиратските катери кръжаха с рев из цялата бойна зона.

Излезли бяха на лов.

„Започва се“.

Като пощръкляло торпедо, Монк се хвърли в битката.

14:08

– Сигурно все можем да направим нещо – каза Лиза.

– Засега ще си кротуваме – отвърна Анри Барнхарт. Бяха се окопали в една от празните външни каюти. Лиза стоеше до едното от двете прозорчета. Анри вардеше на пост до вратата.

Преди час бяха прекосили на бегом кораба, който бе обзет от пълен хаос. Униформеният екипаж и паникьосаните пасажери – както болните, така и здравите – се тълпяха из коридорите. Експлозиите и стрелбата едва се чуваха през подлудяващия звук на корабната аларма. Дали случайно, или нарочно, някой беше задействал противопожарните врати и цели секции бяха изолирани.

Междувременно маскирани въоръжени мъже разчистваха систематично коридорите, като стреляха по всеки, който окажеше съпротива или беше твърде бавен. Лиза и Анри бяха чули писъците, стрелбата,

трополящите крака по горната палуба. Веднъж за малко не ги застреляха. Спаси ги само спринтът през луксозната кинозала на кораба и страничния коридор в другия ѝ край.

Нямаха представа още колко могат да удържат.

Бързината, с която беше превзет корабът, говореше за помощ отвътре.

Лиза погледна през прозорчето. Морето буквално гореше. Вече беше видяла как шепа отчаяни пътници бяха скочили от балконите по горните нива с надеждата да доплуват до брега.

Ала заливът гъмжеше от катери.

Трупове се поклащаха сред пламтящите отломки.

Изход нямаше.

Защо бе всичко това? Какво ставаше, за Бога?

Най-накрая воят на алармата секна с последен протяжен писък. Последвалата тишина се усещаше като физическа тежест. Дори въздухът стана някак по-гъст.

Някъде на горната палуба се чуваше хлипане и вой.

Анри и Лиза се спогледаха.

Откъм стенната уредба в стаята някой заговори вдървено на малайски. Лиза не знаеше малайски, затова погледна въпросително Анри. Токсикологът поклати глава. Явно и той не разбираше нищо. Повториха съобщението и на китайски. Това бяха двата най-разпространени езика на острова.

Накрая говорещият мина на английски, със силен акцент:

– Този кораб вече е наш. Всички палуби се патрулират. Всеки, който излезе в коридора, ще бъде убит без предупреждение. Никой няма да пострада, докато се подчинявате. Това е всичко.

Речта завърши със статичен шум.

Анри натисна бравата на вратата, за да е сигурен, че е заключено, после пристъпи към Лиза.

– Превзели са кораба. Нападението очевидно е било планирано предварително.

Лиза се сети за „Акиле Лауро“, италиански туристически лайнер, отвлечен от палестински терористи през 1985 – а. В по-ново време, през 2005 – а, сомалийски пирати бяха нападнали друг туристически кораб близо до източното африканско крайбрежие.

Обърна се към прозорчето и плъзна поглед по катерите, които патрулираха във водата долу, всеки с екипаж от маскирани въоръжени мъже. Приличаха на пирати, но тя не мислеше, че са такива.

Май се беше заразила от параноята на Пейнтър.

Нападението беше твърде добре координирано, за да е случаен пиратски набег.

– Няма съмнение – каза Анри, – че ще опоскат кораба до голи дъски, след което ще духнат сред островите. Ако не им се пречкаме пред погледа и успеем да...

Уредбата изпраща и нов глас заговори по корабния интерком. На английски. Казаното не беше повторено на друг език.

– Следните пасажери да се явят на мостика. В рамките на следващите пет минути. Да се приближат с ръце на главите и сплетени пръсти. Неявяването ще доведе до смъртта на двама пасажери за всяка минута закъснение. Най-напред ще застреляме децата.

Последва списък с имената:

Доктор Джийн Линдхолм.

Доктор Бенджамин Милър.

Доктор Анри Барнхарт.

И накрая: доктор Лиза Къмингс.

– Имате пет минути. Радиото млъкна. Лиза все така гледаше през прозореца.

– Това не е обикновено отвлечане. „И това не са обикновени пирати“.

Преди да е обърнала гръб на прозорчето, Лиза мярна един джет, който пореше водата към „Господарката на морето“ – Задницата му вдигаше висок фонтан. Джетът се провираше умело между отломките. Не се виждаше кой го управлява. Човекът зад кормилото се беше навел много ниско.

И не без основание.

Два катера го преследваха на хвърлей разстояние, право през пламъците и димящите отломки. Припламваха дула на карабини.

Лиза поклати глава, удивена от глупостта на типа с джета.

Един хеликоптер се спусна в полезрението ѝ, насочил се право към джета. На Лиза не ѝ се гледаше, но се чувстваше някак задължена, сякаш за да отдаде чест на самоубийствената атака.

Хеликоптерът се килна в широк заход с отворена странична врата.

Валмо дим блъвна от вътрешността му.

Гранатохвъргачка.

Джетът избухна в кълбо дим, разхвърча се обгорен метал.

Обърна се разтреперана. Анри я гледаше. Нямаха избор.

– Да вървим.

14:12

Монк потъна в морските дълбини, повлечен от кислородните бутилки и колана с тежестите. Над него синьото на водата се обагри в огнени краски. Отломки удариха повърхността. На два метра от него взривеният джет потъна с носа надолу.

Докато потъваше, Монк смъкна елека на хотела – вече нямаше смисъл да крие кислородните бутилки. Вдигна водолазната маска и посегна да хване въздушния маркуч. Използва регулатора, за да издуха влагата от маската, после я затегна около главата си.

Дълбините станаха кристално чисти.

Той нагласи регулатора и пое дъх.

Дъх на облекчение.

Беше ли сработила диверсията му?

Преди секунди, когато хеликоптерът се стрелна към него като ястреб към мишка, Монк зърна за миг стрелеца в рамката на отворения люк. И тъкмо преди онзи да стреля, Монк преобърна джета и се гмурна към дълбините. Въпреки разстоянието експлозията го застигна като удар с чук по главата и ушите му още припукваха.

Потъваше към дъното. Заливът на лелящата риба имаше котвени съоръжения на дълбочина трийсет метра. Но на него не му трябваше да се спуска чак дотам.

Нагласи плавателните компенсатори и изду жилетката с въздух от бутилките. Потъването му се забави рязко. Изви врат и огледа дъната на катерите: витлата им джуркаха водата до бяло. Обикаляха ли, обикаляха, оглеждаха се за нарушителя с джета, готови да открият огън с пушката си.

Само че Монк не смяташе да излиза на повърхността и ако планът му беше успял, онези щяха да го сметнат за мъртъв. Никой не знаеше, че има водолазна екипировка. Погледна светещия компас на китката си и пое в изчислената предварително посока.

Право към „Господарката на морето“.

Открай време си мечтаеше за ваканция на луксозен туристически кораб.

5. Изгубени и намерени

5 юли, 01:55

Вашингтон

– Дотук сме – каза Грей.

Последните седем минути беше провирал форда през парка „Глоувър-Арчибалд“ по стар служебен път, толкова тесен и запуснат, че храсталаците шибаха колата отстрани.

Предната лява гума беше станала на парцали, забавяше ги и правеше управлението почти невъзможно.

Макар че повечето хора свързват Вашингтон с исторически сгради, широки булеварди и десетки музеи, градът притежава и една от най-големите системи от свързани паркове, които се провират през центъра на града и покриват площ от над хиляда акра. Паркът „Глоувър-Арчибалд“ се намира в единия край на зелената серия и свършва при река Потомак.

Грей се движеше в посока обратна на реката – тя беше твърде далеч и прекалено открита. Поел беше със загасени фарове по задна уличка, успоредна на последния ред къщи, после беше стигнал до стария противопожарен път, който навлизаше дълбоко в гората. Точно каквото му трябваше. Важно беше да си останат изгубени сред зеленината, но, уви, бащиният му форд сдаваше багажа.

Намали, разбрал, че няма как да отидат по-нататък.

Намираха се на дъното на клисура. От двете страни се издигаше стръмна гора. Стар изоставен железопътен мост пресичаше тясната долина. Грей вмъкна форда под ръждясалите метални подпори и дървени-те дъски и спря до една от нашарените с графити бетонни стени.

– Всички да слизат. Продължаваме пеша.

От другата страна на моста, осветена от звездите и тънката луна, дървена табелка сочеше към туристическа пътека. Пътеката приличаше повече на тунел под плътния балдахин на гората.

Още по-добре.

Чу се далечен вой на сирени, Грей вдигна глава и видя потрепващо оранжево сияние в нощното небе зад тях. Изстреляната ракета явно беше подпалила пожар.

Около тях обаче гората тънеше в мрак и различни оттенъци на черното.

Грей си даваше сметка, че Насър и убийците му може да са навсякъде.

Зад тях, пред тях, да се приближават.

Сърцето му се качи в гърлото. Поводи за страх – колкото искаш. Не за самия него, а за родителите му. Трябваше да ги отведе на сигурно място, да ги отдалечи от опасностите, които дебнеха него. Но трябваше и да намери някой, който да закърпи Сейчан.

И то да го направи така, че да няма свидетели.

Дори мобилният да беше още у него, не смееше да потърси Сигма или директор Кроу. Комуникационните линии бяха компрометирани – доказваше го засадата при обезопасената квартира. Протоколът изискваше да мине в нелегалност. Отнякъде изтичаше информация и докато не намереше сигурно убежище за родителите си, Грей не смяташе да излиза на светло.

Всичко това означаваше, че трябва да измислят алтернативен начин да се погрижат за Сейчан. Майка му беше предложила вече един начин и Грей беше задвижил плана ѝ, като проведе два разговора от нейния мобилен телефон. След това я накара да извади батерията, в случай че някой разполага с устройство, което да проследи телефона.

– Морфинът, изглежда, действа – докладва майка му от задната седалка.

Бяха спрели за малко, колкото майка му да се премести отзад при Ковалски. Сейчан лежеше помежду им. Майка му ѝ беше инжектирала готова спринцовка с морфин, която беше взела от медицинските запаси в обезопасената квартира.

– Оттук нататък ще трябва да я носим – каза Грей.

– Това го оставете на мен. – Ковалски им махна да му направят място.

Бащата на Грей подаде ръка на майка му да слезе, а после огледа щетите по колата, поклати глава и изсумтя.

Ковалски се надигна със Сейчан на ръце. Дори в мрака под моста Грей забеляза тъмното петно върху превръзката на корема ѝ. Движението разбуди Сейчан. Стресната и замаяна, тя се замята в ръцете на Ковалски, докато той се мъчеше да слезе, извика и го удари с ръба на дланта си по бузата.

– Ей...! – възкликна едрият мъж, докато избягваше на косъм следващия удар.

Сейчан се развика гневно, заломоти на неразбираема смесица от английски и някакъв непознат език.

– Накарай я да млъкне – каза баща му и хвърли поглед към тъмната гора.

Ковалски се опита да ѝ запуши устата, но Сейчан едва не му отхапа пръста.

– Мама му стара! – възкликна възмутено той. Сейчан се бореше все по-ожесточено.

Майката на Грей се приближи, ровеше за нещо в голямата си чанта.

– Имам още една доза морфин. Грей поклати глава.

– Не. – Сейчан беше изгубила много кръв, а морфинът потискаше дишането. Втора доза можеше да я убие, а той още не си беше получил отговорите.

Вдигна длан към майка си.

– Ароматните соли. – Ковалски ги беше споменал, когато изреждаше съдържанието на аптеката.

Майка му кимна. Бръкна отново в чантата, рови сякаш цяла вечност, накрая му даде няколко капсулки. Грей взе една и се приближи до Ковалски, който междувременно се беше сдобил и с дълга кървава дракотина на едната буза.

– Боже, направи нещо, че тая направо ще ме претрепе! Грей стисна Сейчан за косата, изви врата ѝ назад и счупи капсулката под носа ѝ. Сейчан изопна врат и продължи да се бори, но той задържа капсулката над горната ѝ уста. Виковете утихнаха, заместени от даване.

Тя вдигна ръка да го избута.

Той не помръдна.

– Стига... – изграчи през кашлица Сейчан и го стисна за китката.

Грей се изненада от силата ѝ и дръпна капсулката от носа и.

– Оставете ме да си поема дъх. Пуснете ме на земята.

Грей кимна на Ковалски. Нямаше нужда да му повтаря. Ковалски побърза да пусне Сейчан, като я прикрепяше с една ръка под мишниците. Беше надценила силата си. Коленете ѝ се подгънаха и тя увисна в ръцете му.

Сейчан примижа от болка и се огледа. В очите ѝ се появи объркване.

– Аз... обелискът... – почна тя с нескрита тревога. Вече му писваше да го питат за тоя проклет обелиск.

– Ще го приберем по-късно. Счупи се, когато ти падна с мотора. Оставих го при къщата.

Думите му, изглежда, ѝ причиниха по-силна болка от огнестрелната рана. Но пропускът му от по-рано можеше да се окаже късмет. Насър

може би беше тръгнал да дири обелиска, вместо да преследва тях.

– Говорите за счупената черна колонка, нали? – изведнъж се обади майка му и потупа голямата си чанта. – Прибрах я, когато влязох в къщата да взема превръзки. Стори ми се стара и реших, че може да е ценна.

Сейчан облекчено притвори очи и кимна. Главата ѝ увисна уморено.

– Слава Богу.

– Какво му е толкова важното на тоя обелиск? – попита Грей.

– Би могъл... възможно е да спаси света. Стига да не сме закъснели.

Грей стрелна с поглед чантата на майка си, после отново се обърна към Сейчан.

– Това пък какво значи, по дяволите?

Тя махна немощно с ръка, на ръба на безсъзнанието.

– Много е сложно. Трябва да ми помогнеш... не мога... сама няма как да... трябва да се махнем, трябва.

Главата ѝ клюмна. Беше изпаднала в безсъзнание. Ковалски пое с хълбок тежестта ѝ.

Грей се изкушаваше да използва още една капсулка с ароматни соли, но се боеше да не пресили ранената Сейчан. От превръзката на корема ѝ се стичаше прясна кръв.

Майка му, изглежда, стигна до същото заключение. Кимна към пътеката.

– Едва ли сме много далеч от клиниката.

Грей се обърна към тъмната пътека от другата страна на железопътния мост. Това беше другата причина да поеме на север през парка – заради идея, подхвърлена от майка му. От другата страна на „Глоувър-Арчибалд“ се простираше кампусът на Джорджтаунския университет. Университетската клиника беше на самата границата с гората. Там работеха бивши студенти на майка му.

Ако успееш да стигнат, без да ги види никой...

Но не беше ли университетската клиника очевидният им избор?

От парковата система имаше стотици изходи, но Насър знаеше, че водят със себе си сериозно ранена жена, която се нуждае от незабавна медицинска помощ.

Рискът беше огромен, но Грей не виждаше начин да го избегне.

Спомни си очите на Насър, когато го попита за обелиска. Алчни, безскрупулни. Египтянинът му беше повярвал, че обелискът е останал при къщата на родителите му – най-вече защото самият Грей мислеше

така. Ала кое беше по-важно за него – да се докопа до обелиска или да си отмъсти?

Грей огледа малката им група.

Животът на всички зависеше от отговора на този въпрос.

02:21

Пейнтър крачеше из кабинета си с прикрепено към ухото хендсфри.
– Всички са мъртви?

Плазменият екран зад него показваше жива картина от Мястото на пожара, обхванал три къщи и част от парка. Лятото беше сухо и гората гореше като подпалки. Пожарни коли и хора от службите за гражданска отбрана изпълваха отцепения район. Телевизионни бусове вече издигаха сателитните си антени. Отгоре кръжеше полицейски хеликоптер и широкият лъч на прожектора му пълзеше по земята.

Ала всичко това беше закъсняло и беше постигнало твърде малко.

Нито колата, с която беше пристигнал Грей, нито отвлеченият медицински бус бяха сред отломките. Бушуващите пламъци правеха подробното разследване невъзможно.

Единствената сигурна новина не беше добра. Хората от екипа, потеглил с медицинския бус от централата на Сигма, бяха открити в едно изоставено поле, всеки с куршум в главата. На бюрото му имаше четири папки. Пейнтър се отпусна тежко в стола си. Отгоре на всичко му предстоеше да проведе четири трудни разговора. Със семействата на загиналите.

Секретарят Брант се появи с количката си на прага.

– Извинете, сър. Пейнтър му кимна.

– Доктор Макнайт е на трета линия. Ако предпочитате, мога да го включа и на видеовръзка.

Пейнтър посочи огнения екран.

– Засега видях достатъчно от това. Пусни ми Шон.

Махна слушалката от ухото си. „Май ще е по-добре направо да ми я имплантират подкожно“, помисли с раздражение. Завъртя се към екрана, където сцената с пожара угасна и се смени с лицето на шефа му.

Шон Макнайт беше човекът, основал Сигма, а по-късно го бяха повишили до шеф на АИОП. Пейнтър беше поискал да говори с него веднага щом Сейчан се беше стоварила с гръм и трясък на главата на Грей. Обадил се беше да поиска съвет. Както и по една по-неотложна причина.

– Значи Гилдията пак е цъфнала на прага ни – каза Шон и прокара пръсти през прошарената си червена коса. С основателна причина – косата му беше рошава, сякаш го бяха вдигнали от леглото. Затова пък бялата му риза беше колосана и изгладена. Сако на тънко райе беше предметно през облегалката на стола му. Явно се беше подготвил за дълъг ден.

– Може да не е спряла при прага – каза Пейнтър. – Последната информация сочи, че най-вероятно са се намърдали в къщата ни. – Пейнтър посочи една папка зад себе си. – Вече си чел първоначалната оценка на ситуацията. Макнайт кимна.

– Гилдията очевидно е знаела за безопасената квартира. Знаели са, че Грей пътува натам с дезертиралия им агент. Очевидно имаме изтичане на информация.

– Боя се, че всичко сочи натам.

Пейнтър поклати глава. Ако беше вярно, значи бяха изправени пред катастрофа. Преди години Гилдията беше успяла да се внедри в редиците на Сигма, но Пейнтър можеше да се закълне, че сега организацията му е чиста. След като и последната къртица беше разкрита, Пейнтър разчисти отломките и изгради Сигма от основи, като заложи в системата стотици предпазни механизми и контрамерки.

И всичко това за нищо.

Ако пак имаше изтичане на информация, значи самите основи на Сигма ставаха подозрителни. Всичко това можеше да доведе до разпускане на организацията. Вече течеше вътрешна проверка – анализ на загубите и ползите от дейността на основната командна структура – под прикритието на програмата за сътрудничество между различните американски разузнавателни агенции под шапката на Агенцията за вътрешна сигурност.

Ала най-тежки бяха загубите от лично естество.

Четирите папки на бюрото имаха грижата да му го напомнят постоянно.

Шон продължи:

– Не само ние си имаме проблем с тази мрежа за терористи под наем. Преди два месеца МИБ унищожи тяхна клетка, внедрила се в проект за тайни операции на Бритиш Аероспейс с централа в Глазгоу. Загубили петима агенти, докато разчиствали гнездото им. Гилдията е навсякъде и никъде. Тук, в Щатите, Агенцията за национална сигурност и ЦРУ още се мъчат да открият кой стои начело на Гилдията. Истината е, че не знаем нищо за лидера и основните ѝ играчи. Не знаем дори защо са се

нарекли така – Гилдията. Етимологията на името е свързана с един офицер от Специалната военновъздушна служба, вече покойник. Така или иначе, отделните клетки си присвоиха името по собствена инициатива, в началото подигравателно, но името така и си остана. Ето колко „много“ знаем за мрежата им.

Последното изречение увисна зловещо в тишината.

Пейнтър разбра подтекста.

– И сега един от агентите им е в наши ръце. Шон въздъхна.

– От години се опитваме да си осигурим подстъп към организацията. Предлагал съм няколко сценария. Ала нито един не е бил толкова ефикасен, колкото това – да ни падне в ръцете техен агент, при това от елитните. Трябва да я опазим на всяка цена.

– Което Гилдията ще се опита да предотврати, също без да жали усилия и средства. Това поне дадох да се разбере. Готови са да разбият прикритието си в Сигма, само и само да я елиминират. Труден избор. И са изпратили не кого да е, а най-добрия и най-невидимия си агент. Друг от елита.

– Видях видеото от обезопасената квартира. Прочетох и досието на този тип – каза Шон и се намръщи.

Пейнтър също го беше прочел. Калкутския касапин. Истинският му произход беше неизвестен, също и на кого или какво е лоялен. Беше се представял като индиец, пакистанец, иракчанин, египтянин и либиец. Сейчан в мъжки вариант – единствената ѝ достойна конкуренция.

– Имаме нещичко все пак – каза Пейнтър. – Успяхме да разберем името му от записа. Насър. Нищо друго, уви.

Шон махна с ръка.

– Имената му са многобройни като жертвите му. Оставил е кървава следа по целия свят, най-вече в Северна Африка и Близкия изток. Наскоро е започнал да се проявява и до Средиземноморието. Удушен с гарота археолог в Гърция и убит музеен куратор в Италия. Пейнтър трепна.

– В Италия? Къде?

– Във Венеция. Намерили го застрелян в занданите под Двореца на дожите. Насър – или както там е истинското му име – е бил засечен на записите от видеокamerите пред двореца.

Пейнтър потърка брадичка, толкова силно, че пръстите му се затоплиха от триенето с наболата брада.

– Обади ми се монсеньор Верона, от Ватикана. Подробностите са в доклада за първоначална оценка на ситуацията. Има голяма вероятност

и Сейчан да е била в Италия по същото време.

Шон бавно присви очи.

– Интересно. Подобно съвпадение трябва да се проучи. И двамата в Италия. А сега – тук. Единият преследва другия. Двама майстори в занаята, най-добрите убийци на Гилдията. Ако не друго, Насър поне натика Сейчан в ръцете ни.

„Или по-скоро в ръцете на Грей“, добави наум Пейнтър.

– Трябва да приберем жената на сигурно място. Незабавно. Ще е непростимо да пропуснем този шанс.

Пейнтър разбираше колко е важно това, но познаваше и Грей, знаеше как работи умът му. Ако някой можеше да се конкурира по параноя със самия него, то това беше Грей. „Прибирането на сигурно място“ можеше да се окаже проблем.

– Командир Пиърс е в движение. След засадата при обезопасената квартира сигурно и той като нас подозира изтичане. Затова ще се скрие и ще остане скрит, докато не прецени, че е безопасно да се свърже с нас.

– Възможно е да не разполагаме с толкова време. Не забравяй, че Калкутския касапин е по петите и на двамата.

– Какво да направя?

– Командир Пиърс и Сейчан трябва да бъдат открити и върнати. Нямам друг избор освен да разширя търсенето, като включа местните власти и ФБР. Вече разпоредих претърсване на всички болници и медицински заведения. Трябва да открием командир Пиърс, преди да се е окопал.

– Бих предпочел да дадем на командир Пиърс малко време да прецени ситуацията. Колкото повече светлини греят в неговата посока, толкова по-вероятно е да привлекат вниманието на Насър.

– Ако стане така, ще имаме шанс да задържим двама агенти на Гилдията.

Пейнтър не успя да сдържи потреса си.

– И ще използваме Грей като примамка?

Шон отклони очи. От раменете му, от цялата му стойка лъхаше напрежение. Пейнтър плъзна отново поглед по колосаната риза и самото. И внезапно си даде сметка, че не той е събудил шефа тази нощ. Някой го беше изпреварил.

– Това решение е взето от Агенцията за национална сигурност. И е подписано лично от президента. Няма начин да го заобиколим. – Шон вля доза твърдост в гласа си. – Грей и агентката на Гилдията трябва да бъдат намерени и прибрани без значение на средствата.

Пейнтър не намери какво да каже. Не би и могъл. Светът се беше променил, а с него и правилата на играта. Кимна бавно. Щеше да съдейства.

Ала познаваше добре Грей.

Преследван от свои и чужди, Грей щеше да надмине себе си.

Щеше да потъне вдън земя.

03:04

– Мернах кафене във фойето долу – измърмори Ковалски. – Може да е отворено. Някой да иска безалкохолно?

– Никой никъде няма да ходи – каза Грей. Ковалски поклати глава.

– Сериозно? Пошегувах се бе, човек.

Грей не му обърна внимание, а продължи да разглежда счупения обелиск на Сейчан. Намираха се в малката чакалня на зъболекарския кабинет. Настолна лампа до лакътя му осветяваше помещението, обзаведено в типичния за подобни места стил – стари списания, евтини акварели, анемичен фикус в саксия и закачен на стената телевизор, в момента изключен.

Преди четиридесет минути бяха тръгнали по една туристическа пътека през гората. Тя ги отведе до улицата, разделяща парка от кампуса на Джорджтаунския университет. Толкова късно през нощта районът пустееше. Пресякоха бързо улицата, мушнаха се между тъмните сгради на две изследователски лаборатории, а оттам до стоматологичното отделение имаше само няколко крачки. Самата клиника се издигаше малко по-отзад и грееше като коледна елха. Не посмяха да тръгнат натам.

Така че промениха малко плана си.

В другия край на чакалнята Ковалски изруга под нос и скръсти ръце, едновременно отегчен и нащрек. Всички чакаха новини.

– Защо се бавят толкова? – изръмжа Ковалски.

Беше казал на Грей, че е служил във военноморския флот. Преминал в Сигма, след като съдействал при тяхна операция в Бразилия, не като агент, а като силово подкрепление. Опита се да му покаже белезите си от въпросната мисия, но срещна твърдия му отпор. Този тип просто не можеше да мълчи, реши Грей. Нищо чудно, че го използваша за охрана. Еднолична. Ала брътвежите му не бяха останали без публика.

Бащата на Грей се беше проснал на три стола със затворени очи, но очевидно не спеше. Спящ човек не можеше да се мръщи толкова упорито.

– Значи си нещо като учен-шпионин, така ли? – беше му казал порано. – Нищо чудно...

Грей така и не разбра какво има предвид баща му с последното, но сега не му беше времето да навлизат в подробности. Колкото по-бързо успееше да се разкара със Сейчан по-далеч от родителите си... толкова по-добре за всички.

Продължи да се занимава с обелиска. Въртеше го и оглеждаше всяка страна. Черният камък беше много стар, очукан и надраскан, но иначе съвсем обикновен. Имаше нещо египетско в него, но пък археологията не беше силната му страна. Нищо чудно преценката му да бе повлияна от египетския акцент на пишман убиеца.

Все пак в обелиска имаше нещо интересно. Нещо, което нямаше нищо общо с камъка, от който беше изработен.

Обърна надолу отчупения връх. От дъното на обелиска стърчеше сребърна платка, дебела колкото кутрето му. Грей прокара пръст по нея. Ясно му беше, че това е само върхът на пословичния айсберг. Имаше нещо в сърцевината на обелиска. Ако се вгледаш в отчупения връх, вътре в камъка се виждаше стар тънък слой, като цимент за слепване или нещо такова, който не личеше на повърхността. Обелискът на практика се състоеше от две половинки, слепени майсторски по дължина, за да скрият нещо помежду си. Като да издълбаеш вътрешността на книга, за да скриеш вътре пистолет или бижута.

Спомни си думите на Сейчан.

„Възможно е да спаси света... Стига да не сме закъснели“.

Нямаше представа какво е имала предвид, но тя явно го смяташе за достатъчно важно, щом се беше решила да го потърси и да предаде Гилдията.

Имаше толкова много въпроси...

Вратата изскърца и той рязко вдигна. Майка му влезе и смъкна хирургическата маска от лицето си.

Грей стана.

– Това момиче е извадило дяволски късмет – каза майка му. – Спяхме кървенето и в момента ѝ вливаме втора банка кръв. Мики смята, че всичко ще е наред. Довършва превръзката ѝ.

„Мики“ беше доктор Майкъл Корин, бивш асистент на майка му, продължил образованието си в медицинския факултет най-вече благодарение на нейните препоръки. Взаимното им доверие и уважение бяха достатъчно крепки, за да издържат на вдигналото го от леглото телефонно обаждане и тайната среща в стоматологичното отделение на

университетската клиника. Спешното изследване с ултразвук беше до-несло и първата добра новина за тази нощ. Куршумът не беше проник-нал в коремната кухина на Сейчан. Пронизал я беше на милиметри от тазовата кост.

– Кога ще можем да я преместим? – попита Грей.

– Мики смята, че трябва да остане тук поне няколко часа. Най-малко.

– Нямаме толкова време.

– И аз това му казах.

– Тя будна ли е? Майка му кимна.

– След първата банка кръв стана по-ориентирана. Мики я натъпка с антибиотици и аналгетици. Вече успя да седне.

– Значи е време да тръгваме. – Грей се провря покрай майка си. Бе-ше присъствал на ултразвука, но го изгониха, когато докторът почна да обработва раната. Никакви аргументи не успяха да разубедят майчиния му „Мики“.

Грей не искаше да изпуска Сейчан от поглед, затова на излизане взе обелиска. Сигурен беше, че тя няма да хукне никъде без него.

Стиснал двете парчета на обелиска, Грей влетя през вратата, последван от майка си. Тръгна към първия зъболекарски кабинет в коридора и едва не се блъсна в доктор Корин на прага. Младият лекар беше ви-сок колкото Грей, но рус и тънък като вейка. Старателно оформена бра-да обточваше линията на челюстта му. Смръщил чело, доктор Корин кимна към стаята зад себе си.

– Свали си системата и помоли да ви доведе. И да ѝ намеря ултра-виолетова лампа. – Махна към дъното на коридора. – Брат ми използва такава лампа за някои процедури. Ей сега се връщам.

Докторът тръгна, а Грей влезе в кабинета.

Сейчан седеше на зъболекарски стол с гръб към него, гола от кръс-та нагоре, и се опитваше да навлече през главата си нечия тениска с ем-блемата на „Редскине“. Стерилен хирургически чаршаф лежеше на топ-ка в краката ѝ. От пръв поглед се виждаше, че се е заела с непосилна за-дача. Подпираше се тромаво с една ръка на страничната облегалка.

Майка му го изпревари.

– Чакай, дай да ти помогна. Сейчан се възпротиви.

– Ще се справя. – Вдигна ръка, че не иска чужда помощ, но дори това леко движение завърши със стон.

– Стига глупости, госпожице.

Майка му застана до стола и ѝ помогна да смъкне тениската върху

гърдите и бинтования си корем. Сейчан се извърна и видя Грей. Лицето ѝ потъмня от прилив на кръв. Ала Грей подозираше, че смущението ѝ не се дължи на голотата, а на факта, че я е видял в момент на слабост.

Сейчан бавно се надигна. Лицето ѝ се вкамени от усилието да не покаже болката си. Облегна се на стола и закопча панталоните си, докато не прилепнаха плътно по ханша ѝ.

– Трябва да говоря със сина ви – обърна се тя към майка му с дрезгав, нетърпящ възражения глас. Майка му го стрелна с поглед. Той ѝ кимна.

– Ще ида да видя как е баща ти – студено каза тя и излезе.

Откъм коридора се чу приглушен звук на пуснат телевизор. Явно Ковалски беше намерил дистанционното.

Сами в кабинета, Грей и Сейчан сблъскаха погледите си. И двамата мълчаха, всеки преценяваше другия.

Доктор Корин се появи на прага с лампа в ръка.

– Само това имаме.

– Ще свърши работа. – Сейчан понечи да посегне и да я вземе, но ръката ѝ само потрепна безсилно.

Грей взе лампата, крепеше обелиска в другата си ръка.

– Няма да се бавим много – каза на доктора.

– Разбирам – отвърна доктор Корин и излезе, явно доловил напрежението в стаята.

Сейчан отново впери очи в лицето на Грей.

– Командир Пиърс, съжалявам, че изложих на риск семейството ти. Подцених Насър. – Докосна предпазливо превързаната си рана. В гласа ѝ прозвуча яд: – Няма да повторя същата грешка. Мислех, че съм се откачила от него в Европа.

– Е, явно не си – сопна ѝ се Грей. Сейчан присви очи.

– Да, не съм, и то защото командването на Сигма е компрометирано. Гилдията е използвала собствените ви ресурси, за да ме проследи. Вината не е единствено моя.

Грей нямаше какво да възрази.

Сейчан вдигна ръка към челото си, все едно се мъчеше да си спомни нещо, но Грей реши, че просто печели време, за да отсее какво да каже и какво да премълчи.

– Сигурно имаш хиляди въпроси – въздъхна тя.

– Само един. Какво става, по дяволите?

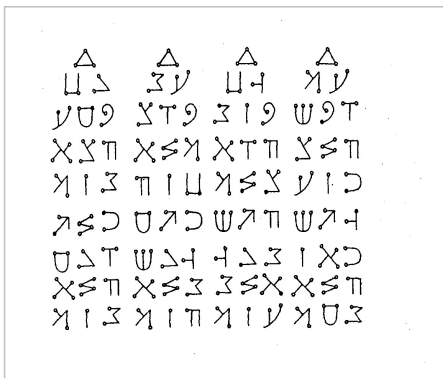
Лявата ѝ вежда се вдигна. Странно познат жест, напомняне за споделено минало.

– За да отговоря на този въпрос, трябва да започнем от това – каза тя и кимна къмobelиска. – Ако го оставиш на масичката за инструменти...

Понеже нямаше време за излишни спорове, а отговорите му трябваха спешно, Грей се подчини без коментар, като закрепи отчупения връх върху основата.

– Лампата... – каза тя.

Миг по-късно, след като загаси осветлението в кабинета, Грей се наведе и плъзна поглед по редовете символи, грейнали върху четирите повърхности на черния камък.

Не приличаха на йероглифите и руните, които беше виждал по един или друг повод. Погледна Сейчан. Бялото на очите ѝ грееше на ултравиолетовата светлина.

– Това, което виждаш, са ангелски писмена – каза тя. – Езикът на архангелите.

Грей вдигна иронично вежди.

– Знам как звучи – каза Сейчан. – Безумно. Произходът на тази писменост е проследен както до ранното християнство, така и до древния еврейски мистицизъм. Ако искаш да научиш нещо повече...

– Зарежи. Повече ме интересува какво имаше предвид, когато каза, чеobelискът можел да спаси света.

Тя се облегна назад и отклони поглед... после очите ѝ рязко се върнаха на него.

– Грей, трябва да ми помогнеш. Трябва да ги спра, но сама няма да се справя.

– С какво?

– Не мога да тръгна сама срещу Гилдията. Онова, което се опитват да направят... – И пак онзи проблясък на страх в очите ѝ.

Грей смръщи чело. При първия му сблъсък със Сейчан тя се беше опитала да разпръсне антракс над Форт Детрик. Очевидно не се плашеше лесно, така че... Какво я беше уплашило сега?

– Помагала съм ти в миналото – каза тя, залагаше на чувството му за благодарност.

– За да победим общ враг – възрази той. – И за да спасиш собствената си кожа.

– И сега е същото, уверявам те. Искам от теб съдействие срещу общ враг. Разликата е, че този път не само моят живот е в опасност. А животът на стотици милиони хора. И което е по-лошо, семената на заплахата вече са засети. Започнало е.

Тя кимна към надписа върхуobelиска.

– Единственото, което спира Гилдията, е закодирано тук. Ако първи разкрием загадката, значи още има надежда. Опитах се, но това не ми е по силите. Нужен е нов поглед и повече знания.

– И смяташ, че ние двамата можем да разгадаем нещо, в което Гилдията се е препънала въпреки огромните си ресурси? Ако впрегнем цялата Сигма в усилията...

– Ако направим това, значи да поднесем победата на Гилдията. В Сигма има къртица. Гилдията ще бъде уведомена за всичко, което Сигма успее да открие.

Права беше. Всичко това беше адски неприятно, меко казано.

– И предлагаш да се пробваме сами. Само ние двамата.

– И още един... ако се съгласи да съдейства. – Кой?

– Когато става въпрос за ангели и археология, лично аз признавам само един човек.

Грей лесно се досети кого има предвид.

– Вигор. Сейчан кимна.

– Оставих послание на монсеньор Верона, загадка, с която да се заеме със собствени сили. Ако се съгласиш да участваш, ще продължим. – Докоснаobelиска и леко разклати отчупената му половина. – Ще направим следващата стъпка по ангелската пътека.

– И къде е тя?

Сейчан само поклати отново глава. Явно не смяташе да го улеснява излишно.

– Ще ти кажа, когато се отдалечим достатъчно оттук. И без това трябва да тръгваме. Колкото повече стоим на едно място, толкова по-

голям е рискът да ни открият.

Посегна към обелиска.

Грей я изпревари. Грабна по-голямата половина и я вдигна над главата си. Започваше наистина да му писва.

– Унищожи я, щом това искаш – сопна се Сейчан. – Но повече няма да ти каза. Ще говорим отново, когато се махнем оттук и се съгласиш да ми помогнеш.

Грей не обърна внимание на думите ѝ.

– Предполагам, че си направила копия на надписа, и снимки също.

– При това не една – каза тя.

– Добре.

Замахна и удари обелиска в пода. Той се строши на няколко парчета, които се пръснаха по балатума. Сейчан възклиана изненадано – явно не беше подозирала за тайната сърцевина на черния камък.

– Какво... какво направи?

Грей се наведе и взе сребърното парче. Изправи се. Държеше онова, което се беше крило в камъка. За миг изгуби ума и думата.

Сейчан се изправи, забравила за болката.

– Не може да бъде! Ти го намери!

– Кое?

– Кръстът на брат Агреер. – Гласът ѝ се сниши, изпълнен с равни дози яд и унижение. – През цялото време е бил у мен!

– Кой е брат Агреер?

– Брат Антонио Агреер. Изповедникът на Марко Поло. „Марко Поло?“ Наистина му беше дошло до гуша от гатанки и недоизказани неща.

– Сейчан, какво става, по дяволите? – сопна ѝ се грубо той.

Тя махна към един стол, където лежеше скъсаното ѝ кожено яке.

– Трябва да се махаме – каза и понечи да тръгне към стола.

Той ѝ препречи пътя. Тя го изгледа гневно.

– Грей, решавай, по дяволите. Нямаме време за глупости.

Понечи да мине покрай него. Той я стисна над лакътя.

– И защо просто да не те предам на Сигма?

Тя издърпа ръката си. Всичката прясно влята ѝ кръв сякаш се беше качила в лицето ѝ, червено и бясно.

– Защото не си толкова тъп, Грей, затова! Ако ме хване Гилдията, мъртва съм. Ако ме заловят правителствените агенции, ще ме затворят някъде за адски дълго, някъде, където ще съм с вързани ръце и абсолютно безсилна. Затова дойдох при теб. Но хубаво, щом искаш. Ще ти направя по-добро предложение. Ще сключим сделка, размяна. Това как

ти се струва? Помогни ми, убеди Вигор да се включи, а аз ще ти дам името на вашата къртица. Щом спасяването на милиони хора не ти е достатъчно... Грей, вълците вече вият пред вратата ви. Може и да не го знаеш, но по горните етажи на правителството ви има хора, които се опитват да ви кастрират, да ви пуснат да пасете трева, и сега, когато сред вас се е появила къртица – втора къртица при това, – ще ви драснат клечката и ще посипят земята със сол. Ще сложат край на Сигма. Веднъж и завинаги.

Зави му се свят. Беше чувал такива слухове, породени от вътрешната ревизия, извършвана от Агенцията за национална сигурност и АИОП. Но помнеше и една различна Сейчан – наведена над него, опряла пистолет в челото му. Беше се опитала да го убие, когато се сблъскаха за пръв път. Можеше ли да ѝ се довери сега? До каква степен?

Преди да е стигнал до някакъв отговор, откъм чакалнята се чу вик:

– Командир Пиърс! Елате да видите това!

Грей изпсува под нос. Защо викаше тоя Ковалски? Нали мисията им беше секретна.

Срещна погледа на Сейчан. От нея още се излъчваше суров гняв, но ефектът му не можеше да се мери с онова, което беше доловил в гласа ѝ преди, докато лежеше цялата в кръв пред къщата на родителите му. Не можеше да се мери със страха.

Той отиде при стола, взе якето и ѝ го подаде.

– Засега ще караме по твоemu. Друго не мога да ти обещаая.

Тя кимна.

– Командире!

Грей поклати глава и излезе от кабинета. Бяха увеличили звука на телевизора. Грей забърза напред. Преди да влезе в чакалнята, пъкна сребърното разпятие в джоба си.

Всички бяха проточили вратове към телевизора като хипнотизирани жирафи. Грей мярна познатото лого на рубриката „Водещи новини“ на Си Ен Ен. В момента течеше картина на горски пожар, обхванал и три къщи в съседство. – ... навярно се касае за умишлен палеж – говореше репортерът. – Нека повторя още веднъж. Полицията издирва този мъж. Грейсън Пиърс. Жител на Вашингтон.

Снимка на Грей се появи в единия ъгъл на екрана, в униформа, косата му остригана до кожа, очите – гневни, устата – стисната на черта. Снимката му от военния затвор Левънуърт. Приличаше на последния престъпник.

Баща му изръмжа:

– Миналото ти май току-що те захапа за задника.

Грей напрегнато следеше репортажа.

– Засега полицията определя този бивш армейски рейнджър като „обект на интерес“. Нищо повече. Издирват го за разпит. От полицията молят всеки, който знае нещо за местонахождението му, да се свърже незабавно с властите.

Ковалски вдигна дистанционното и намали звука. Доктор Корин направи крачка назад, сякаш да се дистанцира.

– В светлината на това повече не мога да си мълча за...

Ковалски насочи дистанционното към доктора.

– Като ще е гарга, рошава да е, докторче. Съучастничество и подстрекателство. Или ще си мълчиш, или кажи чао на разрешителното си.

Доктор Корин пребледня и отстъпи още крачка назад. Майката на Грей го докосна утешително по ръката.

– Глупости. – После изгледа намръщено Ковалски. – Стига си го плашил.

Ковалски сви рамене.

– Някой се опитва да ни изкара на светло, това е – каза Грей.

– Няма логика – възрази майка му. – Говорих по телефона с директор Кроу от обезопасената квартира. Той знае за засадата. Защо позволява да говорят такива лъжи?

Отговорът дойде иззад тях.

– Защото искат мен, затова. – Сейчан влезе в стаята. Беше облякла якето си. – Готови са на всичко, само и само да не им се изплъзна между пръстите.

Грей се обърна към другите.

– Права е. Опитват се да стегнат примката. Трябва да се махнем отук, веднага.

Ковалски потвърди преценката му. След като г-жа Грей го бе смъмрила, той беше отишъл до единствения прозорец на чакалнята и надничаеше през щорите.

– Имаме си компания, народе.

Грей отиде при него. Прозорецът гледаше към централната сграда на болницата. Виждаше се входната алея за линейките. Четири полицейски коли набиха спирачки, лампите им светеха, но звуковият сигнал беше изключен. Местните власти вече проверяваха болниците.

Грей се обърна към бившия асистент на майка си.

– Доктор Кория, направихте ни голяма услуга, а сега се налага да ви помоля за още нещо. Можете ли да заведете родителите ми на

безопасно място?

– Грей... – понечи да възрази майка му.

– Няма да спорим, мамо – прекъсна я той, без да сваля поглед от лекаря.

Корин бавно кимна.

– Имам няколко апартамента, които давам под наем. Единият, близо до Дюпон Съркъл, в момента е празен. Никой не би се сетил да търси родителите ви там.

Изглеждаше добре.

– Мамо, татко... не се обаждайте на никого, не използвайте и кредитните си карти. – Грей се обърна към Ковалски. – Ще можеш ли да ги наглеждаш?

Ковалски провеси рамене с нескрито разочарование.

– Пак ли тъпата охрана, по дяволите!

Грей понечи да го скастри, но майка му го изпревари:

– Можем и сами да се погрижим за себе си, Грей. Сейчан не е в много добра форма. На теб помощник ще ти трябва повече, отколкото на нас.

– А и кооперацията има денонощна охрана – побърза да добави доктор Корин. – Пазачи, камери, паник-аларми.

Грей реши, че съдействието на доктора е продиктувано не толкова от грижа за сигурността на родителите му, колкото от желанието да държи Ковалски по-далеч от собствеността си. Май гледаше да е поне на две крачки от гиганта.

Така или иначе, майка му беше права. При състоянието на Сейчан якият Ковалски можеше да им е от полза. Все пак беше от силовото подразделение на Сигма. Можеше да свърши малко работа по специалността си.

Ковалски, изглежда, долови нещо в изражението му.

– Крайно време беше – каза и потри доволно ръце. – Няма какво да се мотаем повече тук. Първо, трябва ни пушкала.

– Не, първо ни трябва кола – каза Грей и се обърна към доктор Корин.

Докторът не се колеба и миг. Извади връзка ключове.

– Лекарският паркинг. Място сто и четвърто. Бяло порше кайен.

Явно нямаше търпение да им види гърбовете.

Уви, не всички споделяха желанието му.

Майка му го прегърна крепко и прошепна в ухото му:

– Пази се, Грей. – Гласът ѝ се сниши още повече: – И не ѝ се

доверявай докрай.

– Не се тревожи... – каза той.

– Майките винаги се тревожат.

Преди да се отдръпнат един от друг, той й прошепна едно последно указание, предназначено само за нейните уши. Тя кимна, притисна го за последно и го пусна.

Грей се обърна и видя, че баща му му протяга ръка. Стисна я. Така правеха. Без прегръдки. Нали бяха тексасци. Баща му се обърна към Ковалски и каза:

– Гледай да не направи някоя глупост.

– Ще се постарая. – Ковалски кимна към вратата. – Ще тръгваме ли?

Грей вече се обръщаше, когато баща му сложи ръка на рамото му и го стисна здраво, после го шляпна по гърба за довиждане. Това си беше равносилно на „обичам те“. И трогна Грей по-силно, отколкото би си признал.

Без повече приказки той тръгна към вратата.

03:49

– Още няма информация за местонахождението на командир Пиърс – докладва по интеркома Брант.

Пейнтър седеше зад бюрото си. Липсата на новини го обезсърчаваше и облекчаваше едновременно. Преди да е анализирал собствената си емоционална реакция, Брант продължи:

– А доктор Дженингс пристигна току-що.

– Да влезе.

Доктор Малкълм Дженингс, шеф на отдела за изследователска и развойна дейност, се беше обадил преди половин час с настоятелна молба да се срещнат, но Пейнтър му беше отказал заради кризата при обезопасената квартира. Дори и сега можеше да му отдели само няколко минути.

Вратата се отвори и Дженингс влезе в кабинета, вдигнал примирително ръка.

– Знам... знам, че си зает... но това не може да чака..

Пейнтър му махна към стола пред бюрото си.

Бившият криминален патолог сгъна върлинещата си снага и приседна на крайчеца на стола, видимо притеснен. Стискаше папка в едната си ръка. Близо шейсетгодишен, Дженингс работеше в Сигма от времето

преди Пейнтър да поеме директорския пост. Нагласи очилата си – стъклата им бяха с лек синкав оттенък поради специалната обработка, намаляваща напрежението на очите при продължителна работа с компютър. Рамките бяха с формата на обърнати полумесеци и заедно с цвета пасваха идеално на маслинената му кожа и сивеещата коса: придаваха му вид на интелектуалец с хипарски уклон. В момента обаче патологът изглеждаше най-вече уморен от дългата нощ, макар в погледа му да се четеше и почти маниакално вълнение.

– Предполагам искаш да говорим за информацията, която Лиза изпрати от остров Рождество – започна Пейнтър.

Дженингс кимна и отвори папката. Плъзна по плота на бюрото две снимки – страховити кадри на нечий крак, прояден от гангрена или нещо такова.

– Прегледах бележките и на токсиколога, и на бактериолога. Това тук е пациент, чиято естествена бактериална флора внезапно е станала болестотворна и е започнала да разяжда собствените му крака. Никога не съм виждал такова нещо.

Пейнтър плъзна поглед по снимките, но преди да е казал каквото и да било, докторът скочи и закричи пред бюрото.

– Знам, че първоначално класифицирахме индонезийската криза като нископриоритетна операция за събиране на данни. Но тези находки променят положението. Трябва незабавно да ѝ дадем висок приоритет. Идвам с молба да го повишим до критична ситуация от втора степен.

Пейнтър изправи гръб. Подобна класификация означаваше пренасочване на огромни ресурси.

– Двама души на терен са повече от недостатъчни – продължи Дженингс. – Трябва ни цял екип криминолози на мястото възможно най-скоро, дори ако се наложи да поискаме помощ от военните.

– Не мислиш ли, че е малко прибързано? Монк и Лиза трябва да се свържат с нас след... – Пейнтър си погледна часовника, – след по-малко от три часа. Тогава ще имаме още информация и ще решим как да действваме.

Дженингс си свали очилата и прокара палец и показалец по затворените си очи.

– Ти не разбираш. Ако предварителната оценка на токсиколога е вярна, значи сме изправени пред екологична катастрофа с потенциал да промени цялата земна биосфера.

– Малкълм, пак ти казвам, че според мен избързваш. Сам каза, че резултатите са предварителни. А изводите – хипотетични. – Пейнтър

махна към снимките. – Всичко това може да е единично токсично отравяне.

– Дори да е така, бих препоръчал да бомбардираме острова и да отцепим заобикалящите го води за срок от няколко години. – Патологът погледна Пейнтър в очите. – А ако се окаже, че това нещо е заразно, че се предава по един или Друг начин, тогава е налице потенциал за глобален срив на околната среда.

Пейнтър го зяпна. Дженингс не беше от хората, които вдигат шум за нищо. Докторът продължи:

– Обработих цялата необходима информация и написах кратко резюме. Прочети го и ми се обади. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

И остави папката върху бюрото на Пейнтър.

Пейнтър я придърпа.

– Ще я прочета още сега и до половин час ще ти се обадя. Дженингс кимна с благодарност и облекчение. Обърна се към вратата, но не си тръгна, преди да добави и едно последно предупреждение:

– Не забравяй... и до днес не сме сигурни какво точно е убило динозаврите.

И с тези малко нелепи думи излезе от кабинета. Пейнтър сведе отново поглед към снимките. Надяваше се Дженингс да греши. Покрай събитията от последните часове съвсем беше забравил за ситуацията на индонезийския остров.

Или почти.

Защото мисълта за Лиза не го беше напускала дълго тази нощ.

Сега обаче го погнаха нови тревоги, събудени от шурите хипотези на патолога. Опита се да ги надмогне. Лиза не се беше обадила пак, което подсказваше, че ситуацията на острова е под контрол.

И все пак...

Пейнтър натисна копчето на интеркома.

– Брант, би ли се свързал със сателитния телефон на Лиза?

– Веднага.

Пейнтър отвори папката с доклада на Дженингс. Колкото повече четеше, толкова повече го свиваше стомахът. Брант се обади по интеркома:

– Директоре, непрекъснато се включва гласова поща. Искате ли да оставя съобщение?

Пейнтър си погледна часовника. Обаждаше се часове преди уговореното време. Лиза сигурно беше заета. Въпреки това започна да го обхваща паника.

– Остави й съобщение с молба да се обади при първа възможност. И още нещо, Брант. Опитай се да се свържеш с телефонната централа на туристическия кораб.

Съзнаваше, че го гони параноята. Сведе поглед към доклада, но не успя да се съсредоточи върху написаното.

– Сър... – чу се след миг гласът на Брант. – Свързах се с местния оператор. В района имало комуникационен срив, някакъв проблем със сателитното хранване. А и новият кораб още давал засечки в комуникационните си системи.

Пейнтър кимна. „Господарката на морето“ беше поела на първото си плаване, когато властите я иззеха заради медицинската криза. Една от целите на тези първи или „девичи“ плавания беше да се тестват системите и да се отстранят евентуалните засечки.

– Не съобщават за други проблеми – завърши Брант.

Пейнтър въздъхна. Значи наистина бе било въпрос на излишна параноя от негова страна. Допускаше чувствата му към Лиза да влияят на преценката му. Щеше ли да се обади, ако там беше друг агент на Сигма?

Върна се към доклада на Дженингс.

Лиза беше добре.

А и Монк беше с нея все пак. Да я пази.

6. Чума

5 юли, 15:02

„Господарката на морето“

Какво ставаше, по дяволите?

Лиза стоеше заедно с другите трима учени в президентския апартамент на кораба. Униформен стюард беше налял малцово уиски в редица кристални чаши върху сребърен поднос. Етикетът на бутилката й беше познат – рядка реколта шейсетгодишно уиски „Макалан“. Ръцете на стюарда трепереха толкова силно, че част от скъпата напитка се изля в подноса.

Нервността му сигурно се дължеше на двамата маскирани стрелци с автомати, които стояха на пост до двойната врата на апартамента. Френският прозорец в другия край на стаята водеше към балкон, толкова голям, че можеше да побере училищен автобус. Там също имаше

въоръжен пост.

Самата стая беше луксозно обзаведена с мебели от тиково дърво и кожена гарнитура. Вази с типичните за острова миниатюрни рози добавяха своя шрих към обстановката, а от скрити колони долитаха тихите звуци на Моцартова соната. Учените се бяха скупчили в средата на стаята. На пръв поглед всичко приличаше на университетско коктейлно парти.

Ако не беше страхът, изопнал лицата им.

Лиза и Анри Барнхарт се бяха подчинили на заповедта да се явят на корабния мостик. Как иначе? Там завариха ръководителя на екипа от СЗО доктор Линдхолм, който бършеше кръвта от носа си. Очевидно някой го беше ударил в лицето. Бенджамин Милър, специалистът по инфекциозни болести, пристигна малко след тях.

Посрещна ги предводителят на пиратите – огромен мъж. Приличаше на шангист тежка категория, с изпъкнали мускули и дебели, жестоки ръце. Беше с кафеникава униформа и камуфлажни панталони, натикани във високи до коляното черни ботуши. Късо подстриганата му коса беше с цвета на мокра кал, кожата му беше като лъскав бронз, с изключение на татуировката в черно и зелено, която пресичаше лявата половина на лицето му. Татуировката беше в познатия под името „Моко“ маорски стил – цялата завъртулки с преплетени линии.

Беше им наредил да дойдат тук, в президентския апартамент, и да чакат.

Лиза нямаше нищо против да се махне от мостика. Там явно се беше водила битка, ако се съдеше по надупчените от куршуми прозорци и оборудване. А на пода имаше дълга и широка кървава ивица, като от влачен за краката мъртвец.

В президентския апартамент завариха още един пленник. Не друг, а Райдър Блът, собственикът на луксозния туристически кораб. Сега той се приближи до стюарда и подхвана няколко от кристалните чаши между пръстите на едната си ръка. Облечен с дънки и спортна риза, Блът беше като по-млада и избелена от слънцето версия на Шон Конъри. Приближи се до групичката учени и им връчи по една чаша.

– Струва ми се, че топлинката на това чудесно уиски ще е от полза за всички ни – каза той, без да вади димящата пура от устата си. – Ако не друго, ще ни отпусне малко душата. А в най-лошия случай поне ще намалим най-добрите ми запаси, преди тези главорези да са ги открили.

Като повечето, и Лиза знаеше историята на Райдър. Четирийсет и осем годишният австралиеца беше спечелил богатството си по време на

компютърния бум, разработвайки кодиращ софтуер за сваляне на материали със защитени авторски права. След това беше вложил печалбата си в серия изключително успешни сделки с недвижими имоти и в търговски начинания, сред тях и този кораб. Райдър никога не се беше женил и си беше спечелил репутацията на безразсъден приключенец – плуваше с големите бели акули, караше ски из разни пушинаци, където никога не е имало писти, скачаше с въже от високи сгради в Куала Лумпур и Хонконг. Едновременно с това се славеше със своята щедрост и участието си в множество благотворителни каузи.

Затова и никой не се учуди, че е отстъпил охотно кораба си, за да помогне в овладяването на настоящата криза. Макар че в момента сигурно съжаляваше за щедростта си.

Райдър предложи чаша и на Лиза. Тя поклати глава.

– Не се обиждай, маце – изръмжа ѝ той, все така протегнал кристалната чаша към нея. – Скоро може и да нямаш друга такава възможност.

Лиза взе чашата, най-вече за да не влиза в излишен спор. Димът от пурата на милиардера ѝ влизаше в очите. Тя отпи от кехлибарената течност с надеждата Блънт да я остави на мира. Огнената мекота на уискието се плъзна към стомаха ѝ като топла милувка. Лиза, издиша продължително. Алкохолът сякаш наистина поотпусна нервите ѝ.

След като раздаде чашите, милиардерът се отпусна на един стол близо до тях, подпря лакти на коленете си и запуфка с пурата, като хвърляше отровни погледи на въоръжените пазачи.

До нея Анри най-последно зададе въпроса, който измъчваше всички:

– Какво искат от нас тези пирати?

Линдхолм изсумтя. Очите му бяха кръвясали и вече подпухваха от удара в лицето.

– Заложници. – Хвърли поглед към милиардера.

– В случая със сър Райдър може би – съгласи се Анри с тих глас, използваше титлата на произведения в рицар милиардер. – Но ние останалите? Общата ни стойност не би надхвърлила дребните в портфейла му.

Лиза размаха ръка да прогони дима от лицето си.

– По някаква причина искаха да съберат на едно място водещите учени. Но как са разбрали кого да повикат?

– Сигурно са получили списък с пасажерите от корабния екипаж – намусено каза Линдхолм и пак хвърли поглед към Райдър. – Нищо чудно, че някои от екипажа му са били в сговор с пиратите.

Райдър го чу и промърмори под нос:

– И ако разбере кои са, ще ги провеся от мачтите.

– Не, чакайте... ако са искали да съберат водещите учени, защо не повикаха и доктор Граф? – попита Бенджамин Милър. Имаше предвид океанолога, който беше излязъл с Монк да съберат проби. – Или вашия партньор доктор Кокалис? Защо повикаха нас, но не и тях?

Милър отпи от чашата си и сбърчи нос от силното питие. Оксфордският възпитаник и специалист по бактериология беше симпатичен мъж, с гъста кестенява коса и зелени очи. Едва ли надхвърляше метър и шейсет, а заради прегърбените рамене и лошата стойка, придобити навярно от десетилетията, прекарани над микроскопа, изглеждаше още по нисък.

– Доктор Милър има право – каза Анри. – Защо не извикаха и тях?

– Може би са знаели, че не са на кораба – каза Линдхолм.

– Или вече са ги заловили – каза Милър и хвърли извинителен поглед на Лиза. – Или убили.

Гърдите ѝ се стегнаха от тревога. Надявала се беше, че Монк е избегнал капана и търси начин да повика помощ, но си даваше сметка, че шансовете са минимални. Монк трябваше да се е върнал много преди началото на нападението.

Анри поклати глава и пресуши чашата си на един дъх.

– Не знаем какво се е случило с тях и няма смисъл да гадаем. Но ако похитителите ни са знаели, че Кокалис и Граф са на терен, значи си имаме работа с нещо повече от операция за вземане на заложници.

– Но какво друго може да искат? – попита Милър. Тътен на приближаващ хеликоптер привлече погледите им към отворените балконски врати. Звукът беше твърде силен за малкия „Еврокоптер“, осигурявал въздушна подкрепа на морската битка. Учените тръгнаха вкупом към балкона. Райдър издуха огромен облак дим, стана и тръгна след тях.

Свеж бриз подухна откъм морето, наситен с миризма на сол и едва доловим горчив привкус на химикали, спомен от токсичния разлив или пък от горящите петна мазут, нашарили водната повърхност. Недалеч от кораба катерът на австралийската брегова охрана още димеше, полегнал на една страна и потънал наполовина.

Сив хеликоптер военен модел – с два ротора, в предната и в задната част – мина над кораба. Направи вираж над водата, разпръсквайки дима, после пое към града, където също се виждаха пламъците на пожари. Направи бърз кръг над крайбрежната ивица и свърна обратно, явно доволен от видяното. Набра скорост назад към кораба и се изгуби от

поглед. Ако се съдеше по посоката на рева му, беше заходил към площадката за кацане на най-горната палуба.

Пулсът на роторите се забави и след малко утихна.

Чак сега Лиза усети друг един звук. Лека вибрация погъделичка стъпалата ѝ през подметките.

– Движим се – каза Анри.

Райдър изпусва, стиснал със зъби пурата си.

Анри беше прав, осъзна Лиза. Много бавно, като стрелките на часовник, гледката към горящия град се измести с няколко градуса.

– Извеждат кораба в открито море – каза Милър. Линдхолм стисна юмрук до гърдите си.

Същият страх стегна и сърцето на Лиза. Близостта на сушата ѝ беше внушавала някаква степен на сигурност. А ето че ѝ отнемаха дори тази дребна утеха. Дишането ѝ се учести, а въздух не ѝ стигаше. Все някой щеше да разбере какво е станало и да организира разследване. Самата тя трябваше да се обади на Пейнтър след няма и три часа. И когато не му се обадеше...

Скоростта им се увеличи, когато огромният кораб превъзможна инерцията си и пое към открито море.

Лиза си погледна часовника, после се обърна към Райдър.

– Господин Блънт, каква е максималната скорост на кораба?

Той загаси пурата си в пепелника.

– Стандартът за най-добрите кораби от този клас е четиридесет възела. Което значи, че са адски бързи.

– А „Господарката“? – попита тя. Райдър потупа обичливо стената до себе си.

– „Господарката“ е моята гордост. Двигатели немско производство, монокорпусна конструкция. Способна е да вдигне четиридесет и седем възела.

Лиза пресметна наум. Ако не се обадеше след три часа, колко още време щеше да мине, преди Пейнтър да реши, че нещо не е наред? Още час или повече? Едва ли. Пейнтър не би чакал и минута след уреченото време.

– Три часа – промърмори тя под нос. Но дали и тогава нямаше да е твърде късно? Обърна се към Райдър. – Има ли карта тук?

Райдър посочи и тръгна да ѝ покаже.

– Има глобус. В библиотечната ниша.

Заведе я при една ниша с тикови лавици от пода до тавана. В средата на нишата имаше голям глобус. Лиза се наведе и го завъртя, докато

не откри Индонезийските острови. Пресметна наум и измери с пръсти.

– След три часа ще сме някъде в лабиринта на Индонезийските острови.

Покрай по-големите острови Ява и Суматра гравитираха хиляди атоли и малки островчета. Над осемнайсет хиляди, пръснати на площ колкото Съединените щати. С изключение на основните градове Джакарта и Сингапур в технологично отношение регионът беше на ниво каменна ера. На някои от островите по външния периметър още имаше канибали. Ако човек искаше да скрие голям кораб, по-добро място нямаше да намери.

– Няма как да откраднат цял кораб, за Бога! – възкликна Линдхолм, който ги беше последвал в библиотечната ниша. – Ами сателитите? Не можеш да скриеш нещо толкова голямо.

– Не подценявай похитителите ни – каза Анри. – За да ни намерят, първо трябва да знаят, че сме изчезнали.

Прав беше, разбира се. Ако се съдеше по скоростта, с която беше осъществено нападението, и по съучастието на ключови членове на корабния екипаж, операцията явно бе планирана грижливо. Някой бе знаел какво става на остров Рождество много преди за това да научи останалият свят. Лиза се сети за пациента в изолационното отделение, неизвестния с разлагащата плътта бактерия. Бяха го намерили да се скита из острова преди пет седмици.

Дали и информацията на похитителите им датираше оттогава?

Раздвижване при двойната врата на апартамента привлече вниманието им. Появиха се двама мъже. Напред вървеше водачът на пиратите, онзи с татуираното лице.

Другият мъж, висок непознат, мина пред него. Свали широкополата си шапка и я подаде на една жена, която се появи иззад рамото на татуирания. После продължи напред. Ве облечен като за градинско увеселение, със свободен бял ленен костюм. Прошарената му коса беше дълга почти до раменете. Смуглата кожа и близко разположените очи говореха за индийски или пакистански произход.

Приблужи се до групата учени, като потракваше по пода с тънко бастунче, от което очевидно нямаше друга нужда, освен като аксесоар към тоалета. Очите му блестяха с крайно неподходяща за случая жизнерадост.

– Намаште – поздрави ги той на хинди и кимна леко. – Благодаря, че откликнахте на поканата ми.

Спря и се обърна към собственика на кораба.

– Сър Райдър, оценявам гостоприемството ви. Позволете да отбележа, че корабът ви е прекрасен. Ще направим всичко възможно да ви го върнем непокътнат.

Райдър само изръмжа, измерваше с поглед непознатия. Мъжът се обърна и огледа учените.

– За нас е чест да потеглим на това велико начинание в компанията на едни от най-добрите експерти от Световната здравна организация.

Лиза забеляза как Анри сбърчва вежди в знак на тревога побъркване.

Непознатият спря погледа си и върху Лиза.

– Разбира се, не бива да забравяме и нашата колежка от американските тайни служби. Сигма Форс, ако не греша, нали?

Лиза го зяпна сащисана. Откъде знаеше...?! Мъжът я удостои с лек поклон, не подигравателно, а по-скоро кавалерски.

– Съжалявам, че партньорът ви не успя да се присъедини към нас. Уви, изглежда, го е сполетяла неприятна злополука, докато се опитвахме да го доведем. Нещо, свързано с местен вид раци. Така и не разбрахме подробностите. Самите ние изгубихме няколко души при тази злополучна мисия. Само един от екипа се прибра жив.

На Лиза ѝ причерня.

„Монк...“ Някой сложи утешително ръка на рамото ѝ. Райдър Блънт. После милиардерът дръпна ръката си и се обърна към непознатия.

– Кой сте вие, по дяволите?

– А, да. Моля да ме извините. – Мъжът вдигна ръка и се представи официално: – Доктор Девеш Патанджали, главен изпълнителен директор, ресор придобиване на биотехнологии, Гилдията.

Въпреки силната си тревога за Монк Лиза усети как стомахът ѝ се свива на топка при тази поредна лоша новина. Пейнтър ѝ беше разказвал за Гилдията... и за кървавата жътва, която оставяше след себе си тази терористична организация.

Мъжът тракна с бастунчето си по пода, някак окончателно.

– Уви, боя се, че нямаме време за повече биографични справки. Чака ни много работа, преди да стигнем пристанището утре сутрин.

– Каква работа? – успя да попита Лиза, надмогнала за миг скръбта си.

Той я изгледа с вдигната вежда.

– Мила моя, с общи усилия ние с вас трябва да спасим света.

15:45

Монк затисна здраво устата на мъжа. Изкуствените пръсти на другата му ръка се стегнаха около гърлото, точно под челостта, притиснаха каротидната артерия и прекъснаха притока на кръв към мозъка. Мъжът се дърпаше, но с тази си ръка Монк можеше да чупи орехи. Изчака, докато краката на онзи омекнат... и го пусна внимателно на пода.

После го натика в малък килер за екипировка.

Точно тогава усети вибрацията под краката си и чу напева на корабните двигатели. Изправи се. „Господарката на морето“ се движеше. Беше се промъкнал на борда точно навреме.

След като джетът му експлодира, Монк се изкатери по веригата на една от стабилизиращите котви от другата страна на кораба. Кислородните бутилки потънаха към дъното на океана. Веригата се оказа достатъчно близо до една от прикачените към корпуса спасителни лодки и Монк се прехвърли в нея, а оттам се покатери по въжетата и се преметна на панорамната палуба.

След което побърза да се скрие.

Четвърт час стоя в килера, докато не се появи самотен патрул, един от пиратите, с праметната през рамо пушка „Хеклер amp; Кох“. В момента пиратът лежеше проснат в същия килер. Монк съблече водолазния си костюм, после смъкна панталоните и ризата на пленника си. Преоблече се бързо, но не успя да набута краката си в ботушите му.

Бяха много малки.

Нямаше друг избор, така че излезе бос, но не и с празни ръце.

Тежестта на пушката му даваше поне мъничко увереност. Уви шала около лицето си като другите пирати. Познаваше кораба – беше проучил вътрешното му разположение, докато пътуваха от Щатите към острова. Забърза по коридора. При стълбите налетя на други двама пирати. Разбута ги с рамо и мина между тях, уж че бърза и не му е до приказки.

Единият извика гневно след него. Монк не разбираше езика, но и така му стана ясно, че са го напсували. Вдигна пушката, в знак че е чул, но не спря.

Забърза нататък по коридора.

С Лиза ги бяха настанили в съседни каюти. Беше логично най-напред да я потърси тук. По пътя насам беше минал покрай два трупа, просреляни в гръб и зарязани. Просто трябваше да я открие, и толкова.

Броеше вратите. Зад една чу женски плач, но не спря, а продължи напред към техните каюти.

Най-после стигна. Посегна да отвори първо вратата на своята, но тя се оказа заключена. Електронната му карта за ключалката беше останала с багажа му в зодиака. Отиде при съседната врата, тази на Лиза. Топката на бравата не помръдваше... но той чу някой да се движи зад вратата.

Сигурно беше Лиза.

„Слава Богу...“

Потропа леко и подвикна:

– Лиза... аз съм.

Шпионката се затъмни – някой гледаше от другата страна. Монк отстъпи назад и смъкна шала от лицето си. След миг веригата от другата страна на вратата изстърга, а ключалката се освободи с остро изщракване.

Монк побърза да вдигне шала, после хвърли поглед вляво и вдясно по коридора и прошепна:

– Побързай! Вратата се отвори.

Монк направи крачка навътре.

– Лиза, трябва да...

Осъзна моментално грешката си и вдигна пушката. Не беше Лиза.

Очертан на по-силната светлина в каютата, някакъв млад мъж се беше привел, скрит наполовина зад вратата.

– Моля ви... моля ви, не стреляйте.

Стиснал здраво пушката, Монк огледа каютата. Някой я беше обърнал нагоре с краката – чекмеджетата бяха отворени, съдържанието им се валяше по пода, гардеробът беше изпразнен. Ала друго прикова вниманието на Монк – трупът в леглото. Един от пиратите, легнал по очи и с прерязано гърло, ако се съдеше по кръвта, напоила завивките.

Монк се ококори и завъртя поглед към младия непознат.

– Кой си ти бе?

Младежът махна към каютата.

– Дойдох да търся доктор Къмингс. Не се сетих къде другаде може да е.

Чак сега Монк позна младежа, когото бяха пратили да помага на Лиза. Не можеше да си спомни името му.

– Джеспал, сър... Джеси – промълви младежът, разбрал затруднението му.

Монк свали пушката, кимна и попита:

– Къде е Лиза?

– Не знам. Аз бях в разпределителното отделение – обясни

разтрепераният младеж, изглеждаше на крачка от шока. – После експлозиите... четирима от екипажа откриха огън в болничното отделение. Аз си плюх на петите. Доктор Къмингс беше отишла да говори с токсиколога. Молах се на Вишну да е стигнала до каютата си.

Младежът хвърли поглед към кървавото легло и веднага извърна очи.

– Доктор Къмингс беше оставила чантата си при мен, Аз я грабнах, преди да избягам. Намерих ключа ѝ. Само че този човек вече чакаше в каютата и се ядоса, когато видя, че съм аз. Явно чакаше доктор Къмингс. Накара ме да коленича на пода. Имаше радиостанция.

Джеси посочи портативното радио на пода.

– И какво се случи с гърлото му? – попита Монк.

– Не можех да го оставя да докладва. А в чантата на доктор Къмингс се оказа и друго полезно нещо освен електронната ѝ карта. – Джеси измъкна изпод колана си един скалпел. – Аз... такава... няхах избор и...

Монк го стисна над лакътя.

– Добре си направил, Джеси.

Младежът се отпусна тежко на другото легло.

– Чух ги по корабната уредба. Извикаха някои от лекарите. Включително и доктор Къмингс.

– Къде ги извикаха?

– На мостика.

– Повториха ли заповедта?

Джеси го погледна неразбиращо за миг, после поклати глава.

„Значи Лиза най-вероятно се е подчинила...“ А той току-що се беше сдобил със следваща спирка.

Отиде при вратата, която свързваше двете каюти. Беше отворена. Монк надникна и откри, че и в неговата стая цари същият хаос. Някой беше отнесъл личната му екипировка, включително сателитния му телефон. Поогледа по-подробно, за да е сигурен. Уви, не откри нищо.

Върна се в каютата на Лиза и огледа трупа. Тук също го чакаше изненада. Кожата на пирата бе тъмна само по лицето. Оттам-нататък беше бяла като поръсен с лунички сняг. Този тип не беше местен островитянин, а маскиран наемник.

Какво ставаше, по дяволите?

Монк се върна в своята стая и си взе кецовете.

Седна да ги обуе на бос крак и каза на Джеси:

– Не можем да останем тук. Все някой ще дойде да търси твоята

спяща красавица. Ще ти намерим някое по-добро скривалище.

– Ами вие?

– Аз отивам да намеря Лиза.

– Тогава и аз ще дойда с вас – каза Джеси и се изправи, въпреки че коленете му трепереха.

Издърпа ризата през главата си, явно с идеята и той като Монк да се дегизира като пират. Младежът беше кожа и кости, но Монк реши, че някъде помежду трябва да има и жилави мускули. Момчето все пак беше скочило на онзи тип, дето почиваше сега на кревата, а той беше два пъти по-едър от него.

Макар че...

– Сам ще съм по-добре – твърдо рече той.

Джеси най-сетне успя да издърпа дрехата през главата си и шумоленето заглуши думите му.

– Какво?

Младежът се обърна към него и повтори натъртено:

– Тренирал съм джуджитцу и карате. Имам черен колан пета степен и по двете.

– Не ми пука дори да си индийският вариант на Джеки Чан. Тръгвам сам, и толкова.

Почукване на вратата стресна и двамата. Някой им извика на малайски, прозвуча като въпрос. Монк не разбра и дума. Вдигна пушката. С друго средство за комуникация не разполагаше.

Джеси се мушна покрай него, като избута на минаване дулото, застана до вратата и извика нещо троснато на малайски. Последваха още няколко реплики, после натрапникът, който и да беше, си замина доволен.

Джеси се обърна към Монк и го изгледа с вдигната вежда.

– Добре де, може и да си ми от полза – призна Монк.

16:20

Лиза стоеше с другите учени и с Райдър Блънт. Бяха ги докарали под дулата на оръжия тук, на корабния фордек. Големият хеликоптер клечеше на площадката за кацане, привързан с въжета. Люковете му бяха отворени и около него се вихреше трескава дейност. Мъже разтоварваха тежки сандъци от товарното отделение.

Лиза мярна някои от печатите: СИНБИОТИК, УЕЛЧ САЙЪНТИФИК, ГЕНЕКОРП. На една от кутиите имаше стилизирано

американско знаме и абривиатура АМИИБ, САЩ – Армейски медицинско изследователски институт по инфекциозни болести.

В сандъците очевидно имаше медицинско оборудване.

Сандъците изчезваха в гърлото на един асансьор.

Лиза улови погледа на Анри Барнхарт. Токсикологът също беше забелязал печатите. Почесваше се разсеяно по брадата. От носа към краищата на устните му се бяха вдълбали бръчки. На крачка от тях Милър и Линдхолм стояха неподвижно и гледаха с празни погледи, а Райдър Блънт се опитваше да запали нова пура въпреки силния вятър, който бръснеше най-високата палуба на кораба.

Застанал под роторите на хеликоптера, доктор Девеш Патанджали лично надзираваше разтоварването. Така и не беше обяснил загадъчните си думи за спасяването на света. Само им беше наредил да го последват тук, горе.

Маорският водач на стрелците стоеше малко встрани, отпуснал ръка върху тежкия пистолет в кобура на колана си. Стоеше и наблюдаваше с присвити очи, като снайперист, който оглежда през оптичния си мерник мястото на засадата. Лиза беше наясно, че нищо не убягва от вниманието му, включително младата жена, придружила доктор Девеш Патанджали.

Тя си оставаше загадка – не беше казала и една дума, а лицето ѝ беше застинало като маска. Стоеше на фордека със събрани стъпала и прибори пред корема ръце – традиционна стойка на раболепие и подчинение. И макар лицето ѝ да беше непроницаемо, извивките на снагата ѝ определено и трайно бяха привлекли вниманието на маорския стрелец.

Докато излизаха от президентския апартамент долу, доктор Патанджали се беше обърнал към жената по име. „Сурина“. Беше я целунал целомъдрено по бузата, преди да излезе. Целувката му беше приета без грам емоция. Жената изглеждаше от смесен индийски произход, облечена беше в дълго сари в убити оранжеви и розови тонове, дългата ѝ абаносова плитка беше праметната на гърдите. Ако я разплетеше, косата ѝ сигурно щеше да се влачи по пода след нея. На челото си имаше червена точка, традиционната „бинди“, като знак за произхода ѝ. Ала цветът на кожата ѝ беше значително по-светъл от този на Девеш Патанджали и говореше за приток на европейска кръв някъде по разклоненията на фамилиното ѝ дърво.

Дали беше сестра, съпруга или просто придружителка на Девеш, Лиза не можеше да прецени. Ала в мълчанието ѝ имаше нещо

заплашително, подчертано навярно и от студенината в погледа ѝ. Освен това на лявата си ръка носеше черна ръкавица, толкова прилепнала, че не личеше дали е от кожа, или от гума. Все едно беше потопила ръката си в туш.

Лиза скръсти ръце пред гърдите си и се обърна да погледне смалващия се силует на остров Рождество. Бяха потеглили преди броени минути, а от острова беше останало само неясно зеленикаво очертание, провлачило валмо тъмен дим в небето. Сигнал за тревога, стига да имаше кой да го види. Пейнтър със сигурност щеше да заподозре нещо, когато нито тя, нито Монк се обадеха да докладват. Поне засега единствената им надежда почиваше на неговата параноя.

За щастие, параноята на Пейнтър беше факт, неподлежащ на съмнение.

Корабът навлезе в маршрута на търговските ветрове и това се усети веднага. Чайки язدهа силните повеи над тях и крещяха призивно. Лиза гледаше с копнеж и завист свободния им полет.

Вик привлече вниманието ѝ към хеликоптерната площадка.

Двама мъже в хирургическо облекло измъкваха носилка от задния люк на хеликоптера. Колелата се спуснаха и шракнаха на място. Девеш тръгна натам и се наведе над привързаното към носилката тяло. Пациентът беше свързан към портативни медицински монитори, натикани как да е между раменете му и страничните ограничители на носилката. Или по-скоро пациентката, ако се съдеше по издутината на бюста под кислородната палатка. Чертите ѝ бяха неразличими под респиратора и оплетените пипала на тръбичките и системите.

Девеш посочи с бастуна си и двамата санитарии подкараха носилката към асансьорите след кербана медицинско оборудване.

Най-накрая докторът се върна при пленниците си.

– До един час всички лаборатории и кабинети ще бъдат готови за работа. За щастие доктор Къмингс и нейният партньор бяха така добри да донесат със себе си някои неща, които се оказаха недостъпни дори за мен. Кой би си помислил, че научният отдел на вашето министерство на отбраната е усъвършенствал портативен сканиращ електронен микроскоп? И не само това, а и устройство за електрофореза и протеинов секвентор? Каква случайност и какъв късмет е да ни паднат такива чудесни инструменти в ръцете. Потропа с бастуна си, обърна се и каза:

– Елате да ви покажа истинското лице на заплахата.

Лиза тръгна след него заедно с другите. Точно в този момент би тръгнала и без поощрението на насочените дула. Загадките се трупаха

една връз друга, а тя имаше нужда от отговори, от някаква податка – за нападението и за думите на Девеш.

„Мила моя, с общи усилия ние с вас трябва да спасим света“.

Слязоха три палуби надолу. По пътя, особено на по-ниските нива, Лиза забеляза екипи в костюми за работа с опасни химикали – движеха се сред лютивни облаци от разпръснат дезинфектант.

Девеш продължи към носовата секция на кораба. Коридорът свърши при широко кръгло фоайе, откъдето се минаваше за по-скъпарските каюти. Именно тук, в един от големите апартаменти, Монк беше настоял да настани лабораторията си. Девеш, изглежда, се беше възползвал по подобен начин от останалите.

Отметна изолационната завеса при входа и им даде знак да минат в централното фоайе, където вече кипеше трескава дейност.

– Пристигнахме – каза той.

Двайсетина мъже отваряха сандъците, вадеха опаковъчния стиропор и мека хартия и измъкваха грижливо увитото Медицинско и лабораторно оборудване. Един от сандъците беше пълен с петрита, които се използваха за отглеждане на бактериални култури. Вратата към лабораторията на Монк беше отворена. Вътре имаше някакъв мъж с тефтер – Изглежда, описваше наличното оборудване.

Девеш ги поведе към една каюта в съседство. Прокара електронна карта през четеца на ключалката и отвори вратата.

Обърна се и заговори на татуирания водач на наемници, те.

– Ракао, погрижи се да заведат доктор Милър в кабинета по бактериология. – После се обърна към учения. – Доктор Милър, позволихме си да преместим и обогатим вашата лаборатория. Нови инкубационни пещи, анаеробна растителна среда, стъкълца с кръвни култури. Ще ви помоля да координирате организацията на лабораторията по инфекциозни болести съвместно с доктор Елоиз Шение, вирусологът на моя екип. По-надолу по коридора.

Татуираният тип махна на един от хората си да придружи доктор Милър в указаната посока. Бактериологът хвърли поглед на колегите си. Явно нямаше желание да се цепи от групата, но дулото в гърба бързо го лиши от избор.

Щом Милър се отдалечи, Девеш кимна към останалите.

– Ракао, ще те помоля лично да придружиш сър Райдър и доктор Линдхолм до свързочния център. Ние ще дойдем при вас след минутка.

– Сър... – На татуирания това решение очевидно не му се хареса, ако се съдеше по подозрителния поглед, който метна към Лиза и Анри.

– Ще се оправим и без теб. – Девеш отвори докрай вратата на каютата и даде знак на младата индийка да влезе. – Сигурен съм, че доктор Къмингс и доктор Барнхарт ще искат да чуят онова, което имам да им кажа. Колкото до Сурина, тя ще остане с мен.

Махна на Лиза и Анри да влязат.

Девеш влезе след тях и понечи да затвори вратата, но в последния миг спря и се обърна към маорския водач.

– А, да. Още нещо, Ракао. Бъди така добър да събереш децата. Онези, които избрах. Благодаря ти предварително.

И затвори вратата, но не преди Лиза да мерне лицето на татуирания, което потъмня от прилив на кръв. Татуировката изпъкна по-силно като неразгадаема географска карта върху кожата му.

Ключалката щракна и Девеш се приближи до бюрото.

Всъщност бяха две съединени бюра, едното явно преместено от друга каюта. На плотовете им имаше три плазмени монитора, свързани към два компютъра последно поколение. Те бяха и единствените нови попълнения към интериора, състоящ се от тикова гарнитура с лице към плъзгащите се остъклени врати и балкона със сенник отвън.

Сурина приседна на едно от канапетата, на ръба на страничната му облегалка, сгъна се само в коленете като някоя кукла Барби. И макар в движението да имаше голяма доза показна скромност, Лиза долови сила и заплаха под лъскавото лустро – в съсредоточения поглед и в плавния контрол като на японска гейша, но най-вече в двата кинжала, прибрани в кании на глезените, които лъснаха изпод сарито и, когато тя седна.

Лиза побърза да отклони поглед. Зад бюрото имаше отворена врата към спалнята. До леглото бяха оставени два големи куфара. Това, изглежда, беше личната каюта на Девеш Патанджали. Защо ги беше довел точно тук?

Девеш натисна няколко бутона да събуди компютрите и Лиза се съсредоточи върху действията му. Трите монитора плиснаха сиянието си в мрачната стая.

– Доктор Барнхарт... или Анри, ако позволите? – Девеш го погледна въвпросително.

Токсикологът само сви рамене. Девеш продължи:

– Анри, трябва да те поздравя за преценката ти относно истинската заплаха, скрита под булото на токсичното отравяне. Нашите учени работиха седмици, за да стигнат до отговора, който ти откри за по-малко от двацет и четири часа.

Лиза усети как кожата и изстива. „Седмици“. Значи похитителите

им бяха знаели за заплахата много преди кризата да се разрази в пълните си мащаби. Какво общо имаше всичко това с Гилдията?

– Не толкова похвална, уви, беше тревогата, която вдигна чак до високите етажи във Вашингтон. Наложих да съкратим сроковете си... и да импровизираме. Да се възползваме например от наличния тук научен талант, който да включим към усилията на собствените си учени. Но така да е. Трябва да действаме бързо, иначе всяка надежда е изгубена.

– Надежда за какво? – попита най-накрая Лиза.

– Позволете да ви покажа, мила моя. – Девеш посочи един от двата стола и я покани с кимване да седне.

Лиза остана права, но Патанджали, изглежда, не се засегна от ината ѝ, може би защото беше зает да пише по клавиатурата. На централния монитор се появи видеоматериал. Микроскопски запис на гърчещи се вериги от пръчковидни бактерии.

– Доколко сте запознати с антракса? – попита Девеш, като хвърли поглед към тях.

Лиза изтръпна.

Анри отговори от името на двамата:

– *Bacillus anthracis*. Засяга най-вече преживните животни. Крави, кози, овце. Но спорите му могат да заразят и хора. Често с летален изход.

Беше клинична преценка, лишена от излишни емоции. Ала Лиза забеляза напрежението, вдървило гърба на токсиколога.

Девеш кимна.

– Различни видове бацили живеят в почвата по целия свят. В по-голямата си част са напълно безвредни. Този организъм тук например. *Bacillus cereus*.

На екрана се появи микроскопски образ на единична бактерия. Пръчковидна с тънка мембранна стена; ДНК нишките в центъра ѝ бяха оцветени, за да се различават по-ясно.

– Като други членове на своя вид, и това миниатюрно създание обитава градините и нивите по целия свят. Храни се с микроорганизми и хранителни вещества в почвата. И не вреди на нищо, по-голямо от амеба. Виж, брат му, *Bacillus anthracis*... – Девеш кликна с мишката и отстрани се появи изображение на втора бактерия, която изглеждаше идентична с първата. – Това е организъмът, който причинява антракс – продължи той, – една от най-смъртоносните бактерии на нашата планета. Която има един и същи генетичен код с миролюбивата си сестричка

градинарка. – Девеш посочи оцветените ДНК спирали в двете клетки. – Ген след ген, почти стопроцентова идентичност. Така че защо едната убива, а другата – не? – попита Девеш и хвърли поглед през рамо към Лиза и Анри.

Лиза поклати глава. Анри също не каза нищо.

Девеш кимна, сякаш доволен от тяхната съдържаност. Обърна се, за даде команда от клавиатурата и бактерията на антракса зае целия екран. ДНК нишките приковаваха погледа. Вътре в цитоплазмата на вътрешната клетка, отделно от основната ДНК, плаваха два свършени пръстена от генетичен материал, като две миниатюрни очи, втречени в тях.

– Плазмиди – каза Анри. Така се наричаха пръстените. Лиза събърчи вежди в опит да разбуди стари знания. Успя да си спомни единствено, че плазмидите са пръстеновидни ДНК нишки извън основната хромозомна ДНК. Тези свободно плаващи частици генетичен код се срещаха само при бактериите. Ролята им все още не беше проучена добре. Девеш продължи:

– Тези два плазида – pX01 и pX02 – са виновниците за превръщането на обикновените бацили в масови убийци. Премахнете тези два пръстена и антракът моментално се превръща в безвреден организъм, който си живурка доволно в градините ни. Вкарайте същите тези плазмиди в който и да е дружелюбен бацил и гадинката се превръща в убиец.

Девеш отново се обърна към тях.

– Питам ви, откъде са дошли тези допълнителни и смъртоносни късчета генетичен код?

Лиза отговори, заинтригувана въпреки всичко:

– Бактериите не си ли обменят директно плазмиди?

– Безспорно. Но аз имах предвид друго – как бактериите са се сдобили с тези чужди участъци генетичен материал първоначално? Какъв е първичният им източник?

Анри се размърда и се приближи да разгледа образа върху монитора.

– Еволюционният произход на плазмидите си остава загадка, но според съвременната теория бактериите са се сдобили с тях посредством вируси. И по-конкретно чрез бактериофагите, вид вируси, които нападат единствено бактерии – Именно! – Девеш отново обърна поглед към екрана. Теорията гласи, че на някакъв етап в далечното минало слен бактериофаг е нападнал миролюбив бацил, заразил го е с тази смъртоносна двойка плазмиди и така е създал нова заплаха за биосферата,

превръщайки една сладка градинска гадинка в чудовище.

Девеш затрака бързо по клавиатурата и микроскопските изображения изчезнаха от екрана.

– И антракът не е единствената бактерия, заразена по този начин. Бактерията, причиняваща черната чума *Yersinia pestis*... нейната патогенност също се активира от плазмид.

Лиза започна да схваща картинката и по гърба ѝ плъзнаха ледени тръпки. Всичките тези приказки за трансформирани бактерии я подсетиха за пациентите на кораба. Момичето с гърчове, причинени от оцетна бактерия; жената с холерийна дизентерия, причинена от бактерия в киселото мляко; неизвестният пациент с разяден от кожна бактерия крак...

– Да не би да твърдите, че и тук се случва нещо такова? изломоти тя. – Бактериални трансформации?

Девеш кимна.

– Именно. Нещо се е издигнало отново от дълбините на морето, нещо, което е способно да направи всички бактерии смъртоносни.

Лиза си спомни думите на Анри за численото превъзходство на бактериите в световен мащаб и как деветдесет процента от клетките в собствените ни тела принадлежали на бактерии. На външни за човека организми. И ако тази приливна вълна се обърнеше срещу хората... Девеш продължи:

– При изучаването на генетиката на антракса и на други токсични бактерии микробиолозите са стигнали до извода, че в далечното минало е съществувал определен щам вируси. Щам, създал ранните прародители на антракса и другите болестотворни бактерии. Дали са дори име на този древен щам вируси, които превръщат приятеля във враг – щамът на Юда.

Анри, изглежда, беше съзрял нещо в лицето на Девеш, някакъв блясък в очите, някакво вълнение. Изправи гръб и го попита директно:

– Нещо ми подсказва, че вече сте изолирали причинителя на тукашната епидемия, прав ли съм? Щамът на Юда. Иначе нямаше да сте тук.

– Да, прав сте. Така поне мислим.

Девеш вкара нова команда. Бактерията на екрана изчезна и на нейно място се появи въртяща се около оста си фигура, запис от електронен микрограф, цялата в различни отънъци на сребристото. Заради цвета организъмът изглеждаше някак механичен, приличаше на модулите за кацане на луната. Сърцевината му беше с правилна геометрична форма, икосаедър с двадесет плоски триъгълни страни. От всеки ъгъл излизаха тънки пипала със заострени връхчета, създадени да се прилепват и

пробиват.

Подобни изображения Лиза беше виждала неведнъж в медицинския факултет.

Вирус.

– Открихме го в една проба на цианобактерия от токсичния разлив. Това нещо е превърнало невинната фосфоресцираща морска бактерия в бълващ отрова убиец, отрова, от която плътта буквално се разлага пред очите ви. Ветровете са отнесли токсичните облаци към сушата, вирусът се е разпространил там и така е започнало бавното превръщане на островните бактерии в чудовища.

– А сега виждаме същия процес при пациентите си – каза Анри. – Как собствените ни тела се обръщат срещу нас.

Девеш почука по екрана.

– Върховният предател. Този организъм е в състояние да зарази цялата биосфера на планетата, да превърне всичките бактерии в смъртоносни организми. Това е неутронната бомба на природата, патогенна експлозия с потенциал да заличи от лицето на Земята всички по-висши форми на живот и да остави след себе си само токсична бактериална супа. Ако не направим нещо, света го чака онова, което се случи е наветрената страна на остров Рождество.

– Но щом се разпространява толкова бързо... – Анри беше блед като платно. – Няма как да го спрем.

Девеш се изправи и взе бастуна си.

– Може и така да е. Но ние тепърва ще анализираме подробно този организъм. Добрата новина е, че жизненият цикъл на вируса е кратък, или поне засега изглежда така. Другата добра новина е, че вирусът заразява само бактериите в телата ни, но не и нашите собствени клетки. Кое то означава, че директната заплаха за нас е малка. Вирусът прониква в бактериалната клетка, използва я, за да направи свои копия, после ѝ оставя за спомен токсичните плазмиди. Извън клетката новият вирус е крехък. Лесно може да бъде унищожен с обикновени дезинфектанти и да се контролира с добра хигиена.

Лиза си помисли за екипите, които обикаляха кораба сред облаци от дезинфектанти. Стерилизираха го.

– Уви, вирусът оставя след себе си подъл убиец. Смъртоносни бактерии, които се делят и умножават, всяка една – ново чудовище в редовете на микробния свят, всички те замърсяващи трайно биосферата с невиджани досега форми на живот.

Анри потърка притеснено челото си.

– Ако вирусната зараза се отприщи в общата биосфера на планетата... светът ще се изправи пред стотици нови болести, при това едновременно. Чума, която променя лицете су по-бързо, отколкото ние можем да реагираме. Светът никога не се е изправял пред заплаха с такива мащаби.

– Това не е съвсем вярно – загадъчно възрази Девеш.

Анри погледна втренчено похитителя им.

– С моите работодатели сме на мнение, че това не е първата епидемия, причинена от щама на Юда. Съществуват исторически данни за подобна епидемия в същия този район. Преди почти хиляда години. – Гластът му се сниши почти до шепот. – И в тези истории се промъкват някои странни и смуцаващи твърдения.

– За какви исторически данни говорите? – попита Лиза. Девеш махна с ръка.

– Няма значение. Други се занимават с този въпрос. Нека те следват историческата следа, ние имаме друга цел и трябва да я преследваме неотклонно. Нашата мисия тук не е свързана с миналото, а с настоящето. Евакуацията на острова и присъствието на този луксозен туристически кораб бяха дирижирани от моите работодатели. Необходимо беше да изолираме заразените на едно място. Така получихме рядката възможност да проучим как се развива болестта. Нейната епидемиология, патологията ѝ, клиничната ѝ картина. Разполагаме с цял кораб експериментални обекти.

Лиза отстъпи крачка назад, неспособна да скрие потреса си.

Девеш се подпря на бастуна си.

– Долавям отвращението ви, доктор Къмингс. Сигурен съм обаче, че разбирате защо се наложи именно ние да поемем нещата. Когато насреща ни е организъм с подобен патогенен потенциал, няма време за излишни приказки. В ситуация като тази политически правилна реакция не съществува. Трябва да се действа бързо и да се вземат трудни решения. Нима в Тускигий собственото ви правителство не допусна заразени със сифилис хора да умират от болестта, докато учените документират безстрастно страданията им, симптомите им, а накрая и смъртта им? За да надвием сегашната чума, трябва да сме също толкова жестоки и хладнекръвни. Защото, повярвайте ми, това е война за оцеляването на човешкия вид.

Лиза отвори уста да възрази, но беше толкова смаяна, че не измисли нищо.

Анри го направи вместо нея, но не така, както тя беше очаквала.

– Прав е – каза токсикологът. Лиза се извъртя към него.

Анри не отделяше очи от екрана и микроскопското изображение на смъртоносния вирусен щам.

– Това е убиец от планетарен мащаб. И вече е на свобода. Спомни си колко бързо се разпространи птичийят грип. Разполагаме със седмица, а може и с по-малко. Ако не измислим как да го спрем, всичко живо – или поне всички висши форми на живот – ще бъдат заличени от лицето на Земята.

– Радвам се, че мислим еднакво – каза Девеш и кимна почитително на Анри. После спря погледа си на Лиза. – А след като обясня на доктор Къмингс каква е нейната роля в нашето начинание, тя също ще открие просветлението.

Лиза се намръщи при тази поредна загадка. Девеш се завъртя към вратата.

– Преди това обаче ще идем при вашите приятели в свързочния център и ще потушим няколко пожара.

07:02

Вашингтон

Пейнтър гледеше репортажите на трите плазмени екрана в кабинета си – Фокс, Си Ен Ен, Ен Би Си. Всичките бяха за взрива близо до Джорджтаун.

– Значи всичко е наред – каза Пейнтър, застанал прав зад бюрото си. Натисна слушалката в ухото си. Гласът на Лиза, пропътувал половината свят, се чуваше слабо. – Дженингс от научния отдел здравата се беше уплашил. Готов беше да пусне бомби над острова.

– Съжалявам за фалшивата тревога – каза Лиза. – Пробите се оказаха замърсени, нищо повече. Тук всичко е наред... доколкото е възможно при цял кораб с болни хора. По първоначални данни се касае за цъфтеж на „огнена трева“. Случвало се е и преди в този район. Вдига се токсичен облак и опразва плажовете. До ден-два ще се изчисти напълно и с Монк ще се приберем.

– Това ми е първата добра новина за деня – отвърна с въздишка Пейнтър.

Очите му току се връщаха към плазмените екрани. Горският пожар зад обезопасената квартира най-последно утихваше. Пожарни коли изливаха тонове вода върху поразения периметър.

Лиза прошепна в ухото му:

– Знам, че си зает. Ще ти се обадя пак след дванайсет часа, както е по план.

– Добре. Иди да поспиш. Залезът там сигурно е страхотен.

– Така е. Аз... ще ми се и ти да беше тук, за да му се порадваме заедно.

– И на мен. Но скоро пак ще се видим. Сега обаче си имам други грижи на главата.

На екрана телевизионен хеликоптер се спусна ниско да улови за сутрешните новини останките от обезопасената квартира. Вече бяха съобщили заключенията на противопожарните инспектори. Следи от гуми в задния двор вече ги бяха отвели до изоставен форд тъндърбърд, същия, с който Грей беше пристигнал преди няколко часа. И с който очевидно беше поел не по улиците, а право през парка. Къде беше отишъл след това обаче? До този момент нямаше и помен нито от Грей, нито от родителите му, нито от ранената агентка на Гилдията.

„Къде са се покрили?“ – Аз също имам работа тук – каза Лиза.

– Имаш ли нужда от нещо? – Не...

Пейнтър долови колебанието в гласа ѝ.

– Лиза? Какво има?

– Нищо. – Прозвуча някак троснато. – Май просто съм уморена. Знаеш каква ставам по това време на месеца.

Секретарят му Брант се появи с количката си в кабинета му, стиснал купчинка факсове. Пейнтър мерна логото на изпращача върху най-горния лист. Полицейско управление Вашингтон. Поредният доклад от претърсването на местните болници. Пейнтър взе листата от Брант и каза на Лиза:

– Гледай да си починеш тогава. – Очите му се плъзнаха по печатните редове. – Пази се и не забравяй плажното масло. Иначе ще приличам на някой призрак до твоя островитянский тен.

– Добре. – Гласът ѝ съвсем беше спаднал. Сателитната връзка на кораба очевидно се нуждаеше от още настройки. Въпреки това Пейнтър долови разочарованието в гласа ѝ. И на него му беше домъчняло.

– Ще се видим скоро – завърши той. – А след половин ден ще се чуем пак. Сега върви да поспиш.

Връзката прекъсна. Пейнтър извади слушалката от ухото си и седна зад бюрото. Дръпна пред себе си купчинката доклади. Първо щеше да ги прегледа, а после щеше да звънне на Дженингс с добрата новина.

Ако не друго, поне една от кризите се беше оказала фалшива.

18:13

В открито море

Лиза остави телефонната слушалка. Сърцето ѝ блъскаше като полу-дяло. Връзката беше прекъсната по знак на Девеш Патанджали. Той стоеше при вратата на ултрамодерния комуникационен център на кораба, опрял се с две ръце на бастуна си.

Поклати глава разочаровано.

Стомахът на Лиза се сви. Разбрал ли беше какво се беше опитала да направи? Стана от мястото до радиста. Един от пазачите я стисна веднага над лакътя.

– А трябваше само да следвате сценария, доктор Къмингс – каза Девеш с глас, натежал от раздразнение. – Простичка молба с надлежно обяснени ви последствия. Паника смрази кръвта ѝ.

– Аз... следвах сценария. Не казах нищо подозрително. Пейнтър мисли, че всичко е наред. Точно както искахте.

– Да. И слава Богу. Но не си мислете, че опитът ви да му дадете сигнал ми е убягнал.

„О, Господи...“ Беше си пробвала късмета по време на телефонния разговор. Девеш не би могъл да знае, че...

– Не разбирам какво...

– „Знаеш каква ставам по това време на месеца“ – цитира думите ѝ Девеш. Обърна се и излезе в коридора. – Истината е, че цикълът ви е свършил преди десет дни, доктор Къмингс.

Ледени тръпки полазиха по гърба ѝ.

– Разполагам с пълното ви досие, доктор Къмингс. Което изчетох внимателно, а паметта ми е изключителна. Фотографска. Съветвам ви да не ме подценявате втори път.

Пазачът я изведе грубо от стаята.

Докато се препъваше след него, Лиза реши, че беше адски глупаво да подава тайни реплики на Пейнтър, колкото и да бяха завоалирани.

„Ама и аз ги надробих едни“.

В коридора ги чакаха други ключови пленници – доктор Линдхолм, Райдър Блънт и един австралийски капитан в окървавена униформа. Всички вече бяха провели подобни на нейния телефонни разговори и бяха уверили отсрещната страна, че всичко е наред и че ситуацията на острова е под контрол; изиграли бяха своята роля в сценария и бяха осигурили на похитителите допълнително време, в което да увеличат разстоянието между кораба и острова, преди някой Да е усетил миризмата

на гнило.

Но в коридора имаше и други. Четири деца се бяха скупчили в дъното му. Момчета и момичета. На възраст от шест до десет години. Едно за всеки, влязъл в свързочната. Животът на всяко от децата зависеше от тяхното съдействие. На Лиза се беше паднало осемгодишно момиченце с големи бадемови очи, което седеше ужасено на пода, притиснало колене към гърдите си. Братчето ѝ, две години по-голямо, я беше прегърнало през раменете.

Маорският водач на пиратите се приближи към детето с пистолет в ръка.

Девеш пристъпи до него и се обърна към групата на учените с ръка на кръста.

– Всички вие бяхте предупредени, че ако се отклоните от предварителния сценарий или се опитате да предадете тайно съобщение, постъпката ви ще има последствия. Но тъй като това е първата грешка на доктор Къмингс, аз ще проявя снизхождение.

– Моля ви – промълви Лиза. Причерняваше ѝ при мисълта, че детето може да умре заради нея. Преди малко, в свързочната, беше действала инстинктивно. И глупаво.

Девеш спря погледа си върху нея.

– Доктор Къмингс, давам ви възможност да изберете друго дете, което да умре вместо това момиченце.

Сърцето ѝ прескочи един удар и сякаш сирия окончателно.

– Аз не съм жесток човек, вода се единствено от практически съображения. Това е урок, който всички трябва да приемете сериозно. – Махна към Лиза. – Изберете дете.

Лиза поклати глава.

– Не мога...

– Изберете или ще наредя да ги застрелят всичките. Запомнете, мисията ни е прекалено важна и трудна, за да търпим неподчинение, дори и най-дребното.

По знак от татуирания си водач пазачът я затегли напред.

– Изберете дете, доктор Къмингс.

Лиза плъзна поглед по лицата на четирите деца. Гърлото ѝ се беше свиело така, че едва си поемаше дъх. Нито едно от децата не знаеше английски, но изглежда, бяха разчели нещо по лицето ѝ, доловили бяха агонията ѝ и това ги изплаши още повече. Нови сълзи потекоха по бузките им и те се свиха по-близо едно до друго.

Лиза улови погледа на Девеш и го удари на молба.

– Моля ви, доктор Патанджали. Грешката беше моя. Накажете мен.

– Струва ми се, че точно това правя. – Впери студен поглед в нея. – Изберете дете.

Лиза отново сведе поглед към четирите лица. Не можете да изберете нито момиченцето, нито братчето му. Нямаше избор. Вдигна ръка и посочи друго от момчетата, най-голямото в групата, дете на десетина години.

„Прости ми, Господи!“ – Добре. Ракао, знаеш какво да правиш. Марският стрелец пристъпи към момчето, което вдигна към него уплашеното си лице.

Силен стон се изтръгна от гърлото на Лиза. Тя направи крачка напред. Пазачът я стисна още по-силно за лакътя и я спря. Коленете ѝ се подгънаха и тя се свлече на пода, по-косена от ужас и скръб.

Стрелецът вдигна пистолета си към главата на момчето.

– Не... – прошепна Лиза.

Татуираният натисна спусъка... но изстрел не последва. Чу се само остро изщракване.

Ракао свали оръжието.

В последвалата тишина откъм другия край на коридора се чу гъгниво хъркане. Лиза се обърна и видя как доктор Линдхолм се свлича на колене като самата нея преди малко. Погледите им се срещнаха, неговите очи се бяха разширили от болка и ужас. Ръцете му се вдигнаха към гърлото. Между пръстите му потече кръв.

Зад него придружителката на Девеш, Сурина, отстъпи крачка назад с покорно сведена глава, сякаш се оттегляше, след като е сервирала чай. Ръцете ѝ бяха празни, но Лиза не се съмняваше, че именно тя е прерязала гърлото на лекаря и е прибрала кинжала си толкова бързо, колкото го беше използвала.

Линдхолм се срина по очи на пода. Мекият килим попи кръвта в разширяващо се петно. Пръстите на едната му ръка се сгърчиха конвулсивно, после застинаха.

– Копеле гадно... – изръмжа Райдър.

Девеш пристъпи към Лиза.

– З-защо? – заекна тя, изстинала до мозъка на костите си.

– Както вече споменах, нищо не убягва на вниманието ни, доктор Къмингс. Включително уменията на доктор Линдхолм. Или по-скоро липсата им, когато става въпрос за научни изследвания и работа на терен. Той изпълни предназначението си – обади се в СЗО и приспа бдителността им. Извън това обаче беше по-скоро пасив, отколкото актив.

Ако не друго, смъртта му послужи поне за едно. За демонстрация. Не само да покаже цената на неподчинението. – Девеш впери очи в нейните. – Мога ли вече да приема, че сте разбрали каква е въпросната цена, доктор Къмингс?

Тя кимна бавно, втренчила поглед в кървавото петно.

– Добре тогава – каза Девеш и се обърна към останалите. – Смъртта му имаше за цел да даде урок на всички ви. Урок за това колко важна и сериозна е нашата мисия. Животът на всеки от вас зависи от ползата, която допринасяте. Съвсем просто е, както виждате. Или работите здраво, или умирате. Съветвам ви да внушите това и на своите колеги, за да не се стига до нови демонстрации.

Плесна с ръце.

– А сега, след като приключихме с неприятната част, да се хващаме на работа. – Даде знак на маора. – Ракао, погрижи се гостите ни да бъдат отведени на работните си места. Аз лично ще отведа доктор Къмингс при нейния пациент.

Ракао прибра пистолета си в кобура и даде някакви нареждания на хората си. Девеш поведе Лиза по коридора, далеч от всички останали. Подминаха онемелите от ужас деца. Един от пазачите ги връщаше там, откъдето ги бяха довели.

Сурина, която вървеше след Лиза и Девеш, спря до братчето и сестричета. Приведе се над момичето, което все така се гушеше до брат си. Протегна към него празната си длан, а после шракна с пръсти и увит в целофан бонбон се появи като по магия в ръката ѝ. Сурина го предложи на малкото момиче, но детето само се сви още повече под ръката на брат си. Той обаче, в пристъп на практичност, посегна и грабна бонбона от дланта на Сурина, сякаш беше примамка в капан за мишки.

Сурина се изправи плавно в дългата си дреха от бродирана коприна, като погали пътьом бузката на момичето. По пръстите ѝ останаха мокри следи от сълзите на детето. Лиза се запита дали и гърлото на Линдхолм беше прерязала със същата ръка. Лицето на Сурина не трепна и за миг.

Лиза се обърна и продължи след Девеш.

Той я отведе при последната каюта на тази палуба, отключи и влезе. И тази каюта беше от големите. Във външното помещение на апартамента беше струпано внушително оборудване. Девеш го подмина без коментар и продължи към спалнята.

Лиза – вървеше по петите му – мярна над рамото му позната фигура, положена на леглото в кислородната си палатка – жена, свързана

към следящо жизнените ѝ функции оборудване, с руса коса като нейната, но подстригана съвсем късо. Току-що бяха минали покрай носилката, с която я бяха докарали тук и с която я бяха свалили от хеликоптера. Чертите ѝ все така не се различаваха под кислородната маска, покрила почти цялото ѝ лице.

Двама мъже, същите санитарни, които я бяха извадили от хеликоптера, нагласяваха последните кабели и тръбички, свързващи жената с подреденото отстрани мониториращо оборудване. Лиза плъзна поглед по машините – електроенцефалограф, ЕКГ, доплеров монитор за кръвното налягане. Към гърдите на пациентката вече беше включен централен източник, свързан към банка за интравенозно вливане. Единият мъж се наведе да нагласи торбичката, свързана към уринарния катетър.

Девеш вдигна ръка към жената в леглото.

– Позволете да ви представя доктор Сюзан Тунис, морски биолог от Куинсланд. Една от първите, сблъскали се с токсичния цъфтеж на цианобактериите. Вие, струва ми се, вече се познавате с друг от компанията ѝ. Неизвестният пациент в изолационното отделение.

Лиза стоеше на прага. Нямаше представа защо я е довел тук, а и още не беше дошла на себе си след убийството на доктор Линдхолм. Дори това да беше една от първите жертви, какво общо имаше тя? Не беше нито вирусолог, нито бактериолог.

– Не разбирам – каза объркано. – На кораба има лекари които са по-квалифицирани от мен.

Девеш махна небрежно с ръка.

– За медицинските ѝ нужди има кой да се грижи. Лиза смръщи вежди.

– Тогава защо...?

– Доктор Къмингс, вие сте специалист по физиология, Със значителен опит в изследователската работа на терен. Но което е по-важно, вече сте имали повод да докажете изобретателността си. Досега от това се е възползвала Сигма. Сега ние имаме нужда от опита и потенциала ви. Бих искал лично да ми съдействате. С този конкретен случай.

– Защо с този? Защо именно тази жена?

– Защото тази именно пациентка държи ключа към всичко. – Девеш сведе поглед към жената. В очите му за пръв път се мярна тревога. – Тя крие загадка; загадка, която се корени дълбоко в историческото минало, още във времето на Марко Поло и неговите пътешествия из тези води... корени се и в една още по-голяма мистерия.

– Марко Поло? Мореплавателят? Девеш махна с ръка.

– Както вече казах, по тази следа върви друг екип на Гилдията. – Той кимна към жената. – Всичките ни усилия тук, всички изследвания, които ще проведем на борда на този кораб, всички жертви и саможертви, които ни предстоят, всички те се съсредоточават около тази жена.

– Все още не разбирам. С какво е толкова важна? Девеш сниши глас.

– Тази жена... тя се променя. Като бактериите. Щамът на Юда расте в нея.

– Но нали казахте, че вирусът не засяга човешките клетки?

– Така е. Вирусът прави в нея нещо друго.

– Какво?

Девеш се обърна и я погледна.

– Използва я като инкубатор.

ИНКУБАТОР

7.

За едно незнайно пътешествие

6 юли, 06:41

Истанбул

За по-малко от ден Грей се беше озовал от другата страна на земното кълбо... и в един съвсем различен свят. От минаретата на безбройните истанбулски джамии ехтеше призивът за сутрешната молитва. Изгревът хвърляше дълги сенки и подпалваше куполите и кулите на града.

Грей наблюдаваше всичко това от птичи поглед – от ресторанта на покрива, където чакаше заедно със Сейчан и Ковалски. Никой не изглеждаше щастлив. Бяха уморени след дългия полет и изнервени от часовата разлика. Ала тъпата болка зад очите на Грей се дължеше повече на собствените му грижи. Преследван от убийци и издирван от собствено-то си правителство, той започваше да се пита дали изборът му на партньор е подходящ.

А сега и това странно повикване в Истанбул. Защо? Нямахме логика. Дори Сейчан, като никога, изглеждаше озадачена, Докато разбъркваше меда в малката позлатена чашка с турски чай. Сервитьорът, с традиционно елече с бродерия в златно и синьо, се приближи да напълни повторно чашата на Грей.

Той поклати глава. От толкова много кофеин главата му вече бръмчеше.

Сервитьорът не си направи труда да предложи чай на Ковалски. Гигантът, облечен с дънки, черна тениска и дълъг сив шлифер, беше минал директно на десерта. Държеше запотена чашка гроздова ракия.

– Има вкус на препечени бонбони и асфалт – беше казал малко по-рано с кисела физиономия, но това не му попречи да изпие две чаши. Открил беше и студения бюфет, откъдето забърса няколко филии с масло, двайсетина маслини, кисели краставички, сирене и пет-шест твърдо сварени яйца.

На Грей не му се ядеше. Твърде много тревоги и въпроси се блъскаха с лакти в главата му.

Стана и отиде при зидания парапет, обгочващ покривната тераса. Застана така, че да е в сянката на чадъра до масата им. Като гореща точка в борбата срещу тероризма, Истанбул беше под постоянно сателитно наблюдение. Като нищо програмата за лицево разпознаване на някоя разузнавателна агенция може вече да обработваше уловения му от сателит образ.

Като нищо Сигма или Гилдията може да бяха уловили дирите му.

Сейчан дойде при него и остави чашата си на облицования с теракота парапет. Беше проспала целия полет дотук в луксозната обстановка на първа класа. Сега лицето и беше възвърнало нормалния си цвят, но тя все още накуцваше, щадеше раната. На борда на самолета се беше преоблякла в по-свободни дрехи – кафеникави панталони и широка тъмносиня риза; запазила беше само черните си мотористки ботуши.

– Защо монсеньор Верона ни повика тук, как мислиш? – попита тя.
– В Истанбул.

Грей се обърна към нея и опря задник на парапета.

– О? Вече си говорим значи?

Сейчан завъртя очи. След като тръгнаха от лекарския кабинет в Джорджтаун, беше отказала да отговаря на въпросите му. Не че им беше останало много време за разговори. Бяха в непрестанно движение и Сейчан беше спряла само колкото да се обади по телефона. Един-единствен разговор – с Ватикана. Грей беше чул казаното. По всичко личеше, че Вигор е очаквал обаждането ѝ и че присъствието на Грей никак не го изненадва.

– Разчуло се е – обясни монсеньорът. – Интерпол, Европол, всички ви търсят. Предполагам, че онова малко послание в Кулата на ветровете е твое дело, Сейчан?

– Значи си намерил надписа.

– Намерих го.

– И си познал писмеността?

– Разбира се.

Това сякаш я поуспокои.

– Тогава няма смисъл да се мотаем повече. Животът на много хора е в опасност. Ако направиш необходимото, за да разчетем...

– Знам какво гласи надписът, Сейчан – прекъсна я Вигор. – Знам и какво означава. Ако и вие искате да узнаете нещо повече, ще ви чакам в хотел „Аралат“ в Истанбул. В седем сутринта. На покрива има ресторант, ще се срещнем там.

След този телефонен разговор Сейчан набързо уреди фалшиви

документи и организира пътуването им. Увери Грей, че Гилдията не знае нищо за връзките ѝ. Разни хора ѝ дължали услуги, нищо повече...

Сега го погледна и го върна към настоящето. Бутна неволно чашата си. Грей я хвана, преди да е полетяла към улицата долу. Сейчан сведе поглед към провинилата се чаша. Очите ѝ се присвиха едва доловимо. Подобно невнимание едва ли ѝ се случваше често, реши Грей; фактът, че тялото и не я слуша сто процента, сигурно я тревожеше и въбесяваше едновременно.

Изражението ѝ бързо придоби обичайната си суровост.

– Знам, че те държах на тъмно – каза тя. – Като дойде монсеньор Верона, ще обясня всичко. – После го погледна в очите. – Ами ти? Някакъв напредък с надписа върхуobelиска?

Той само сви рамене. По-добре бе Сейчан да си мисли, че е стигнал донякъде.

Тя го изгледа още веднъж, после въздъхна.

– Както искаш. – И се върна на масата.

Беше му дала снимки и принтирано копие на ангелския надпис. По пътя насам Грей се беше опитал да разбие кода заложен в надписа, но имаше твърде много променливи. Трябваше му повече информация. Освен това му се струваше, че вече знае какво е посланието: „счупиobelиска и вътре ще откриеш съкровище“..

Което те така или иначе бяха направили.

Сребърното разпятие висеше на връзка около врата му. Вече го беше огледал подробно. Несъмнено беше старо и доста износено. Дори и с лупа не откри следи от надпис или дру. ги податки, които да потвърдят безумното твърдение на Сейчан, че кръстът е принадлежал на изповедника на Марко Поло, прочутия мореплавател и изследовател.

Останал сам при парапета, Грей се загледа в ширналия се долу град. Въпреки ранния час Истанбул отдавна не спеше – автобуси, коли и пешеходци се бореа за надмощие по улиците, хорът от клаксони се надвикваше с острите крясъци на уличните търговци и бърборенето на ранобудни туристи.

Грей плъзна поглед по улиците и тротоарите близо до хотела, търсеше признаци за заплаха или подозрителни елементи. Бяха ли се отървали от Насър? Поне Сейчан, изглежда, смяташе така – сега, когато ги делеше половината свят. Само че Грей не беше склонен да сваля гарда. В двора на хотела долу двама мъже станаха, приключили молитвата си, сгънаха си килимчетата и се прибраха в хотела. С изключение на детето, което се плискаше разсеяно във фонтана, долу не се виждаше жива

душа.

Доволен от видяното, Грей си позволи да вдигне за кратко очи. Хотел „Арарат“ се намираше в сърцето на стария град. Чак до морския бряг древни сгради се издигаха като островчета от миш-маша на ниските къщи. Високите куполи на Синята джамия се катереха към небето от другата страна на улицата. Малко по-надолу се възправяше голяма византийска църква, наполовина полазела от черно скеле, сякаш металните греди се мъчеха да приковат величествената сграда към земната гърд. Оттатък скелето дворецът Топкапу се беше проснал сред огромен комплекс от дворове и градини.

Грей усети тежестта на вековете, излъчвана от тези великолеппи архитектурни шедеври, тези каменни монументи на историята. Пръстите му се плъзнаха разсеяно по кръста, който висеше на гърдите му. И той беше частица от древността, натоварен с историческа значимост. Но какво общо имаше с глобалната заплаха, за която говореше Сейчан? Кръст, принадлежал на свещеника, придружавал и изповядвал Марко Поло?

– Хей, Али Баба – извика зад него Ковалски. – Я дай още едно от това чудо, дето вони на асфалт.

– Казва се ракия – поправи го някой с авторитетен глас. Грей се обърна. Позната фигура се приближаваше откъм потъналото в сянка стълбище към покривната тераса. Монсеньор Верона се обърна на турски към сервитьора, любезно и с извинение. Май поръча още ракия.

Сервитьорът кимна с усмивка и забърза да изпълни поръчката.

Вигор тръгна към масата им. Не носеше бялата си свещеническа якичка, забеляза Грей. Явно пътуваше инкогнито. Без якичката изглеждаше с десетина години по-млад. Или пък се дължеше на спортното му облекло, така нетипично за него – сини дънки, туристически обувки и черна риза с навити ръкави. На едното си рамо беше праметнал износена раница. Направо изглеждаше готов да изкатери планината, чието име носеше хотелът, с надеждата да открие Ноевия ковчег.

Нищо чудно вече да го бе правил, като си помисли човек.

Преди да се издигне до префект на ватиканските архиви, Вигор беше служил на Светия престол като библейски археолог. Тази му длъжност улесняваше и другата му служба в полза на Ватикана. Службата на шпионин. В качеството си на археолог, Вигор беше пътувал по целия свят, ватиканските пълномощия му бяха отваряли много врати, а събраната информация пътуваше обратно към Светия престол.

Случило се беше така, че Вигор бе помогнал и на Сигма.

А сега отново имаха нужда от помощта му.

Вигор се отпусна на стола с дълбока въздишка. Сервитьорът се върна и остави пред него димяща чаша чай.

Вигор му благодари на турски.

Ковалски се размърда на стола си, когато сервитьорът си тръгна – местеше поглед между гърба му и празната чашка пред себе си. После се изгърби и изруга тихо по повод лошото обслужване.

– Командир Пиърс. Сейчан – започна Вигор. – Благодаря, че откликнахте на молбата ми. Също и вие, моряк Джо Ковалски. Радвам се да се запознаем.

Размениха си още няколко любезности в същия дух. Вигор спомена предпазливо племенницата си Рейчъл. Темата беше неудобна. Рейчъл и Грей бяха скъсали по взаимно съгласие, но Вигор открай време имаше специално отношение към племенницата си. Не че тя се нуждаеше от защитата му. Справяше се добре като лейтенант в италианската Карабинерска служба, дори ѝ бяха повишили заплатата, както стана ясно.

Въпреки това Грей въздъхна с облекчение, когато Сейчан смени темата.

– Монсеньор Верона, защо ни повикахте чак тук, в Истанбул?

Вигор вдигна ръка в знак да замълчи, отпи от чая си, после остави внимателно чашата на масата.

– Да, ще стигнем и до това. Ала има две неща, за които бих искал да се разберем от самото начало. Първо, където и да ни отведе тази история, аз идвам с вас – заяви той и погледна решително Грей, после и Сейчан. – Второ, но не по важност, искам да знам какво общо има всичко това с нашия прочут венециански мореплавател Марко Поло.

Сейчан се стресна.

– Ами вие как... не съм споменавала нищо за Марко Поло, нали?

Преди Вигор да е отговорил, сервитьорът се върна. Ковалски го погледна обнадеедено и се ококори, когато сервитьорът остави пред него цяло шише ракия.

– Поръчах ви половин литър – обясни Вигор. Ковалски се пресегна и го стисна над лакътя.

– Падре, току-що си спечелихте вечната ми признателност.

Грей се обърна към Сейчан.

– Е, та какво общо има всичко това с Марко Поло?

*Полунощ
Вашигтон*

Черното БМВ излезе от Дюпон Съркъл и пое по по-тъмните улици. Фаровете му чертаеха синкава пътека по обточеното с брястове авеню. Редиците жилищни сгради надвисваха от двете страни па улицата я превръщаха в градски каньон.

Но този тук нямаше нищо общо с каньоните в родината на Насър, където бродеха само диви кози, а пещерите и тунелите приютяваха номадските афгански племена. Макар че неговият истински дом не беше и там. Баща му беше напуснал Кайро, когато Насър беше на осем години, и го беше завел в Афганистан след освобождението му от руските военни сили, за да се присъедини към онези, които се стремяха към един почист ислям. Беше взел и по-малките деца – брата и сестрата на Насър. Нямаха избор. Преди да заминат, баща му удуши майка им с шалчето от училищната униформа на Насър. Майка му не искаше да напусне Египет, не искаше да излезне завинаги под бурката, която оставаше открити единствено очите на афганистанските жени. Беше си позволила да възрази и това ѝ беше струвало живота.

Децата трябваше да гледат, коленичили в послушание, как очите на майка им се изцъклят, как езикът ѝ се подува, Как тя умира, наказана от бащината им ръка.

Урок, който Насър научи добре. Да е безчувствен. Във всичко.

Фаровете плъзнаха покрай един завой. Седнал на мястото до шофьора, Насър махна към средата на пресечката.

– Спи там.

Шофьорът – счупеният му нос беше превързан след неуспешното отвлечение – отби към бордюра. Насър се изви към задната седалка. Двама души седяха близо един до друг.

Анишен, облечена изцяло в черно, почти се сливаше с кожената тапицерия. Качулка криеше бръснатия ѝ череп. Очите ѝ грееха в мрака. Беше прехвърлила ръка през раменете на другия пътник и го притискаше почти интимно.

Нешастиникът още стенеше въпреки запушената си уста. По гърлото и едната страна на лицето му чернееше кръв. Ръцете му бяха вързани и натикани между коленете. Държеше дясното си ухо в шепи. Насър беше открил името му в един органайзер.

Лекар.

– Това ли е мястото? – попита Насър.

Мъжът кимна енергично, после отново стисна очи.

Насър плъзна поглед към файето на сградата. Бюро с портиер.

Охранителна камера над бронираните стъклени врати. Пълна програма. Насър прокара палец по ръба на електронната карта-ключ, която пътникът им бе така добър да му предостави.

След цял ден безрезултатно лутане Насър най-после беше хванал дирята на американеца и предателката. Предната нощ беше претърсил малката къща в Такома Парк. В гаража намери потрошения мотор на Сейчан, но с това находките му се изчерпаха. Нямаше и помен от обелиска – освен отчупено парче египетски мрамор на входната алея.

Виж, вътре в къщата, Аллах му се усмихна.

Защото намери един органайзер.

С имената на неколцина лекари.

Беше загубил цял ден, докато открие сред тях онзи, който му трябваше.

Извърна се отново към задната седалка.

– Благодаря ви, доктор Корин. Осигурихте ми нужното средство за давление.

Нямаше нужда да дава знак на Анишен. Ножът ѝ се плъзна между ребрата на мъжа и разпори сърцето му. Насър я беше научил на този мосадски прием. Самият той го беше използвал само веднъж.

Докато баща му се молеше коленичил.

Не беше детска жажда за мъст. Само правосъдие.

Насър отвори вратата на колата. Беше задължен на баща си, пък макар ѝ само за урока, предаден нагледно на осемгодишното момче, коленичило пред трупа на удушената си майка.

Урок, който щеше да му послужи и тази нощ.

Да е безчувствен. Във всичко.

Излезе от колата и отвори задната врата. Анишен се измъкна от седалката сред мекия шум на търкаща се кожа, великолепна в италианското си яке от телешки бокс и тъмните велурени дрехи, които не отстъпваха по елегантност на собствения му марков костюм. По нея нямаше и капчица кръв – поредното доказателство за майсторлъка ѝ. Той я прегърна през кръста и затвори вратата.

Анишен се облегна на него.

– Нощта едва започва – прошепна тя с доволна въздишка.

Насър я притегли още по-близо. Приличаха на влюбени, които се връщат от късна вечеря в ресторант.

Лятната нощ още беше задушна, но във файето на сградата работеше климатик. Вратите се отвориха безшумно, след като картата на доктор Корин мина през четеца. Портиерът вдигна поглед от бюрото си.

Насър му кимна на път към асансьорите. Анишен допринесе със звънлив смях, сгушена до него и очевидно изгаряща от нетърпение да стигнат до апартамента си. Ръката ѝ се плъзна към кобура на кръста му.

За всеки случай...

Но портиерът само кимна, измърмори едно „добър вечер“ и отново сведе поглед към списанието, което четеше.

Насър поклати глава. Типично. В Америка системите за сигурност наблягаха най-вече на показността.

Натисна бутона да повика асансьора.

Малко след това двамата стояха пред апартамент 512. Насър плъзна електронната карта през четеца на бравата. Индикаторната светлинка примигна в зелено.

Насър хвърли поглед на Анишен. Видя игривите пламъчета в очите ѝ, запалени от кръвопролитие преди малко. – Поне единият ни трябва жив – предупреди я той.

Тя се нацупи шеговито и извади оръжието си.

Насър бутна с един пръст дръжката и откряна вратата. Тя се отвори безшумно на смазаните панти. Не скръцна дори. Насър пристъпи внимателно в настлания с мрамор коридор. Откъм стая в дъното се процеждаше светлина.

Насър спря.

Примижда с едно око.

Въздухът беше някак... по-неподвижен от нормалното. Беше и прекалено тихо. Не беше нужно да продължава навътре. Затаи дъх. Вече знаеше, че апартаментът е празен.

Въпреки това даде знак на Анишен да поеме едната страна. Той пое другата. За броени минути обходиха апартамента, провериха дори килерите и гардеробите.

Нямаше никого.

Анишен стоеше в голямата спалня. Леглото беше оправено, покривката – изпъната..

– Докторчето ни излъга – каза тя ядосано, но и с известна доза уважение. – Не са тук.

Насър беше в банята. Клечеше на едно коляно. Беше видял нещо на пода, търкулнато под тоалетката.

Посегна да го вземе.

Шишенце от лекарства с червен етикет. Празно.

Прочете написаното на етикета. Наименованието на лекарството и името на пациента. Джайкън Пиърс.

– Били са тук – измърмори и се изправи.

Доктор Корин не ги беше излъгал. Казал им беше истината, или поне онова, което считаше за истина.

– Отишли са другаде – каза Насър на път към спалнята. Стисна в юмрук празното шишенце, овладявайки гнева си. Командир Пиърс го беше подхлъзнал отново. Първо с обелиска, а сега и с фалшивото скривалище на родителите си.

– Какво ще правим? – попита Анишен. Той вдигна празното аптекарско шише. Имаха още един шанс. Последен.

07:30

Истанбул

– Като за начало – каза Сейчан, – какво знаете за Марко Поло?

Беше си сложила слънчеви очила със синкав оттенък на стъклата. Слънцето се беше издигнало достатъчно, за да покрие ресторанта с черга от сенки и ярки петна. Бяха се преместили на една усамотена маса в ъгъла и се криеха под чадъра ѝ.

Грей ясно долови колебанието в гласа на Сейчан... както и известна доза облекчение. Явно се мятеше между породеното от предпазливост желание да контролира потока информация и вътрешния импулс да сподели с някого тежестта на знанието.

– Мореплавател, живял през тринайсети век – отговори Грей. Беше прочел това-онова за Марко Поло по пътя насам. – Заедно с баща си и чичо си прекарал две десетилетия в Китай като почетен гост на монголския император Кублай хан. И след като се върнал в Италия през 1295, разказал за пътешествията си на един френски писател, Рустичело, който ги описал в книга.

Книгата на Марко Поло „Описание на света“, или просто „Книга“, станала изключително популярна в цяла Европа и буквално помела континента с невероятните си истории – за безкрайните и безлюдни пустини на Персия, за пълните с живот китайски градове, за далечни страни, обитавани от голи идолопоклоници и магьосници, за острови на човекоядци и невиждани зверове. Книгата запалила въображението на европейците. Дори Христофор Колумб я взел със себе си, когато потеглил към Новия свят.

– Само че какво общо има това със ставащото днес? – завърши Грей.

– Много общо има – отговори Сейчан и плъзна поглед по

събеседниците си.

Вигор отпиваше от чая си. Ковалски беше опрял лакът на масата и подпираше с юмрук главата си. Изглеждаше отегчен, но Грей забеляза как очите му шарят по лицата им и следят внимателно реакциите и на тримата. Бившият моряк май не беше толкова повърхностен, колкото изглеждаше на пръв поглед, реши Грей. Ковалски усети погледа му и се зае да хвърля на врабците трохи от сервирания с чая кекс.

Сейчан продължи:

– Историите на Марко Поло не са толкова еднозначни, колкото си мислят повечето хора. Оригиналният текст на книгата му не е оцелял, до нас са стигнали само копия на копията. Многобройните преводи и преиздания са породили значими различия.

– Да, четох и за това – каза Грей с надеждата да съкрати предговора ѝ. – Има толкова много несъответствия, че някои хора се питат дали Марко Поло действително е съществувал. Или е бил измислен от френския писател.

– Съществувал е – настоя Сейчан. Вигор кимна в знак на съгласие.

– Чувал съм аргументите на онези, които се съмняват в съществуването му. Например за значимите пропуски в начина, по който Поло описва Китай. – Монсенъорът вдигна чашата си. – Не е споменал нищо за страстта на китайците към чая, който по онова време е бил непозната за Европа напитка. Не споменава и пристягането на краката, нито пръчиците за хранене. Дори Великата китайска стена не е споменал. Все подозрителни пропуски, откъдето и да го погледнеш. Но пък други неща е описал съвсем правилно – порцелана, горенето на въглища, дори първата употреба па книжни пари.

От гласа на Вигор лъхаше увереност. Може да беше само гордостта му на италианец, но на Грей му се струваше, че долавя и нещо по-дълбоко.

– Добре де, няма да споря – каза Грей. – Въпросът ми е какво общо има това с нас?

– Във всички издания на книгата му има още един значим пропуск – обясни Сейчан. – И това е обратното пътуване на Марко към Италия. Хан Кублай възложил на тримата Поло да придружат една монголска принцеса, Кокежин, и да я заведат жива и здрава при годеника ѝ в Персия. Дал им ескорт от четиринайсет огромни галери и над шестстотин мъже. Когато стигнали до Персия обаче, от флотилията им били останали два кораба и само осемнайсет мъже.

– Какво е станало с другите? – попита Ковалски.

– Марко Поло така и не казал на никого. Рустичело, французинът, намеква нещо в предговора на прочутата си книга, за някаква трагедия, сполетяла ги сред островите на Югоизточна Азия. Нищо повече, уви. Дори на смъртния си одър Марко Поло не пожелал да разкаже какво е станало.

– Това да не е някакъв мит? – попита Грей.

– По-скоро неразгадана мистерия – отговори Вигор. – Повечето историци смятат, че флотилията му е била застигната от болест или от пирати. Знае се само, че корабите на Марко останали сред индонезийските острови цели пет месеца и само незначителна част от флотилията на хана се измъкнала невредима оттам.

– Въпросът е защо една толкова драматична част от пътешествието не е била включена в книгата – каза Сейчан, за да привлече вниманието им върху значимостта на този факт. – Защо Марко е предпочел да отнесе истината в гроба?

На това Грей нямаше отговор. Ала мистерията породи в гърдите му гложеща тревога и той поизправи гръб. Имаше чувството, че започва да се досеща накъде води всичко това.

В очите на Вигор също се бяха появили сенки.

– Знаеш какво е станало при онези острови, нали? Сейчан бавно кимна.

– Първото издание на книгата е било написано на френки. Но по времето на Марко Поло е било модерно книгите да се издават и на италиански. Стремеж, подклаждан от друг известен съвременник на Поло.

– Данте Алигиери – каза Вигор.

Грей погледна въпросително монсеньора. Вигор обясни:

– „Божествената комедия“ на Данте, включително и прочутият му „Ад“, са били първите книги, написани на италиански. Французите дори започнали да наричат италианския „езика на Данте“.

Сейчан кимна.

– И тази новост не подминала Марко. Според историческите архиви той превел книгата на родния си език. За да я четат и сънародниците му. Докато я превеждал обаче, изработил и едно тайно копие, само за себе си. И в този единствен том най-сетне разказал какво е сполетяло флотилията на хана. Описал и последната история.

– Невъзможно – измърмори Вигор. – Как е могла такава книга да остане скрита толкова дълго? Къде е била?

– Отначало в семейното имение на Поло. После – на едно по-сигурно място – каза Сейчан и погледна Вигор многозначително.

– Да не казваш, че...

– Тримата Поло били пратени в Китай по заповед не папа Григорий. Твърди се дори, че бащата и чичото на Марко са били първите ватикански шпиони, изпратени в Китай като двойни агенти, за да преценят възможностите на монголските сили. Истинските предтечи на агенцията, за която и вие работехте доскоро, монсеньор Верона.

Вигор се отпусна в стола и измърмори замислено:

– Тайният дневник е бил скрит в архивите.

– По-скоро погребан, защото не е бил вписан в регистрите под самостоятелен номер. Просто поредното копие от книгата на Марко Поло. Без внимателен прочит никой не би се досетил, че към края на книгата е включена още една, допълнителна глава.

– И Гилдията се е сдобила с това издание? – попита Грей. – И е научила нещо важно от него.

Сейчан кимна. Грей се намръщи.

– Но как изобщо се е докопала до този секретен текст? Сейчан си свали очилата и го погледна в очите, гневно и обвинително.

– Ти им го даде, Грей.

07:18

Вигор видя шока, изписал се по лицето на американеца.

– Какво говориш, за Бога? – възкликна Грей.

Вигор забеляза и стоманената искрица на задоволство в изумрудените очи на професионалната убийца. Изглежда, й беше приятно да ги дразни. Ала не му убягнаха също изопнатото лице и побелелите страни. Сейчан беше уплашена.

– Всички имаме вина – каза тя, като кимна и към Вигор. Вигор се овладя. Нямахше да ѝ играе по свирката. Кръвта му кипваше толкова лесно напоследък. Пък и вече знаеше какво има предвид Сейчан.

– Символът на Драконовия двор – каза той. – Нарисувала си го на пода. Мислех, че е предупреждение към мен, знак, който да привлече вниманието ми към ангелския надпис.

Сейчан кимна и се облегна назад. По очите му разбра, че той знае.

– Но не е било само това – продължи Вигор. Спомни си своя предшественик във ватиканските архиви – доктор Алберто Менарди, предавател, сътрудничил тайно на Кралския драконов двор. Менарди беше изнесъл неправомерно много ключови текстове и ги бе препратил към частна библиотека в един швейцарски замък. Грей, Сейчан и Вигор

изиграха централна роля в разкриването му и в унищожаването на сектата. Накрая замъкът – това прокълнато имение с дълга и кървава история – беше дарен на семейство Верона.

– Библиотеката на Алберто – каза Вигор. – В замъка. След кръвополитието и целия разиграл се ужас, когато полицията най-последно ни допусна зад стените му, цялата библиотека беше изчезнала. До последната книга.

– Защо не съм бил уведомен за това? – изненадано попита Грей.

Вигор въздъхна.

– Решихме, че е дело на местни крадци... или пък корумпирани италиански полицаи са решили да се възползват от ситуацията и да разпродадат ценните томове. В колекцията имаше някои наистина ценни текстове. И много книги върху окултните науки, разбира се, като се имат предвид интересите на Алберто.

Колкото и да презираше своя предшественик, Вигор нямаше как да отрече изключителната начетеност на Алберто Менарди – тя понякога граничеше с гениалност. Като префект на архивите в продължение на над трийсет години, Алберто знаеше всичките им тайни. За нищо на света не би подминал уникално по своята рядкост издание на „Описание на света“ със скрита допълнителна глава.

Но какво беше прочел старият префект в книгата на Марко Поло? Какво можеше да го е накарало да я открадне? Какво беше предизвикало интереса на Гилдията?

Вигор впери поглед в Сейчан.

– Само че не обикновени крадци са изнесли книгите от библиотеката, нали? Ти си казала на Гилдията за това безценно находище.

Сейчан не трепна, въпреки хвърленото в лицето ѝ обвинение.

– Нямах избор – спокойно отвърна тя. – Преди две години именно библиотеката откупи живота ми, след като помогнах на вас двамата. Тогава нямах представа какъв ужас е скрит в нея.

Грей слушаше мълчаливо размяната на реплики, следеше с присвити очи монсеньора и убийцата. Направо се виждаше как зъбните колелца в главата му се въртят, как парченцата от мозайката се пренареждат на бързи обороти, помисли си Вигор. Също като Алберто, и Грей притежаваше уникален начин на мислене, умението да жонглира с несъвместими фрагменти и да ги подрежда в нови конфигурации. Нищо чудно, че Сейчан беше потърсила именно него.

Грей я погледна и кимна.

– Ти си чела текста, Сейчан. Истинския разказ за завръщането на

Марко Поло.

Вместо да отговори, тя избута стола си назад, наведе се и смъкна ципа на левия си ботуш. Измъкна свитък от три листа, сгънати и пъхнати в таен вътрешен джоб. Изправи се, приглади ги и ги бутна към тях през масата.

– След като започнах да подозирам какво е намислила Гилдията, направих копие на преведената глава. За себе си.

Вигор и Грей се наведоха напред рамо до рамо и плъзнаха поглед по листата. Едрият моряк също проточи врат и дъхът му ги лъхна на анасон от ракията.

Вигор спря поглед на заглавието и първите няколко реда.

ГЛАВА LXII ЗА ЕДНО НЕРАЗКАЗАНО ПЪТУВАНЕ И ЗА ЕДНА ЗАБРАНЕНА КАРТА

Така се случи, че месец след последното пристанище решихме да спрем, за да възстановим запасите си от прясна вода и да поправим два от корабите. Прехвърлихме се на брега с лодки и веднага забелязахме изобилието от птици и преплетената с дебели лиани гора. Осоленото месо и плодовете ни също бяха на привършване. Тръгнахме с четиридесет и двама от мъжете на Великия хан, въоръжени с копия и лъкове – понеже околните острови бяха населени с голи идолопоклонници, които ядяха човешка плът, тази многобройна охрана ни се стори разумна.

Вигор продължи да чете, разпознал специфичния ритъм и архаичния високопарен стил на „Книгата“. Дали наистина го беше писал самият Марко Поло? Ако да, то пред тях стоеше текст, виждан от малцина. Вигор копнееше да прочете оригинала, защото не се доверяваше изцяло на превода и най-вече защото искаше да се потопи в оригиналния текст, да се почувства още по-близо до прочутия древен мореплавател.

Продължи да чете:

Подминахме един завой на реката и един от ханските мъже извика и посочи стръмната снага на друг връх, който стърчеше на

двайсетина мили във вътрешността на острова, дълбоко в сърцето на гората. Ала не беше възвишение, нито планински връх. Беше кула на някаква величествена постройка. Скоро различихме и други кули, скрити наполовина в мъглата. Понеже ни предстояха десет дни, докато поправят корабите, а ханските мъже искаха да хванат колкото се може повече птици и диви животни, с които да попълнят запасите ни от прясно месо, се отправихме към кулите с намерението да открием техните строители, да разберем кой е този незнаен и невиждан народ.

След първата страница Вигор осезаемо долови зад разказа на мореплавателя зловещо и нарастващо напрежение. Марко Поло описваше с прости думи как птиците и зверовете се умълчали и гората постепенно притихнала. Марко и ловците продължили дълбоко в сърцето на джунглата по пътечка, „отъпкана от тези незнайни строители“.

Най-накрая, почти привечер, Марко и хората му стигнали до каменен град.

Гората се разтвори и пред нас се откри велик град с множество кули, всяка покрита с издяланите ликове на идоли. Що за сатанински магия са владеели тези хора, не ще разбере никога; ала Бог в Своята милостива отмъстителност беше наказал града и джунглата наоколо му със страшна болест. Първият труп, който видяхме, беше на голо дете, момиче. Плътта му беше разядена до кокал, трупът – покрит с големи черни мравки. Накъдето и да се обърнехме, погледът ни попадеше на нов труп. Стотици и стотици мъртъвци; и смъртта не беше отнесла само хората с техните грехове. Птици бяха изпадали от небето. Горски зверове лежах на сгърчени купчинки. Огромни змии висяха мъртви от клоните.

Този град беше град на мъртвите. Побояхме се от болестта и побързахме да се махнем. Ала появата ни не беше останала незабелязана. Те дойдоха от джунглата и голата им плът не беше здрава от тази на мъртъвците по площадите и стъпалата, нито на онези, които се носеха по зелениясалата вода в крепостните ровове. Ръцете и краката им гниеа и костите се провиждаха през раните. Други бяха покрити с мехури и циреи; най-много бяха

онези с подути до спукване кореми. Където и да погледнеш, виждаш рани, които сълзят и излъчват непоносима смрад. Някои бяха слепи, други – покрити със струпеи. Сякаш стотици болести бяха покосили тази земя, същински легион чуми.

Изпъляяха от зеления балдахин с оголени зъби като хищни зверове. Други носеха отрязани ръце и крака. Бог да ми е на помощ, но много от тези крайници бяха нагризани.

Студени тръпки полазиха Вигор въпреки засилващата се предобедна жегата. С растящ ужас прочете как Марко и хората му навлизали все по-навътре в града, как търсели спасение от обезумялата от глад армия. Венецианецът описваше с най-големи подробности клането и канибализма. Когато мракът се спуснал, Марко и хората му потърсили убежище в една от високите сгради, покрита с барелефи на гърчещи се влечуги и отдавна мъртви царе. Там се барикадирали за последно, с мисълта че малката им група скоро ще бъде погълната от прииждащите човекоядци.

Грей измърмори нещо под нос, нечленоразделно, но с ясно долови-мо неверие.

Слънцето залезе, а с него си отиде и последната ни надежда. Всички заредихме молитви към небесата, всеки по своя си начин. Хората на хана горяха съчки и мажеха с пепелта лицата си. Колкото до мен, аз разполагах единствено с изповедника си. Брат Агреер коленичи до мен и зашепна молитви към Господ Бог. Стискаше отчаяно разпятieto си, после, направи Христовия кръст на челото ми, като използва същата пепел като хората на хана. Аз погледнах омазаните лица на другите мъже и се зачудих – в този миг на върховно изпитание не бяхме ли всички ние еднакви? Езичници и християни. И чия молитва беше чута накрая? Чия молитва хвърли Добродетелта срещу поглъщащия ни мор; онази тъмна добродетел, която спаси всинца ни.

Разказът свършваше тук.

Грей обърна листа, но от другата му страна нямаше нищо.

Ковалски се облегна назад и изрече единствения си принос към историческата дискусия:

– Няма достатъчно секс – измърмори, после вдигна юмрук към

устата си да спре напиращото оригване. Неуспешно.

Смръщил вежди, Грей почука с пръст по името на постната страница.

– Ето тук... споменава брат Агреер.

Вигор кимна, забелязал същата очевидна грешка. Текстът несъмнено беше фалшификация.

– Не е имало свещеник с тях в Ориента – каза той. – Според ватиканските текстове двама доминикански монаси тръгнаха с тримата Поло като представители на Светия престол, но поели по обратния път буквално няколко дни след пристигането си при Кублай хан.

Сейчан взе първата страница и я сгъна внимателно.

– Точно като съдържанието на тази тайна глава, брат Агреер също е бил пропуснат от Марко в хрониката му. Не двама, а трима доминикански монаси са тръгнаха с тях. По един за всеки пътешественик, какъвто е бил обичаят навремето.

Вигор си даде сметка, че тя е права. Знаеше, че обичаят наистина е бил такъв.

– И само двама от монасите си плюли на петите – продължи Сейчан. – Присъствието на третия е било запазено в тайна... досега.

Грей се облегна назад и посегна към врата си. Свали сребърното разпятие и го сложи на масата.

– И ти твърдиш, че това наистина е кръстът на брат Агреер? Същият, който се споменава в разказа?

Сейчан му отвърна с непоколебим поглед.

Смълчан от шока на неочакваното разкритие, Вигор впери очи в разпятието. Нямаше никаква украса, дори разпънатата фигура едва се различаваше. Личеше си, че е старо. Дали наистина бе принадлежало на Агреер? Вигор го взе внимателно да го разгледа отблизо. Ако беше вярно, то самото му съществуване придаваше достоверност и тежест на разказаната от Марко фантастична история. Най-сетне Вигор успя да каже:

– Едно не разбирам. Защо е премълчал за присъствието на брат Агреер?

Сейчан се пресегна и събра пръснатите листове.

– Не знаем – каза простичко. – Следващите страници бяха откъснати и заменени с фалшива. Датираща векове след оригинала.

Вигор навъси чело и попита озадачено:

– И какво пише на нея?

– Така и не я видях с очите си, но от друг източник знам какво е

било. Несвързан коментар, пълен с библейски цитати и приказки за ангели. Авторът му очевидно е бил ужасен от разказа на Марко. Което е по-важно обаче, на страницата се споменавало за карта, включена в книгата и рисувана от самия Марко Поло. Карта, която уж била възплъщение на злото.

– И какво е станало с нея?

– Макар да се боял от нея, нашият „редактор“ не посмял да я унищожи напълно. Вместо това, с помощта на неколцина други, я пренаписал с код, който щял да я пази и пречисти.

Грей кимна, беше подредил парченцата.

– Погребали я в ангелска писменост.

– Да, но кой е вложил допълнителната страница? – попита Вигор.

Сейчан сви рамене.

– Не е имало подпис, но от текста се подразбирало, че след като Черната чума покосила Европа през четиринайсети век, потомците на Поло предали тайната му книга на папската институция. Може би семейството му се е бояло, че чумата е същата болест от града на мъртвите, върнала се да унищожи света. Така книгата се озовала във ватиканския архив.

– Интересно – каза Вигор. – Ако е така, това може би обяснява защо следите на семейство Поло се губят по същото време. Дори тялото на самия Марко изчезнало от църквата „Сан Лоренцо“, където било погребано. Сякаш някой се е опитал да заличи окончателно рода му. Датирана ли е тази нова страница? Сейчан кимна.

– Изследванията сочат, че е написана и прибавена към книгата в началото на седемнайсети век.

Вигор присви очи.

– Хм... долу-горе по това време Италия е била застигната от друга голяма епидемия на бубонна чума.

– Именно – каза Сейчан. – И пак по това време един германец, Йоханес Тритемиус, създал ангелската писменост. С твърдението, че това е писменост, датираща отпреди появата на човека.

Вигор кимна. Самият той беше правил историческо проучване на ангелската писменост. Създателят ѝ вярвал, че като използва ангелската азбука – която уж му се явила по време на дълбок транс, – човек можел да общува с небесния хор на ангелите. Тритемиус се интересувал и от криптография и тайни кодове. Прословутият му трактат „Стенография“ дълго се смятал за окултно произведение, но в действителност бил сложна смесица от ангелология и шифрография.

– И ако по онова време си искал да скриеш карта – заключи Грей, – карта, която смяташ за „вплъщение на злото“, то шифроването ѝ с ангелска писменост сигурно е изглеждало добър начин да се предпазиш от опасностите, които носи.

– До този извод стигна и Гилдията. В добавената страница имало податки за местонахождението на кодираната карта, която била гравирана върху египетски обелиск и скрита в Григорианския музей във Ватикана. Само че през годините обелискът бил местен неколкостранно и дирите му се изгубили. С Насър дълго играхме на котка и мишка, докато го търсехме. Аз обаче спечелих. Откраднах го под носа му.

Вигор долови горчивата гордост в гласа ѝ, но друг въпрос се натрапваше на вниманието му. Той огледа навъсено събеседниците си и попита:

– За какъв обелиск говорите всички?

07:42

Грей обясни накратко за египетския обелиск със скрития в сърцевината му кръст и за кодирания надпис, положен с фосфоресциращи масла по четирите му повърхности.

– Ето го и текста – завърши и извади своето копие. Вигор плъзна поглед по сложния ангелски шифър и поклати глава.

– Нищо не ми говори.

– Именно – каза Сейчан. – Добавената страница към книгата на Марко споменава и за „ключ“ към картата. Начин да се отключи тайната ѝ. Ключ, скрит на три места. Първият ключ е бил свързан с надпис в стаята, където е бил скрит първоначално тайният текст.

– В Кулата на ветровете – каза Вигор. – Добро скривалище. По онова време кулата е била в процес на строеж. Проектирана е била да приюти ватиканската обсерватория.

– Според фалшивата страница в книгата на Марко – продължи Сейчан – всеки ключ води към следващия. Така че трябва да започнем с първата загадка. Ангелският надпис във Ватикана. – Тя се извърна към Вигор. – Казахте, че сте го разчели. Вярно ли е това?

Вигор отвори уста да обясни, но Грей сложи ръка на рамото му. Нямахше намерение да разкрива пред Сейчан всичките им карти. Поне едно асо трябваше да остане в техните ръце.

– Ще стигнем и до това – каза той и се обърна към Сейчан. – Ти обаче така и не каза защо Гилдията се е забъркала в тази история. Какво

ще спечели, като тръгне по следите на тази тайна от Марко Поло, та до днес?

Сейчан се поколеба. Пое си дълбоко дъх – дали за да излъже, или да събере сили за истината, Грей не можа да прецени. Когато заговори обаче, думите й потвърдиха собствените му нарастващи страхове.

– Защото вярваме, че онази болест отново е на свобода. Заразата е плъзнала от останките на Марковите галери, потънали сред Индонезийските острови. Гилдията вече има екип на място, който да тръгне по научната следа. На мен и на Насър беше възложено да проследим историческия аспект на загадката. Както е обичайно за Гилдията, дясната ръка не трябва да знае какво прави лявата.

Грей знаеше как работи структурата от самостоятелни клетки на Гилдията, модел, възприет от много терористични организации.

– Аз обаче се добрах до част от информацията – продължи Сейчан. – Знам какво е естеството на болестта, знам и че притежава потенциал да промени завинаги планетната биосфера.

Сейчан им обясни, че Гилдията е открила вирус – нещо, наречено „щамът на Юда“, – който превръща всички бактерии в убийци.

После цитира от текста на Марко:

– „Легион чуми“. Същото нещо върлува из Индонезия. Но аз познавам Гилдията. Знам какъв е планът им. Ще изолират патогена, ще го обезвредят, а после ще използват вируса като неизчерпаем източник на нови бактериални биологични оръжия.

Докато Сейчан разказваше за болестта, Грей стискаше до болка ръба на масата. Кокалчетата му бяха побелели. Бореше се с пристъпа на още по-голям страх.

Преди да е казал нещо обаче, Вигор се изкашля и го изпревари:

– Но щом научен екип на Гилдията се занимава с вируса, защо са ви пратили по следите на Марко Поло? С какво е толкова важен историческият аспект на загадката?

Отговори му Грей – цитира последния ред от текста на Марко:

– „Онази тъмна добродетел, която спаси всинца ни“. На мен това ми звучи като лекарство.

Сейчан кимна.

– Марко е оцелял, както и част от хората му. Дори Гилдията не би посямляла да пусне на свобода подобен вирус, ако не разполага с начин да го контролира.

– Или поне да открие източника му – добави Грей. Вигор зарея поглед към града.

– Има и други въпроси без отговор. Какво е станало с брат Агреер? Какво е уплашило папската власт?

Ала за Грей имаше и един още по-важен въпрос.

– И къде точно в Индонезия се е разразила епидемията.

– На отдалечен остров. За щастие, наблизно няма големи струпвания на население.

– Остров Рождество – допълни Грей. Сейчан го погледна изненадано. Друго потвърждение не му трябваше.

Грей се облегна рязко назад. Всички го гледаха озадачено. Монк и Лиза бяха отишли на Рождество, за да проучат същата тази болест. Отишли бяха, без да имат представа срещу какво се изправят... нито за интереса на Гилдията. Трябваше да го съобщи някак на Пейнтър. Но при наличието на къртица в Сигма дали това не би поставило приятелите му в още по-голяма опасност, дали не би нарисувало мишена на челата им?

Нужна му беше повече информация.

– На какъв етап е операцията на Гилдията в Индонезия?

– Не знам. Чудо е, че научих и толкова.

– Сейчан... – Грей я изгледа предупредително.

Очите ѝ се присвиха тревожно. С адреналиновата буря във вените си Грей почти взе реакцията и за чиста монета.

– Аз... наистина не знам, Грей. Защо? Какво има?

Грей издиша продължително, стана и отиде при парапета. Трябваше му време да помисли, време, през което новите факти да се слегнат в главата му.

За момента знаеше със сигурност само едно. Трябваше да прати съобщение до Вашингтон.

01:04

Вашингтон Хариет Пиърс се мъчеше да успокои съпруга си. Тази ѝ задача се утежняваше допълнително от факта, че той се беше заключил в банята на хотелската стая. Хариет притискаше парче мокър плат до сцепената си устна.

– Джак! Отвори!

Беше се събудил преди два часа, съвсем объркан. Не му се случваше за пръв път. Синдромът на залеза. Срещаше се често при болни от Алцхаймер. Представляваше състояние на повишена възбудимост след залез-слънце, когато тъмнината внася Допълнително объркване в иначе

познатата обстановка.

А те дори не си бяха у дома.

На всичкото отгоре хотел „Финикс Парк“ беше втората им спирка в рамките на по-малко от денонощие. Първо в апартамента на доктор Корин, а сега тук. Но указанията на Грей бяха изрични – когато я беше прегърнал уж да си вземат довиждане, ѝ беше прошепнал какво трябва да направи. Че след като доктор Корин ги заведе в апартамента и си тръгне, те трябва незабавно да напуснат и да се настанят в хотел, по възможност в другия край на града, като платят в брой и се регистрират под фалшиво име.

Като допълнителна предпазна мярка.

Ала всичко това беше влошило състоянието на Джек. Вече цял ден не си беше пил тегетрола, който контролираше резките обрати в настроението. Беше му свършил и пропранололът, медикамент, който регулираше кръвното наляга-не и намаляваше тревожността.

Нищо чудно, че се събуди твърде рано, объркан, дори изпаднал в паника. От месеци не беше имал толкова тежък пристъп.

Виковете му и трополенето из малкия хотелски апартамент я събуди. Изобщо не беше смятала да заспива, но сънят я беше надвил, както седеше на стола пред малкия телевизор. Беше го включила на Фокс Нюз. Звукът беше намален почти докрай, само колкото да чуе, ако отново споменат името на Грей.

Стресната от вика на мъжа си, тя изтича в спалнята. Глупава грешка. Никога не изненадвайте пациент в подобно състояние. Джек я разкара от пътя си с удар през устата. Кръвта му така беше кипнала, че мина половин минута, преди да я познае.

Когато най-сетне разбра какво е направил, се скри в банята. Харит го чу как хлипа зад вратата. Точно затова я беше заключил.

Мъжете от семейство Пиърс не плачеха.

– Джек, отвори. Няма нищо. Обадох се в аптеката и всеки момент ще донесат лекарството. Всичко е наред.

Знаеше, че поема риск, като поръчва медикаментите по телефона. Но не можеше да заведе Джек в болница, а без лечение деменцията му щеше бързо да се влоши. Освен това управата на хотела едва ли щеше да търпи още дълго виковете му. Ами ако извикаха полиция?

Поради липса на друг избор, тя откри в телефонния указател денонощна аптека близо до хотела и поръча медикаментите. Щом доставеха лекарствата и Джек се успокоеше, щяха да си тръгнат и да се настанят в друг хотел.

На вратата се позвъни.

Слава Богу!

– Джак, от аптеката са. Ей сега идвам.

Изтича през спалнята към вратата. Посегна към бравата, но в последния миг спря. Вместо да отвори, се наведе и погледна през шпионката, която ѝ разкри разкритен изглед към коридора. Жена с къса тъмна коса стоеше пред вратата. Облечена беше с бяло яке с логото на аптеката на ревера и държеше бял хартиен плик с прикрепена с телбод рецепта.

Жената се пресегна встрани. Звънецът се чу отново. Жената си погледна часовника и понечи да се обърне.

Харriet извика през вратата:

– Изчакайте за момент!

– Аптека „Суон“ – извика на свой ред жената.

За всеки случай Харriet отиде при телефона на масичката в антрето. Видя се в огледалото над нея. Изглеждаше съсипана, като разтекла се восъчна свещ. Свърза се с рецепцията във фойето.

– „Финикс Парк“, рецепция – отговориха ѝ веднага.

– Обаждам се от стая 334. Очаквам доставка от една аптека.

– Да, госпожо. Току-що проверих документите на служителката. Някакъв проблем ли има?

– Не, не. Исках само да...

Откъм спалнята се чу трясък, последван от ругатня. Явно Джак най-после беше отключил вратата на банята.

– Мога ли да ви помогна с нещо друго, госпожо? – попита момичето в ухото ѝ.

– Не. Благодаря – каза Харriet и затвори.

– Харriet! – извика съпругът ѝ с нотка на силна тревога зад пелената от гняв.

– Тук съм, Джак. Звънецът се чу отново.

Силно притеснена, Харriet отключи вратата, с надеждата, че Джак ще си вземе лекарството, без да вдига излишна врява. Дръпна вратата към себе си.

Жената на прага вдигна лице и се усмихна... но в усмивката нямаше топлина, а само хищно наслаждение. Харriet я позна и кръвта ѝ се смрази. Същата жена беше сред нападателите в обезопасената квартира. Преди Харriet да е направила каквото и да било, жената изрита вратата докрай.

Ръбът ѝ удари Харriet в рамото и я събори на плочките. Тя протегна

ръка да смекчи удара... но китката ѝ изхрущя а остра болка я прониза до мозъка на костите.

Останала без дъх, тя се превъртя настрани.

Джак излезе от спалнята, беше само по боксерки.

– Хариет?

Все още беше объркан и твърде бавно проумя ситуацията.

Жената мина през прага и вдигна пистолет с широка цев. Насочи го към Джак.

– Ето ти лекарството.

– Не! – простена Хариет.

Жената натисна спусъка. Остър пукот на електричество избухна от цевта. Нещо се стрелна покрай ухото на Хариет, провлачило жица след себе си. Удари Джак в голите гърди сред рой синкави искрици в слабата светлина.

Тазер.

Той зина, размаха ръце... и се строполи.

Повече не помръдна.

Във внезапната тишина говорителят на Фокс Нюз обяви едва доловимо откъм телевизора с намален звук:

– Полицията все още издирва Грейсън Пиърс във връзка с палеж и взрив на частен дом в столицата.

08:32

Истанбул Сам до парапета, Грей се чудеше как да прати съобщение до Вашингтон, без то да стигне до чужди уши и очи. Съобщение за заплахата на остров Рождество. Съобщението трябваше да стигне единствено до Пейнтър. Как обаче? Нямаше гаранция, че Гилдията не следи всички канали за комуникация.

Сейчан заговори зад него откъм масата. Думите ѝ не бяха предназначени за Грей.

– Монсеньор, още не сте обяснили защо ни извикахте в Истанбул. Казахте също, че сте разчели ангелския надпис.

Любопитството върна Грей при масата и той застана прав между Сейчан и Вигор.

Монсеньорът вдигна раницата в скута си. Бръкна вътре, извади една тетрадка и я отвори на масата. Напряко на страницата имаше редичка ангелски символи, прекопирани с въглен.

– Това е копие на надписа от пода в Кулата на ветровете – каза

Вигор. – Всяка буква от тази азбука отговаря на специфична тонална дума. И според бащата на ангелската писменост Тритемиус, когато се комбинират в правилната последователност, подобни групи символи можели да отворят пряка връзка към определен ангел.

– Нещо като международен телефонен код – измърмори Кова леки от другата страна на масата.

Вигор кимна и отвори на следващата страница.

– Направих следващата стъпка и отбелязах името на всяка буква.

Грей поклати глава. Не виждаше никакъв смислен модел.

Вигор извади химикалка и подчерта първата буква на всяко име, като ги изричаше на глас.

– Я.И.Г.А.Х.

– Това да не е името на някой ангел? – попита Ковалски.

– Не, не е на ангел, но иначе наистина е име – каза Вигор. – Важно е да се разбере, че Тритемиус е създал азбуката си на базата на иврит, защото смятал, че в еврейските букви се крие особена сила. Дори днес последователите на Кабала вярват, че във формите и извивките на еврейската азбука е кодирана някаква божествена мъдрост. Тритемиус твърдял, че неговата ангелска писменост е най-чистият дестилат на еврейската азбука.

Грей се наведе по-близо. Започваше да разбира накъде бие монсенъорът.

– А иврит се чете на обратно. От дясно на ляво. Сейчан проследи с пръст символите и прочете на обратно:

– Х.А.Г.И.Я.

– Хагия, или „агия“, както се произнася на гръцки – бавно каза Вигор. – Означава „божествен“.

Грей беше присвил очи... после внезапно разбра и очите му се развориха широко. „Разбира се!“ – Какво? – попита Сейчан.

Ковалски почеса обраслата си с четина глава в израз на същото недоумение.

Вигор стана и им даде знак да го последват. Заведе ги при парапета и ширналия се долу град.

– По пътя си към дома Марко Поло минал през Истанбул, който по онова време се наричал Константинопол. Именно тук пресякъл границата между Азия и Европа и за него това имало важно символично значение.

Монсенъорът вдигна ръка към града и посочи един от древните му монументи. Грей го беше забелязал и преди. Огромен храм със сплеснат

купол, наполовина обрасъл с черно реставраторско скеле.

– Хагия София – произнесе на глас Грей името на църквата.

Вигор кимна.

– Някога това е била най-голямата християнска църква в целия свят. Самият Марко е писал за вълшебството на въздушната ѝ вътрешна архитектура. Някои хора погрешно смятат, че Хагия София означава „Света София“, но истинското ѝ име всъщност е Църквата на божествената мъдрост, което може да бъде преведено и като Църквата на ангелската мъдрост.

– Значи там трябва да отидем! – възкликна Сейчан. – Първият ключ трябва да е скрит там.

– Не бързай толкова, млада госпожице – смърми я Вигор.

Монсеньорът се върна при раницата си, бръкна в нея и извади някакъв увит в плат предмет. Постави го внимателно на масата и разви плата. Отдолу блесна плоско парче матово злато. Изглеждаше много старо. В единия му край имаше дупка, а повърхността му беше покрита с наклонен шрифт.

– Не е ангелска писменост – каза Вигор, забелязал, че Грей разглежда надписа. – А монголска. Гласи: „По волята на вечните небеса да се свети името на Хана. И нека всеки, който не преклони глава пред Хана, бъде убит“.

– Нещо не разбирам – каза Грей и свъси чело. – И това ли е било на Марко Поло? Какво е всъщност?

– На китайски се нарича „пайцу“. На монголски – „герере“.

Три озадачени лица се вдигнаха към него. Вигор кимна към предмета.

– На съвременен език това е ВИП паспорт. Пътник с такъв „документ“ можел да поиска и щял да получи коне, храна, мъже, лодки и какво ли още не навсякъде в земите, управлявани от Кублай хан. Отказът да се изпълни подобна молба се наказвал със смърт. Ханът давал такива паспорти на личните си пратеници.

– Супер – каза Ковалски и подсвирна, но ако се съдеше по блясъка в очите му, не толкова историята, а златото беше повод за страхопочитанието му, реши Грей.

– И тримата Поло са разполагали с такъв паспорт? – попита Сейчан.

– С три всъщност. По един за всеки. За Марко, за баща му и за чичо му. Има и един анекдот за тези паспорти. Много популярен. Когато тримата Поло се върнали във Венеция, никой не ги познал. Пристигнали

мръсни, уморени и само с един кораб. Приличали на просяци. Никой не вярвал, че са отдавна изчезналите мореплаватели. Когато стъпили на брега тримата разпорили шевовете на дрехите си и от тайните джобове се изсипало съкровище от изумруди, рубини, сапфири и сребро. Сред другите скъпоценности били и трите златни „пайцу“, които са описани в големи подробности. Ала тази история е последната, която споменава златните паспорти. След това те изчезнали безследно. И трите.

– Броят им е същият като на ключовете към картата – отбеляза Грей.

– Този къде го намерихте? – попита Сейчан. – В някой от ватиканските музеи?

– Не. – Вигор почука с пръст по разтворената тетрадка с ангелските символи. – С помощта на един приятел го намерих под мраморната плоча, на която беше гравирани този надпис. Под мрамора имаше тайник.

„Също като при разпятието на Агреер – осъзна Грей. – Погребано в камък“.

Сейчан изруга тихо, ядосана, че и този път разковничето е било току под носа й.

Вигор продължи:

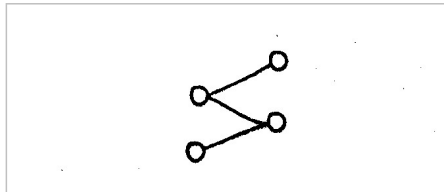
– Вярвам, че това е един от трите „пайцу“, връчени на Марко и роднините му. – Вдигна очи и ги изгледа. – Вярвам също, че това е и първият ключ.

– Значи идеята за Хагия София... – подхвана Грей.

– Води към втория ключ – довърши Вигор. – Още два липсващи паспорта, още два липсващи ключа.

– Но откъде сте сигурен? – попита Сейчан.

Вигор обърна златното кюлче. Там имаше една-единствена буква, затова пък гравирани детайлно. Буква от ангелската писменост.

Вигор почука с пръст по буквата. – Това е първият ключ.

Грей разбра, че монсеньорът е прав. Вдигна поглед към масивната църква отсреща. Хагия София. Вторият ключ сигурно беше скрит там, но сградата беше огромна. Беше като да търсиш златна игла в купа сено.

Можеше да отнеме дни. Вигор, изглежда, усети насоката на мислите му. Вече пратих човек да огледа църквата – специалистът по история на изкуството, който ми помогна с ангелската загадка в Кулата на ветровете.

Грей кимна. Погледът му се спря отново на ангелския символ, но мислите му бяха другаде. Не можеше да се отърси от тревогата си за Монк и Лиза. Бяха попаднали в центъра на бурята. И ако не измислеше как да се свърже безопасно с Вашингтон, може би имаше друг начин да помогне на приятелите си – като стигне до края на тази загадка преди Гилдията.

Да намери Града на мъртвите и да открие лекарството.

Преди да го е направила Гилдията.

Загледа се в изгрева и си спомни думите на Вигор как Истанбул бил мястото, където Марко пресякъл границата между Азия и Европа. Още от основаването си древният град беше един от основните кръстопътища на географския свят. На север лежеше Черно море, на юг – Средиземно. Помежду им се лееше Босфорът, централен търговски и мореплавателски маршрут. Но което беше по-важно от гледна точка на историята, Истанбул се простираше на два континента. Единият му крак беше в Европа, другият – в Азия.

Същото можеше да се каже за мястото на града в потока навремето.

Единият му крак беше в настоящето, другият – в миналото.

Вечно на кръстопът.

Което в някаква степен можеше да се каже и за самия Грей.

Още разсъждаваше върху всичко това, когато се чу тих телефонен звън. Вигор се обърна, бръкна в един от предните джобове на раницата си и измъкна телефон. Погледна изписания на екранчето номер, свъси вежди и каза:

– Вашингтонски код.

– Сигурно е директор Кроу – предупреди го Грей. – Не му казвай нищо. И гледай разговорът да е възможно най-кратък, за да не го проследят. Даже е редно да извадим след това батерията на телефона, за всеки случай.

При тази проява на параноя Вигор завъртя очи и вдигна капачето на телефона.

– Pronto.

Слуша няколко секунди, като смръщваше все повече чело.

– Chi parla? – попита накрая с ясно доловимо напрежение. Каквото и да му отговориха отсреща, то явно го потресе. Той се обърна и подаде телефона на Грей.

– Директор Кроу ли е? – попита тихо Грей. Вигор поклати глава.

– По-добре се обади.

Грей взе телефона и го вдигна до ухото си.

– Ало?

Гласът, който чу, трудно можеше да се сбърка, ако не заради друго, то заради силния египетски акцент. Думите на Насър смразиха кръвта му.

– Баща ти и майка ти са при мен.

8.

Нулевият пациент

6 юли, 12:42

„Господарката на морето“

Ега ти и спасителната мисия...

Прав в асансьор в централната част на кораба, Монк крепеше на длан поднос с обяд. Карабината беше праметната на другото му рамо. От малките колонки в асансьора се лееше песен на АББА. Пътуването от корабните кухни до най-горната палуба продължи толкова дълго, че докато стигне своя етаж, Монк вече припяваше под нос в такт с музиката.

Мили Боже...

Вратите най-после се отвориха, точно когато си мислеше, че няма да издържи повече. Закрачи по коридора към пазачите при двойната врата в дъното. Мърмореше си под нос – упражняваше нищожния си малайски. Джеси беше свил някаква боя, за да потъмни лицето и ръцете на Монк – бе имитирал маскировката на мъртвеца в каютата на Лиза, чийто труп Монк дискретно беше хвърлил през борда.

Така де, очи, които не се виждат, се забравят.

Като последен щрих към маскировката Монк беше увил шала около долната половина на лицето си.

Когато си в Рим...

През изминалото денонощие Джеси беше научил Монк на няколко често употребявани израза на малайски, официалния език на пиратите тук. Уви, новопридобитите му познания по езика не стигаха да си отвори път през кордона охрана около Лиза. С Джеси бяха пообиколили кораба и така разбраха, че част от учените и прилежащият им помощен

персонал са настанени на отделен етаж, а редовият медицински екип продължава да се грижи за болните из целия кораб.

За жалост познанията на Лиза по физиология явно бяха привлекли вниманието към нея. Бяха я изолирали в научното крило, където и пиле не можеше да прехвъркне. Охраната там, изглежда, се поемаше само от елита на пиратите под непосредствения контрол на техния предводител, татуирания маор Ракао. Комуникационният център се охраняваше по подобен начин. Всичко това го бяха разбрали благодарение на Джеси, който се беше присламчил към пиратското стадо, понеже говореше свободно езика им.

Колкото до Монк, функциите му се бяха ограничили до еднолична силова структура. Прост мускул. Друго не можеше и да направи. Дори да щурмуваше научното крило като герой от каубойски филм, как щеше да избяга с Лиза? И къде щеше да отиде? Корабът се носеше с максимална скорост през океана и единственият път за бягство беше през борда. Кофти план, откъдето и да го погледнеш.

Рано тази сутрин Монк беше излязъл на една от палубите да огледа морето. Корабът беше навлязъл дълбоко сред Индонезийските острови и плаваше из лабиринт от малки атоли, стотици обрасли с джунгла възвишения, щръкнали като пръсти към небето. Дори да стигнеха до някое от тези островчета, бързо щяха да ги открият.

Ако се спогодяха някак с тигровите акули, тоест.

Така че Монк трябваше да си наляга парцалите и да чака сгоден момент.

Но това още не означаваше, че не може да свърши нещо полезно.

Като това сега.

Да сервира обяд.

Плана си го биваше. Трябваше да намери начин да влезе в контакт с Лиза. За да знае тя, че не е сама, и още по-важно – за да координират действията си, когато Монк преценеше, че моментът е нарял. И понеже не можеше да се свърже пряко с Лиза, му трябваше посредник.

Стигна до двойната врата. Вдигна подноса към двамата пазачи и измърмори малайския еквивалент на „време е за обяд“.

Единият се обърна и потропа с приклада на пушката си по вратата. След миг друг пазач, който стоеше на пост вътре, отвори и надникна. Видя Монк и му махна да влезе в президентския апартамент.

Стюард, или може би иконом, в пълна униформа, с фрака и всичко, се завтече да го пресрещне. Опита се да вземе подноса от ръцете му, но Монк му изръмжа свирепо на малайски, вживял се в ролята си, и го

изблъска грубо встрани. Икономът залитна и размаха ръце, при което пазачите се изхилиха гръмогласно.

Монк влезе в големия салон на апартамента. Малко валмо дим откъм един шезлонг на терасата го насочи към целта.

На шезлонга се беше излегнал Райдър Блънт, с плувки на цветчетата и наметнат халат с логото на кораба, с кръстосани при глезените крака и рошава руса коса. Пушеше дебела пура и зяпаше точещите се отстрани островчета. Бягството беше толкова близо и в същото време толкова непостижимо. Сякаш в унисон със зловещото настроение, хоризонтът трупаше тъмни облаци.

Монк се приближи, но милиардерът с нищо не показва, че е забелязал присъствието му. Типично за богаташите – да се правят, че обслужващият ги персонал не съществува. Или пък беше израз на презрение към пирата, дошъл да му сервира обяд. Икономът на Райдър вече беше подготвил за целта една малка масичка на балкона.

Сребро, кристал и колосани салфетки.

Май не беше лошо да си цар.

Монк се наведе да остави подноса на масата и прошепна пътъом в ухото на Блънт:

– Не реагирайте – каза на английски. – Аз съм Монк Кокалис от американския екип.

Единствената реакция на милиардера се ограничи до още по-голямо валмо дим.

– Партньорът на доктор Къмингс – прошепна на свой ред той. – Мислехме ви за мъртъв. Пиратите пратиха след вас...

Монк нямаше време да обяснява.

– Да, знам... на онези типове им се случи случка с раци. Икономът се появи откъм салона.

Райдър му даде знак да се върне и каза високо:

– Не е необходимо, Питър. Благодаря ти.

Монк се зае да разговори подноса. Повдигна един от сребърните капаци, колкото да се видят двете малки радиостанции в чинията отдолу.

– Допълнително ястие за вас и Лиза. – Върна капака на мястото му и повдигна следващия. – Както и десерт, разбира се.

Два пистолета малък калибър. Един за Райдър и един за Лиза.

Очите на милиардера се разшириха. Очевидно схващаме бързо.

– Кога? – попита само.

– Ще държим връзка по радиостанциите. На осми канал. Него пиратите не го използват. – Двамата с Джеси бяха използвали тази дължина

на вълната цял ден, без никой да се усети. – Ще можете ли да предадете радиото и пистолета на Лиза?

– Ще се постарая.

Монк се изправи. Не смееше да се бави повече, за да не събуди подозрителността на пазачите.

– А, да, под последния похлупак има оризов пудинг.

И тръгна назад към салона. Чу Райдър да мърмори след него:

– Ега си гадорията... пудинг с ориз.

Монк въздъхна. Богатите бяха най-щастливи, когато има за какво да мрънкат. Стигна до двойната врата и излезе в коридора. Един от пазачите го попита нещо на малайски.

Вместо отговор Монк навря пръст в лицето му, изръмжа нещо нечленоразделно и продължи към асансьора.

За щастие асансьорът още беше на етаж и вратите се отвориха веднага. Той се мушна вътре точно когато започваше следващото парче на АББА.

Изпъшка страдалчески.

Радиото на колана му изписука. Монк го вдигна към устните си.

– Какво? – попита тихо.

– Чакай ме в каютата – каза Джеси. – Слизам.

Бяха намерили празна каюта, която превърнаха в база на операцията.

– Какво става?

– Говори се, че днес сме щели да спрем в някакво пристанище. Надуват двигателите, за да стигнем преди мръкнало. По метеорологичния канал предупреждават за буря в района на Индонезийските острови, бързо набира сила. Така че трябва да спрат някъде.

– Ще те чакам – каза Монк и прекъсна връзката. Закачи радиото на колана си и затвори очи. Може пък късметът да им се усмихваше най-после. Запресмята наум, като припяваше несъзнателно с АББА. „Пробвай си късмета с мен“.

Е, песента всъщност не беше лоша.

13:02

Лиза сведе поглед към пациентката си. Жената беше облечена със синя болнична роба и свързана към какви ли не мониториращи машини. Двама санитаря чакаха в съседната стая.

Лиза ги беше помолила да я оставят насаме с пациентката.

Сега стоеше до леглото и се бореше с чувството си за вина.

Знаеше данните за пациентката наизуст: бяла жена, ръст метър и шейсет, петдесет и пет килограма, руса коса, сини очи, белег от апендектомия долу вляво на корема. Радиографското изследване беше показало старо и добре зараснало счупване на лявата ръка под лакътя. Биографичните данни, събрани от Гилдията, разясниха и причината за счупването – падане от скейтборд.

Лиза помнеше наизуст и резултатите от кръвните тестове на жената – чернодробни ензими, урея, креатинин, жлъчни киселини, клетъчно броене. Знаеше и последните резултати от изследванията на урината и фекалните култури.

До леглото имаше малка количка с подредени инструменти за преглед – отоскоп, офталмоскоп, стетоскоп, ендоскоп. От сутринта ги беше използвала всичките, многократно. На нощното шкафче до леглото белееха сгънатите на хармоника графии от снощните кардио и енцефалограми. Беше ги Разглеждала сякаш часове. През целия вчерашен ден се беше занимавала с това – изчела беше подробно медицинския картон с историята на заболяването, както и повечето доклади на вирусолозите и бактериолозите, които Гилдията беше стоварила на борда.

Пациентката не беше в кома. Най-точно беше да се каже че е в състояние на кататоничен ступор. Наблюдаваше се силно изразена cerea flexibilitas – въсъчна еластичност. Тоест, ако сгънеш, разгънеш или преместиш някой от край. ниците ѝ, той си оставаше в това положение, като на манекен. Дори ако позицията е болезнена... както Лиза се беше уверила лично.

На практика Лиза вече знаеше всичко за тялото на жената.

Налегна я внезапна умора и тя реши да спре за миг и да погледне на пациентката си от друг ъгъл.

Не с инструменти и тестове, а емоционално.

Да види човека, скрит зад резултатите от изследванията.

Доктор Сюзан Тунис беше уважаван учен с обещаваща кариера. Дори беше намерила мъжа на мечтите си. И като се изключеше фактът, че Сюзан беше омъжена от пет години, животът ѝ много приличаше на Лизиния. Сполетялата я беда беше просто напомняне колко крехки са очакванията ни, надеждите и мечтите, животът ни.

Лиза посегна и стисна лекичко ръката на Сюзан. Латексовите ръкавици отнеха човешкото от жеста.

Така или иначе, пациентката не реагира.

Вратата на апартамента се отвори и санитарите в съседната стая се

размърдаха. Лиза чу гласа на доктор Девеш Патанджали – шефът на научния екип, пратен от Гилдията, идваше на посещение.

Тя пусна ръката на Сюзан.

Девеш влезе. Вездесъщата му сянка, Сурина, се плъзна към един стол във външната стая и приседна чинно с ръце в скута. Съвършената компаньонка... съвършена в своята смъртоносна ефикасност.

Девеш подпря бастуна си до вратата и се приближи до Лиза.

– Виждам, че тази сутрин сте се запознали отблизо с нашия нулев пациент.

Лиза скръсти ръце и не каза нищо. Девеш за пръв път от случая с детето повеждаше нещо като разговор с нея. Повече време прекарваше с Анри в токсикологичната лаборатория и с Милър в лабораторията по инфекциозни болести. Нея беше оставил да работи на спокойствие. Колкото до самата Лиза, тя се хранеше сама в каютата си или тук, в апартамента.

– След като придобихте представа за състоянието на мода ценна пациентка, какво можете да ми кажете за нея?

Макар че се усмихваше, заплахата лъхаше от думите му на вълни.

Лиза си спомни хладнокръвното убийство на Линдхолм. Убийство с единствената цел да послужи за урок – бъдете полезни. Девеш очакваше от нея резултати, нестандартни решения, които са убягнали на другите учени. Имаше чувството, че я е оставил толкова време насаме с пациентката именно за да я предпази от чуждите мнения относно диагнозата.

Девеш искаше личната ѝ, неповлияна преценка.

Ала тя помнеше собствените му думи за вируса, за онова, което прави вътре в жената. „Използва я за инкубатор“.

Лиза застана до леглото и вдигна ръкава на жената, оголи ръката ѝ до лакътя. Според картона крайниците ѝ били покрити с мехури и Кървящи обриви. Сега обаче кожата ѝ беше чиста и здрава. Май не ставаше въпрос само за „инкубация“.

– Щамът на Юда я лекува – каза Лиза с пълното съзнание, че в момента я подлагат на тест. – Или по-точно, вирусът внезапно е решил да превърти лентата назад. По някаква незначителна причина е започнал да трансформира смъртоносните бактерии в тялото ѝ в първоначалния им безвреден вариант.

Той кимна.

– Измита същите онези плазмиди, които е вкарал в бактериите ѝ. Но защо?

Лиза поклати глава. Не знаеше. Поне не със сигурност.

Девеш се усмихна и това придаде на лицето му топло и дружеско изражение.

– Този въпрос препъна и нас – каза той.

– Аз обаче имам хипотеза – каза Лиза.

– Сериозно? – В гласа му звънна нотка на изненада. Лиза го погледна в очите.

– Тялото ѝ се възстановява, но аз се запитах защо пациентката още е в кататония. Ступор като този възниква само при травма на главата, цереброваскуларна болест, метаболитно заболяване, алергична реакция към медикаменти или енцефалит.

Постави ударение върху последната причина.

„Енцефалит“.

Възпаление на мозъка.

– Направи ми впечатление, че липсват резултати от един важен тест – каза тя. – Пункция и изследване на цереброспинална течност. В документацията, която ми дадохте, този тест не е описан. Предполагам, че все пак сте го направили, за да проверите течностите около мозъка ѝ.

Девеш кимна.

– Бахут сахи. Браво на вас. Да, направихме го.

– И сте открили в течността щам на Юда. Още едно кимване.

– Казахте, че вирусът заразява единствено бактерии, че ги превръща в малки чудовища, но не може да нахлуе директно в човешките клетки. Това обаче не му пречи да плува в мозъчната течност. Именно това имахте предвид, когато споменахте за инкубация. Вирусът е в главата ѝ.

Той въздъхна и кимна.

– Да, изглежда, там иска да отиде.

– Значи феноменът не се наблюдава само при този пациент?

– Да. Накрая стига до мозъците на всички жертви... или поне онези, които са оцелели от първичната бактериална атака.

Махна ѝ към компютърната конфигурация в ъгъла на стаята и тръгна натам. Докато той отваряше и затваряше лрозорци на екрана, Лиза продължи да крачи напред-назад при долния край на леглото и да разсъждава на глас.

– Никой организъм не е зъл просто от любов към злото. Дори вирусите. Трябва да има причина за токсичната трансформация, която причинява на бактериите. Широкият спектър на трансформираните бактерии изключва възможността за случайно явление. Затова се запитах – какво печели вирусът от всичко това?

Девеш кимна, насърчаваше я да продължи. Видно беше обаче, че заключенията ѝ не са нещо ново за него. Просто продължаваше да я изпитва.

Лиза впери поглед в пациентката.

– Какво печели? Печели достъп до забранена територия – човешкия мозък. Доктор Барнхарт спомена, че деветдесет процента от клетките в нашето тяло не са човешки. Повечето от тези „наематели“ са бактериални клетки. Едно от малкото места, които са останали недостъпни за бактериални и вирусни инфекции, са нашите черепи. Мозъците ни са защитени срещу инфекции, съществуват в състояние на стерилност. Телата ни са развили една почти непроницаема защита – кръвно-мозъчната бариера. Филтър, през който до мозъка достигат кислородът и хранителните вещества от кръвта, и кажи-речи нищо друго.

– И ако нещо иска да се добере до вътрешността на черепите ни? – подсказва ѝ Девеш.

– Ще предприеме масирана атака, за да преодолее кръвно-мозъчната бариера. Иначе казано, ще обърне собствените ни бактерии срещу нас и ще отслаби съпротивителните сили на организма дотолкова, че вирусът да се промъкне през бариерата и да се настани в мозъчната течност. Това е биологичното предимство, което вирусът постига, като превръща бактериите ни в токсични микроорганизми.

– Наистина сте удивителна – каза Девеш. – Знаех си, че с право ви оставих жива.

Въпреки прикрития комплимент в последното изречение Лиза чу най-вече завоалираната заплаха.

– И така стигаме до централния въпрос, въпроса „защо“ – продължи Девеш. – Защо му е на вируса да се пъха в главите ни?

– Чернодробен метил – каза Лиза.

Репликата се оказа достатъчно несвързана, за да привлече най-последното пълно внимание на Девеш.

– Я повторете?

– Чернодробният метил е пример за решимостта на природата. Повечето метили имат жизнен цикъл, който изисква три гостоприемника. Човешкият чернодробен метил снася яйца, които се изхвърлят от тялото чрез изпражненията, които след това попадат в канализацията, в реките и така нататък и биват погълнати от охлюви. Тогава от яйцата се излюпват миниатюрни червейчета, които напускат охлюва и търсят следващия си гостоприемник – някоя минаваща риба. След това рибата се озовава в нечий тиган, оттам в нечий стомах, откъдето червейчето се придвижва

до черния дроб, постепенно се превръща в зрял метил и си живее доволно и честито.

– И целта на тази лекция е?...

– Щамът на Юда може би прави нещо подобно. Особено ако се има предвид ланцетовидният чернодробен метил. *Dicrocoelium dendriticum*. Той също използва три гостоприемника – преживно животно, охлюв и мравка. За мен най-интересен е етапът с мравката.

– Защо – Когато се озове вътре в мравката, метилът започва да контролира нервните ѝ центрове, променя поведението ѝ. И по-точно, когато слънцето залезе, метилът принуждава мравката да се покатери до върха на някоя тревичка и да чака там, докато не я изяде някоя пасяща крава. Ако това не стане, след изгрев слънце мравката се връща в мравуняка си, а на следващата нощ процедурата се повтаря. Метилът използва мравката като един вид личен автомобил – И смятате, че вирусът прави нещо подобно?

– В известен смисъл – може би. Но исках най-вече да подчертая колко изобретателна е природата, науми ли си да завладее някаква територия. А мозъкът, който е стерилен и недостъпен, определено минава за девствена територия, която природата ще се опита да завладее, като при метила и мравката.

– Гениално. Аспект, който си струва да се разработи, несъмнено. Боя се обаче, че в качата с мед може да е попаднала и лъжичка катран. – Девеш се върна към компютъра. Докато разговаряха, машината зареждаше видеоматериал. – Споменах, че вирусът прониква в гръбначномозъчната течност на всички пациенти, оцелели след първичната бактериална атака. Ето какво става, когато проникне.

Девеш пусна видеото.

Нямаше звук, само картина. Двама мъже с бели престилки се опитваха да вържат за леглото гърчещ се гол мъж с обръсната глава и прикачени към черепа и гърдите електроди. Мъжът се бореше яростно, ръмжеше и се пенеше. Макар да личеше, че е сериозно болен, с отворени рани и почернели мехури, успя да измъкне едната си ръка от стегнатите каиши. Посегна с мълниеносно движение и издра един от санитарите, а след това се изправи в леглото и заби дълбоко зъби в ръката му.

С това видеото свърши.

Девеш изключи монитора.

– Вече получаваме доклади за подобно маниакално поведение и при други пациенти – онези, които са били заразени най-рано.

– Може да е друг вид кататония. Кататоничният ступор е само един

от видовете. – Лиза кимна към пациентката на леглото. – Има и друг вид, един вид огледален образ на ступора – кататонична превъзбуда. Характеризира се с екстремална хиперактивност, разкривяване на лицеви черти, Животински крясъци и психотична агресивност.

Девеш стана и се обърна към болничното легло.

– Две страни на една и съща монета – измърмори и плъзна замислен поглед по неподвижната жена.

– Онзи човек на видеото – попита Лиза. Беше забеляза ла, че филмът не е заснет на кораба – обстановката в помещението беше съвсем различна. – Кой е той?

Девеш кимна тъжно към леглото.

– Съпругът й.

Лиза се напрегна до крайност. Впери поглед в жената на леглото. „Съпругът й...“ – Двамата са били изложени на заразата едновременно – каза Девеш. – Открити на яхта, заседнала върху риф близо до остров Рождество. Вашият неизвестен пациент долу, онзи с разяждащата плътта бактерия, изглежда, е преплувал до брега. Тези двамата ги намерихме на яхтата. Твърде слаби, на крачка от смъртта.

Ето как Гилдията бе разбрала за всичко това. Девеш кимна към жената.

– Което, разбира се, логично води до въпроса защо съпруга е получил пълен шизоиден срив, а нашата пациентка тук възвръща физическото си здраве и остава щастливо и самодоволното състояние на кататония? Смятаме, че в отговора на този въпрос може да се крие възможно лечение за всички заразени.

Лиза не каза нищо. Не беше глупава. Каквото и да твърдеше Девеш, операцията на Гилдията не беше мотивирана от човеколюбиви причини. Не за да спасят света се стремяха към лечението. Имаха си бъдещи планове за този вирус, но преди това трябваше да разберат как и защо действа. Да разработят антидот или лекарство. И поне в това отношение Лиза нямаше нищо против усилията им. Лекарство трябваше да бъде открито. Единственият въпрос беше – как да бъде намерено, без Гилдията да узнае за това?

Девеш се обърна и тръгна към вратата.

– Постигнахте забележителен напредък, доктор Къмингс. Поздравявам ви. За днес – добре. Но утре също е ден и напредъкът трябва да продължи. – Хвърли й поглед през рамо с вдигнати вежди. – Разбирате това, нали?

Тя кимна.

– Превъзходно наистина – каза той и спря. – А, да не забравя. Уважаемият собственик на нашия луксозен кораб, сър Райдър Блънт, кани всички на следобеден коктейл в личния си апартамент. Един вид малко тържество.

– В чест на какво?

– Тържество за добре дошли – обясни Девеш, докато си вземаше бастуна. – Почти пристигнахме у дома.

Лиза не беше в настроение за празнуване.

– Имам много работа.

– Глупости. Ще дойдете. Няма да продължи дълго, освен това ще ви освежи. Един вид ще презаредите батериите си. Така или иначе, въпросът е уреден. Заръчах на Ракао да ви придружи лично. Моля ви да облечете нещо подходящо.

Тръгна си, последван от Сурина. След като излязоха, Лиза поклати глава. Погледна към леглото. Към доктор Сюзан Тунис.

– Съжалявам – промълви тя.

Заради съпруга на жената и за онова, което предстоеше.

Спомни си съпоставката, която беше направила по рано, как животът им, нейният и на Сюзан, беше поел по подобни пътеки. Представи си съпруга ѝ, с обезумели очи, в които не се четеше нищо човешко. Това ѝ напомни за собствените ѝ чувства и тя за хиляден път си помисли какво ли не би дала да си е вкъщи с Пейнтър.

Отново беше говорила с него – тази сутрин. След поредния подробен инструктаж. Този път не си и помисли да кривне встрани от сценария – просто го увери, че всичко е наред. Въпреки това, когато я изведоха от комуникационния център, плачеше.

Искаше Пейнтър да я гушне.

Но това можеше да стане само по един начин.

Като бъде полезна.

Отиде при количката с инструменти до леглото и взе офталмоскопа. Преди да отиде на коктейла, искаше да проследи едно отклонение, нещо, което беше премълчала пред Девеш.

Нещо, което със сигурност беше невъзможно.

02:02

Вашингтон

С една крачка назад.

Пейнтър хукна на бегом по стълбището към файето на хотел

„Финикс Парк“ – нямаше нерви да чака асансьора. Екипът криминолози на Сигма още беше горе и оглеждаше стая 334. Двама агенти на ФБР спореха с местните власти.

Вечните вбесяващи спорове за юрисдикцията.

Лудост някаква, това беше.

Така или иначе, солидни, улики едва ли щяха да намерят.

Преди час бяха прекъснали дрямката му в спалното на централата. Един от капаните им най-после беше щракнал Поръчка за изпълнение на рецепта на името на Джаксън Пиърс. Номерът на социалната осигуровка съвпаднаше. Първият им пробив, откакто Грей и компания бяха избягали от взривената явка. Пейнтър беше пуснал през проследяващата система на Агенцията за сигурност имената и номерата на всички близки и познати на Грей, включително на родителите му.

Веднага беше пратил отряд за спешни действия в аптеката, а самият той беше поел с друг екип към адреса на доставката. Хотел „Финикс Парк“. От аптеката бяха потвърдили поръчката, но служителят, който тръгнал с доставката, още не се бил върнал. Опитвали се да го открият по мобилния, но засега безуспешно. От аптеката дори звънели е хотела, но на вътрешния номер в стаята не отговарял никой.

Когато пристигна в хотела, Пейнтър разбра защо. Стаята беше празна. Който и да беше отседнал тук, вече го нямаше. В книгата на хотела срещу номера на стаята беше вписано Фред и Джинджър Роджърс, възрастна двойка според мъжа на рецепцията. Били сами. Платили в брой. Грей очевидно не бе дошъл с тях. А и той никога не би допуснал такава груба грешка – да поръча лекарство по лична рецепта и така да задейства алармата.

Какво бе накарало родителите му да се решат на толкова рискован ход? Хариет беше умна жена. Явно не бе имала друг избор. Защо не бяха изчакали обаче? Защо бяха побягнали, преди лекарството да е пристигнало? Обикновена диверсия, която да отклони вниманието на всички по грешна следа?

Едва ли Грей никога не би използвал родителите си по този начин. Би се погрижил да се скрият някъде под чуждо име и да си налягат парцалите. И толкоз. Имаше нещо гнило тук. Никой не беше виждал възрастната двойка да напуска хотела.

Стоеше и въпросът с липсващия служител на аптеката.

Пейнтър мина през вратите на стълбището и закричи през фойето.

Нощният управител му кимна, кършеше ръце.

– Готов съм със записа на охранителната камера от фойето. Ако

искате, да ви го пусна?

Отидоха в офиса на управителя. Върху един шкаф за документи имаше телевизор с вградено видео.

– Върнете записа един час назад – каза Пейнтър след кратка справка с часовника си.

Управителят включи видеото и превъртя касетката до указаното място. Фойетето беше празно с изключение на жената зад рецепцията – обработваше някаква документация.

– Лоис. – Управителят почука с пръст по екрана. – Бедната, направо е потресена.

Пейнтър не обърна внимание на коментара, само се наведе по-близо към телевизора.

Вратата на фойетето се отвори и фигура в бяла престилка се приближи до рецепцията. Представи документ за самоличност и тръгна към асансьорите.

Лоис се върна към работата си.

– Тази ваша Лоис видяла ли е разносвача да си тръгва?

– Мога да попитам... Пейнтър спря лентата на пауза. Жена.

А не мъжът, когото бяха пратили от аптеката.

Образът от охранителната камера беше зърнест, но азиатските черти на жената бяха очевидни. И познати. Същата жена Пейнтър беше видял на записа от охранителните камери в обезопасената квартира.

Жената беше от екипа на Насър.

Пейнтър натисна бутона и измъкна касетката почти на сила. Завъртя се толкова бързо, че управителят отскочи стреснато. Пейнтър вдигна касетката със записа.

– Никой не трябва да знае за това – каза твърдо, впил поглед в очите на управителя, с надеждата, че изглежда достатъчно заплашителен, което не беше трудно предвид настроението му. – Нито полицията, нито даже ФБР.

Мъжът закима енергично.

Пейнтър тръгна към вратата, свил ръка в юмрук; изгаряше от желание да удари нещо.

Силно.

Ясно му беше какво е станало.

Насър беше отвлякъл родителите на Грей.

Направо под носа им.

Беше изпреварил Сигма, на косъм, но ги беше изпреварил. И за губата в точно тази надпревара вината не беше на вътрешен

информатор. Пейнтър добре знаеше защо бяха загубили състезанието. Заради бюрокрацията. Биографията на Сейчан като международен терорист беше изправила всички на нокти, в пълна готовност, което означаваше, че само си се пречкат в краката. Твърде много баби... и всичките с превръзки на очите. Сляпа баба.

За разлика от Насър.

Цял ден Пейнтър се бе сблъсквал с блокади, повечето резултат от бюрократични спорове за юрисдикция. В Сигма течеше правителствена проверка и другите агенции бяха надушили кръв във водата. Който успее да закове голямата риба, т.е. Сейчан, щеше да си осигури нещо като неприкосновеност, поне на първо време. При тези обстоятелства за реално сътрудничество и дума не можеше да става.

Ако искаше да спре Насър, Пейнтър трябваше да среже оковите на бюрокрацията, които му връзваха ръцете. Имаше само един начин да го направи. Извади с рязко движение мобилния си. Дипломацията да върви по дяволите!

Натисна бутона за бързо набиране на централното командване Отговори личният му секретар.

– Брант, искам да ме свържеш с директор Макнайт в АИОП. По безопасна линия.

– Да, сър. Тъкмо щях да ви потърся. Изскочи нещо странно. За остров Рождество.

Мина секунда, преди Пейнтър да вдене.

– Какво е станало? – попита той и си пое дъх. Спря пред въртящите се врати на хотела.

– Подробности липсват. Но по всичко личи, че туристическият кораб, с който беше евакуиран островът, е отвлечен.

– Какво?! – ахна Пейнтър.

– Учен от екипа на СЗО е успял да избяга. Свързал се е с минаващ наблизко танкер. По късовълново радио.

– Лиза и Монк?

– Засега няма данни, но в момента постъпват нови подробности.

– Идвам веднага.

Затвори, прибра телефона и мина през въртящата се врата. Сърцето му се беше качило в гърлото. Хладният въздух с нищо не облекчи огъня в кръвта му.

„Лиза...“ Припомни си последния им разговор. Сторила му се беше уморена, дори леко изнервена, може би от недоспиване. Принудили ли я бяха да се обади?

Никакъв смисъл нямаше в това.

Кой би имал дързостта да отвлече цял туристически кораб? И да се надява, че това ще остане в тайна от света? Особено в ерата на сателитното наблюдение. Такъв кораб не можеше да бъде скрит.

15:48

„Господарката на морето“

Монк зяпна невярващо.

„Божичко...“ Стоеше сам на дясната палубата и чакаше Джеси. Обвит в мъгла остров се издигаше право напред. Скали се катереха стръмно от самия океан, увенчани с остри зъбери, без плаж или залив, който да приюти кораба. Целият остров приличаше на древна каменна корона, увита с лиани и превзета от непроходима джунгла.

Притъмнялото небе зад тях правеше гледката още по-зловеща. От известно време корабът се надбягваше с предсказаната буря. Ниски облаци изливаха в далечината тъмен дъжд, който бръснеше свирепо кипналия в бяло океан. Вятърът беше набрал скорост, флаговете плющяха под напора му, по-силните пориви се пънеха да избутат Монк от палубата.

Той стискаше с една ръка парапета. Огромният кораб се катереше по високите вълни, които подлагаха стабилизаторите му на изпитание.

Къде му беше умът на капитана?

Бяха намалили скоростта, вярно, но посоката оставаше непроменена – право напред. Право към негостоприемния остров. Не изглеждаше по-подходящ от стотиците, които бяха подминали. Защо не подминаваха и този?

Изобретателен както винаги, Джеси беше разбрал това-онова за острова от един готвач в корабния камбуз, местен жител, който познаваше мястото. Островът се казвал Пусат – Пъп в превод на английски. Според готвача корабите го избягвали. Защото балийската вещица Рангда се била родила от този пъп и нейните демони още защитавали родното и мястото – чудовища, които се издигали от дълбините и завличали натрапниците в нейния подводен свят.

Джеси даде и алтернативно обяснение: „По-вероятно го избягват заради многото рифове и коварните течения“.

Или истината беше съвсем различна?

От видимо плътната скална стена на острова внезапно се появиха три катера. Сини дълги и ниски.

Още пирати.

„Нищо чудно, че местните не смеят да припарят тук – помисли Монк. – И да е посмял някой, не е могъл да разкаже какво е видял“.

По палубата се разтичаха хора, викаха на малайски. Монк се напегна да различи някоя дума. Погледна си часовника. Къде беше Джеси? Точно в момента малко превод би му дошъл добре.

Погледна пак към острова.

Според международните доклади Индонезийските острови бяха надупчени от стотици тайни заливчета. Индонезийският архипелаг се състоеше от над осемнайсет хиляди острова, от които само шест хиляди бяха населени. Простата сметка показваше, че остават дванайсетина хиляди скривалища.

Трите катера се приближиха бързо, разделиха се и завиха остро да убият скоростта. Бързо заеха позиция около кораба – по един от двете страни на носа, третият отпред. Поведоха „Господарката“ към острова.

Ескорт.

Когато наближиха, Монк различи в скалната стена отвор, скосен под ъгъл, който го правеше трудно забележим. Прорезът изглеждаше твърде тесен за големия кораб, невъзможно тесен. Ала някой беше направил необходимите замервания и ги беше сравнил с габаритите и газетата на кораба.

„Господарката на морето“ пхна носа си между двете стръмни стени от черна скала. Левият борд изстърга пронизително и корабът потрепери. Една скална издатина закачи две от спасителните лодки, прикрепени към външната страна на корпуса, и ги смля.

Целият кораб се разтресе и заскърца сякаш с всяка сглобка на огромния си корпус.

Монк затаи дъх. Но стеснението вече свършваше. Проходът напред се разширяваше. „Господарката на морето“ се измъкна от цепнатината и се озова в широка лагуна.

Монк зяпна невярващо. „Проклет да съм! Нищо чудно, че са го нарекли“ пъп „!“ Островът представляваше стар вулканичен конус с голяма лагуна в центъра. Назъбени стени обграждаха от всички страни лагуната като корона. Отвътре не бяха толкова стръмни, обрасли бяха с тучна тропическа растителност, накъсвана тук-там от сребристи водопади, в ниското ги обточваха пясъчни плажове. Отсрещният бряг на широката лагуна беше обсапан с колиби от палмови листа и сглобяеми къщурки. Десетки дървени докове и каменни пристани стърчаха във водата по протежение на градчето. Няколко катера бяха изтеглени на сушата за

ремонт, други бяха зарязани да ръждясват.

Моят дом е моята крепост, казали пиратите и се прибрали вкъщи.

Нови лодки се спуснаха да посрещнат пристигащия кораб.

Едва ли идваха с цел амбулантна търговийка, реши Монк.

Погледна нагоре, забелязал промяната в светлината – когато навлязоха в лагуната, видимо притъмня. Сякаш буреносните облаци внезапно се бяха скупчили над нея.

Ала не облаци засенчваха лагуната.

„Някой здравата се е потрудил“ – помисли Монк.

Над открития вулканичен конус се пресичаха подпорите на огромна мрежа. Личеше си, че не е построена скоро, нито наведнъж, а на парче, доизградена в течение на десетки, а може би и стотици години. Централните участъци бяха изградени от стоманени въжета и метална мрежа, опънати между срещуположни върхове, на други места обаче „покривът“ се състоеше от въжета и рибарски мрежи, а по-старите кръпки бяха от тръстика и сплетена трева. Цялата тази конструкция захлупваше лагуната като мрежест покрив, истинско инженерно чудо, майсторски маскирано с клони, лиани и листак. Погледната отгоре, лагуната просто не съществуваше. От въздуха островът би изглеждал като непроходима и непрекъсната джунгла.

И сега огромната мрежа беше уловила „Господарката на морето“, беше я скрила от любопитни очи.

Лошо.

Двигателите угаснаха и корабът продължи бавно по инерция. Чу се стърженето на спускани котви.

Някаква врява при носа привлече вниманието му.

Монк тръгна натам да разбере какво става. Неколцина пирати хукнаха натам, крещяха и размахваха оръжия.

– Това не ще да е на добро – промърмори Монк и поизостана.

Около басейна на предната палуба вече се беше събрала тълпа. Гърмеше бахамска музика, реге в стил Боб Марли. В ръцете на мнозина лъщяха бутилки – бира, уиски и водка според вкуса и произхода на смесицата от наемници и местни пирати. По всичко личеше, че се вихри купон за добре дошли.

В комплект със забавни игри.

Вниманието на пиратите беше насочено към дясната страна на кораба. Всички викаха и размахваха оръжията си. Някой беше разкачил трамплина за скокове от басейна и сега дъската стърчеше над водата на лагуната. Избутаха напред някакъв мъж с вързани зад гърба ръце. Бяха

го били, носът Му кървеше, устната му беше разцепена.

Макар и блъскан от множеството, Монк зърна за миг лицето на нещастника.

„О, не...“ Джеси ломотеше отчаяно на малайски, но никой не го слушаше. Изблъскаха го да се прехвърли през парапета и да застане на трамплина. Освен че бяха пирати, тези типове май бяха и фундаменталисти, придържащи се стриктно към традицията.

Джеси залиташе на дъската, а един ухилен до уши пират го ръчкаше в гърба с дулото на пушката си.

Монк направи крачка натам.

Ала между него и младежа имаше тъпна пирати. Какво можеше да направи? Да опита да си пробие път със стрелба? Така щяха да умрат и двамата.

Въпреки това ръката му се плъзна към пушката.

Изобщо не трябваше да забърква хлапето в това. Започнал беше да разчита твърде много на него, да изисква все повече и повече. Преди час Джеси беше излязъл от каютата с надеждата да открие някаква карта на района. Все някой трябваше да има карта или да познава околността достатъчно, за да направи скица. Пиратите имаха нужда от запаси и базата им не можеше да е далеч. Монк го беше предупредил да внимава, но Джеси само вдигна нетърпеливо рамене.

И ето докъде го бе довело това.

С последен писък Джеси политна от края на трамплина и плюсна във водата. Монк хукна към парапета, разблъска няколко пирати и успя да се намърда в предната редица. Крясъци и ругатни изпълваха въздуха. И облози също.

Монк издиша с облекчение, когато Джеси най-после изплува на повърхността – по гръб, задъхан, риташе с крака. Двама пирати близо до носа насочиха пушките си към ужасената жертва.

О, Господи...

Изстрелите отекнаха гръмливо под покрива на мрежата.

Малки фонтани отбелязаха попаденията.

На педя от стъпалата на Джеси.

Това предизвика нов пристъп на смях.

Хлапето зарита още по-здро. Цялото му тяло се гърчеше в страмежа да се отдалечи от кораба.

Някога нямаше да стигне до брега.

Един от сините катери се отправи с рев към плувеца да го прегazi. Ала в последния миг изви рязко и водното ветрило зад кърмата се

изсипа върху Джеси.

Той започна да плюе и да тръска глава. Изглеждаше повече ядосан, отколкото уплашен.

Легнал по гръб, той движеше краката си като ножица, а вързаните си ръце използваше като кормило. Яко момче, и жилаво.

Ала катерът беше по-бърз от него.

Направи обратен завой и го подхвана от друг ъгъл.

Ухилен стрелец се изправи на кърмата му и насочи карабината си към младежа. Обсипа с куршуми водата, докато катерът минаваше между кораба и момчето.

Монк изтръпна. Този път Джеси нямаше как да е оцелял.

Катерът се стрелна нататък.

И ето го Джеси, кашля и плюе. Рита и извива тяло да си помогне. Пиратите завикаха одобрително.

Монк стисна до болка парапета. Идеше му да го изтръгне от сглобките. Тия гадни копелета си играеха с момчето, удължаваха мъчението му.

Макар и безпомощен, Монк остана да гледа. Усещаше лицето си така сгорещено от прилива на безсилен гняв, че сигурно светеше в червено през кафеникавия грим.

„Всичко е по моя вина...“ Джеси не се предаваше. Беше се обърнал на една страна и преценяваше кое е най-късото разстояние до брега. Катерът зави и отново се засили към него. Над водата екна смях.

Джеси зарита по-бързо. После изведнъж горната половина на тялото му изскочи над водата – беше стъпил на дъното. Започна да гази, падна, изправи се, после се хвърли към брега. Ставаше все по-плитко, бедрата му вече се подаваха над водата. А после той стъпи на плажа и хукна към Джунглата.

„Давай, Джеси...“ Катерът заора в плиткото край брега. Чуха се изстрели. Разхвърча се пясък, литнаха разкъсани листа. Ала Джеси пробяга последните метри и хлътна с главата напред в гъстия лес, ръцете му все така стегнати зад гърба.

Нова вълна одобрителни викове, примесени с разочаровано сумтене.

Ала повечето пирати още се кискаха, макар за това да липсваше очевидна причина.

Монк сръчка съседа си и попита:

– Ана?

Пиратската банда беше смесица от местни разбойници и чужди

наемници, така че малайският пиджън, тази изродена версия на английския, минаваше безпроблемно. Дори ако поназнаиваш само няколко фрази.

Господинът до Монк имаше недостиг на зъби, но охотно показваше колко са му останали. Усмивката му стигаше от едното ухо до другото. Той посочи към брега, но не на нивото на плажа, а по-високо. Малко под билото се виждаха рехави валма дим. Като от лагерни огньове.

– Пемакан дагинг манусиа – обясни пиратът. „Да бе, разбрах те“.

Пиратът явно забеляза объркването му и се ухили още по-широко, с което разшири гледката към изгнилите си мъдречи. После пробва отново:

– Канибали.

Монк се ококори. Тази дума я знаеше. Впери отново поглед в пустеещия плаж, после нагоре към дима от огньовете. Изглежда, пиратите си делеяха острова с местно племе човекоядци. И като възпитани наематели, които се прибират у дома, бяха донесли подарък за хазияте си.

Пиратът до него продължаваше да ломоти нещо и току сочеше към водата. Монк схвана само няколко думи. – ... късмет... нощем... лошо... – Мъжът показва нагледно какво има предвид – изви пръсти като граблива птица. сграбчи нещо от въздуха и го повлече надолу. – Иблис.

Монк беше чувал тази дума неведнъж, но този тип, изглежда, я използваше в буквалното ѝ значение. Демон.

– Раксаса иблис – повтори пиратът, а после прошепна едно име, от което усмивката му пресъхна до болезнена гримаса: – Рангда.

Монк смръщи чело и се наведе през парапета да погледне водата. Джеси беше споменал за тази легенда. Рангда – така се казваше балийската царица-вещица, чиито демони уж дебнели из тези води.

– Нощем... – изломоти пиратът и посочи водата. – Амат, амат бурук. – Много, много лошо.

Монк въздъхна дълбоко. Направо върхът. Плъзна поглед към гората, където беше изчезнал Джеси.

Демони и човекоядци.

Кое беше следващото? Очертаваше се ваканционен пакет с всички екстри.

9. Хагия София

6 юли, 09:32

Истанбул

Под напичащото открития ресторант слънце Грей слушаше изтръпнал в телефонната слушалка. Заплахата изцеди топлината от истанбулското утро.

– Ако не следваш точно инструкциите ми, ще убия родителите ти.

Пръстите му се стегнаха до болка около телефона на Вигор.

– Ако падне и косъм от главите им...

– Няма да е само косъм. Това ти го обещавам. Ще ти пращам парчета. По пощата. В продължение на месеци.

И това не беше празна заплаха – Грей го разбра. Обърна гръб на другите. Трябваше да се съсредоточи, да мисли.

– Ако направиш опит да се свържеш със Сигма, ще разбере – все така безстрастно продължи Насър. – И ще те накажа. Чрез кръвта на майка ти.

Твърда топка беше затъкнала гърлото на Грей.

– Копеле такова... откъде да знам, че са живи? Насър не каза нищо. От другия край на линията се чу шум, приглушени гласове, после се обади майка му.

– Грей? Съжалявам. Баща ти... лекарствата му свъртах и... – Изхлипа.

Той трепереше, мяташе се между гнева и отчаянието.

– Няма значение. Ти добре ли си? И татко?

– Ние... да... Грей...

Взеха й телефона и отново се чу гласът на Насър:

– Ще ги оставя на грижите на колежката си Анишен. Сигурно я помниш от обезопасената квартира във Вашингтон.

Грей много добре помнеше евразийката с изрусената къса коса и татуировките. Азиатската Ани. Насър продължи:

– Аз тръгвам за Турция. Ще се срещнем в седем вечерта. Стойте където сте.

Грей си погледна часовника. Оставаха малко повече от девет часа.

– В момента мои хора стягат примката около позицията ви в Султанхмет. Не правете глупости. Следим телефона на монсеньор Верона

още откакто напусна Италия.

Внезапното заминаване на Вигор явно беше задействало алармата. Доядя го на монсеньора заради проявената небрежност, но си даваше сметка, че Вигор не се ръководи от параноя като неговата. Малцина го правеха. А и точно сега беше толкова погълнат от собствената си вина, че нямаше сили да търси вина у друго.

Беше оставил родителите си сами.

– А сега бих искал да говоря със Сейчан – каза Насър.

Грей махна на Сейчан да се приближи. Тя понечи да вземе телефона, но той не го пусна, а ѝ даде знак да застане плътно до него, така че и двамата да чуват египтянина.

Сейчан каза, допряла глава до неговата:

– Амен, какво искаш? – Амен явно беше малкото име на Насър.

– Кучка проклета... за това предателство ще се погрижа да страдаш така, както...

– Да, да, освен това ще ми набиеш кучето и ще ми сриташ котката. Схващам, приятел. – Сейчан въздъхна и дъхът ѝ погъделичка Грей по врата. – Боя се обаче, че ще трябва да се сбогуваме. Докато пристигнеш, отдавна ще съм духнала.

Грей се напрегна и изви врат да я погледне. Тя вдигна предупредително пръст и поклати глава. Никъде нямаше да ходи.

– Моите хора вече са ви обградили – предупреди я Насър. – Побегнеш ли, ще ти пуснат куршум между студените очички.

– Все едно. Веднага щом с теб се наприказваме, изчезвам от тая трижди проклета църква. – Сейчан вдигна многозначително поглед към Грей и посочи над парапета към Хагия София.

Продължи да нарежда в телефона:

– И без това не намерихме нищо интересно тук, в тая „Света София“. От толкова стенописи свят ми се зави. Оставям на теб да си блъскаш главата, сладък. Чао, повече няма да се видим.

Грей се намръщи. Сейчан очевидно лъжеше. Но защо? Насър се умълча за миг, а когато заговори отново, гневът проби през ледения му тон:

– Няма да направиш и десет крачки! Хората ми са покрили всички изходи на музея.

Сейчан извъртя очи към Грей и се усмихна.

– Не се и съмнявам. Чао, сладък. Целувки.

Отстъпи крачка назад и вдигна пръст към Грей – предупреждаваше го да внимава. Грей влезе в ролята.

– Какво й каза, по дяволите? – изсъска в телефона. – Сейчан току-що си взе пистолета и хукна към изхода. Какво сте намислили, чумата да ви тръшне?

Сейчан кимна с напрегната усмивка.

Докато слушаше как Насър ругае, Грей напрегна ума си с надеждата да разгадае плана на Сейчан. За целта първо трябваше да се освободи от вината и гнева. Те нямаше да помогнат нито на него, нито на родителите му.

Срещна погледа ѝ. От Гилдията може да бяха проследили телефона на Вигор, но триангулацията им не беше много точна. Именно това беше установила Сейчан с твърдението че са в музея. От Гилдията знаеха, че са някъде в стария квартал на града, но не и къде точно.

Засега поне.

Грей погледна през парка към огромната сграда с гигантския ѝ сплеснат купол, заобиколен от четири островърхи минарета.

– Какво правите там? – попита Насър.

Грей се замисли каква част от истината да му каже. Трябваше да е убедителен, а за тази цел лъжата трябваше да е подплатена с известна доза истина.

– Търсим ключа на Марко Поло. Монсенъор Верона е разчел надписа във Ватикана. Той води тук.

– Значи Сейчан ви е казала какво търсим! – Нова ругатня. – Задето я остави да избяга, ще трябва да ти дам урок, че не се шегуваме.

Заплашваше да нарани родителите му.

– Сейчан вече е без значение – побърза да каже Грей, защитаваше родителите си по единствения възможен начин. – Онова, което търсиш, е у мен. Ангелският код от египетския обелиск. Имам копие.

Насър мълчеше. Грей си го представи как затваря облекчено очи. Ангелският надпис му трябваше повече от Сейчан. Беше по-важен от желанието му да я накаже.

– Добре, командир Пиърс. – Напрежението отпреди миг се беше отцедило от гласа му. – Ако и занаят ми съдействаш по същия начин, майка ти и баща ти като нищо ще доживеят до дълбоки старини.

Грей знаеше, че подобни обещания са рехави като въздуха, който дишаше.

– Ще се срещнем в Хагия София в седем вечерта – каза Насър. – Може да потърсите ключа на Поло в църквата, ако искате. Но имайте предвид, че съм разположил снайперисти при всички изходи.

Грей с мъка потисна присмехулната си усмивка.

– И още нещо, командир Пиърс. В случай че решиш да ми заложиш капан, имай предвид, че ще се обаждам на Анишен на всеки кръгъл час. И ако закъснея и с една минута, тя ще започне да реже. Пръстите на майка ти, да речем.

Линията прекъсна.

Грей рязко затвори телефона на Вигор.

– Трябва да отидем в църквата. Преди копоите на Гилдията да са засекали истинското ни местоположение.

Започнаха бързо да събират нещата си. Грей се обърна към Сейчан.
– Пое голям риск. Тя сви рамене.

– Грей, ако искаш да оцелееш, недей да подценяваш Гилдията. Те са могъщи и имат много съюзници. Не ги и надценявай обаче. Не им позволявай да използват страха ти от тяхното всемогъщество. Те разчитат именно на това, за да отслабят духа ти. Предпазливостта е хубаво нещо, но по-важно е да използваш главата си.

– А ако беше сбъркала? – попита Грей не чак толкова гневно, колкото му се искаше.

Сейчан кривна глава.

– Но не сбърках, нали?

Грей вдиша бавно през носа с надежда да се отърси от гнева. Ако беше сгрешила, за грешката ѝ щяха да платят неговите родители.

– Освен това – продължи Сейчан – ми трябваше солиден претекст. Насър да не ме завари тук. Теб и монсеньор Верона той няма да закача. И двамата сте му нужни. Насър знае, че Докато държи майка ти и баща ти, ти ще му играеш по свирката като циркаджийско куче. Мен обаче Насър ще ме застреля веднага. И то ако имам късмет. Затова ми трябваше стратегия, която хем да спаси живота ми, хем да ми осигури свобода на действие. Иначе няма как да ви помогна.

Грей най-сетне овладя гнева си. Не нейните родители бяха в опасност. За нея беше по-лесно да се прави на смела и да поема рискове. Беше взела хладнокръвно решение, беше действала бързо и резултатите щяха да послужат на всички.

И все пак...

Сейчан се обърна и посочи.

– Този младеж ще дойде с мен.

– Кой? Аз? – Ковалски се ококори.

– Както казах, мен Насър ще ме застреля, без да се замисли. Същото най-вероятно важи и за тебе.

– Що бе? – Лицето на здравеняка се разкриви. – Какво толкова съм

му направил, по дяволите?

– Безполезен си.

– Я стига!

Сейчан не обърна внимание на възмущението му.

– Насър вече държи в ръцете си родителите на Грей и повече заложици не му трябват. За него ти си просто излишен.

Грей вдигна ръка.

– Ами ако Насър вече знае, че Ковалски е тук, с нас? Сейчан го погледна раздразнено.

И той бавно разбра.

„Не надценявай Гилдията“.

Грей смръщи вежди. Не беше лесно да се отърве от убеждението си, че Гилдията е всемогъща. Убеждение, което очевидно му пречеше. Овладея се, обмисли ситуацията от всички страни и си даде сметка, че Сейчан е права.

Обърна се към Ковалски.

– Отиваш със Сейчан.

– А аз обещавам да го използвам добре – каза тя и плесна бившия моряк по задника.

– Е, поне някой да ме смята за полезен – изръмжа Ковалски и разтърка задника си.

Багажът им беше вече прибран, така че тръгнаха, Сейчан и Грей бяха последни. Той я стисна за ръката, когато тя понечи да мине пред него.

– Какво смяташ да правиш? – попита я и я дръпна да изостанат. – За да ни помогнеш?

– Не знам. Засега.

Тя задържа погледа му още миг, после понечи да се обърне. Явно й се искаше да му каже още нещо, но не събираше нужната смелост. Личеше по затаения ѝ дъх и лекото трепване на очите.

– Какво има? – попита тихо той, притеснен. Нетипичната му нежност само усили смущението ѝ. Тя овладя импулса си да му обърне гръб и вместо това въздъхна примирено.

– Грей... съжалявам – започна и отново отклони поглед. – Родителите ти...

Имаше и нещо друго освен тревога в поведението и погледа ѝ. Имаше и вина. Защо? Вината означаваше, че се чувства отговорна за нещо. Но Сейчан беше забъркала родителите му в тази история неволно. И Грей вече беше приел тази мисъл. Така че откъде се беше пръкнало това

внезапно чувство за вина?

Различни възможности минаха през главата му, отделни реплики от последните дни. От разговорите му с Насър, със Сейчан. Какво я гложеше... .. и после изведнъж разбра.

Сейчан на практика му го беше казала преди малко.

„Не надценявай Гилдията“.

Стисна ръката ѝ по-силно. Пристъпи напред, докато Сейчан не опря гръб в стената до изхода. Наведе се толкова близо до нея, че устните им почти се докоснаха.

– Боже мили... никаква къртица няма в Сигма! И никога не е имало!

Сейчан отвори уста да обясни. Грей не ѝ даде възможност.

– Насър ме предупреди да не се свързвам със Сигма, заплаши ме дори. Защо? Знаел е, че аз знам за къртицата в Сигма. Така че защо ще си прави труда да ме заплашва? – Грей я разтърси. – Освен ако не е имало никаква къртица!!!

Сейчан се дръпна, опита се да го отблъсне, но той стисна още по-силно ръката ѝ, докато не усети костта под кожата и мускулите.

– Кога смяташе да ми кажеш? – попита остро.

Тя най-сетне намери сили да отговори и в гласа ѝ нямаше извинение, а гняв.

– Когато всичко това свърши. – Въздъхна раздразнено.

– Но сега, когато стана ясно, че са хванали майка ти и баща ти, повече не можех да го пазя в тайна... иначе всяка надежда да ги освободим щеше да е изгубена. Не съм чак толкова безчувствена, Грей.

Опита се да извърне глава, но Грей не ѝ позволи.

– Щом не е имало къртица – попита той, – как е разбрал Насър за обезопасената квартира? Откъде е знаел къде да ни спретне засада?

– Лоша преценка от моя страна. – Очите ѝ се втвърдиха.

– И друго няма да кажа. Ще трябва да ми повярваш, че съм се водила от добри намерения.

– Да ти повярвам? – изсмя се той.

Реакцията му явно я нарани. Тя наведе едва доловимо глава.

Грей не намали натиска.

– Ако можех да разчитам на Сигма от самото начало... Тя го погледна право в очите.

– Щеше да си с вързани ръце, Грей. А мен щяха да ме тикнат в някой затвор. И двамата щяхме да сме безполезни. Важно беше да измъкна и двама ни по най-бързия и ефикасен начин. Затова не разсеях

заблудата ти.

Грей търсеше нещо в изражението ѝ, някаква издайническа емоция, която да я обвини в лъжа. Не откри нищо. Тя продължаваше да го гледа в очите, открито, предизвикателно. Дори не си направи труда да скрие, че не му казва цялата истина.

Грей се навъси, проклрнаше се наум. Трябвало бе да внимава повече с нея.

– Що ли не оставя Насър да ти пръсне мозъка?

– Кой тогава ще ти пази гърба, Грей? На кого можеш да разчиташ? На Ковалски? Той е на практика безполезен. Обаче имаш мен. Това е положението, мамка му. Приеми го – и толкова. Е, може и да продължим да спорим и да пропилеем последната ти възможност да се свържеш със Сигма. Или да оставим този разговор за по-късно. Избирай.

И кимна към вратата.

– Във фоайето на хотела има телефон. Това е една от причините да заблудя Насър къде сме. Мога да се закълна, че вече е уредил подслушването на всички обществени телефони в комплекса на Хагия София. Телефонът във фоайето обаче сигурно още е безопасен. Поне в достатъчна степен. И гледай да си кратък. Времето ни изтича.

Грей пусна ръката ѝ и я блъсна настрани.

И пак онова наранено изражение на лицето ѝ.

„Ами да страда“.

Ако знаеше, че няма къртица, можеше да се свърже с Пейнтър още в самото начало. Ако не друго, щеше да подsigури безопасността на родителите си.

Сейчан, изглежда, се досети откъде извира гневът му. Плъзна ръка по лицето си, гласът ѝ омекна, натезал от смъртна умора.

– Аз също смятах, че са на сигурно място, Грей. Наистина.

Искаше му се да ѝ отвърне с нещо гадно, да я нарани с Думи, но нищо не му дойде наум. Защото гневът заприщване мислите му и защото не можеше да стовари цялата вина върху нея.

Не можеше да избяга от простата истина.

Той беше оставил родителите си на произвола на съдбата.

Той и никои друг.

03:04

Вашингтон

– Директор Кроу, получавам повикване по секретна линия от

Истанбул.

Пейнтър вдигна поглед от купчината сателитни разпечатки и обърна глава към шефа на комуникационния отдел. Кой пък можеше да го търси от Истанбул?

Вече цял час Пейнтър водеше ожесточени преговори с шефовете на Националната разузнавателна служба и Агенцията за национална сигурност в опит да получи пълен достъп до ЕШЕЛОН – тяхната сателитна система за наблюдение, и да издейства приоритетно претърсване на района около остров Рождество. Само че въпросният район беше твърде отдалечен и твърде слабо населен, следователно влизаше в категорията на нискорисковите обекти, на които не се полагаше постоянно наблюдение. Принуден да прибегне до други източници, Пейнтър най-после беше успял да убеди комплекса на обединената австралийска отбрана в Пайн Гап да насочи един от сателитите си към района. Ала това изискваше време – още цели Четиринайсет минути.

– Командир Пиърс е, сър – каза шефът на комуникациите и му подаде телефонната слушалка.

Пейнтър грабна слушалката.

– Грей? Тук директор Кроу. Къде си? Гласът се чуваше слабо.

– Сър, времето ми е малко, а трябва да ви съобщя доста неща – почна официално Грей.

– Слушам те.

– Първо, родителите ми са били отвлечени от агент на Гилдията.

– Амен Насър. Това го знаем. Вече ги търсим. Последва кратко изненадано мълчание, после Грей продължи:

– Трябва незабавно да се свържете с Монк и Лиза. Грози ги сериозна опасност в Индонезия.

– Това също ни е известно. Тъкмо се опитвам да уредя сателит. Ако си приключил с онова, което вече знам, защо не започнеш от самото начало?

Грей си пое дълбоко дъх и разказа накратко какво се беше случило, откакто Сейчан се бе появила с гръм и трясък в живота му. Пейнтър му зададе няколко въпроса и парченцата от пъзела започнаха да се нареждат. И сам беше стигнал до някои заключения, докато чакаше онези от Агенцията за сигурност да реагират. Например, че Гилдията като нищо може да е забъркана в събитията около Рождество. Кой друг разполагаше с ресурсите да отвлече населението на цял остров и да изчезне яко дим? Грей просто потвърди подозренията му и даде отговор на въпроса защо се случва всичко това. Дори му даде име.

Щамът на Юда.

Преди час Пейнтър беше повикал по спешност доктор Малкълм Дженингс, шефа на научния отдел – буквално го беше измъкнал от леглото. На връщане от хотела, където бяха отвлечени родителите на Грей, Пейнтър се беше опитал да възстанови дума по дума последните си разговори с Лиза. Фактът, че е действала под принуда, хвърляше сянка на съмнение върху всичко, казано от нея. Твърдението ѝ, че болестта, която толкова силно я беше притеснила преди, се оказала фалшива тревога например. Спомнил си беше паниката на Дженингс и уж безумната му теория за разпад на околната среда. И последните му думи – „Още не знаем какво е убило динозаврите“.

Мистерия и заплахата с потенциално глобално значение, които със сигурност биха предизвикали интереса на Гилдията.

Пейнтър беше стигнал дори по-далеч в догадките си – нещо му подсказваше, че внезапната поява на Сейчан и внезапното изчезване на Грей може също да са свързани с индонезийската криза. Две мащабни операции на Гилдията по едно и също време. Пейнтър не обичаше съвпаденията. Трябваше да има някаква връзка. Ала никога не би се досетил кой е в основата на всичко това.

– Марко Поло? – повтори изненадано той. Грей довърши разказа си:

– Гилдията действа на два фронта. Научното ѝ звено се занимава с новата епидемия – опитва се да открие лечение и да установи източника на заразата. В същото време...

Пейнтър го прекъсна:

– Друг екип е поел по следите на Марко Поло в търсене на същото – лечението и източника.

Сега всичко си идваше по местата. И картинката никак не му харесваше.

– А Насър е на път за Истанбул – завърши Пейнтър.

– Сигурно вече е на самолета.

– Мога да мобилизирам ресурси на местна почва. Най-много до два часа турските колеги ще блокират летищата.

– Не. Гилдията ще научи веднага. Според Сейчан Истанбул е един от основните им центрове на дейност. Проникнали са във всички местни агенции. Научат ли, че си поискал помощ от турските служби, ще разберат, че съм се свързал с теб. А родителите ми... с нищо не можеш да ми помогнеш, шефе. Ще трябва сам да се оправям с Насър.

– Но ти и така поемаш голям риск, Грей. Сигма е компрометирана.

Ще направя всичко по силите си да предотвратя изтичането на тази информация, но къртицата...

– Директоре, в Сигма няма къртица.

Пейнтър се стресна. Минаха няколко секунди, докато преподреди мислите си според тази възможност.

– Сигурен ли си? – попита накрая.

– Достатъчно, за да заложа живота на родителите си. Пейнтър помълча още миг. Знаеше, че на Грей може да се вярва. Раздразнението от сложната игра на надцакване между агенциите мина на втори план. Ако наистина нямаше къртица...

Гласът на Грей стана още по-тих.

It Трябва да затворям. Ще тръгна по тукашната следа, пък да видим къде ще ме отведе.

Линията притихна за миг. Пейнтър тъкмо си помисли, че Грей е затворил, когато той заговори отново:

– Моля те, намерете нашите.

– Обещавам ти, Грей. Ще ги намеря. Кажете на Вигор да очаква обаждане от племенницата си. Телефонът му ще звънне няколко пъти от нейния номер, после отсреща ще затворят. Това ще е знакът, че родителите ти са на сигурно място.

– Благодаря. Линията прекъсна. Пейнтър въздъхна.

– Сър – прекъсна го офицерът по комуникациите, – до две минути трябва да получим връзка със сателита.

10:15

Истанбул

Въпреки че времето ги притискаше, когато приближиха западната страна на Хагия София, Грей неволно забави крачка, поразен от размерите на храма. Вигор го погледна с усмивка.

– Впечатляващо е, нали? И още как!

Мнозина смятаха монументалната византийска сграда за осмото чудо на света. Разположен на хълм, където някога се намирал храм на Аполон, храмът Увенчаваше великолепна гледка към сините води на Мраморно море и към голяма част от Истанбул. Най-забележителният му елемент, огромният византийски купол, блестеше под лъчите на предобедното слънце, издигнал се на височината на два-сететажна сграда. По-ниски куполи се гущеха от изток и запад, други се редяха по външния периметър като придворните дами на Царица.

Вигор – беше влязъл в ролята на екскурзовод – посочи гигантските арки при входа към църквата.

– Императорските порти. Именно през тези врати през 537 – а император Юстиниан влязъл в църквата и възкликнал: „О, Соломоне, аз те надминах“. И пак при тези врати през петнайсети век, султан Мехмед, отоманският завоевател, който плячкосал Константинопол, посипал главата си с пепел в знак на смирение, преди да влезе в църквата. Бил толкова дълбоко впечатлен, че вместо да събори Хагия София, наредил да я превърнат в джамия.

Монсеньорът махна с ръка към четирите пробождащи небесата минарета, по едно във всеки ъгъл на комплекса.

– А сега е музей – каза Грей.

– От 1935 – а, да – потвърди Вигор и посочи скелето при южната страна. – Оттогава реставрационните работи почти не са прекъсвали. Когато султан Мехмед превърнал църквата в джамия, всички християнски мозайки вътре били замазани, защото ислямът забранява човешки изображения в молитвените храмове. От десетилетия обаче, макар и бавно, се правят опити за възстановяване на безценните византийски мозайки и стенописи. Ала също толкова силно е желанието да се запазят и ислямските фрески от петнайсети и шестнайсети век, впечатляващата калиграфия и декорираните ниши. За да се гарантира крехкото равновесие на такъв един проект, работата по реставрацията изисква експертното мнение на специалисти от всички сфери на архитектурата и изкуството. Допитвали са се включително и до Ватикана.

Вигор го поведе през открития площад към входа и двамата се вляха в потока туристи.

– Точно затова реших, че ще е най-добре да доведе човек запознат с реставрацията, към когото кураторите на Хагия София вече са се обръщали за помощ.

Вигор наистина беше споменал, че е пратил човек да търси златната игла в огромната византийска купа сено. Когато наближиха вратите, Грей видя брадат мъж с гигантска снага, застанал току пред прага. Потокът туристи го заобикаляше отдалеч. Мъжът стоеше с ръце на кръста и гледаше страшно изпод вежди. Ала щом забеляза Вигор, размаха ръка.

Вигор му даде знак да мине навътре.

Грей прекрачи прага след монсеньора. Бързаше да се махне от улицата – агентите на Гилдията може да бяха вече в района. Докато директор Кроу не откриеше родителите му, беше по-добре да не дразни Насър. Важно беше египтянинът да не се усъмни във версията на Сейчан.

Докато минаваше през вратата, Грей хвърли поглед през рамо към площада. Не видя нито Сейчан, нито Ковалски. Бяха се разделили веднага щом излязоха от хотела. Сейчан си беше купила евтин мобилен телефон с предплатена карта. Грей беше запомнил номера му. Това беше единственият начин да се свърже с нея.

– Командир Грей Пиърс – каза Вигор, – това е моят близък приятел Балтазар Пиносо, декан на факултета по история на изкуството към Григорианския университет.

Ръката на Грей изчезна в лапата на Балтазар. Вигор продължи:

– Балтазар всъщност откри посланието на Сейчан в Кулата на ветровете и после ми помогна с превода на ангелския надпис. Освен това е близък с куратора на тукашния музей.

– Не че това ще ни помогне особено – избоботи Балтазар с дълбокия си глас и ги поведе навътре. Махна с ръка напред. – Виж само колко е голяма!

И след тези думи направи крачка встрани и гледката се откри пред тях.

Грей зяпна. Вигор забеляза реакцията му и го потупа по рамото.

Далеч напред се протягаше централният кораб на църквата, толкова дълъг, че приличаше на железопътна гара. Над главите им се редяха серии от арки и различни по размер и форма куполи, катерещи се към огромния купол в средата. Поддържаща колонада обточваше стените вляво и вдясно. Ала не архитектурата беше най-впечатляващото тук, а играта на светлината. Прозорци имаше не само в стените, а и в основата на самите куполи, и през тях светлината се отразяваше в зеленикавия мрамор и позлатените мозайки. Самият обем на вътрешното пространство, без допълнителни вътрешни колони, които да поемат тежестта на куполите, изглеждаше невъзможен.

Потънал в благоговейно мълчание, Грей последва двамата си спътници през дългия кораб.

Когато стигнаха средата на църквата, Грей плъзна поглед по оребрения централен купол, увиснал на двайсет етажа височина над главата му. Повърхността му беше декорирана с калиграфия в златно и лилаво. Около долния му периметър светлината се вливаше през четиридесет арковидни прозореца и създаваше впечатлението, че куполът се носи горе, преодолявайки земната гравитация.

– Все едно нищо не го подpira – измърмори Грей. Балтазар проследи погледа му.

– Архитектурна оптическа илюзия – обясни специалистът по

история на изкуството и посочи нагоре. – Виждате ли ребрата по вътрешната повърхност на купола, тези, дето приличат на спици на чадър? Именно те разпределят тежестта около прозорците и я пренасят надолу към разширяващите се пendants и масивните колони на основата. Освен това покривът е по-лек, отколкото изглежда – изграден е от кухи тухли, печени в Родос от тамошната порьозна глина. „Света София“ е истински шедьовър на илюзията. Шедьовър от камък, светлина и въздух.

Вигор кимна.

– Дори Марко Поло е изпитал страхопочитание от, цитирам: „привидната безтегловност на купола и смущаващото ума изобилие от пряка и непряка светлина“.

Грей разбираше какво е имал предвид великият мореплавател. Стана му малко странно при мисълта, че Марко Поло е стоял на същото това място, където стои той сега, а споделената почуда и преклонение към древните строители хвърля мост помежду им през делящите ги столетия.

Вълшебната гледка се разваляше единствено от черното скеле покрай едната стена, което се издигаше от мраморния под до върха на купола.

Именно то върна Грей към настоящето. Той тръсна глава и си погледна часовника. Насър щеше да пристигне довечера. Имаха по-малко от ден да разрешат загадката.

Иначе планът му отиваше по дяволите...

Откъде да започнат обаче?

Сякаш прочел мислите му, Вигор зададе същия въпрос на приятеля си:

– Балтазар, успя ли вече да говориш с хората от музея? Виждали ли са ангелски надпис или нещо, което да напомня ангелска писменост в църквата?

Историкът потърка брадата си и въздъхна.

– Разговарях с куратора, поразпитах и другите служители. Кураторът познава „Света София“ от подземните ѝ крипти до върха на най-високия ѝ купол. Твърди, че няма такова нещо. Изказа едно предположение обаче... което, боя се, няма да ви хареса.

– Какво? – попита Вигор.

– Спомнете си, че стенописите са били замазани почти изцяло, когато църквата била превърната в джамия. И онова, което търсим, може все още да е скрито под сантиметри мазилка. Или пък е било написано

върху мазилка, която след това е била премахната. – Балтазар сви рамене. – Така че има голяма вероятност надписът, който търсим, вече да не съществува.

Грей можеше само да се надява, че кураторът не е прав. Продължи напред, като остави Вигор и Балтазар да обсъждат в подробности този вариант. Трябваше да помисли. Погледна отново часовника си, машинално. Тревогата и нервното напрежение започваха да избиват. Дори не видя колко е часът. Отпусна ръка и тръгна към скелето. Не биваше да оставя родителите си сами. Последните думи на майка му По телефона не му даваха мира.

„Съжалявам. Баща ти... лекарствата му свършиха“.

Явно беше станало нещо. Грей не беше взел предвид заболяването на баща си и лекарствата, които той пиеше ежедневно. Не беше ли този пропуск резултат от несъзнателна слепота, от отказ да приеме истината за състоянието му? Така или иначе, безразсъдството му беше поставило в опасност живота и на двамата му родители.

Грей седна с кръстосани крака на пода и отново вдигна поглед към купола. Трябваше да прочисти ума си. Тревогите, страховете и съмненията нямаше да му помогнат. Нито на него, нито на тях. Пое дълбоко въздух, после издиша бавно и затвори сетивата си за приспивното жужене на туристите.

Замисли се как ли е изглеждала църквата през седемнайсети век. Златните мозайки и стенописите са били покрити с мазилка и варосани. Плъзна поглед по стените, бавно и съсредоточено. Нещо като упражнение по медитация. Макар и само в главата му, старата джамия оживя отново. Чу как мюезините подхващат призива си от минаретата над древния град. Представи си коленичилите върху килимчета поклонници, как изправят и превиват гръб в ритъма на молитвата.

Къде би бил скрит следващият ключ в място като това? Къде в цялото това огромно пространство с безбройните му преддверия, галерии и параклиси?

Както си седеше на пода, Грей завъртя църквата пред вътрешния си взор, като триизмерен компютърен модел, оглеждаше я от различни ъгли. Едновременно с това пръстът му чертаеше разсеяно по финия строителен прах, напластил се по пода. Накрая се усети какво чертае – символа от ангелската писменост, онзи, който беше гравирани от обратната страна на златния паспорт на Марко Поло. пери поглед в знака. Архитектурният макет на Хагия София все още се въртеше около оста си в главата му.

– По онова време вече е била джамия – промърмори той. Почука с пръст по четирите кръгчета, които Вигор беше нарекъл „диакритични знаци“.

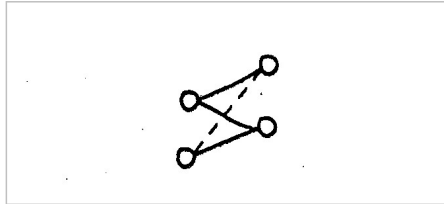
Четири кръгчета, четири минарета.

Ами ако символът не беше само първият ключ към загадката на кодираната карта, а и нещо друго? Ами ако е бил умислен и като податка, сочеща към втория ключ? Сейчан не беше ли казала нещо такова? Как всеки ключ водел към следващия?

Опита се да наложи наум плана на Хагия София върху символа, така че минаретата да съвпадат с диакритичните знаци. Четири кръгчета, четири минарета. Ами ако символът представляваше и самата църква? Приблизителна карта с минаретата като отправни точки?

И ако бе така, откъде да започне търсенето?

Добави прекъснатата линия към рисунката си в прахта.

– Пресечната точка бележи мястото – измърмори.

11:02

Вигор потърси Грей с поглед и го видя да лази на ръце и Колене близо до центъра на кораба и да плъзга пръсти по мрамора.

Балтазар вдигна вежди, после двамата се спогледаха и тръгнаха към Грей.

– Какво правите? – попита Балтазар, когато го приближиха. – Ще ви трябват седмици да проверите на ръка целия под.

Грей клекна, вдигна поглед към купола, сякаш да свери местоположението си, после продължи да опипва пода покрай скелето.

– Тук някъде трябва да е.

– Кое? – попита Вигор.

Грей посочи назад към мястото, където беше клечал допреди малко. Вигор отиде там и се загледа в неясната рисунка в прахта. Намръщи се.

Грей обясни набързо:

– Това е груба скица на храма. Показва къде трябва да търсим следващата податка.

Вигор долови логиката в предположението му и за пореден път се удиви на способността му да съпоставя и анализира. Побиха го тръпки на страхопочитание.

Грей продължи да лази по пода, с което си спечелваше любопитните погледи на туристите.

Балтазар вървеше на крачка зад него.

– Смятате, че някой е издълбал ангелски надпис в мрамора?

Грей внезапно спря. Рамото му забърса една от подпорите на черното скеле. Пръстите му се върнаха към място, което беше проверил преди миг. Наведе глава и духна силно върху мраморната плоча.

– Не е ангелска писменост – каза Грей и вдигна ръка към яката на ризата си.

Вигор се приближи и двамата с Балтазар коленичиха от двете страни на плочата, която беше привлякла внимание то на Грей. Вигор протегна ръка и плъзна пръсти по мрамора.

Едва доловими, изтъркани от хилядите стъпки през вековете, в центъра на плочата се напипваха очертанията на кръст.

Грей свали сребърното разпятие, което носеше на врата си. Кръстът на брат Агреер. Наложил го върху вдлъбнатите очертания в мрамора. Пасваше идеално.

– Намери го! – промълви Вигор.

Балтазар вече беше извадил малко гумено чукче от чантичката с инструменти на колана си. Почука внимателно по плочата. Грей сбърчи вежди, озадачен от действията му.

Вигор обясни:

– Така открихме кухнята под плочата с надписа в Кулата на ветровете. Ако има кухня, звукът е различен.

Балтазар не пропусна и сантиметър от плочата, ала браздите по челото му не се изгладиха.

– Нищо – измърмори накрая.

– Сигурен ли си? – каза Вигор. – Тук трябва да е.

– Не – възрази Грей. После се просна по гръб и погледна нагоре. – Накъде гледа Исус?

Вигор сведе поглед към едва различимата фигура на Христос върху сребърното разпятие, после погледна нагоре.

– Гледа към купола – отговори си сам Грей. – Същият купол, който е развълнувал толкова Марко Поло. Купол, чиято тежест е била

намалена с помощта на кухи тухли. И ако искаш да скриеш нещо, което да оцелее векове...

Вигор ахна.

– Ама разбира се! Коя тухла обаче? Балтазар скочи.

– Сетих се нещо! – И хукна към дъното на сградата, като разбута група немски туристи.

Вигор подаде ръка на Грей и му помогна да стане. Грей взе разпятието и го сложи на врата си.

– Браво на теб, Грей.

– Още не сме намерили втория златен „пайцу“.

На Вигор не беше убягнал краткият разговор, който Грей беше провел със Сейчан, преди да се разделят.

– Защо е цялото това бързане, Грей? Защо изобщо да търсим втория ключ, щом Насър пристига след няколко часа?

– Защото искам Насър да е доволен – каза Грей и Вигор Долови тревогата в гласа и в очите му. – И защото трябва да му докажа, че има полза от нас. Имаме нужда от него, ако искаме да останем живи.

Вигор разбираше, че Грей не му казва всичко за плана си Преди обаче да го попита каквото и да било, Балтазар дотича до тях, останал без дъх, и им показа малък инструмент.

– При всичките строителни работи тук реших, че все някой трябва да има лазерна показалка или нивелир. Удобно е, когато се работи на толкова голяма площ.

После коленичи на пода, постави лазерното устройство върху вдълбания в мрамора кръст и го включи. Не последва нищо.

Поне докато Балтазар не взе щипка от финия прах и не го разпръсна над устройството. Рубинен лъч проряза за миг запрашения въздух.

– Получава се. – Балтазар изви глава нагоре. – Някой ще трябва да се покатери по скелето и да види коя тухла осветява лазерът.

– Аз ще го направя – каза Грей.

Балтазар се огледа виновно... после му тикна в ръцете длето и чук.

– Взех и това. – Махна на Грей да скрие инструментите. – Гледай да не привличаш излишно внимание. Горе се допускат само хора, одобрени от турското правителство. Получих позволение от куратора един от нас да се качи. За да направи снимки. Само че охраната... – Той кимна към въоръжения пазач при стълбата на скелето. – Покрай терористичните нападения през последното десетилетие сме се научили първо да стреляме, а после да задаваме въпроси. Ако те видят, че носиш длето към купола...

– Не бива да ни откриват, и то не само заради опасността някой изнервен пазач да стреля прибързано – предупреди Вигор. – Ако ни изрират от църквата... или повикат полиция...

По очите на Грей Вигор разбра, че няма нужда да обяснява повече. Насър щеше да разбере.

– А и не само нашият живот е в опасност – каза той. Родителите на Грей също щяха да платят.

Грей въздъхна дълбоко и сниши глас.

– В такъв случай ще е добре нещо да отвлече вниманието на охраната.

11:48

На половината път нагоре по скелето Грей стигна до дъсчена площадка, хвърли поглед надолу и видя Балтазар, който разговаряше с куратора. От тази височина чертите на високия мъж почти не се различаваха. Грей се наведе, търсеше с поглед пазача при скелето. Униформеният мъж се беше отстранил на няколко крачки от поста си, за да следи по-лесно придвижването на Грей.

Под бдителните погледи на всички Грей продължи нагоре. Стигна прозорците в долната страна на купола. Слънцето напичаше през стъклата. Далече долу блестеше Мраморно море. Тук стълбата потъваше в сянка. След още минута-две катерене Грей най-сетне стигна върха на скелето. Оттук можеше да пипне купола – всъщност наложи се да приклекне, за да не си блъсне главата в него.

Оребрените стени бяха покрити с ислямска калиграфия. Точно над главата му централната и най-висока точка на купола беше обточена с орнаментирана спирала от златни арабски букви на ярколилав фон.

Грей плъзна поглед по външния ръб на спиралата. Вляво от него дребните пращинки пламтяха в червено, осветени от лазерната показалка долу. Най-сетне видя целта си – ярка рубинена точка върху боядисана в лилаво мазилка. Добре. Цветът беше достатъчно тъмен, та дупката, която Грей смяташе да пробие, да не се вижда отдолу.

Или така поне се надяваше той.

За да стигне до белязаната тухла, трябваше да продължи на четири крака.

Когато най-сетне се добра дотам, Грей клекна и опипа мазилката. Нищо. Нито ангелски, нито други символи. Абсолютно нищо.

Намръщи се. Ами ако беше сгрешил?

Уви, имаше само един начин да разбере. Грей размахна ръка през лазерния лъч.

Това беше уговореният сигнал.

Далече долу Балтазар се наведе, взе небрежно показалката и я насочи по протежение на църковния кораб.

И сякаш светлината беше ударила невидим гонг, откъм края на църквата се чу полицейска свирка, прониза тържествената тишина и отекна из цялата сграда. Последваха викове.

Грей погледна натам и видя лумнали пламъци. Импровизиран коктейл Молотов, направен от спирт, с който чистеха мозайките. Вигор го беше заложил в едно кошче за боклук.

Още викове.

Грей се извъртя, така че тялото му да е между пазача долу и осквернението, което се готвеше да извърши. Извади инструментите и нагласи върха на длетото на мястото на червената точка. Изчака още миг, затаил дъх... после полицейската свирка отново раздра тишината.

В същия миг Грей удари силно с чука по длетото.

Хоросанът се разпадна... и в кухата глина отдолу се отвори дълбока пукнатина.

Парче тухла се отчупи, удари Грей в гърдите и отскочи. Той стрелна ръка и успя да хване парчето, преди да е паднало на мраморния под долу. Целият изтръпнал, пхна отломката в пазвата си.

Започна да разширява отвора с длетото, като внимаваше с отчупващите се парчета. После бръкна. Отвътре тухлата не беше грапава, а гладка като стъкло. Той заопипва напрегнато.

Имаше нещо.

Измъкна го внимателно. Очаквал бе да открие златния „пайцу“, но вместо това измъкна от кухината двайсетинасантиметрова туба от мед или бронз с капачета от двете страни. Предметът се озова в пазвата му при отломките.

Грей хвърли поглед надолу и видя, че малкият пожар в кошчето за боклук вече е изгасен.

Без да губи повече време, той бръкна отново в кухината и напипа нещо с показалеца си. Опита се да го измъкне, но находката беше тежка и не се предаде от първия път. Едва след още няколко опита успя да извади второто съкровище от тухления тайник – златен „пайцу“.

Тежкият „паспорт“ се изплъзна от пръстите му и падна върху металната скара в краката му. Металът звънна като камбана, а акустиката усили звука допълнително. И то точно в момент, когато връвата долу

беше стихнала.

Мамка му...

Грей грабна златния „паспорт“ и го мушна в пазвата си. Отдолу прозвучаха викове и той направи единственото възможно – ритна чука във въздуха, метна се след него, размахал ръце и изкрещя.

11:58

От галерията на втория етаж Вигор гледаше как Грей пада от скелето.

О, не...

Преди минутка Вигор беше пуснал запаления коктейл Молотов в едно кошче за боклук. След което побърза да се отдалечи. Вече си беше сложил бялата якичка, така че беше достатъчно само да изглежда объркан и изплашен. Охраната не му обърна никакво внимание, така че той взе на бегом стълбите към галерията и забърза към централния кораб.

И видя и чу как Грей изкрещя и полетя с главата надолу от скелето. Хората долу се разбягаха. Чу се трясък – някакъв чук падна на мраморния под.

Вигор отново стрелна поглед нагоре и видя как Грей се извърта във въздуха и успява да се хване с ръка за една от стърчащите метални тръби на скелето. Тялото му се удари жестоко в стълбата. Краката му ритнаха трескаво, търсеха опора.

Накрая уцелиха една от стъпенките и той се изкатери на стълбата и се просна по гръб, очевидно ужасен от станалото.

Пазачът при скелето извика нещо и даде знак на свой колега да се качи по стълбата и да провери как е Грей.

Колкото до Грей, той вече беше седнал, притискаше лявата си ръка към гърдите си и стенеше.

Вигор забърза към стълбите, Балтазар и музейния куратор. Служителят от охраната помогна на Грей да се изправи и с общи усилия двамата внимателно слязоха по стълбата.

Грей закуцука към тях, лицето му бе почервеняло от гняв. Посочи чука, същия, който му беше дал Балтазар.

– Вашите работници не си ли прибират нещата, по дяволите? – изсъска ядосано. – Загледах се за какво е цялата връва долу и стъпих върху тоя проклет чук. Можеше да се пребия!

Кураторът, строен мъж с наченки на бирено коремче, се наведе да вземе чука.

– О, скъпи ми господине, моля да ни извините. Такова безобразие! Ще имам грижата да не се повтори. Уверявам ви. Ръката ви...

Грей все така я притискаше към гърдите си.

– Май я изкълчих. – Грей изгледа ядосано куратора.

– Полицията ще пристигне всеки момент... заради пожара – каза кураторът.

Грей и Вигор се спогледаха разтревожено. Ако Насър разбере, че е идвала полиция...

– Е, едва ли може да се нарече пожар – обади се Вигор. – Сигурно някой турист е изхвърлил незагасен фас. Или пък някой си е направил глупава шега.

Кураторът май изобщо не го чу. Беше се обърнал към един от пазачите и говореше бързо на турски. Вигор разбра какво му казва. Това беше по-лошо и от полицията.

– Не, не – настоя той и хвърли многозначителен поглед на Грей. – Сигурен съм, че нашият колега е добре. Няма нужда да се вика линейка и да го карат в болница.

Грей се стресна. Не можеха да напуснат църквата. Малкият им план за отвлечане на вниманието май ги беше накарал още по-здраво.

– Монсеньорът е прав – каза Грей и почна да сгъва и да върти ръката си. Вигор видя как очите му се присвиха едва забележимо. Грей наистина се беше ударил. – Само съм я разтегнал малко. Ще се оправи.

– Не. Настоявам. Такава е политиката на музея. Ако някой пострада на територията на комплекса, задължително трябва да бъде прегледан в болница.

Вигор разбра, че няма начин да разубедят куратора. Балтазар пристъпи напред и се намеси:

– Това е чудесно. Но докато пристигне линейката, дали няма да се намери местенце, където да поседнем? Във вашия кабинет в криптата може би?

– О, разбира се. Никой няма да ви безпокои. Аз ще се оправя с полицията и ще пратя да ви извикат, когато пристигне линейката. А на вас, доктор Пиносо, поднасям най-искрените си извинения. Вие бяхте така добър да ни отделите от времето си и да работите с нас по реставрацията миналата година, а вижте как ви се отплащаме...

Балтазар го потупа по рамото.

– Не се притеснявай, Хасан. Всичко е наред. Малко се поизнервихме, нищо повече. А и така му се пада на колегата, като не си гледа в краката.

Някъде далеч се чува сирени.

– Насам, моля – каза кураторът.

След малко тримата останаха сами в оскъдно обзаведения кабинет на Хасан. На стената зад отрупаното бюро беше закачена схема на църквата. На друга от стените, над редица метални картотеки, се мъдреше снимка на куратора, Хасан Ахмет, как се ръкува с турския президент. На отсрещната стена пък имаше стара карта на Близкия изток.

Балтазар щракна резето на вратата и се обърна към тях.

– Тук, в криптата, има истински лабиринт от стаи и стайчета. Може да се скриете някъде, докато пристигне онзи тип, Насър. А аз ще ида да кажа на Хасан, че сте си тръгнали.

– Май така трябва да стане – каза Вигор и се тръшна на дивана до Грей, който предпазливо разтриваше рамото си. – Времето ни е ограничено. Откри ли нещо горе, Грей?

Вместо отговор Грей разкопча долните копчета на ризата си и измъкна златната плочка и тубата от кован бронз. Разтръска по-силно ризата си и оттам изпаднаха парчета червеникава глина. Грей се наведе, събра отломките и ги сложи на масата.

Вигор тъкмо да отклони поглед, когато някакво цветно петно привлече вниманието му. Той посегна и взе от масата парче глина.

– От кухата тухла е – обясни Грей. – Реших, че ще е по-добре да не оставям боклук горе. Бог ми е свидетел, че нещата и така се объркаха достатъчно.

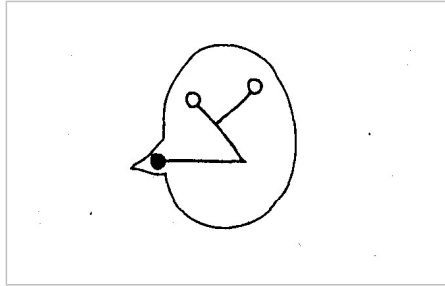
Вигор огледа набързо парчето. От едната му страна още се крепеше част от лилавата мазилка, но от другата глината беше покрита с дебел слой небесносин гланц. Защо му е на някой да глазира вътрешната страна на на куха тухла?

– Някакви ангелски символи видя ли горе? – попита Вигор и върна глинения чиреп на масата.

– Не. Никакъв надпис нямаше, нищо необичайно. Балтазар се наведе и обърна златния „пайцу“.

– Тук обаче има ангелски надпис.

Вигор се наведе по-близо. Както и очакваше, върху обратната страна на „паспорта“ беше гравирана буква от ангелската писменост. Ограждаше я неправилен кръг.

– Вторият ключ – каза Вигор.

– А това какво е? – попита Балтазар и побутна бронзовата тубичка.

Вигор я взе. Дебела беше колкото палеца му, без никаква украса освен белезите от чук при изковаването на метала – Прилича на туба за съхранение на пергамент – каза той. Огледа единия край. Беше запечатан с бронзова монета.

– Ще трябва да я отворим някак – каза Грей. Предложението му не се хареса особено на Вигор. Като археолог, той знаеше какви рискове крие прибързаната обработка на толкова стар артефакт. Първо трябваше да му направят снимки, да му вземат размерите, да го каталогизират.

Грей бръкна в джоба си и извади ножче. Отвори малкото острие и погледна Вигор.

– Времето ни изтича.

Вигор си пое дълбоко дъх и взе ножчето. Въпреки професионалната си неохота използва върха на острието да отдели капачката от единия край. Тя се освободи с чисто изпукване, сякаш я бяха изработили вчера, а не преди векове.

Вигор разчисти малко място на масата, наклони тубичката и я тръсна леко. Нещо бяло и навито на тръбичка изпадна от вътрешността ѝ.

– Свитък – каза Грей.

Вигор огледа внимателно находката, без да я докосва. Годините проучвания и професионален опит му позволиха да прецени дори с невъоръжено око какво представлява свитъкът... или по-скоро какво не представлява.

– Не е пергамент, нито велен, нито дори папирус.

– Какво е тогава? – попита Балтазар.

Вигор съжали, че няма лабораторни ръкавици. Не му се искаше да пипа стария свитък с голи ръце – потта и най-вече мазнините можеха да го повредят. Вигор се огледа, взе един молив от бюрото на куратора и

подхвана с гумичката му свободния край на свитъка.

Свитъкът се разви с лекота, материята беше деликатна и прозрачна.

– Прилича на плат – каза Грей.

– Коприна. – Вигор продължи да развива навития плат – Бродирана е – каза и кимна към финия черен бод по бялата коприна.

Ала бродерията не изобразяваше картина иди геометрични фигури. А ред след ред наклонен шрифт по цялата дължина на развития вече свитък.

Грей извъртя глава да прочете написаното, но само смръщи неразбиращо вежди.

– Това е *lingua lombarda* – възкликна със страхопочитание Балтазар.

Вигор не можеше да откъсне поглед от бродираните редове.

– Италианският диалект от областта, където е живял Марко Поло. – Посегна с треперееща ръка и проследи с гумичката на молива първия ред, като превеждаше на глас: „Молитвата ни беше чута по странен начин“.

Вдигна поглед към Грей и прочете разбирането в очите му.

– Завършекът на историята – каза Грей. – Започва от там, където свършва разказът в екземпляра, който притежава Гилдията.

– Липсващите страници – съгласи се Вигор, – бродирани на коприна.

Грей хвърли неспокоен поглед към вратата, после махна към копирения дневник.

– Прочети и останалото.

Вигор започна от началото, което продължаваше разказа за приключенията на Марко и неговата група. Първата част описваше изпитанията им в Града на мъртвите, където бяха попаднали в капан, обградени от орда канибали. Вигор преведе внимателно следващата част от историята; гласът му потрепваше развълнувано от силата на думите – думите на самия Марко Поло.

Молитвата ни беше чута по странен начин. Ето как стана това:

Нощта падна над Града на мъртвите. От висотата на нашето убежище виждахме гробовните светлини, плъзнали по крепостния ров и водоемите в града долу – светлини с оттенъка и лъскавината на плесени и гъби. Светлина съвсем подходяща за този ужасен пир, дошъл сякаш от търбуха на Ада – мъртъвци се

хранеха с мъртва плът. Не съзирахме надежда за спасение. Кой ангел би посмял да се яви тук, в тази прокълнатата земя?

Ала стана тъй, че откъм тъмната гора се появиха три фигури. Ето как изглеждаха те – кожата им хвърляше сияние като онова от водоемите и крепостния, ров, а ужасните канибали се разстъпваха пред тях, както нива с жито се привежда пред порив на вятъра. Тримата прекосиха града, без да бързат, но и без да се бавят, сякаш знаеха съвсем точно накъде са тръгнали. Когато приближиха кулата, видяхме, че тези странни привидения са от същия народ като онези, които се хранеха с плътта на мъртвите си другари. Ала кожата им грееше с някаква Благословена светлина.

Обзети от предълбок ужас, хората на хана захвърлиха оръжията си и се проснаха по лице върху камъка. Тримата влязоха в кулата и се качиха при нас, без някой да ги спре. Лицата им бяха изпити като от треска, но иначе изглеждаха здрави, а не като братята си долу. Ала плътта им не беше като човешка плът. Сиянието проникваше сякаш до костите им, движението на червата им и пулсът на сърцата прозираха през кожата им. Стана така, че един от тримата се опря за миг до един от ханските хора. Нещастникът изпищя и отскочи като опарен – а кожата му се изду на мехури и почерня на мястото на допира.

Брат Агреер вдигна кръста си срещу тримата; ала първият от тях се приближи без страх и докосна разпятието на доминиканеца. Заговори на език, който никой от нас не разбираше, ала след дълго жестикулиране разбрахме какво искат от нас – да прием от издълбаната половина на някакъв черупчест плод.

Един от хората на хана, изглежда, разбираше достатъчно странния им език, за да схване какво ни казват. Предлагали ни дар с изключителна целебна сила, който да ни предпази от върлуващата в града чума. Ала дано Небесата простят на всинца ни за онова, в което щеше да ни превърне царът.

Тук историята свършваше.

Вигор се облегна назад, развълнуван и разочарован едновременно.

– Трябва да има още – промълви той.

– И то е скрито при третия и последен ключ – предположи Грей.

Вигор кимна и посочи ивицата бродирана коприна.

– Но дори и от казаното дотук става ясно защо са запазили в тайна

тази история.

– Защо? – попита Грей.

– Заради описанието на странните привидения – каза Вигор, като наблегна на последните две думи. – Които светят с „Благословена светлина“. И предлагат спасение.

– На мен ми звучи като описание на ангели – каза Балтазар.

– Да, но езически ангели – подчерта Вигор. – Подобна идея не би се посрещнала добре във Ватикана през Средните векове. Не забравяйте, че разказът на Марко е бил разделен на части през седемнайсети век, когато в Италия е имало друга чумна епидемия. Въпреки спорното съдържание на посланието Ватиканът не е посмял да го унищожи. Очевидно в редовете на Църквата са се намерили мистици, които са разделили текста, за да го съхранят и скрият едновременно. Но остава основният въпрос – какво се съдържа в останалата част от текста?

– За тази цел ще трябва да намерим третия ключ – каза Грей. – Но откъде да започнем търсенето? Не открихме ангелски надпис.

– Не открихме такъв, който да видим с просто око – уточни многозначително Вигор.

Грей кимна разбиращо, взе раницата си и започна да рови из нея.

– Взех една ултравиолетова лампа. В случай че се натъкнем на още някой светец обелиск.

Балтазар загаси осветлението. Грей прокара ултравиолетовата лампа по всяка от находките. Дори по парчето от глинената тухла.

– Нищо – каза накрая. Бяха в задънена улица.

12:43

Нервите на Грей се бяха опънали до скъсване. Планът му си беше стрелба напосоки от самото начало и се беше провалил, както можеше да се очаква.

– Повече не можем да чакаме – каза неохотно той, като си погледна часовника. – Време е да се покрием. Дайте да съберем всичко това. Трябва да го скрием някъде.

През последните пет минути си бяха блъскали главите в търсене на нещо, което да ги насочи към третия ключ. Вигор изчете отново текста с надеждата да намери в него скрито послание. Балтазар огледа подробно златния „пайцу“. Всички бяха съгласни, че неправилният кръг около ангелския символ трябва да означава нещо, но никой нямаше представа какво може да е то.

Вигор въздъхна и почна да навива ивицата коприна.

– Отговорът трябва да е тук някъде. Сейчан спомена, че всеки ключ водел към следващия. Същото се казва и в томчето на Гилдията. Пропускаме нещо.

Грей прибра от масата последния артефакт – парчето отчупена тухла. Погледът му се спря върху хоросана по външната му повърхност.

– А това, че тухлата е била покрита с лилава мазилка? Така де, фалшивата тухла е можела да бъде и в друг цвят. По купола има достатъчно цветове и нюанси, от които да избираш.

Вигор го слушаше разсеяно, натикваше коприненото руло в тубичката. Все пак отвърна на въпроса му:

– Лилавото е цветът на кралската и божествената власт.

Грей кимна. Взе раницата си и тикна парчето глина вътре. Палецът му се плъзна по плътния син гланц от вътрешната страна. И изведнъж си спомни, че на пипане кухата тухла беше съвсем гладка.

– Синьо – прошепна той. – Синьо и лилаво. Пурпур. И се сети. „Естествено“.

Вигор реагира само със секунда закъснение и само дето не подскочи на дивана.

– Синята принцеса!

Балтазар плъзна златния „пайцу“ към Грей да го прибере в раницата.

– Говориш за Кокежин. Младата монголка, която е пътувала с Марко Поло.

Вигор кимна.

– Спечелила си е прозвището Синята принцеса, защото в превод името ѝ означава „небесносиньо“.

– Но как ни помага това? – попита Грей.

– Нека се върнем назад – каза Вигор и започна да изрежда, като броеше на пръсти: – Първият ключ беше във Ватикана, в Италия, където Марко Поло е завършил пътуването си. Основен километричен камък. Като се върнахме назад по стъпките му, стигнахме до следващия километричен камък тук, в Истанбул, където Марко Поло оставя Азия зад гърба си и отново стъпва на европейска земя.

– И ако проследим пътя му още по-назад... – продължи Грей.

– Следващият основен километричен камък би бил мястото, където Марко е изпълнил поставената му от Кублай хан задача, причината за цялото това пътуване – доставянето на Кокежин в Персия.

– Но къде в Персия? – попита Грей.

– На Ормуз – отговори Балтазар. – В Южен Иран. Остров Ормуз се намира при самото устие на Персийския залив.

Грей сведе поглед към масата. „Остров“. Взе златния „пайцу“ и проследи с пръст линията около ангелския символ.

– Възможно ли е това да е приблизителна карта на острова?

– Нека проверим – каза Вигор и стана. Тръгна към старата карта зад бюрото на куратора.

Грей отиде при него.

Вигор посочи малък остров в долната част на Персийския залив, близо до Иран. Имаше същата закръглена форма със заострен връх в единия край, като сълза. Приликата с очертанието около ангелския глиф беше безспорна.

– Открихме го – каза Грей. Пулсът му се ускори в пристъп на нетърпение. – Вече знаем коя е следващата ни спирка.

А това означаваше, че планът му все още може да сработи.

– Ами Насър? – попита Вигор.

– Не съм забравил за него. – Грей се обърна към монсеньора и го хвана за рамото. – Първият ключ. Искам да го дадеш на Балтазар.

Вигор се намръщи.

– Защо?

– В случай, че нещо тук се обърка, ключът не бива да попада у Насър. Ще му дадем втория, който намерихме тук, но ще му го представим като първия. Насър няма откъде да знае, че си намерил ключ във Ватикана. – Грей местеше поглед между двамата. – Вярвам, че не сте казали на никого.

И двамата кимнаха.

„Добре“.

Вигор обаче още се мръщеше.

– Когато пристигне, Насър със сигурност ще претърси Балтазар и ще намери другия златен ключ.

– Не и ако Балтазар вече си е тръгнал – възрази Грей. – Същото е като с Ковалски. Насър едва ли знае за присъствието на колегата ти. Откъде би му хрумнало, че си повикал декана на факултета по история на изкуството? Проследил е телефона ти и знае единствено, че ти си напуснал Италия, за да се срещнеш с нас. Ще използваме това в наша полза. Ще пратим Балтазар при Сейчан и Ковалски. Така тримата ще могат да потеглят веднага за Ормуз и ще имат аванс. Пак те ще трябва да намерят третия ключ. Щом Насър пристигне, нашата задача е да го забавим колкото се може повече. Ала заради родителите ми рано или късно сигурно

ще се наложи да го пратим по връната следа.

– Където с малко късмет Сейчан вече ще е открила последния ключ – довърши Вигор.

– И тогава ще имаме нещо, с което да се пазарим – каза Грей. Въпреки всичко обаче Грей знаеше, че успехът на сложния му план зависи от едно-единствено нещо.

От това дали Пейнтър ще намери начин да освободи родителите му.

И от още нещо, разбира се – от това самият той да не е допуснал груба грешка в преценката си.

13:06

Сейчан чакаше в хотелската стая е изглед към западния вход на Хагия София. Седеше до прозореца, на петия етаж. Бузата ѝ беше опряна до приклада на снайпер „Хеклер amp; Кох“ PSG1. Сейчан се взираше през телескопичния мерник, фокусиран върху площада пред църквата.

Беше видяла как полицията идва и скоро след това си тръгва.

Какво беше станало?

Ковалски се беше проснал на леглото зад нея, ядеше маслини и чистеше петте пистолета и едрокалибрената карабина НАТО А – 91.

Бяха ходили на пазар, за да попълнят запасите си.

Ковалски си свиркаше, без да спира да премята костилка от маслина из устата си. И определено започваше да ѝ лази по нервите. Но поне беше „на ти“ с оръжията.

От поста си Сейчан имаше чист изглед към улицата, парка и площада. Следеше дали някой няма да прояви по-особен интерес към църквата, извън туристите, които поспираха да щракнат някоя и друга снимка и продължаваха по пътя си. Следеше и за по-обемист багаж, който да скрие тежко въоръжение.

Дотук нищо подозрително. Или това, или преценката ѝ започваше да свада багажа.

С особено внимание наблюдаваше всички, които влизаха и излизаха в храма-музей през западните Императорски порти. Нагласила беше фокуса така, че да вижда ясно лицата. Стремеше се да ги запомня. Ако едни и същи хора влизаха и излизаха периодично, това би било знак, че мястото е под наблюдение.

А тя искаше да знае къде са позиционирани вражеските единици.

В случай че се стигнеше до престрелка.

Дотук нищо, което беше адски странно.

Къде бяха хората на Насър? Досега трябваше да са пристигнали и да са заели позициите си. Гилдията разполагаше с достатъчно ресурси в Истанбул. Новите им оръжия бяха достатъчно доказателство за това. Дали пък Насър не беше предпочел икономичен режим на работа? Да сведе до минимум живата сила? Колкото по-малко бяха хората му, толкова по-лесно щяха да се слоят с фона.

Въпреки това й се струваше нелогично.

– Нещо не е наред – измърмори тя и мерникът й кривна леко встрани.

Каква игра играеше Насър?

Съсредоточи вниманието си върху картината долу. Висок мъж излезе от църквата. Вървеше с дълги крачки, спокойно. Сейчан фокусира обектива върху него и приближи брадатото му лице.

Е, това вече беше нещо друго.

Не знаеше името му, но го беше виждала и преди. Беше се срещнал с Насър преди две години и му беше предал дебел плик. Тогава Насър не знаеше, че Сейчан го е проследила и е документирала срещата му. Снимките на непознатия агент сега лежах в трезора на една швейцарска банка. Един вид застраховка за черни дни.

Или за слънчев ден като днешния.

– Нищо чудно, че Насър я кара икономично – измърмори тя. Копелето си имаше вътрешен човек в Хагия София. Това не предвещаваше нищо добро. Щом този тип си тръгваше, значи някой беше поел поста му.

Високият спря наред площада и извади от джоба си телефон.

Сигурно се обаждаше на Насър да го уведоми, че плячката му е на сигурно място в църквата.

Собственият й мобилен телефон зазвъня.

Странно.

Тя посегна слепешката към апаратчето, натисна копчето за приемане на разговора и го вдигна към ухото си.

– Ало?

– Здравейте – отговориха бодро от другия край на линията. – Опитвам се да се свържа със Сейчан. Казаха ми да се обадя на този номер, за да се уговорим къде да се срещнем. С гореща препоръка от страна на двама души – един свещеник и един американец.

Сейчан настръхна, докато слушаше, и едновременно с това следеше лицето на мъжа долу: устните му се движеха в пълен синхрон с гласа в ухото й.

– Аз съм Балтазар Пиносо, от ватиканския отдел по история на изкуството.

Ако не друго, сега поне разполагаше с име, което да прикачи към снимката на Насър с непознатия. Балтазар Пиносо. Оперативен агент на Гилдията. Пое дълбоко въздух през носа. Насър не просто имаше вътрешен човек в църквата – имаше свой човек в собствената им група.

Сейчан се срита мислено. Не в Сигма имаше къртица на Гилдията. А във Ватикана.

– Ало? – каза мъжът долу с лека тревога.

Сейчан притисна по-силно буза до приклада на снайпера и се прицели.

Време беше да запушат теча.

– Ковалски... – прошепна тя.

– Мда?

– Всеки момент ще се разхвърчат лайна.

– Крайно време беше! Сейчан натисна спусъка.

10.

От трън та на глог

6 юли, 19:12

„Господарката на морето“

Слава на Бога, коктейлът най-после беше свършил.

Лиза побърза да разкопчае коприненото сако с ръчно везани мънис-та, което носеше над черната си вечерна рокля. Марковият тоалет далеч надхвърляше бюджета ѝ – беше заварила роклята да я чака положена грижливо на леглото ѝ, когато се прибра в каютата си да се приготви за соарето на Райдър Блът в чест на приставането им в пиратското левовище.

Доктор Девеш Патанджали сигурно беше избрал лично роклята от луксозните бутици на търговската палуба. Само по себе си това беше достатъчна причина да я съблече по най-бързия начин. Изобщо не беше искала да ходи на партито, но Девеш не ѝ остави друг избор. Така тя се беше озовала в личния апартамент на Райдър заедно с другите високопоставени гости и старши персонал.

Шампанско и охладени вина се лееха в изобилие. Сервитьори с ливреи разнасяха сребърни подноси с ордьоври, а голямата маса в

единия край на салона беше отрупана с хайвер и малки препечени филийки. Очевидно бяха оцелели достатъчно членове на корабния оркестър, за да се сформира струнен квартет. Музикантите свиреха тихо на балкона под залязващото слънце, но скоро вятърът се засили, завая дъжд и те се прибраха.

Бурята набираще сила цяла вечер, скоро затрещяха и гръмотевици. Но поне не застрашаваше кораба, който клечеше спокойно на завет в лагуната на потъналия вулкан. Все пак слуховете за приближаващ тайфун и свързаните с това неотложни задачи сложиха преждевременно край на празненството.

Беше продължило има-няма два часа.

Лиза остана по гащета и сутиен. Въздъхна с облекчение, после нахлузи дънките си и навлече широка блуза. Тръгна боса към леглото да вземе чантичката – още един подарък от доктор Патанджали. Изискана вечерна чанта на Гучи със сребърни пискюли. Етикетът с цената още висеше на мястото си.

Над шест хиляди долара.

Ала онова, което се криеше в нея, беше по-ценно. По време на партито Райдър дискретно ѝ беше предал два предмета, които едва ли фигурираха в официалния списък на коктейлната декорация и които Лиза побърза да прибере в чантичката си.

Малка радиостанция и пистолет.

А новината, която вървеше в комплект с тях, беше още повълнуваща.

Монк беше жив!

И беше на кораба!

Лиза бързо пхна пистолета под колана на дънките си и пусна блузата отгоре. После, с радиото в ръка, отиде при вратата, долепи ухо до нея и се послуша.

По принцип при вратата ѝ нямаше постови. Цялото крило беше отцепено – с постове при стълбището и при асансьорите. Девеш я беше настанил във вътрешна каюта, само на две врати от стаята на пациентката ѝ, която все така спеше в катоничен ступор.

След като не чу нищо необичайно, Лиза настрои радиостанцията на осми канал и нагласи на главата си слушалката и прикрепения към нея микрофон. Натисна бутона за предаване.

– Монк, чуваш ли ме? Край. Зачака.

Първо се чу статичен шум, после и познат глас:

– Лиза? Слава Богу! Значи Райдър ти е дал радиото. А пистолета?

Край.

– Да. – Много ѝ се искаше да го разпита за всичко, как е оцелял и така нататък, но не му беше сега времето. Имаше си по-неотложни тревоги. – Райдър каза, че имаш някакъв план.

– „План“ едва ли е най-точната дума. По-скоро лудо бягство с елементи на импровизация.

– На мен ми звучи добре. Кога?

– С Райдър трябва да се чуем след няколко минути за последни уточнения. Трябва да сме готови в девет нула-нула. Това важи и за теб. И не се разделяй с пистолета. – След това ѝ изложи накратко плана си.

Тя му помогна с някоя и друга подробност, после си погледна часовника. „По-малко от два часа“.

– Да кажа ли на още някой? – попита Лиза. Дълга пауза.

– Не. Съжалявам. Единствената ни надежда за успех е Да сме колкото се може по-малко, да действваме светкавично и да се измъкнем под прикритието на бурята. Райдър държи личната си лодка на плъзгащ се жлеб дясно на борд. А твоят приятел Джеси ми осигури карта. На трийсетина морски мили оттук има малко градче. Идеята е да се доберем Дотам и да вдигнем тревога.

– Джеси ще дойде ли с нас?

Този път паузата беше дори по-дълга. Лиза отново натисна бутона за предаване.

– Монк?

Въздишка долетя през слушалката в ухото ѝ.

– Хванаха Джеси. Хвърлиха го през борда.

– Какво? – Спомни си усмихнатото му лице и непресъхващото му чувство за хумор. – Той... мъртъв ли е?

– Не знам. Ще ти кажа повече, когато се срещнем. Стана ѝ много мъчно за младежа, макар познанството им да беше продължило само няколко часа. Толкова мъчно, че гласът ѝ се изгуби някъде зад топката, заседнала в гърлото ѝ.

– Точно в девет – повтори Монк. – Дръж радиото при себе си, но така, че да не се вижда. По-късно пак ще се свържа с теб. Край.

Лиза махна слушалката и стисна с две ръце радиостанцията. Реалността на твърдата пластмаса ѝ помогна да се съсредоточи. След два часа сяха пак да са заедно.

Навън изтрещя нова гръмотевица.

Тя натика радиото в джоба си, сгъна и прибра слушалката с микрофончето. Надяваше се широката блуза да скрива издутината.

Впери поглед във вратата на каютата. Щом щяха да бягат, по-добре да не тръгва с празни ръце. В стаята на пациентката ѝ имаше безценна информация във вид на компютърни файлове.

Имаше също компютър и DVD записвачка.

Беше говорила с Анри и доктор Милър на партито при Райдър. Почти шепнешком те ѝ бяха казали как Девеш и екипът му събирали проби от различни токсични бактерии, създадени от щамата на Юда, като подбирали най-смъртоносните, и ги съхранявали в инкубационни камери в ръководена от вирусолога на Девеш лаборатория, до която „външните“ учени нямали достъп.

– Според мен правят експерименти и с известни патогени – беше добавил доктор Милър. – Излагат ги на вируса.

Видях да носят към онази лаборатория запечатани комплекти стъклца, маркирани с *Bacillus anthracis* и *Yersinia pestis*.

Бактерии на антракс и Черната чума.

Анри заключи, че Девеш сигурно се надява да създаде суперщамове на тези смъртоносни патогени. По време на разговора им една дума остана неизречена, макар тъкмо в нея да се заключаваше причината за цялата тази дейност.

Биотероризъм.

Лиза отново си погледна часовника и тръгна към вратата. Единственият шанс светът да се спаси от незнайните чуми, които Гилдията колекционираше и произвеждаше, се криеше в данните за състоянието на нейната пациентка. И колкото повече данни успееше да открадне Лиза, толкова по-добре. Тялото на жената беше в процес на самоизцеление, почистваше се, изхвърляше от тъканите си токсичните бактерии.

Как и защо?

Девеш беше прав за Сюзан Тунис.

„В тази пациентка е ключът към всичко“.

Лиза не можеше да си тръгне, без да е взела колкото се може повече информация.

Трябваше да поеме този риск.

Отвори решително вратата и измина броевите метри до стаята на Сюзан Тунис. Кръглото фоайе с концентрираните околвръст научни лаборатории още гъмжеше от хора. Отнякъде се чуваше кьнтри музика, но певецът, колкото и да беше странно, каканижеше на китайски. Въздухът миришеше на дезинфектант, долавяше се и по-слаба, някак землиста миризма.

Лиза срещна за миг погледа на въоръжения пазач, който

патрулираше из фоайето около струпаните на купчина празни сандъци и неприбрано оборудване. Откъм коридора зад нея се чуваха гласовете на още пазачи.

Спря пред стаята на Сюзан Тунис, прокара през четеца картата, дадена ѝ от Девеш, и влезе. Както обикновено, в стаята дежуряха двама санитарни. Девеш не оставяше и за миг ценната си пациентка сама.

Единият се беше излегнал на стол в големия салон, вирнал крака на леглото, и гледаше телевизия с намален звук. По вътрешнокорабния канал даваха някакъв холивудски филм. Другият беше при пациентката в ярко осветената спалня и записваше в картоната жизнените ѝ показатели, които се отчитаха на всеки четвърт час.

– Бих искала да остана насаме с пациентката за малко – каза Лиза.

Едрият мъж, с бръсната глава и болнична манта, беше като близък колега си в предната стая. Така и не беше запомнила имената им и за себе си ги наричаше Хърбел и Щърбел, макар да бяха високи и яки.

Поне говореха английски, ако не друго.

Санитарят сви рамене, подаде ѝ картоната и отиде при колегата си.

Светкавица раздра мрака, последвана от гръм. Ярката светлина обля за миг света от другата страна на балконските врати – лагуната и гъстата гора, – после мракът ги погълна отново.

Дъждът се лееше като из ведро.

Лиза си сложи маска и хирургически ръкавици. Приблужи се до пациентката и взе офталмоскопа от количката с инструменти. Редовно следеше странната аномалия в очите на жената, аномалията, за която не беше казала на Девеш. Преди да тръгне, искаше да погледне още веднъж.

Дръпна назад изолационната палатка, наведе се и внимателно повдигна с пръст клепача на лявото око. После включи светлинката на офталмоскопа и нагласи фокуса. Наведе се още по-ниско и се зае да огледа очното дъно.

Всички ретинални повърхности изглеждаха нормални и здрави – макулата, сляпото петно, кръвоносните съдове. Аномалията не се забелязваше веднага, защото не беше от структурно естество. Като се стремеше да не мърда, Лиза изключи лампичката на офталмоскопа. Продължи да се вижда през лещата на инструмента..

Задната част на окото, цялата ретинална повърхност, светеше леко със своя собствена млечна светлина. Ретиналните тъкани се бяха сдобили с някаква странна фосфоресцентност. Светлината се беше появила най-напред около сляпото петно, където зрителният нерв свързваше

мозъка с окото. Но за последните няколко часа сиянието се беше разпространило навън и сега засягаше цялата ретинална повърхност.

Беше чела докладите за първата проява на заразата – как морето край острова светело заради фосфоресцентна цианобактерия на местата, засегнати от цъфтежа на водораслите.

А сега светеше окото на пациентката.

Трябва да имаше някаква връзка. Но каква?

Водена от интуицията си, Лиза тайно беше извършила втора лумбална пункция. Искаше да знае дали нещо в мозъчната течност се е променило. Резултатите трябваше вече да са готови и да я чакат в компютъра.

Довърши прегледа, свали ръкавиците и маската и тръгна към компютъра. Беше в ъгъла и не се виждаше от съседната стая.

Извика менюто на лабораторните изследвания. Резултатите от пункцията наистина бяха пристигнали. Плъзна поглед по химичния анализ. Протеиновите нива се покачваха, но извън това не се беше променило нищо. Извика микроскопското изследване. Установено беше наличие на бактерии.

Цианобактерии.

Точно както беше предполагала.

Докато бе преминавал през отслабената кръвно-мозъчна бариера, шамът на Юда си беше довел и компания.

Компания, която растеше и се множеше.

Лиза бе очаквала именно такива резултати и беше направила някои предварителни проучвания. Цианобактериите бяха сред най-древните бактериални шамове. Бяха и едни от най-старите известни фосили в света. Датирани на почти четири милиарда години, цианобактериите бяха едни от първите форми на живот на Земята. Бяха уникални и с това, че също като растенията можеха да превръщат слънчевата светлина в храна чрез процеса на фотосинтеза. Повечето учени дори ги смятаха за предтечите на съвременната растителност. Тези древни бактерии се бяха оказали и изключително адаптивни. Разпространили се бяха във всички ниши на околната среда – живееха в солена и в сладка вода, в почвата и дори в голите скали.

А сега, с помощта на щама на Юда, се бяха настанили и в човешкия мозък.

Сиянието в окото на пациентката подсказваше, че цианобактериите в мозъка са преминали в окото по зрителния нерв и са на път да се установят там.

Защо обаче?

Забеляза, че лаборантът е използвал нейната проба, за да направи ново микроскопско сканиране за щама на Юда, Стана й любопитно и извика образа на екрана. И ето го пак – истинския злосторник в цялата тази история. Двадесетостенникът с тънки пипалца при всеки връх.

Спомни си собствените си думи, казани при друг случай. „Никой организъм не е зъл просто от любов към злото“. Еволюционната цел на всяко същество е да оцелее, да се множи и да процъфтява.

Файлът имаше линкове към първоначалните снимки на вируса. Лиза извика и тях.

Старите и новата. Едни до други. Еднакви.

Посегна да затвори файла, но пръстът ѝ се спря над копчето.

Не...

Ръката ѝ потрепна.

Разбира се...

Избухна светкавица, ослепително ярка през балконските врати, последвана почти веднага от силен гръм. Лиза подскочи стреснато. Целият кораб се разтресе заедно с нея. Вратите на балкона издрънчаха.

Светкавицата беше ударила точно над кораба.

Осветлението в стаята примигна, после угасна напълно. Лиза вдигна очи точно в този момент. Стаята тънеше в мрак.

Санитарите в съседната стая се заоплакваха на висок глас.

Лиза стана.

Мили Боже...

После лампите светнаха по-ярко от обичайното. Изглежда, нещо не беше наред с мощността на тока. Компютърът изсвири възмутено и угасна със силно изпукване. Телевизорът в другата стая изгуби сигнал, но след миг отново се чу диалог от филма.

Лиза стоеше като вкаменена от внезапния шок.

Не откъсваше поглед от жената в леглото. Краткият миг тъмнина ѝ беше отворил очите за ново откритие. Нима никой не беше гасил лампите в стаята? Или пък феноменът беше съвсем нов?

Не само очите на жената светеха.

Преди осветлението да се включи отново, лицето и видимите под тънката нощница части от ръцете и краката на пациентката бяха излъчвали мека светлина, която се губеше под яркото изкуствено осветление.

Цианобактериите не бяха само в очите ѝ... а навсякъде.

Лиза беше така поразена от откритието си, че минаха няколко секунди, преди до съзнанието ѝ да стигне нещо друго – очите на

пациентката бяха отворени и гледаха право в нея.

Напуканите устни помръднаха.

Думите бяха толкова тихи, че Лиза не толкова ги чу, колкото разчете смисъла им по движението на устните.

– К-коя сте вие?

20:12

Гласът стигаше до него по слушалката на радиостанцията. Монк се качваше по стълбите от долните нива. Беше слязъл долу да провери какъв е достъпът до частния док на Райдър Блънт, където милиардерът държеше лодката си. Охрана там нямаше. Сигурно малцина знаеха за спускателния механизъм, предназначен за лично ползване от собственика на кораба.

– Електронният ключ за люка е у мен – тъкмо казваше Райдър. – Измъкна ли се отгук, ще слеза долу и ще подготвя лодката за спускане. Ти ще можеш ли сам да измъкнеш доктор Къмингс?

– Да – каза Монк в микрофончето. – Колкото по-малко шум се вдигне, толкова по-добре.

– И си подготвил всичко?

– Да, мамо. – Монк въздъхна. – След половин час ще съм готов. Когато ти дам знак, знаеш какво да правиш.

– Разбрано. Край.

Монк стигна до следващата стълбищна площадка, свърна към един служебен килер и извади одеялото, възглавницата и дрехите, които беше скрил там.

Слушалката в ухото му изжужа отново.

– Монк?

– Лиза? – Погледна си часовника. Рано беше. Пулсът му се ускори. – Нещо не е наред ли?

– Не. Просто... Малка промяна в плана. Трябва да вземем още един човек.

– Кой?

– Пациентката ми. Тя се събуди.

– Лиза...

– Не можем да я оставим тук – настоя тя. – С нея става нещо много странно и то е ключът към всичко. Не бива да я оставяме в ръцете на Гилдията.

Монк издиша бавно през нос, преценяваше възможностите.

– Може ли да се движи?

– Слаба е, но може да върви. Така поне мисля. Няма как да проверя, защото при нея има санитарни. Обаждам ти се от моята каюта. Оставих я за малко сама, заръчах ѝ да се прави, че още е в безсъзнание.

– И казваш, че тази жена е много важна?

– Абсолютно.

Монк ѝ зададе още няколко въпроса, уточни някои допълнителни подробности, като променяше плана в движение. Накрая Лиза затвори, за да подготви нещата от своята страна.

– Райдър? – каза Монк.

– Чух – обади се австралийският милиардер. – Радиото ми беше включено.

– Ще трябва да ускорим нещата.

– Без майтап? Ти кога тръгваш?

Монк свали предпазителя на оръжието си.

– Веднага.

20:16

Лиза се върна в съседната каюта. Беше си облякла пуловер. Преди да излезе, се беше оплакала на санитарите, че ѝ е студено – претекст да се върне за малко в каютата си, за да се свърже с Монк.

Когато влезе, Хърбел и Щърбел още зяпаха филма по телевизията. В момента се вихреше престрелка. А реалността май скоро щеше да се превърне в имитация на изкуството.

Е, дано не се стигнеше дотам.

Лиза се обърна към съседната стая... и насмалко да ахне.

Доктор Девеш Патанджали стоеше до леглото, сплел пръсти зад гърба си. Сюзан лежеше неподвижно под изолационната палатка, очите ѝ бяха затворени, дишането – равномерно.

Девеш изобщо не трябваше да е тук.

– А – каза той, без да се обръща. – Как е нашата пациентка, доктор Къмингс?

20:17

Вратите на асансьора се отвориха със звън пред президентския апартамент. Монк, уморен и раздразнен, тръгна по коридора. Носеше сгънато одеяло и възглавница.

Приближаваше двамата пазачи на пост пред двойната врата.

Единият седеше на стол, другият се отблъсна от стената на която се подпираше.

– Давай – каза отсечено Монк в микрофончето на радиостанцията си.

Това беше уговореният сигнал.

Приглушен изстрел се чу иззад вратата на апартамента – Райдър беше отстранил постовия втрѐ.

Пазачът до стената се обърна стреснато.

Монк не чака повече. Вдигна и двете си ръце – във всяка държеше пистолет – единия пъкнат в калъфката на възглавницата, другия увит в одеялото. Опря възглавницата в гърба на мъжа и натисна спусъка. Докато онзи падаше с прекъснат гръбнак, Монк пусна втори куршум в главата му.

Трупът още не беше стигнал земята, когато Монк се обърна към мъжа на стола и насочи увития в одеялото пистолет.

Натисна спусъка... два пъти.

20:19

Лиза влезе в спалнята.

– Доктор Патанджали, добре, че сте тук – каза тя и преглътна стомашния сок, който лъжата качи в гърлото ѝ. Трябваше да разкара Девеш по най-бързия начин. Монк знаеше само за двамата санитарии в предната стая.

Девеш се обърна към нея.

Лиза прибра един непокорен кичур зад ухото си и въздъхна с пресорена умора. Сърцето ѝ се блъскаше като полудяло в гърдите.

– Исках да видя резултатите от лумбалната пункция, която направих по-рано. Но... – Махна към компютъра. – Токовият удар повреди процесора. Искаше ми се да видя резултатите, преди да си легна.

– Защо не помолихте някой от санитарите да ги вземе от лабораторията на доктор Полъм?

– Там няма никой. Надявах се, че вие ще ми съдействате. Девеш въздъхна.

– Разбира се. Тръгнал бях към каютата си. Ще се обадя по телефона на доктор Полъм да ви прати резултатите на разпечатка.

– Благодаря.

Девеш тръгна да излиза, но на прага спря и се обърна. Лиза се

напрегна.

– Бяхте много красива на партито. Наистина.

С огромно усилие на волята Лиза запази самообладание.

– Благодаря. Той си тръгна.

Лиза се приближи с бързи крачки към леглото, продължаваше да се тресе от нерви. Наведе се и прошепна в ухото на Сюзан:

– Ще махна системите и датчиците. Тръгваме.

Сюзан кимна. Устните ѝ оформиха едно беззвучно „благодаря“.

Докато махаше интравенозната система, Лиза забеляза следите от сълзи, стекли се по страните на Сюзан към възглавницата. Преди да излезе, за да говори с Монк, Лиза ѝ беше казала за смъртта на съпруга ѝ. Чела беше доклада от аутопсията.

Сега стисна леко рамото на жената.

За щастие Девеш не беше забелязал сълзите.

20:25

Монк пресичаше с бърза крачка външната дясна палуба, прегърбен под шибания от вятъра дъжд. Палубата тънеше в мрак; малкото лампи хвърляха бледи ореоли светлина, които само подчертаваха тъмнината наоколо. Черни облаци се гърчеха гневно над гигантската изплетена над острова мрежа. Светкавици блискаха мигновен блясък като далечна канонада от бойно поле. Гръмотевиците трещяха толкова начесто, че на моменти се застъпваха.

След първия си разговор с Лиза Монк беше огледал необходимия им участък от палубата и беше приготвил всичко необходимо. Но тогава не знаеше, че ще им трябва втора примка. Е, просто щеше да издърпа жените една след друга.

А за тази цел му трябваше допълнителна сила.

Райдър подтичваше след него, облечен в дрипавите одежди на местен жител, също като Монк. Подготовката на лодката щеше да почака.

– Насам! – извика Монк през плющенето на дъжда и напора на вятъра.

Някакъв шезлонг се хързулна покрай него. Вятърът беснееше все по-яростно. До един час трябваше да се махнат оттук, ако искаха да избегнат беса на приближаващия тайфун.

Плетеният покрив над главите им се тресеше и пукаше.

Монк стигна до мястото, където беше скрил въже и пожарникарска примка, откраднати от корабния запас за извънредни ситуации.

– Изтегли го до парапета! – каза на Райдър и се наведе през ръба.

Огледа напрегнатото корпуса. Не се виждаше добре, но две нива по-надолу трябваше да се намира балконът на каютата, където Лиза се грижеше за пациентката си. Именно там беше точката за изход в плана на операцията им.

Още по-надолу тъмната лагуна отразяваше оскъдните светлинки на кораба. Малки вълни се плискаха в корпуса, на завет в сянката на високите вулканични стени. Тъкмо се обръщаше към Райдър, когато погледът му улови някакви отблясъци във водата. Не бяха отражение, а идваха от дълбочина. Яркосини и огненочервени.

Това пък какво беше, мамка му?

Разклонена светкавица лумна в небето, удари покривната мрежа и обля лагуната със светлина. Монк се сви зад парапета. Радиално от точката на удара по стоманените опори на мрежата плъзнаха високоволтови сини дъги и припукващи пламъци. Явно цялата конструкция беше заземена и действаше като гигантски гръмоотвод.

Райдър се примъкна до него при парапета. Беше праметнал навито-то въже на рамото си. Прехвърли примката през парапета и я спусна с опитни движения. Примката се изравяй с балкона и се залюля под напора на вятъра.

– Ще се спусна долу-извика Монк в ухото му. – Ще обезвредя санитарите, после ти ще трябва да ме издърпаш обратно. След това двамата ще изтеглим жените.

Райдър кимна. Знаеше какъв е планът. Монк го повтори, с надеждата че Райдър ще предложи да си сменят местата.

Уви, не го направи.

Умен човек. Нищо чудно, че беше станал милиардер.

Монк се прехвърли през парапета, уви единия си крак около въжето и се оттласна леко навън. Като контролираше спускането си с протезата, се хлъзна по мокрото въже. Краката му се спряха в примката.

Висеше с лице към отворената врата на балкона, полюляван от вятъра. Пердетата бяха дръпнати наполовина, но в стаята светеше и Лиза се виждаше съвсем ясно. Някакъв огромен мъж я беше притиснал към балконската врата, стискаше я за шията и тя едва докосваше с пръсти пода.

Е, веселбата определено започваше.

20:32

Лиза висеше в хватката на Хърбел, който я стискаше здраво за гърлото. Беше си наврял носа в лицето ѝ и крещеше, пръскайки слюнка:

– К'во правиш със системите ма, кучко смотана? Какво правеше, сваляше ги – всички включени в Сюзан системи, уринарния катетър, интравенозната система, централния източник. Подготвяше я за бягството. За жалост филмът в съседната стая беше свършил, Хърбел беше станал да пусне една вода и на път към тоалетната беше минал достатъчно близо до свързващата двете стаи врата, за да разбере, че нещо не е наред.

Щърбел, от своя страна, проверяваше пациентката. Обърна се към побратима си и заговори бързо на руски. Лиза не разбра казаното, но от тона ставаше ясно, че нещо никак, ама никак не е наред.

Лошо.

Все така притисната с гръб към вратата на балкона, Лиза усети как някой почуква по стъклото зад нея.

„Моля те, Господи, дано да е Монк!“ Посегна зад гърба си и успя да стигне с върха на показалеца си до резето. Повдигна го със сетни сили нагоре.

Вратата се отвори и я повлече със себе си.

Изненадан от неочаквания маньовър, Хърбел загуби равновесие, политна напред и разхлаби хватката си около гърлото ѝ. Лиза се опита да остане на крака, но тупна безславно по задник.

Нечия ръка се стрелна мълниеносно през отворената врата на балкона, сграбчи Хърбел за предницата на мантата и го издърпа навън. Приглушен изстрел, после затихващ вик.

Хърбел току-що се беше уредил с непредвидена баня.

Щърбел отстъпваше към другия край на леглото и се мъчеше да измъкне пистолета от презраменния си кобур, толкова сащисан, че не се сещаше да извика. Лиза посегна към собственото си оръжие, но установи, че е седнала отгоре му.

Монк се появи на прага, осветен от поредната светкавица. И мокър до кости. Пистолетът му беше вдигнат. Изстрелът щеше да се чуе силно, но нямаше друг начин.

А после някой се изправи зад Щърбел и коленичи неуверено на леглото.

Сюзан, със скалпел в ръка Замахна и заби скалпела в тила на санитаря. Той пусна пистолета и размаха ръце.

Монк се хвърли напред, сграбчи го за колана и го извлече на балкона.

– Иди да видиш как е братлето ти. Този път нямаше дори вик.

Монк се върна, бършеше ръце в панталона си.

– Е, има ли готови за тръгване? След което се възцари хаос.

Лиза изтича при вратата на каютата да я заключи, а Монк се зае да доразкачи Сюзан от оборудването – махна датчиците на ЕКГ-то, ЕЕГ – то, Доплеровия сонограф.

Лиза съблече пуловера си и помогна на Сюзан да го нахлузи, после ѝ помогна и с резервните хирургически панталони, които намериха в стаята. Макар да залиташе, Сюзан се оказа по-силна, отколкото можеше да се очаква след петседмична кататония.

Може да беше от адреналина, може да беше и от нещо друго.

Така или иначе, излязоха на балкона, където ги чакаше бурята. Монк улови пожарникарска примка, погледна Сюзан и зяпна. После погледна Лиза и попита:

– Някаква идея защо приятелката ти свети в тъмното?

Сюзан се смути и дръпна ръкавите на пуловера по-надолу. Малко по-рано Лиза ѝ беше демонстрирала странния феномен, като бе загасила за кратко лампите в стаята.

Лиза махна на Монк да се залавя за работа.

– Ще говорим по-късно.

Монк се намръщи, но все пак пое без повече приказки нагоре, издърпваше се по въжето с лекота на яките си мускули и синтетичната протеза.

Лиза помогна на Сюзан да се вмъкне в примката.

– Ще се справиш ли?

– Налага се – отвърна Сюзан. Трепереше цялата.

След кратко маневриране Монк и Райдър започнаха да я издърпват нагоре.

Лиза чакаше нервно на балкона.

А после на вратата се почука силно и тя замръзна.

Чу се гневен вик.

Доктор Девеш Патанджали!

Явно се беше опитал да отключи с електронната си карта но вратата беше залостена отвътре. Ново, по-силно тропане.

Лиза се наведе през парапета и погледна нагоре.

Видя подритващите крака на Сюзан. Дватама мъже ѝ помагаха да се прехвърли през парапета..

Лиза измъкна пистолета от колана си и извика:

– По-бързо! Някой идва!

Вягърът и гръмотевиците погълнаха гласа ѝ.

Откъм вратата на каютата се чу трясък. Избиваха я. А после изтрещя и пушка. Силно като оръдеен залп.

Откъм горната палуба се чу вик.

Монк явно беше чул стрелбата.

Примката падна до рамото ѝ – бяха я хвърлили, вместо да я спуснат бавно. Вятърът и инерцията я блъснаха силно в гърдите на Лиза. Тя не ѝ обърна внимание, а хукна назад към балконската врата, хвана пердето и го дръпна докрай, после затвори плъзгащата се врата.

Нека заварят празна стая.

Едва ли щеше да ги заблуди задълго, но можеше да си спечели няколко допълнителни секунди. Грабна примката и се напъха в нея. Внезапен порив на вятъра я разклати силно и тя изпусна пистолета.

Оръжието полетя нанякъде в мрака.

„Мамка му...“ Лиза трескаво щракна закопчалките на примката, покатери се на парапета и се оттласна от балкона.

Мъжете я затеглиха нагоре.

Тя се залюля назад към балкона точно когато някой дръпна рязко пердето. Над главата ѝ лумна светкавица. Лиза видя как очите на Девеш се разширяват от изненада – едва ли беше очаквал, че ще я види да се люлее право към него.

Отстъпи рязко назад.

Мястото му обаче веднага бе заето от Сурина – по халат, с разпуснатата коса. Тя отвори вратата с едната ръка, а с другата посегна и грабна бастуна на Девеш.

Лиза стигна края на дъгата и ритна към Сурина, но междуременно Монк и Райдър я бяха издърпали още малко нагоре и върхът на ботуша ѝ разсече празния въздух.

Примката се залюля назад.

Сурина изскочи на балкона и вятърът развя косата ѝ. Тя стисна с две ръце бастуна на Девеш, завъртя го при дръжката и замахна. Ножницата от полирано светло дърво излетя назад през балконската врата, а в ръката на Сурина остана острието, крило се вътре.

Сурина се хвърли към парапета.

Нова светкавица проряза небето и превърна сабята в син огън.

Без никакво средство да се защити, Лиза се залюля обратно към сабята.

Монк не беше останал да чака. Още при първия изстрел беше разбрал, че Лиза се нуждае от по-директен вид помощ, затова остави австралиеца да я издърпа сам.

Самият той се спускаше бързо по второ въже, вързано за спасителен пояс, законтрен между две пречки на корабния парапет. Протезата му стискаше въжето със силата на стоманена стега. В другата си ръка държеше пистолет.

Пореден порив на вятъра измести прицела му.

Куршумът откъсна парче от дървения парапет на балкона.

Но и това стигаше да спре жената със сабята. Тя се хвърли назад с котешка грация.

Райдър изкрещя, теглеше въжето на Лиза.

В същото време, под напора на адреналина и ужаса, Лиза се издърпа на ръце. Вече не висеше в примката, а беше стъпила на нея. Така тялото ѝ се озова над нивото на балкона.

Райдър я изтегли още метър нагоре.

Монк изпразни пълнителя, като изстреля и последните три патрона, с надеждата, че това ще спре противника поне на първо време.

Грешеше.

Жената със сабята отново се появи и скочи на парапета като гимнастик, който се качва на греда... а после скочи право нагоре с високо вдигната сабя.

Лиза изпищя.

20:47

Острието се плъзна покрай тока на обувката ѝ, проби дънките и се вряза дълбоко в левия и прасец.

А после сабята падна, победена от гравитацията.

Лиза погледна между стъпалата си. Сурина скочи обратно на балкона и се скри от погледа и. Дори не погледна нагоре.

Райдър я изтегли още малко.

Извън обсега на разни режещи предмети.

Лиза окончателно изгуби от поглед балкона, който се скри под издутината на корпуса. Стиснала въжето, тя се тресеше цялата. Кръв се стичаше по крака ѝ и се събираше в обувката ѝ.

След секунди някой я грабна под мишниците и я изтегли през парапета. Тя се строполи на палубата. Райдър развиваше някакъв шал – явно го беше носил на главата си като местните, но той се беше смъкнал на

врата му.

– Ще те заболи – каза той. Гласът му се чуваше като от дъното на кладенец.

Уви шала около прасеца ѝ, после го стегна здраво. Болката я прониза до мозъка, толкова силна, че не ѝ стигнаха сили да извика. Само простена задавено. Но болката поне разгони мъглата на заформящия се шок и избистри мислите ѝ.

Звуците вече звучаха нормално.

Райдър ѝ помогна да се изправи.

– Трябва да бързаме. Онези ще цъфнат всеки момент. Лиза кимна.

– Добре...

Райдър я подхвана под мишниците, докато Монк помагаше на Сюзан. Всички бяха мокри до кости. Тръгнаха към кърмата.

– Къде отиваме? – попита Лиза.

– Няма начин да стигнем до лодката ми – каза Райдър. – Вече са блокирали стълбите и асансьорите.

Сякаш в потвърждение на думите му, някъде откъм недрата на кораба зави сирена, а миг по-късно звукът се взриви и по палубите.

Монк посочи парапета и каза:

– Снабдителният док. Преди час, когато отидох да видя дали при твоята лодка има охрана, видях, че една от сините моторници на пиратите е вързана долу. Празна.

– Снабдителният док е на същото ниво като моята лодка. Монк ги поведе към парапета. Наведе се и посочи.

– Има и по-пряк път.

Лиза се наведе да погледне. Едва различаваше стърчащия край на снабдителния док. Моторница с извънбордови двигател беше привързана за дока. Сигурно я използваша за транспорт между кораба и градчето.

Не се виждаха пазачи.

– Да скочим? – попита невярващо Сюзан. Монк кимна и попита:

– Можеш ли да плуваш?

– Разбира се. Все пак съм морски биолог.

Лиза се дръпна стреснато назад. До водата долу имаше повече от петнайсет метра. Откъм носа на кораба се чува викове. Монк погледна към крака на Лиза, после вдигна очи към лицето ѝ.

Тя кимна. Друг избор нямаша.

– Ще трябва да скочим заедно – каза Монк. – Един голям плисък може и да убегне на вниманието им, но четири – едва ли.

Покатериха се един до друг на парапета.

Монк сгъна колене и се приведе напред, другите последваха примера му.

– Готови?

Всички кимнаха.

Стомахът на Лиза се бунтуваше, краката ѝ трепереха. От болката в тъмната вода ѝ се привиждаха звезди, кратки електрически отблясъци.

Монк преброи до три и всички скочиха едновременно.

Размахала трескаво ръце, Лиза се вряза във водата с краката напред. Преди години за кратко се беше запалила по гмуркане от скали. Но май беше забравила колко е твърда водата в мига на сблъсъка – твърда като бетон. Ударът разтърси цялото ѝ тяло. Коленете ѝ се подгънаха... после морето отстъпи и тя потъна дълбоко в топлата вода. След студения дъжд и пронизващия вятър езерото беше като жадувана вана.

Тя разпери ръце да убие скоростта.

Скоро вече се издигаше нагоре. Зарита, главата ѝ изскочи над повърхността и тя си пое жадно въздух. Посрещнаха я студените дъждовни капки и разнопосочните пориви на вятъра, които сякаш се надпревараваха да я шамаросват.

Като движеше бавно ръце и крака, колкото да не потъне, Лиза се огледа за другите трима. Монк вече плуваше към моторницата.

Райдър помагаше на Сюзан и се оглеждаше за Лиза.

Тя му махна да плуват към лодката.

Обувките и подгизналите дрехи я затрудняваха, но засега успяваше да не изостава от другите.

Монк пръв стигна до моторницата и се прехвърли на борда ѝ като тюлен, който излиза на брега. Без да се надига, огледа снабдителния док за охрана.

Никой не се развика.

Сирените на кораба още виеха призивно. Сигурно всички се качваха към горната палуба, където бегълците бяха забелязани за последно.

Райдър и Сюзан също стигнаха до моторницата.

Докато Монк им помагаше да се прехвърлят, Лиза скъси дистанцията.

Беше на метър от моторницата, когато... нещо я удари силно по крака.

Тя се стресна, изгуби ритъма на движенията си и за миг потъна. Отвори очи под водата и се огледа уплашено. Нещо забърса хълбока ѝ, остави мигновена следа от зелен огън след себе си, после изчезна.

Лиза едва съдържа вика си. Не беше разбрала кога е стигнала до

моторницата. Райдър я издърпа от водата и я преметна през борда.

Лиза се просна на палубата. Някакъв захвърлен инструмент се впише в гърба ѝ. Косата ѝ миришеше на машинно масло.

Моторът зад нея внезапно изръмжа. Райдър издърпваше привързващите въжета. Монк насочи лодката към отсрещния бряг. В началото караше бавно, така че да вдигат по-малко шум.

Лиза седна и погледна назад към дока.

Нечий силует пристъпи на високата палуба. Макар лицето да оставаше в сянка, Лиза ясно си представи татуировките по него. Ракао. Маорът не се беше подлъгал. Знаел беше, че няма много начини да се измъкнат от кораба.

– Давай! – извика Лиза. – Дай газ, Монк! Двигателят се разтресе, изплю малко вода, после нададе силен рев.

Лиза продължаваше да гледа втренчено към Ракао. Той вдигна едната си ръка и Лиза си спомни за гигантския му пистолет.

– Залегни! – изкрещя тя.

Дулото на огромния пищов припламна. Металният корпус на лодката звънна от косо попадение. Моторницата набра още скорост и вдигна водно ветрило след себе си.

Ракао стреля пак, макар лодката вече да беше извън обсега му. Явно разбрал това, той вдигна към устните си радиостанция.

Монк отдалечаваше лодката от кораба.

Лиза видя друга моторница да завива с нормална скорост иззад кърмата на туристическия лайнер. Сигурно се връщаше от крайбрежното градче. Изведнъж тя набра скорост, насочваше се към снабдителния док.

Явно Ракао я беше повикал с намерение да се впусне след тях.

Но те имаха значителна преднина.

Или поне имаха, докато двигателят не се задави със силно стържене и мазно валмо дим. Моторницата се разтресе и изгуби част от скоростта си. Лиза се надигна и погледна под себе си – към инструментите, които я бяха ръгали в гърба. И към мазния парцал, натикан в дъното.

Лодката не беше чакала пътници, които да превози от кораба до градчето – бе привързана към снабдителния док за ремонт.

Все повече дим излизаше от двигателя. Стърженето скоро утихна до неравномерно тракане.

Райдър изпсува, провря се покрай Лиза и отвори капака на мотора.

Оттам блъвна ново валмо дим.

– Този приятел е предал Богу дух – намръщено произнесе

присъдата си Райдър.

Лиза отново погледна към кораба. Ракао тъкмо се прехвърляше от дока в моторницата. След миг лодката се стрелна към тях.

– Нямаме избор – каза Монк и завъртя кормилото. Двигателят сякаш набра малко мощност. – Трябва да обърнем към брега. И да се надяваме на чудо.

Лиза погледна към брега, после към лодката на Ракао.

Май наистина им трябваше чудо, за да спечелят това надбягване.

Монк изстискваше от двигателя последните му сили. Тъмната гора растеше пред тях. Поне изглеждаше достатъчно гъста, за да ги скрие.

След половин минута двигателят угасна окончателно.

– Ще трябва да доплуваме до брега – каза Райдър. Брегът не беше далеч. Само на петдесетина метра.

– Скачайте от лодката – нареди Монк. – И право към брега.

За втори път тази вечер се озоваха във водата. Лиза изрита обущата си и заплува. Лодката на Ракао се приближаваше с рев.

Чак след като скочи във водата, Лиза си спомни за онова нещо, което се беше блъснало в нея, преди Райдър да я изтегли в моторницата. И за силната си уплаха. В момента обаче повече я беше страх от Ракао. Гмуркаше се открай време и неведнъж беше имала срещи от близък вид с любопитни акули.

Ракао определено я плашеше повече.

Тя заплува още по-енергично към брега.

Хвърли поглед зад себе си и мярна във водата странни проблясъци.

Изумрудени, рубинени, сапфирени.

Проблясъци, сякаш някой беше запалил огън под водата.

Носеха се на ивици към групичката им.

И Лиза изведнъж разбра какво се беше блъснало в нея преди малко и какво ги преследваше сега – глутница ловци, които комуникираха чрез светлинни сигнали, един вид хищнически морзов код.

– По-бързо! – изкрещя тя.

Страхът вля нова сила в крайниците ѝ.

Уви, нямаше да успеят.

То следва миризмата на кръв във водата. Страничните плавници-крила се движат вълнообразно. Мускули изпомпват вода през мантията му, после я изтласкват през твърдия заден отвор и придвижват двуметровото му туловище през водата. То събира осемте си крайника като жива стрела. Двете най-дълги пипала излъчват ярка светлина от

върховете си. Сияйни ивици се стрелкат по хълбоците му.

Води глутницата.

Големи сферични очи следят съобщенията на братята му.

Някои захождат в дъга, други се спускат надолу. Усещането за кръв става по-наситено.

Лиза плуваше със силни отмерени движения.

Не биваше да се поддава на паниката.

Плажът се ширеше пред нея, сребриста ивица между черната вода и тъмната джунгла. Финална лента, която беше решена да стигне.

Лодката на Ракао ревеше зад нея.

Но не с маорския пират се надбягваше тя.

Ивици воден огън се стрелкаха към нея.

Привлечени от раната на прасеца й.

От кръвта.

Само на четири метра пред нея Монк и Райдър вече се измъкнаха от водата, влачеха Сюзан. Лиза заплува още по-бързо.

– Монк!

С един последен мускулен спазъм то се плъзга към за вихрената вода. Разгъва пипалата си в широко ветрило. Две по-дълги се стрелват напред като змии през водата обточени с жълти светлинки и смукала, по които има остри и твърди хитинови куки.

21:05

Монк я чу и се обърна.

Лиза плуваше трескаво към брега.

Само на три метра от него.

Зад нея пиратската моторница летеше на максимална скорост към брега. От небето се лееше дъжд и къдреше водата. А под повърхността, като трасиращи ракети, примигващи огнени ивици настигаха Лиза.

Монк си спомни легендите за тази лагуна. Разказани му от беззъбия местен разбойник. За демоните от дълбините.

Скочи във водата. Дъното пропадеше изведнъж и само след две крачки той потъна до кръста.

– Лиза!

Тя вдигна глава и очите им се срещнаха. А после изведнъж Лиза рязко спря, сякаш дръпната силно назад.

Очите ѝ се разшириха.

– Бягай!

Монк се хвърли към нея с протегнати ръце.

– Дай ръка! Твърде късно.

Грозд от пипала избухна над водата и обви Лиза. С мълниеносна скорост пипалата я завъртяха, повлякоха я и я потопиха под повърхността. Чудовището се превъртя за миг пред погледа на Монк, гладко и с малки, странично разположени плавници, които се гънеха вълнообразно, прошарени с тънки искрящи ивици. Голямо черно око срещна за миг погледа му, после изчезна под водата.

Едната ръка на Лиза изскочи за миг отгоре, на два метра от мястото, където чудовището я беше потопило. После, с невъзможна скорост, ръката се стрелна през водата като риба, издърпвана с автоматична макарка. А после се скри в дълбините.

„Лиза...“

Монк направи още една крачка с намерение да се гмурне.

Ала огнестрелен залп го изтръгна от шока. Водата закипя от куршуми и той отстъпи към плажа.

– Насам! – изкрещя Райдър.

Още изстрели вдигнаха фонтанчета пясък. Монк нямаше избор.

Залитна назад, Райдър го сграбчи за ръката и го изтегли в тъмната прегръдка на джунглата.

„Лиза...“

Въпреки натиска на обвилите я пипала Лиза се бореше да задържи въздуха в дробовете си.

Огромни куки се забиха в плътта ѝ; болката обаче бе притъпена от упойката на паниката.

Тя риташе и се гърчеше.

С отворени очи.

Ярки проблясъци разкъсваха мрака.

Значи така щеше да умре.

21:06

Монк се остави да го издърпат навътре в гората. Нямаше избор. Нищо не можеше да направи.

Погледна към тъмната вода през една пролука в листака.

Лодката на пиратите беше намалила близо до брега. Пушките бяха

насочени към плажа и търсеха мишена. Ракао стоеше с разкراчени крака на носа, черен силует на тъмния фон, с дълго копие в ръка.

Маорският ловец внезапно замахна и заби копието дълбоко във водата.

Дъги от сини светкавици изсъскаха радиално от мястото на удара, достатъчно ярки в мрака, за да осветят нощта и дълбините на лагуната. Водата закипя и блъвна пара около дръжката на копието.

Какво правеше той, за Бога?

На границите на съзнанието, Лиза издиша последния въздух от дробовете си. А после силна болка се ливна по цялото ѝ тяло. Прегръдката на сепията се стегна още повече – тя бе поразена от същата агония, навярно и по-силна.

А после пипалата изчезнаха след едно последно жестоко стискане.

В носа ѝ нахлу морска вода.

Очите ѝ се отвориха и Лиза видя как съществото се устремява към тъмните дълбини като стрела от изумруден огън, последвано от кавалкадата си.

Самата тя се понесе бавно нагоре.

А после някой я сграбчи за косата и я изтегли.

Уви, твърде бавно.

Лиза нагълта вода, устата ѝ се отваряше и затваряше като на риба, мракът я погълна.

21:07

Изад голяма скала на границата на гъстата джунгла Монк гледаше как измъкват Лиза от водата. Отпуснатата, безжизнена. Главата ѝ бе отпуснатата под невъзможен ъгъл.

Ракао захвърли копието настрани.

– Някакъв вид електрически остен – каза Райдър. – Направо разказва играта на тия гаднярчета.

Ракао праметна Лиза през борда и натисна гърба ѝ. От устата и носа ѝ швири вода.

После едната ѝ ръка се вдигна и посегна да го удари.

Жива беше!

Пиратът я вдигна за дрехите и я метна на палубата. Погледна към джунглата, после вдигна поглед нагоре към скалите. Светкавица озари островния покрив. Ветровете разнасяха пелени от дъжд и ги изсипаха

върху лагуната.

Ракао вдигна ръка и направи кръгово движение.

Моторницата зави рязко и пое назад с едно прощално водно ветрило зад кърмата. Връщаха се на кораба.

С пленената Лиза.

Но поне беше жива.

– Защо си тръгват? – обади се Сюзан.

Монк я погледна. В тъмната гора лицето и ръцете ѝ светеха с нежно сияние, едва забележимо, но факт. Като лунна светлина през плътни облаци.

– Не е като да има къде да избягаме – горчиво каза Райдър. – Утре сутринта ще дойдат да ни търсят, бъди сигурна.

Монк посочи към джунглата.

– Тогава по-добре да тръгваме.

Тръгнаха. Монк хвърли последен поглед към лагуната и попита:

– Какви бяха тия гадини?

– Хищни сепии – отвърна Сюзан. – Някои биолуминесцентни сепии ловуват на глутници. Има документирани случаи на хумболтови сепии, обитаващи дълбоките води на Тихия океан, които са нападали и убивали хора. Има и по-големи видове. Като *Taningia danae*. Изолираната лагуна тук явно е дом на подобен подвид. През повечето време обитават дъното, но ловуват на повърхността. Нощем, когато луминесцентната им комуникация и координация сработва най-добре.

Монк си спомни казаното от беззъбия пират – за острова, вещниците и демоните във водата. Явно това беше източникът на легендата. Спомни си и друго за този остров.

Вдигна глава към назъбените скали, черни на фона на тъмното небе. През воя на бурята долиташе тих барабанен ритъм.

Канибали.

– И сега какво? – попита Райдър. Монк ги поведе напред.

– Сега е време да се срещнем с комшиите... и да видим какво има за вечеря.

21:12

Лиза висеше в ръцете на един от пиратите. Току-що я бяха извлекли на снабдителния док. Беше твърде слаба, за да се бори, твърде уморена, за да и пука. Мокра до кости, кървяща от десетки рани, тя чакаше съдбата си.

Ракао спореше за нещо с Девеш.

На малайски.

Който тя не разбираше.

Подозираше обаче, че Девеш е сърдит, задето татуираният пират не е последвал Сюзан Тунис в джунглата. Само една дума й прозвуча познато.

„Канибали“.

Зад мъжете, на сухо при входа към дока, стоеше Сурина, облечена във вечното си сари, скръстила ръце, изправила гръб, търпелива. Не откъсваше поглед от Лиза. Очите ѝ не бяха студени – това би било признак за някаква емоция все пак. Очите на Сурина бяха празни, напълно празни.

Накрая Девеш се обърна и посочи Лиза. Премина на английски, явно в знак на любезност към пленницата.

– Застреляй я. Веднага.

Лиза застина в ръцете на пирата. Успя да изграчи през стегнатото си гърло.

И предложи на Девеш единственото, с което разполагаше.

Единственото, което можеше да запази живота ѝ.

– Девеш – твърдо каза тя. – Щамът на Юда. Знаем какво прави вирусът.

11.

Счупени стъкла

6 юли, 13:55

Истанбул

Шокът разтегли сцената долу до ням филм, пуснат на бавен каданс.

Застанал до прозорец на галерията – полуетаж по протежение на централния катедрален кораб, – Грей видя как тилът на Балтазар Пиносо експлодира във фонтан от кръв и кости. От удара тялото му се прегъна в кръста. Ръцете му литнаха встрани. Телефонът излетя от пръстите му, падна на паважа и се плъзна нанякъде.

А после тялото на едрия мъж се строполи на паважа.

Вигор ахна и развали магията на живата картина.

– О, Боже... не...

Звуците се върнаха рязко – ехото на изстрела, виковете откъм

площада.

Грей отстъпи назад. Мислите се блъскаха трескаво в главата му. „Щом прострелях Балтазар, значи...“

– Насър е знаел за него – довърши мисълта му Вигор потресено. – Знаел е, че Балтазар е тук. И е наредил на снайперистите си да го убият.

Грей не беше в по-добро състояние от монсеньора, бе замаян от объркване и чувство на вина. Беше пратил Балтазар право под прицела на снайперистите.

Виковете отвън ставаха по-силни, паниката се пренасяше и във вътрешността на църквата. Хората на площада се бяха разбягали и повечето потърсиха най-близкото убежище – Хагия София.

Само преди няколко минути двамата се бяха качили на галерията, където имаше по-малко хора. Преди да излезе от църквата, Балтазар беше казал на музейния куратор, че Вигор и Грей са си тръгнали, без да дочакат линейката. А те всъщност се бяха качили тук, за да изпратят с поглед съратника си, без да привличат излишно внимание.

– Църквата ще се напълни с полицаи – каза Грей. – Трябва да се скрием.

Вигор го стисна за ръкава.

– Майка ти и баща ти...

Грей поклати глава. Не му беше останало време да се замисли за това. Насър изрично го беше предупредил да се въздържа от хитрини. Сега, когато Вигор изрече на глас тревогите му, ужасът окончателно сграбчи Грей в лапите си. Зави му се свят. Родителите му щяха да платят за неговата грешка.

Как беше разбрал Насър за Балтазар?

Вигор още гледаше през прозореца. Пръстите му се стегнаха около ръката на Грей.

– Мили Боже... какво прави тя тук?

Грей погледна навън. Площадът пред западната фасада на църквата се беше опразнил – повечето минувачи бяха избягали, другите клечаха уплашено по краищата му – и само една фигура тичаше целенасочено през целия този хаос. Накуцваше леко, щадеше лявата си страна.

Сейчан.

Защо идваше тук?

Беше само на метри от входа на църквата, когато от паважа в краката ѝ хвъркнаха искри. Някой стреляше по нея. Хората на Насър; Ала внезапната ѝ поява беше сварила снайперистите неподготвени. Заповедите им бяха да държат Грей и придружителите му в църквата и едва ли

бяха очаквали някой да хукне в обратната посока.

Сейчан затича по-бързо, надбягваше се със смъртта.

13:58

Сейчан изпсува наум. Тичаше слепешката, без да знае от коя посока стрелят. Значи Насър все пак бе разположил един-двама стрелци. Който тя не беше открила от наблюдателния си пост. От друга страна, той бе разполагал с предостатъчно време да ги скрие добре. Сейчан не беше включила в сметките си внедрен в собствените им редици предател. Балтазар беше прекарал цялата сутрин в Хагия София, бе подготвил на спокойствие хитрия си капан.

Тя нахлу през Императорските порти и долепи гръб до стената. Дали и тук имаше стрелци?

Огледа огромния кораб на църквата. Изплашени от стрелбата хора се криеха в ъглите и нишите, други се лутаха в объркване и паника. Трябваше да намери Грей и Вигор.

В далечината се чуха сирени.

Нечия ръка я подръпна за ризата. Тя заби инстинктивно Дулото на пистолета си в прилежащите към ръката ребра.

Нахалникът на помръдна.

– Сейчан, какво стана?

Беше Грей, с изопнато и пребледняло лице.

– Грей... трябва да се махнем оттук. Веднага. Къде е монсеньорът?

Грей посочи към близкото стълбище. Вигор се беше прикрил до входа му и наблюдаваше тълпата. Сейчан поведе Грей към него. Монсеньорът ѝ хвърли измъчен поглед.

– Насър го застреля! Застреля Балтазар...

– Не – каза решително Сейчан. – Аз го застрелях.

Вигор отстъпи крачка назад. Грей рязко се обърна към Сейчан.

– Работеше за Насър – обясни тя. Гласът на Вигор натежа от гняв.

– Как можеш да си...

– Имам снимки. Отпреди две години. Насър и Балтазар заедно. Вижда се как Насър му дава пари. – Тя прикова монсеньора с поглед. – Балтазар през цялото време е работел за него.

Вигор очевидно не можеше да повярва. Сейчан го прочете по лицето му и вложи в гласа си още твърдост:

– Монсеньор, кой привлече вниманието ви към надписа в Кулата на ветровете?

Вигор погледна към вратите, макар мъртвецът да беше извън полез-рението им.

– Преди да забъркаме вас двамата – настоя Сейчан, – с Насър игра-ехме на котка и мишка из цяла Италия, като всеки от нас търсеше пър-вите парченца на пъзела. Вие трябваше да откриете оставения от мен надпис във Ватикана едва след като ви се обади и ви подсказва да огле-дате стаичката в кулата с ултравиолетова светлина. Наистина ли мисли-те, че приятелят ви случайно е попаднал на него?

– Той каза, че... един от студентите му...

– Излъгал е. Насър му е казал за надписа. Той вървеше по същата следа като мен. Използвал е Балтазар, за да ви включи в разгадаването на гатанката.

Вигор се отпусна тежко на стълбите и скри лице в ръцете си.

Сейчан се обърна към Грей. Той стоеше на крачка от нея с празни очи, осмисляше събитията в светлината на новото разкритие. После яв-но усети погледа ѝ.

– В такъв случай Насър е знаел, че се опитваме да го преметнем – каза той. – Знаел е, че разполагаме с първия ключ. Той знае всичко.

– Не непременно. – Сейчан дръпна Вигор да стане и бутна Грей към вътрешността на църквата. – Точно затова се наложи да го елими-нирам. Едва ли е имал време да се обади на Насър, след като се е разде-лил с вас. Отстраних го от картинката, преди да е сговнил нещата още повече.

– Още повече? – Грей спря и я изгледа вбесено. – Можеше да го за-ловиш. Можехме да го използваме срещу Насър. Можехме да направим какво ли не!

– И да поемем неоправдан риск! – Сейчан почти навря нос в лицето му. – Набий си го дебелията глава, Грей. Планът на Насър, нашите плано-ве... всичко отиде по дяволите. Налага се да започнем от нулата. Неза-бавно при това.

Лицето му потъмня от гняв. Очите му горяха.

– Когато тоя тип разбере какво си направила... какво сме направи-ли... Ти току-що подписа смъртната присъда на родителите ми!

Тя го прекъсна със силен шамар, който го отхвърли крачка назад. След първия миг на пълен потрес Грей се хвърли към нея. Тя не направи нищо да го спре. Той я стисна за предницата на ризата с едната си ръка, а другата сви в юмрук.

Сейчан каза тихо, в противовес с бурята в гърдите му:

– Смъртта на предателя и последвалото объркване ни отварят

малък прозорец. От който трябва да се възползваме максимално.

– Но нашите...

Тя продължи хладно:

– Грей, те вече са мъртви.

Юмрукът му на гърдите ѝ потрепна. Лицето му се разкриви, изопнато, почервено, агонизиращо. Очите му се впиха в нея, очи, които имаха нужда да вменят вината някому.

– А ако още не ги е убил – продължи тя, – ако ги държи като допълнителна застраховка, значи можем да разчитаме само на едно.

Грей свали ръката си, но не отпусна юмрук.

– Трябва ни разменна монета – продължи тя. – Такава, която да струва колкото живота на родителите ти.

Видя, че гневът в очите му утихва, докато смисълът на думите ѝ си пробиваше път до съзнанието му.

– Сам по себе си вторият ключ няма да е достатъчен – промълви той.

Сейчан поклати глава.

– Трябва да минем в нелегалност. Накарай Вигор да махне батерията на телефона си, така че да не могат да го следят повече.

– Но тогава как ще се свърже с нас Насър?

– Време е да му отнемем тази привилегия.

– Но когато звънне на номера му и...

– Ще побеснее. Може да нарани или осакати родителите ти, единия или и двамата, може дори да убие единия. Но докато не ни открие, ще остави единия жив. Той не е глупав. И това е единствената ни надежда.

Телефонът на Вигор започна да звъни. Всички затаиха дъх. Вигор извади апарата от джоба си. Погледна екранчето, преглътна и подаде телефона на Грей.

Грей го взе и на свой ред погледна екрана.

– Насър е.

– Говорим за вълка... – изсъска Сейчан. – Някой от снайперистите явно се е свързал с него за по-нататъшни инструкции. Това вероятно е и единствената причина още да не са щурмували църквата. Отстраняването на Балтазар ги е хванало неподготвени. Друга възможност няма да имаме.

Грей гледаше втренчено телефона.

Сейчан чакаше.

И се питаше дали Грей ще се окаже достатъчно силен.

14:04

Пръстите на Грей се бяха вкаменили около телефона.

След кратка пауза апаратът се включи на вибрация, после завънтя отново.

Имаше чувството, че от апарата се излива осезаема ярост, гняв, готов всеки миг да се излее върху майка му и баща му. Отчаяно му се искаше да отговори – да крещи, да умолява, да псува, да се пазари.

Но нямаше какво да предложи насреща, нямаше средство за натиск. Засега.

– Насър сигурно още е в самолета – измърмори накрая той, все така впили поглед в телефона.

– Така е. Трябва да кацне след пет часа – съгласи се Сейчан.

Студена вълна заля тялото му, но пръстите му само стиснаха още по-силно апарата.

– Навярно ще се въздържи от важни решения, докато още е във въздуха. Ще изчака да кацне, преди да направи окончателна преценка на ситуацията.

– И ако не се е свързал дотогава с теб...

Грей нямаше сили да го изрече на глас. Затова само кимна в знак на потвърждение. Насър щеше да убие родителите му. Повече от това нямаше да чака. Щеше да накаже Грей и да премине към нова стратегия.

„Пет часа“.

– Ще ни е нужно нещо повече от втория ключ, който открихме тук – каза той. – Нещо повече и от третия ключ дори.

Сейчан кимна.

Грей я погледна в очите.

– През следващите пет часа трябва да разрешим загадката на обелиска. И да се сдобием с картата на Марко.

Сейчан само го гледаше и чакаше.

Грей знаеше какво трябва да направи. Обърна телефона. С вдървени и непослушни пръсти се опита да отвори капачето на батерията.

Вигор се приближи и сложи ръка върху неговата.

– Сигурен ли си, Грей? Той вдигна поглед.

– Не... не съм. В нищо не съм сигурен, по дяволите! – Измъкна ръката си изпод ръката на монсенъора и изтръгна батерията. Звъненето прекъсна по средата на мелодията. – Но това не значи, че ще стоя със скръстени ръце.

Обърна се към Сейчан.

– И сега какво?

– Ти току-що му хвърли ръкавицата. Сега Насър ще се обади на хората си тук. Разполагаме с минута, най-много две – каза тя и посочи към вътрешността на църквата. – Натам. Ковалски има кола. Ще ни чака при източния изход.

Поведе ги през църковния кораб. Посетителите кръжаха неуверено по краищата, гласовете им кънтяха в просторното помещение. Сирените приближаваха. Сейчан измъкна нещо от джоба си.

– Хората на Насър трябва да са завардили и този изход – каза Грей до нея.

Сейчан му протегна онова, което държеше.

– Полицейска граната. Мощен трясък, ярка светлина, минимална разрушителна сила. Ще я детонираме в средата на църквата. И когато всички се втурнат към изходите... ще се втурнем и ние.

Грей се намръщи.

Вигор изрече на глас мислите му, докато заобикаляха група ученици от началните класове, ококорени и уплашени, скупчени около учителката си.

– Ако снайперистите видят някой от нас, ще открият огън. По тълпата.

– Няма друг начин. – Сейчан ускори крачка. – Ще трябва да поемем този риск. Хората на Насър може вече да идват насам...

В затвореното пространство на църквата силно отекна изстрел.

Грей усети как нещо разсече въздуха край ухото му. Парче от стенна мозайка се разхвърча в дъжд от миниатюрни златни отломки.

Тълпата изпадна в паника и се разбяга във всички посоки.

Някой бутна силно Вигор и той падна на едно коляно. Грей го издърпа на крака миг преди нов куршум да избие искри от една мраморна колона. Изстрелът отекна гръмовно.

Приведени, тримата хукнаха към прикритието на близката стена и оттам надолу по протежение на кораба. Когато наближиха средата, Сейчан посегна да издърпа взривателя. Грей сграбчи ръката ѝ.

– Не. – Няма друг начин. Напред може да има още стрелци. Ще трябва да се слеем с бягащата тълпа, за да стигнем до изхода.

„И ако въпреки това ни видят – помисли си той, – колко невинни хора ще загинат заради нас?“ Грей посочи.

– Има и друг начин.

И все така стиснал ръката ѝ, поведе към южната страна и високото скеле.

– Горе! – каза той.

Имаше обаче едно препятствие. Пазачът при скелето не беше напуснал поста си. Клечеше зад една дървена бариера с вдигната пушка, готов за стрелба.

Грей измъкна гранатата от пръстите на Сейчан, дръпна взривателя и я метна зад бариерата.

– Затвори си очите! – извика на Вигор и го дръпна надолу. – И си запуши ушите.

Сейчан вече беше клекнала на пода с глава между коленете.

Взривът бе като ритник в корема. Звукова бомба в затвореното пространство на страда от камък. Блясъкът про. гори очите на Грей, макар да беше обърнал глава в противоположната посока.

След миг всичко приключи.

Грей издърпа Вигор на крака. Надигнаха се писъци, приглушени заради остатъчния звънтеж в ушите му. Той се втурна към скелето. Тълпата се раздели на два потока, които се спуснаха към западния и източния изход.

Те обаче нямаше да ги последват.

Зашеметеният пазач лежеше по гръб на пода, стенеше.

Няколко часа щеше да го цепи главата, но нищо повече.

Грей взе пушката му и махна на Сейчан и Вигор да се качват по скелето. Нямаха време за губене. Масовото бягство щеше да забави стрелците, но не задълго.

Пое нагоре след Сейчан и Вигор.

– Къде отиваме? – извика Сейчан. – Горе е прекалено открито!

– Давай! – извика в отговор Грей. – Размърдай си задника, по дяволите!

Бяха стигнали до средата, когато залп от автоматичен огън звънна в металните скоби – беше стрелба напосоки, но достатъчно ефективна да ги подгони към вътрешността на скелето. Зарязаха стъпенките и хукнаха по една дъсчена площадка.

Грей мина напред.

– Насам!

И ниско приведен, затича към близката стена.

Бяха на едно ниво с основата на купола. Редица арковидни прозорци, същите, предизвикали възхищението на Грей и на Марко Поло преди него, обточваха долния периметър на купола.

Грей вдигна пушката и стреля в най-близкия. Парчета строшено стъкло избухнаха навън. Грей не забави крачка. Стигна до прозореца и

разчисти наъбените стъклени отломки с приклада.

– Навън! – изкрещя на Сейчан и Вигор.

Те не чакаха втора покана – достатъчно насърчение бяха следващите ги по петите куршуми, които отскачаха със звън от метала или се забиваха в дървените части на скелето.

Грей се измъкна последен и се озова кацнал на тесния корниз, който обточваше купола отвън.

Следобедното слънце за миг го заслепи.

Истанбул се простираше под тях с цялата си разнородна красота, с хаотичната си смесица от минало и настояще. Мраморно море грееше със сапфиреносини отблясъци. В далечината се виждаше мостът над Босфора, обкравил протока към Черно море.

Ала не това произведение на инженерното изкуство задържа вниманието на Грей.

Той посочи към южната фасада на църквата, където външното скеле се издигаше плътно до стената.

– Оттам!

Без да задава излишни въпроси, Вигор тръгна в указаната посока, като местеше внимателно крака по тесния корниз. След като най-после се изравниха със скелето, Грей скочи на наклонения по-нисък покрив. Плъзна се по задник към скелето, вдигнал пушката високо.

Спря и се обърна да види как се справят другите. Сейчан вече се спускаше към него, като наполовина подтичваше, наполовина се пързляше по стръмния наклон. Вигор беше предпочел по-предпазливия метод и се хлъзгаше на пресекулки по задник.

Сейчан се улови за една метална подпора и спря.

Беше извадила мобилния си телефон и крещеше нещо в него.

Грей хвана Вигор и му помогна да се мушне под гредата и да се прехвърли на площадката. Забързаха към стълбата на скелето и се заспусаха един след друг. За техен късмет при това скеле нямаше пазач.

Щом стъпиха на земята, Сейчан ги поведе през някаква тревна площ към една странична уличка. Жълто такси взе остро завоя и пое на висока скорост право към тях. Сейчан отстъпи назад с разширени от объркване очи.

Бясното такси изви предните си гуми в последния момент и наби пищящи спирачки.

Шофьорът се наведе към отворения десен прозорец.

– К'во чакате бе, дяволите ви взели? Мятайте си задниците вътре!

Ковалски.

Грей се качи отпред. Сейчан и Вигор – отзад. Вратите се затръшнаха в синхрон.

Ковалски натисна газта и таксито литна сред смрад на изгоряла гума.

Сейчан се наведе напред въпреки ускорението, което я притискаше към седалката.

– Това не е колата, с която те оставих!

– Оня японски боклук ли? Това тук е пежо 405 Mil6. Няма равно, ако бързаш за някъде.

И за доказателство Ковалски натисна още повече газта и оборотите скочиха до тавана, мина на по-ниска предавка преди следващия завой, завъртя рязко волана, при което всички политнаха вляво, после даде отново газ и излетя от завоя като ракета. Сейчан го изгледа вбесено.

– Откъде...

Внезапно прозвучаха сирени, иззад същия завой, който Ковалски беше използвал за каскадата си.

– Откраднал си я – каза Грей.

Приведен напред и почти опрял нос във волана, Ковалски сви рамене.

– Въпрос на интерпретация. Ако питаш мен, просто я взех назаем.

Грей се завъртя да погледне през задното стъкло. Полицейската патрулка с включени светлини изоставаше безнадеждно.

Ковалски взе по същия начин и следващия завой, пътниците му отхвъркнаха по същия начин, но този път надясно, а той зарецитира доволно характеристиките на автомобила.

– Има съвършеното съотношение на тегло спрямо конски сили, при високи скорости управлението изисква повечко мускули, разбира се... О! Има си и люк при това. – Вдигна ръка от скоростния лост, за да посочи. – Не е лошо, а?

Грей се облегна назад.

След още два завоя Ковалски се измъкна на патрулката, а минутка по-късно вече пърпореха с потока натоварен трафик към излиза от стария град, изгубени сред море от таксита.

Грей използва краткото затишие да се обърне към Сейчан.

– Пет часа – каза й. – Трябва да се доберем до Ормуз.

– Остров Ормуз – уточни Вигор. – При входа на Персийския залив.

Сейчан притискаше с ръка ранения си хълбок. Физическото натоварване от последните десетина минути едва ли влизаше в програмата за оздравителна физиотерапия при пациенти с огнестрелна рана.

Изглеждаше бледа, но все пак кимна.

– Била съм там. Много контрабандисти, включително на оръжие, използват острова като междинна спирка по пътя от Оман за Иран.

– За колко време се стига до острова?

– Три часа. С частен самолет или хидроплан. Знам един тип, който може да ни помогне.

Грей си погледна часовника. Това означаваше, че щяха да им останат само два часа, в които да открият третия ключ и да разрешат загадката на обелиска. Пулсът му отново се Ускори. Лудото им бягство беше изтикало на заден план страха за родителите му. Сега обаче...

Протегна ръка към Сейчан.

– Дай ми телефона.

– За да се свържеш с командването на Сигма?

– Трябва да ги информирам за развитието на нещата.

По изражението ѝ разбра, че не я е заблудил относно истинската причина за молбата си. Въпреки това Сейчан му даде телефона си.

Грей се облегна назад. След минутка вече разговаряше с директор Кроу. И наистина го информира за последните събития, от намирането на втория ключ до бягството им от църквата.

– Значи Гилдията все пак е внедрила своя къртица, само че във Ватикана, а не при нас – каза Пейнтър. Връзката беше лоша и на моменти гласът му се губеше. – Работата е там, Грей, че няма как да ти помогна особено на острова. Това е иранска територия. А при толкова кратко предизвестие възможностите ми наистина се свеждат до минимум. Няма как да ви помогна, без да вдигна по тревога разузнавателните агенции из целия Близък и Среден изток.

– Ще се справим и без външна помощ – каза Грей. – Не за това те моля, а... Майка и татко...

– Знам, Грей... разбирам. Ще ги намерим.

Въпреки обещанието Грей долови колебанието в гласа на директора и неизречените думи. „Стига още да са живи“.

08:02

Арлингтън, Вирджиния

Пак ги местеха.

Харriet вдигна чаша вода към устните на съпруга си. Облечен с долнище на анцуг и тениска, той седеше вързан за един стол.

– Джак, трябва да го изпиеш. Гълтай. Той отново започна да се

дърпа.

– Накарай го да изпие шибаното хапче – излая жената, – или ще му го натикам в задника.

Ръцете на Хариет се разтрепериха.

– Моля те, Джак. Изпий го.

Анишен губеше търпение. Преди няколко минути облепената в черна кожа жена беше говорила по телефона, след което повика останалите, дори онези, които наблюдаваха улицата. Извлякоха Хариет от стария фризер, където беше прекарала цялата нощ. Ужасно място. Една-единствена гола Крушка осветяваше двете редици стоманени куки за месо, окачени на релси в тавана. По пода се виждаха кървави следи, стекли се към отводнителния канал в средата на фризера.

После беше дошло онова обаждане.

Бяха я измъкнали от ужасната стаичка, за да се погрижи за Джак. Държакха ги разделени. Не й позволяваха да стои при него. През цялата нощ се беше борила с ужасната мисъл, че може и да не го завари жив. След шока с тазера в хотелската стая той така и не беше дошъл напълно в съзнание. Завари го вързан за стола и със запушена уста, но иначе не изглеждаше ранен.

Когато я видя, започна да се мята, изпъваше въжетата, насмалко да събори стола. Макар че едва ли я беше познал. Оставаше си в дисасоциативно състояние, причинено от натрупалия се стрес и електрошока. Не помагаше и фактът, че се е събудил вързан и със запушена уста.

– Остави – каза накрая Анишен и стисна Хариет за рамото. – Хапчетата, които му даде, не помогнаха с нищо.

– Защото състоянието му вече се беше влошило – умолително обясни тя. – Нужно е време... и... трябва да ги взема редовно.

Анишен махна с ръка.

– Последен опит.

Хариет се наведе към Джак, като придържаше главата му с една ръка, а в другата държеше чашата. Той се дръпна назад, но тя го държеше здраво.

– Джак, обичам те. Моля те, изпий го. Заради мен. Наклони чашата и водата се стече по устните му. Накрая той отвори инстинктивно уста. Сигурно беше жаден. И щом започна, изгълта жадно чашата. Това сякаш го поуспокои и Той се отпусна на стола.

Хариет въздъхна облекчено.

– Изпи ли го? – попита Анишен.

– До един час трябва да подейства.

– Нямаме един час.

– Разбирам... но...

Харriet знаеше, че ги търсят. Все някой трябваше да ги търси. Колкото по-дълго останеха на едно място, толкова по-голям беше шансът да открият следите им. Колкото по-често се местеха, толкова по-студена ставаше следата.

– Изправете го! – каза Анишен.

Самата тя стисна Харriet за яката на ризата и я дръпна да стане. Силна беше. Блъсна Харriet към задния изход. Помощниците ѝ, двама едри като горили мъже с рошави вежди, май арменци, Развързаха съпруга ѝ и го изправиха помежду си. Единият държеше в джоба си пистолет – дулото бе опряно в гърба на Джак.

Анишен я стисна над лакътя.

Джак се развика и започна да се дърпа.

– Heeee!

– Дали да не му пуснем още малко ток – предложи едната горила.

– Недейте, моля ви – примоли се Харriet. – Аз мога да го успокоя.

Горилата не ѝ обърна внимание.

Анишен, изглежда, обмисляше предложението ѝ.

– Вече е светло – каза Харriet. – Ако го изнесете в безсъзнание...

– Има кръчми – каза единият пазач. – На улицата. Ще му излея малко водка на тениската. Никой няма да му обърне внимание.

Анишен се намръщи кисело. Сигурно защото не беше хрумнало първо на нея, реши Харriet. После бутна Харriet към Джак.

– Гледай да си мълчи, иначе ще му пусна толкова ток, че ще почне да се лигави като бебе.

Харriet се втурна към съпруга си, избута единия от пазачите и прихвана Джак през кръста. С другата си ръка потърка гърдите му.

– Всичко е наред, Джак. Спокойно. Хайде, тръгваме. Той я погледна подозрително, ала гневната му физиономия се посмекчи.

– Искам... вкъщи.

– Да, отиваме вкъщи... Хайде. И без да се инатиш.

Той ги остави да го изведат през задната врата на тясна уличка, която едва побираше една препълнена боклукчийска кофа. Слънчевата светлина опари очите ѝ.

Подкараха ги по уличката.

Държали ги бяха в халето на изоставена касапница. Наоколо имаше и други заключени сгради на фалирала бизнес начинания. Харriet се огледа за познат ориентир. Намираха се някъде в Арлингтън. Знаеше, че

са минали от другата страна на река Потомак.

Но къде по-точно?

Черен пикап додж беше паркиран на половин пресечка по-нататък.

Сутрешният трафик вече се сгъстяваше. Няколко бездомници се бяха скупчили до входа на обществена пералня. До тях имаше пазарска количка, пълна догоре с издути найлонови торби.

Анишен хвърли бегъл поглед на бездомниците и поведе групичката си към пикапа. Отключи го с дистанционното и задната врата се отвори с плъзгане.

Джак вървеше замаяно, забил поглед в земята.

Хариет изчака да се изравнят с хората до пазарската количка. Ръката ѝ още беше върху корема на Джак.

„Извинявай“.

Ощипа го силно през тениската.

Джак подскочи и се развика отново:

– Нееее!

Започна да бута трескаво пазача.

– Кои сте вие бе?! Не ви познавам! – крещеше той. – Пуснете ме!

Хариет го дърпаше за ръката.

– Джак... Джак... Джак. Успокой се. Той замахна и я удари силно по рамото.

– Хей! – извика един от бездомниците. Беше ужасно кльощав и с рошава брада. Стискаше бутилка, пъхната в кафяв хартиен плик. – Що не оставите човека бе?

През нашарените от пара и конденз стъкла на обществената пералня надникнаха лица.

Анишен пристъпи назад към Хариет. Със студена усмивка и вперен в очите ѝ поглед. Едната ѝ ръка беше пъхната в джоба на тънката жилетка. Заплахата беше повече от очевидна.

Хариет потупа успокоително Джак и се обърна към бездомника с брадата.

– Това е съпругът ми. Болен е от Алцхаймер. Ние... водим го в болница.

Думите ѝ прогониха тревогата от лицето на непознатия. Той кимна.

– Съчувствам ви, госпожо.

– Благодаря.

Хариет поведе Джак към пикапа. Качиха се и вратите се затвориха. Анишен седна на предната седалка до шофьора. Докато потегляха, се обърна към Хариет и каза:

– Моли се хапчетата да подействат. Иначе следващия път ще го увеса на някоя месарска кука.

Харriet кимна.

Анишен се обърна напред.

Един от мъжете на задната седалка се пресегна и нахлузи черна качулка на главата на Харriet. Тя чу недоволния стон на Джек, когато същото сполетя й него. Посегна слепешката и хвана ръката на съпруга си. Той стисна пръстите й, може би воден единствено от инстинкт.

„Съжалявам, Джек...“ Другата й ръка се плъзна в джоба на пуловера й. Пръстите й побутнаха купчинката хапчета – същите хапчета, които се беше престорила, че дава на съпруга си. Сега и порано. Важно бе Джек да е в превъзбудено състояние, достатъчно объркан, за да изиграе ролята си.

И да го видят... и да го запомнят.

Стисна отчаяно очи.

„Прости ми, Господи“.

12.

Забранената карта

6 юли, 16:44

Ормузкият проток

Руският хидроплан „Бериев 103“ излетя от международното летище на остров Кешм и се издигна над Ормузкия проток.

Грей остана впечатлен от бързината, с която се прекачиха на летището. Самолетът им от Истанбул беше кацнал само преди десетина минути. Хидропланът вече ги чакаше – зареден, с включени двигатели и бавно въртящи се перки. В кабината му имаше място само за шестима, включително пилота – три двойни седалки една зад друга.

За това пък беше бърз.

Полетът до Ормуз щеше да отнеме не повече от два пъти десетина минути. Засега се движеха по план. Въпреки това щяха да им останат само два часа, през които да намерят третия ключ и да разчетат ангелския надпис на обелиска.

Докато летяха от Истанбул с частния самолет, осигурен им благодарение на връзките на Сейчан с черния пазар в турската столица, Грей се опита да открие някаква система в сложния код на обелиска. Всяка

минута беше от значение. Затова Грей седна сам на последната седалка и извади отново тефтера със записките си. Вече се беше опитал да замени всички символи от надписа с букви, така както беше постъпил Вигор с ангелския текст във Ватикана. За разлика от Вигор обаче Грей не постигна нищо.

Дори с помощта на монсеньора.

На борда на самолета двамата се бяха опитали да разчетат криптограмата. Вигор имаше много по-широки познания от него по древните езици. Уви, това също не помогна. Дешифрирането беше допълнително затруднено, защото не знаеха коя от четирите повърхности на обелиска съдържа началото на текста, нито в коя посока следва да го четат – по часовниковата стрелка или обратно.

Това създаваше осем различни възможности.

Накрая Вигор потърка очи и призна поражението си.

– Без третия ключ няма да се справим.

Грей не беше склонен да се предаде толкова бързо. Това доведе до кратък спор. Накрая решиха да пороботят самостоятелно, вместо да си блъскат заедно главите над гатанката. Грей си даваше сметка, че избухливостта му до голяма степен се дължи на топката, заседнала в стомаха му.

Дори и сега получаваше пристъпи на гадене. Затвореше ли очи, виждаше лицето на майка си. И обвинението в очите на баща си.

Така че спря да си затваря очите и се съсредоточи за пореден път върху текста.

Само това можеше да направи.

Плъзна поглед по една от страниците със заместващи букви.

Δ	Δ	Δ	Δ	Ι	Ι	Ι	Ι
ΠΔ	ΣΥ	ΠΗ	ΧΥ	СN	BA	CG	MA
ΥΠΘ	ΣΤΘ	ΞΙΘ	ΨΘΤ	ASP	ZZP	BVP	SPZ
ΧΧΠ	ΧΣΧ	ΧΤΠ	ΧΣΠ	AZH	ALM	AZH	ZLH
ΧΙΞ	ΠΙΠ	ΧΙΣ	ΧΙΩ	MVB	HVC	MLZ	AVC
ΠΣΩ	ΠΓΩ	ΠΣΠ	ΠΣΗ	TLC	STC	STH	STG
ΠΔΤ	ΨΔΗ	ΗΔΞ	ΙΧΩ	SNZ	SNG	GNB	VAC
ΧΣΠ	ΧΣΞ	ΞΣΧ	ΧΣΠ	ALH	ALB	BLA	AALH
ΧΙΞ	ΧΙΠ	ΧΙΥ	ΧΙΩ	MVB	MYH	MYA	MSB

Имаше още седем страници със седем различни възможни замествания.

Коя беше върнатата? Откъде да започне изобщо?

Силно прохъркване привлече вниманието му към предната част на кабинката. Ковалски беше успял да заспи. Сигурно още преди да се

отделят от пистата.

Вигор седеше до него и за пореден път изчиташе копринения дневник, макар той очевидно да беше задънена улица. Монсеньорът изгледа смръщено хъркащия Ковалски и разкопча колана си. Провря се назад към седалката на Грей и се тръшна до него. Държеше свитъка в ръце.

Грей затвори тефтера.

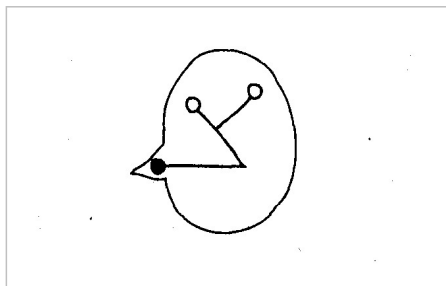
– Одеве... на самолета...

– Знам. – Вигор го потупа по ръката. – Всички сме притеснени. Дойдох да ти покажа нещо. И да разбере какво мислиш.

– Давай.

– Знам, че искаш да разгадаеш кода наobelиска. Но скоро ще кацнем и не е лошо да помислим къде точно на остров Ормуз ще търсим третия ключ.

– Мислех, че вече знаем това – каза Грей, отвори тефтера и почука с химикалката си по ангелския символ, който бяха открили на гърба на златния „пайцу“.

Бяха го сравнили с карта на острова и откриха, че черната точка бележи руините на стар португалски замък, построен близо век, преди да бъдат скрити ключовете. Във времето на разцвета си замъкът бил значима крепост на стратегическо място. Построен на стеснение в сушата и отделен с крепостен ров, той се издигал над град Ормуз, в близост до най-добрите пристанища в района. Сигурно се бе сторил подходящо място на ватиканските мистици, търсещи скривалище за ключ, който да не бъде намерен в продължение на векове.

Именно към руините на замъка отиваха сега.

Вигор кимна.

– Да, португалската крепост. Но моят въпрос беше защо отиваме там. Ако знаехме това, би било по-лесно да се ориентираме какво по-

точно да търсим из руините на замъка.

– Добре. И откъде смяташ, че трябва да започнем? Вигор посочи през прозорчето до Грей. Островът вече се виждаше.

– Ормуз е бил важно търговско пристанище, междинна точка за търговията със скъпоценни камъни, подправки и роби. Достатъчно важно, за да нахлуят португалците през шестнайсети век и да построят своя крепост. А явно е бил достатъчно важен и по времето на Марко Поло, щом Кублай хан е изпратил девойка от семейството си да се срещне именно тук с бъдещия си жених.

– Кокежин, Синята принцеса.

– Било е чиста проба търговско споразумение. Всъщност персийският шах, на когото била обещана, починал още докато Марко и Кокежин били на път. Накрая тя се омъжила за сина му. Което също било брак по сметка. Самата тя починала три години след това. Според някой се самоубила, според други умряла от мъка по друг мъж.

Грей се обърна.

– Да не искаш да кажеш, че...

– Марко Поло се оженил чак след смъртта на Кокежин. А когато самият той умрял, в стаята му имало две съкровища. Златният „пайцу“, който му бил дал Кублай хан. И златна диадема със скъпоценни камъни. – Вигор го погледна многозначително. – Диадема, достойна за принцеса.

Грей се замисли. Представи си дългото двегодишно плаване на Марко из непознати води. Още е бил сравнително млад, когато е напуснал двореца на Кублай хан – към трийсетте. Кокежин е била на седемнайсет, когато напуснала Китай, и на деветнайсет, когато пристигнала в Персия. Лесно беше да си представи как се влюбват един в друг. Любов, чиято крайна точка е била Ормуз.

Грей разтри слепоочията си, но упоритото главоболие продължи да го мъчи. Спомни си кухата тухла със синята глазура по вътрешната повърхност, тайна, скрита в каменната грамада на Хагия София. Дали тухлата не символизираше и сърцето на Марко Поло, тайната му любов към Кокежин?

– Забравихме и друга улика – продължи Вигор и вдигна свитъка. – Разказът е бродиран върху коприна. Защо коприна?

Грей сви рамене.

– Коприната е била типична за Далечния изток, където е пътешествал Марко.

– Така е, но дали не символизира й още нещо?

Грей си спомни колко внимателно беше проучил Вигор свитъка, дори с помощта на лупа.

– Какво си открил? Монсенъорът вдигна свитъка.

– Тази коприна не е била нова, когато са бродирали текста върху нея. Била е изтъняла и с неравни краища. Открих по плата стари петна.

– Значи е била използвана.

– За какво е била използвана обаче? – каза Вигор. – Най-често – заради високата ѝ цена и рядкост – са използвали коприната за покров, погребален саван на покойници с благородна кръв.

Вигор млъкна, вперил поглед в Грей. Той отново се сети за кухата синя тухла и бавно започна да проумява. В гласа му се прокрадна удивление.

– Мислиш, че може да е от погребалния покров на Кокежин?

– Възможно е. И ако съм прав, това ни подсказва какво трябва да търсим в стария замък.

Грей също вече се беше сетил.

– Гробницата на Кокежин.

16:56

Седнала до пилота, Сейчан виждаше острова като на длан, Хидропланът захождаше към тихия залив. Островът не беше голям, не повече от шест-седем километра в най-широката си част. В средата беше каменист и с множество възвишения, прорязани от оскъдни ивици зеленина. В по-голямата си част крайбрежието беше скалисто и нарязано от изолирани негостоприемни заливчета, превърнали се в територия на дребните контрабандисти. На север обаче склоновете на високите възвишения се спускаха към морето по-плавно. Тук зеленината беше повече, различаваха се правите ъгли на ниви и палмови горички, приютили в сърцето си малко селище.

От въздуха се виждаха следи и от по-стар и по-голям град – масивни основи, изградени с каменни блокове от гранитните сърца на околните хълмове; няколко срутени къщи, които приличаха повече на каменни купчини, и едно-единствено високо минаре, използвано някога като морски фар от португалците.

Ала нито селцето, нито старият разрушен град бяха целта на пътуването им.

Хидропланът се наклони рязко встрани и зави над стеснението северно от стария град. Върху това оскъдно парче земя лежах руините на

стария замък. Някога от града го бе отделял широк крепостен ров, но сега ровът беше запълнен от наноси и се различаваше едва-едва като права линия от изток на запад, малко по-ниска от заобикалящия я терен.

Сейчан оглеждаше напрегнато руините, докато хидропланът минаваше над тях. Крепостта беше оградена с високи стени досами морето, ала западната отдавна беше загубила битката с водната стихия. Вълните я бяха подкопали и сринали почти изцяло. Източната стена, защитена от тих залив, беше в значително по-добро състояние.

Хидропланът заходи за кацане в същия този залив, спусна се ниско, после ските му бръснаха водната повърхност. Сейчан зърна за миг рждавали оръдия на покрива на крепостта и още шест на самия бряг – сега очевидно се използваша за привързване на лодките. Даже в момента малка метална лодка беше привързана за едно от оръдията. Дребна тъмна фигура само по шорти размаха ръка за поздрав, кога-то приближиха.

Това сигурно беше местният гид, който Сейчан беше договорила предварително. Разполагаха само с два часа и им трябваше човек, който познава добре замъка и околностите му.

Хидропланът се плъзна по водата, вдигна голяма вълна и спря. Инерцията тласна Сейчан напред и предпазният колан се впи близо до незаздравялата рана на хълбока ѝ. Беше я проверила по-рано, в тоалетната на пристанището. В марлята под бинта розовееше малко кръв. Нищо страшно.

Щеше да оцелее.

Пилотът завъртя хидроплана към малката моторница, която пърпореше към тях, подмятана от разбудените преди малко вълни. Гидът им седеше при кърмата с ръка на лоста за управление.

След малко четиримата се прехвърлиха от хидроплана на моторницата. Гидът им се оказа момче на дванайсет-тринайсет години, ребрата му се четяха, а усмивката не слизаше от лицето му. Освен това очевидно гореше от нетърпение да поупражнява странния си английски.

– Добри ми пичове, прекрасна лейди, добре сте ни дошли на Ормуз! Мене викат Фиаз!

Грей помогна на Сейчан да се настани в лодката и я изгледа с вдигната вежда.

– Това ли е опитният ти водач?

– Освен ако не си склонен да претопиш един от златните „паспорти“, тук друго с пари не можеш да купиш.

А и вече беше похарчила цяло състояние за спешния транспорт до острова.

Погледна Грей крадешком. Очите му вече оглеждаха замъка. Сейчан долови тревогата в приведените му рамене. Гледани в профил, чертите му бяха сурови и ъгловати. Душата му очевидно се разкъсваше.

Заради майка му и баща му.

Сейчан поклати глава и извърна поглед. Самата тя дори не помнеше родителите си. Само един образ беше останал в паметта ѝ – как измъкват някаква жена през вратата, а тя плаче и протяга ръце към нея; после жената изчезва. Дори не беше сигурна, че това е майка ѝ.

Фиаз включи двигателя и лодката се стрелна към обточения с палми плаж и надвисналите руини на замъка. Ковалски провлачи ръка по водата и се прозя. Вигор гледаше към градчето. Там явно празнуваха нещо – чуваше се приглушена музика.

Грей хвърли поглед към Сейчан. Това му изражение вече ѝ беше познато – високо вдигнати вежди, които питаха: „Готова ли си?“.

Тя кимна.

Грей отново ѝ обърна гръб и съблече тънкото си яке – слънцето наистина прежуриаше. Отдолу беше по тениска. Нещо проблесна на врата му, уловило слънчевите лъчи. Той посегна с дясната си ръка и прибра сребърния медальон под тениската си.

Медальон с форма на дракон.

Беше му го дала повече като закачка заради старо сътрудничество. Но Грей го беше запазил и още го носеше. Защо? Този факт пробуди необяснима топлинка в стомаха ѝ – не заради романтични чувства, разбира се, а по-скоро смесица от объркване и смущение. Дали пък Грей не беше решил, че му е дала медальона като знак за романтичен интерес? Това би трябвало да я развесели, но по някаква причина успя единствено да я подрази.

Носът на лодката застърга в пясъка и Сейчан залитна назад.

Време беше да разтоварят.

Сейчан метна на Ковалски раница с допълнително оборудване, включително лаптоп, още няколко полицейски гранати и шест кутии муниции за четирите пистолета.

Грей протегна ръка да ѝ помогне със слизането.

Тя демонстративно пренебрегна жеста му и скочи на брега.

Фиаз завърза лодката за един от ръждясалите топове и ги поведе към четвъртит отвор в стената на форта. Тесни бойници прорязваха стената в горната ѝ част – през тях португалските стрелци бяха защитавали бастиона преди векове.

Минаха през прохода и се озоваха в пустия вътрешен двор.

Бодливи плевели растяха в пролуките между каменните плочи, на няколко стъпки по-нататък голяма дълбока открита цистерна дебнеше невнимателните, две криви палми стърчаха от буренясала леха. Навсякъде другаде довян от вятъра пясък шепнеше по камъните с призрачен глас.

Фиаз посочи централната сграда на замъка. Тя се издигаше на почти двайсет метра, увенчана със зъбати бойници, между които и до днес стърчаха ръждясалите дула на топове.

– Всичко ще покаже! – заяви момчето. – Много има за гледане!

Понечи да продължи напред, но Вигор го докосна по рамото и попита:

– Има ли параклис?

Момчето смръщи вежди за миг, после вездесъщата му усмивка грейна отново.

– Параклис! Трябва ви пара? Вигор се усмихна.

– Не. Църква.

Веждите на момчето отново се сбраха на възел в средата на челото, но усмивката упорито не склони да изчезне.

– Аха, ти християнин. Няма лошо. Добро. Мюсюлманите харесват библия. Тя също свещена книга. И ние имаме светци. Мюсюлмански светци. Но пророкът Мохамед е най-Добрият от всички – завърши речта си Фиаз и сви глуповато Рамене.

Вигор го стисна за рамото, доловил вътрешната борба на момчето между необходимостта да е добър гид и добър мюсюлманин.

– Църквата? – подсети го той. Момчето кимна енергично.

– Стаята с кръстовете – каза и ги поведе към тъмен вход като не спираше да дърдори.

Ковалски поклати глава и тръгна след другите.

– На тоя момък трябва да му спрат кафето.

Грей се усмихна – истинска рядкост напоследък, като слънчев лъч през буреносни облаци.

– Хайде – прошепна той на Сейчан и тръгна напред. Мина твърде близо до нея и ръката му докосна нейната.

Тя инстинктивно понечи да я хване. Спря се в последния миг и стисна ядосано пръсти в юмрук. Но реакцията ѝ не беше породена единствено от яд или смущение.

Имаше и чувство за вина.

Гадно ѝ беше, че го лъже.

– О, голяма гадория се очертава – каза Ковалски. Грей не оспори наблюдението му.

Параклисът се намираше на първия етаж, най в дъното. След преддверието се наложи да включат фенерчетата, защото ниските коридорчета тънеха в мрак. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-тихо ставаше. Въздухът застина. Покоят се нарушаваше само от местните квартиранти – мишки, които търчаха насам-натам, подгонени от лъчите на фенерчетата.

Последният коридор свърши пред ниска врата, толкова ниска, че се превиха на две, за да влязат. Вигор влезе пръв заедно с водача им и ахна пред разкрилата се гледка. Грей влезе след него.

Изправи се и обходи с лъча на фенерчето си тъмния параклис.

Прорязан високо в стената отсреща прозорец с формата на кръст пропускаше слънчева светлина. Не много обаче – представляваше два кръстосани под прав ъгъл прореза, твърде тесни, за да се провере човек, но достатъчно широки за стрелба по врага отвън. Поредното отбранително съоръжение на замъка.

Прозорецът хвърляше кръст от слънчева светлина върху висока близо метър каменна плоча.

Олтарът на параклиса.

Иначе помещението беше празно.

Но не и лишено от украса.

По всяка възможна повърхност – стените, пода, тавана, дори по самия олтар – имаше издълбани в камъка кръстове. Стотици, ако не и хиляди. От миниатюрни кръстчета колкото нокът до богато орнаментирани кръстове с човешки ръст.

– Нищо чудно, че я наричат стаята с кръстовете – отбеляза Вигор.

– Да бе, като бърлогата на сериен убиец, само дето е по-шикозна – кисело допълни Ковалски. – Сигурно е заради масовото кръвосмешение сред островитяните.

Грей гледаше безбройните кръстове и мислеше за полуизтрития кръст върху мраморната плоча в Хагия София. Измъкна изпод тениската си сребърното разпятие на брат Агреер.

– И сега ще трябва да открием кой от всичките кръстове тук съвпада по форма с този.

Вигор се обърна към Фиаз и го помоли да ги остави сами. Момчето го погледна неразбиращо. Вигор посочи кръста в ръката на Грей и обясни:

– Трябва да се помолим. Когато сме готови, ще излезем. Момчето кимна и само дето не хукна към вратата. Явно мисълта да попадне в центъра на християнска церемония го плашеше до смърт. Ако се съдеше по скоростта, с която се изнесе, сигурно подозираше, че се канят да принесат някое бебе в жертва.

След като останаха сами, Грей се почеса по главата, на свой ред обзет от уплаха, притиснат от мисълта за изтичащото време.

– Предполагам, че един от тези кръстовете е точно копие на разпятието. Трябва да го открием.

Раздели хората си.

По един за всяка стена.

За пода и тавана щяха да мислят после.

Остави разпятието на олтара, за да е подръка на всички откъсна четири листа от тефтера си и очерта на всеки контурите на кръста. Един запази за себе си, а другите раздаде на тримата си спътници.

Докато оглеждаха всеки своята стена, Грей току хвърляше поглед към олтара, хипнотизиран сякаш от движението на слънчевия кръст по каменната плоча, отмерващо приближаващия залез и изтичащото време. Приключи със своята стена. Нищо. Обливаше се в пот. Дрехите бяха полепнали по кожата му. Прехвърли се към пода. Скоро и другите се присединиха към него. Сейчан се зае с олтара.

Най-важният кръст – онзи от слънчевата светлина – продължаваше да пълзи неумолимо през помещението.

– И на пода не е – каза Вигор и се изправи с почервеняло лице. Остана леко превит, държеше се с една ръка за кръста.

Сейчан поклати глава иззад олтара.

И тя не беше открила нищо.

Грей погледна нагоре.

Таванът беше нисък, но не чак толкова, че да го пипнеш с ръка без чужда помощ. Бая трябваше да се вдигат един-друг, за да проверят всеки кръст с подходящи размери.

– Може би съм сгрешил – каза Вигор. – Може би гробът на Кокежин е на друго място в замъка. Всичките тези кръстовете може да са фалшива следа.

Грей поклати глава. „Не“. Бяха изгубили цял час. Нямаха време да претърсват всяко къше в замъка. Вече се бяха заели с параклиса и нямаше връщане назад.

– Гробът на Кожени трябва да е тук – настоя той. Вигор въздъхна.

– Значи ни остава таванът.

Грей разпредели задачите. Ковалски щеше да повдигне монсеньора. Самият той пристъпи към Сейчан.

– Все на мен се пада най-трудната задача, а? – измуча Ковалски.

Вигор не му обърна внимание, а огледа стените и посочи. – Ние ще започнем от външния периметър. Вие се заемете със средата.

Сейчан се покатери на олтара.

– Тези отгоре мога да ги стигна и сама.

Изправи се и слънчевият кръст се плъзна по гърба ѝ. Когато протегна ръце нагоре, черната тениска се изпъна върху гърдите ѝ. Грей не пропусна да забележи извивките под памучната материя. Въпреки всичките му тревоги част от него все още откликваше достатъчно на хормоните, за да оцени по достойнство гледката... ала беше и достатъчно мъж, за да го жегне чувство на вина.

Не му беше сега времето да...

– Този тук май прилича на... – измърмори Сейчан и се изправи на пръсти. После примижа, отпусна се отново на пети и сложи ръка на левия си хълбок. Раната ѝ се беше обадила.

Грей се покатери на олтара до нея.

– Дай да ти помогна.

Сплете пръсти на столче и я погледна подканящо.

Тя взе сребърното разпятие, опря се на раменете му и нагласи едното си стъпало върху преплетените му пръсти.

Докато той се изправяше, Сейчан нагласи и второто си стъпало, подпря се с една ръка на главата му, а с другата вдигна разпятието към тавана. Ханшът ѝ се притисна в бузата му.

Е, дотук с благородните намерения...

– Май... сякаш... – прошепна Сейчан. – Съвпада! Кръстът е вдълбан дълбоко и разпятието ляга идеално в него. Просто идеално!

Грей вдигна глава, но видя само извивката на гърдите и.

– Можеш ли да прецениш накъде гледа Исус? – попита той, спомнил си Хагия София.

– Към олтара – каза тя, но думите ѝ прозвучаха някак разсеяно. – Кръстът е издълбан в кръгъл каменен блок. Когато пъхнах разпятието, ми се стори, че нещо изщрака. А и каменната плоча се усеща някак халтава. Струва ми се, че ще мога да го завъртя, ако използвам разпятието като дръжка. И дори да го измъкна от зидарията.

– По-добре недей да...

Преди да е довършил, чу изстъргване на камък в камък. Последва силно изщракване, но не откъм тавана. Грей впери поглед надолу.

Олтарът пропадна под краката му и потъна в пода заедно с него.

Сейчан падна в ръцете му и го стисна силно през врата.

Каменната плоча спря в твърда основа. Ударът беше толкова рязък, че Грей падна на коляно. Облаци прах изпълниха въздуха. От пода горе се отчупи парче, удари се в олтара и отхвъркна нанякъде в мрака.

Грей погледна нагоре. Внезапното пропадане го беше уплашило до смърт, но сега видя, че са паднали само метър, метър и половина под нивото на пода. Вигор и Ковалски гледаха надолу към тях.

– Май току-що откри нещо интересно, Индиана Джоунс – ухили му се отгоре Ковалски и се наведе да му подаде фенерче.

Грей изсумтя, но все пак взе фенерчето. Сейчан го пусна и почна да изтупва прахта от дрехите си. Все така приклеknал, Грей насочи лъча светлина към камерата под параклиса. И видя тъмен сводест вход.

Плъзна се от олтара и стъпи на пода, последван от Сейчан.

Вигор и Ковалски също се спуснаха в дупката.

Две пресичащи се арки поддържаха тавана на тясна камера, два пъти по-малка от параклиса горе. В задната стена беше вкопана ниска ниша, също вписана в арка.

– *Loculi* – каза Вигор. – Гробница.

Върху голите камъни в нишата лежеше тяло, увито в бяло платно.

– Гробницата на Кокежин – продължи Вигор. – Намерихме я.

Приблжиха се предпазливо и с почит. Трябваше да се убедят, че са прави. Вигор направи кръстен знак и замърмори молитва. После внимателно посегна към погребалния саван.

– Ако това нещо се размърда – прошепна с дяволски сериозен тон Ковалски, – аз изчезвам. Смятайте се предупредени.

Вигор не му обърна внимание, а почтително повдигна единия край на савана и промълви:

– Коприна.

Дръпна леко платното и нишата се изпълни с прах.

Пред погледите им се разкри горната част на череп, увенчана със златна диадема. Рубини и сапфири отразиха светлината на фенерчето. Диаманти засветиха сякаш със собствено сияние.

– Диадемата на принцесата – прошепна монсеньорът. Грей си спомни думите му, че диадемата била при Марко Поло на смъртния му одър. Ръката на Вигор потрепна.

– Изглежда, Марко Поло е пожелал диадемата да бъде върната тук след смъртта му. Дори е уредил тялото ѝ да бъде преместено и пазено на тайно място, преди да намери тук вечния си покой.

Грей се пресегна и сложи ръка върху ръката на монсеньора.

– Третият „пайцу“... третият ключ. Времето им изтичаше. Грей смъкна савана... И Вигор ахна и отстъпи назад.

Дори Грей застина потресен.

Не само едно тяло почиваше под копринената плащаница.

В нишата лежаха два скелета, в прегръдка.

Грей си спомни разказа на Вигор за църквата „Сан Лоренцо“ – как Марко Поло бил погребан там през 1324, но при по-късна реставрация на църквата станало ясно, че тялото не е там.

– Открили сме не само гробницата на Кокежин – каза Вигор.

Грей кимна.

– А и гробницата на Марко Поло. Плъзна поглед по прегърнатите скелети.

Онова, което им е било невъзможно приживе, бяха постигнали в смъртта.

Бяха се събрали.

Завинаги.

Грей се запита дали и той ще открие някога такава любов. Това му напомни за майка му и баща му, за всичките трудности, през които бяха преминали заедно – първо инвалидността на баща му, после и деменцията. Но не се бяха отказали, въпреки изпитанията.

И сега някой трябваше да се погрижи за тях.

11:01

Вашингтон Пейнтър предпочиташе да е на място, но така само би забавил отряда за бързо реагиране. Затова седеше в комуникационния център на Сигма и следеше операцията по живата връзка. Сигналят се предаваше от камера, прикрепена към шлема на едно от момчетата.

Преди десетина минути бяха направили първия си истински пробив.

Цяла сутрин Пейнтър беше извивал ръце, за да проследи по най-бързия начин всички международни разговори от американска територия към мобилния телефон на монсеньор Верона. Грей беше споменал, че Амен Насър е звънял на Вигор. За да проследи този разговор, Пейнтър се изпокара с кого ли не, от ватиканската курия до директора на американската агенция за вътрешна сигурност. Покрай Сейчан поне може да размаха големия коз – борбата с тероризма. Именно той му отвори врати, които иначе биха си останали здраво заключени.

Дори и така обаче нещата се проточиха. Но сега, почти по обед, вече знаеха откъде е бил проведен разговорът и отрядът чакаше заповедта му за нападение.

Той се наведе към микрофона.

– Тръгвайте.

Вратите на пикапа се отвориха с плъзгане. Образът от камерата подскочи и се разтреса. Отрядът приближаваше целта от няколко посоки.

Само след секунди момчетата връхлетяха сградата като буря.

Предната врата изхвърча навътре след един удар с преносимия таран.

Образът от камерата потъмня, когато „операторът“ последва колегите си в сградата. Отрядът се пръсна във ветрило.

Пейнтър чакаше.

Неспособен да седи повече, стана и опря юмруци на комуникационната конзола. Техници седяха вляво и вдясно от него и следяха мониторите, по които течеше сателитен обмен от Индонезия. Силна буря скриваше голяма част от района и затрудняваше издирването на отвлечения кораб. Пак тя беше принудила и повечето излетели от Австралия и Индонезия самолети временно да прекратят търсенето.

Липсата на напредък се отразяваше пагубно на Пейнтър. Страхът му за Лиза и Монк беше на път да осакати способностите му за точна преценка.

А после дойде пробивът с телефонното проследяване.

Пейнтър имаше спешна нужда да отбележи точка.

Поне тук.

В слушалката си чуваше отсечените реплики на командосите, претрелката от доклади и заповеди. Накрая гласът на „оператора“ надвика какофонията. Беше влязъл в нещо като склад за съхраняване на месо. От релси на тавана висяха големи куки.

– Директор Кроу, приключихме обхода на кланицата. Мишените не са открити. Мястото е празно.

Картината затанцува, когато мъжът се наведе... после се изправи и вдигна пръсти в обхвата на камерата. Бяха влажни.

– Сър, тук има кръв. О, не... – Един от техниците погледна към Пейнтър, изглежда, видя нещо неприятно в изражението му и бързо отклони поглед.

Глас откъм вратата си проби път през отчаянието му.

– Директор Кроу...

На прага стоеше жена, облечена в синя военноморска униформа. Кестенявата ѝ коса беше прибрана назад, лицето ѝ – изопнато от тревога и страх. Изражението ѝ отразяваше собствените му чувства.

– Кат... – каза той и се изправи. Беше съпругата на Монк.

– Леля ми гледа Пенелопе. Повече не можем да остана сама вкъщи.

Той вдигна разбиращо ръка.

– Помощта ти ще ни е добре дошла. Тя въздъхна и кимна.

Само това можеха да направят.

Да не спират и за миг.

Да се опитват отново и отново, по всички възможни начини.

18:04

Вигор не можеше да откъсне поглед от преплетените тела.

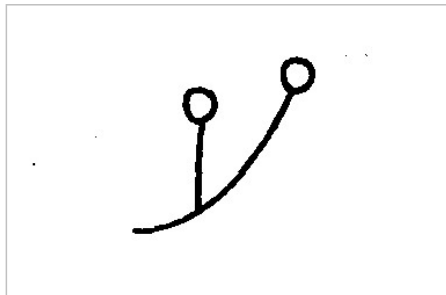
Марко и Кокежин.

Не можеше да се отдели от нишата, зашеметен от откритието. Другите не бяха толкова впечатлени. Сейчан се вмъкна между Вигор и Грей и вдигна ръка да посочи.

– Третият златен „паспорт“.

Грей издърпа докрай погребалния саван. Между двете тела, под костите на сключените им ръце, проблясваше злато.

Третият „пайцу“.

А до него – позната им вече бронзова тубичка.

Третият и последен свитък.

С почтителност и внимание Грей взе двата предмета. Свали и диадемата от черепа на принцесата.

– Може да има някаква улика – оправда последното.

Вигор не възрази. Сега, когато гробницата беше отворена, местните

иманяри така или иначе щяха да я опоскат за нула време.

Един след друг се качиха обратно в параклиса. После се събраха в един ъгъл.

Грей обърна златния „паспорт“ и всички впериха поглед в третия ангелски глиф.

– Вече ги имаме всичките – каза Сейчан.

– Но още не знаем края на историята – посочи Грей. Извади тефтера си и кимна на Вигор. – Хайде да я чуем.

Вигор не чака втора подкана. Отвори бронзовата туба и извади отвътре свитъка.

– Пак коприна – отбеляза той и внимателно почна да развива бялата ивица плат.

Последната част от историята беше по-дълга – копринената ивица се проточи покрай стената, почти на четвърт от Дължината на пода. Вигор зачете бавно. Страховитата история продължаваше оттам, където сияйните ангелски фигури идват при Марко и хората му, потърсили последно убежище в кулата.

Тези странни привидения ни предложиха грубия потир и с ясни и енергични жестове ни подканиха да прием. Така сме щели да се спасим от ужасния мор, който беше превърнал Града на мъртвите в съновидение от Ада и където хората ядяха от месото на братята си.

Това обещание ни подтикна да отпием от течността, която се оказа не друго, а кръв – и на вкус, и на вид. Убедиха ни да изядем и по парче сурово месо, предложено ни върху съдинка от палмово листо – на вид и вкус месото напомняше момици. Едва след като изядох своето парче, се сетих да попитам от какво е. Онзи от хората на хана, който поназнайваше езика на привиденията, ми отговори; и така разбрахме, че самите ние сме се превърнали в канибали – защото кръвта и момиците били човешки.

Ето колко негостоприемно ни посрещнаха и ни измавиха в Града на мъртвите... ала по-късно разбрахме, че е било благословен дар, защото наистина ни предпази от страшния мор. Но лекът си имаше цена. На брат Агреер не позволиха да опита от кръвта и момиците. Привиденията дълго говориха и сочеха кръста и човека, който го носеше. Накрая стана ясно, че можем да си тръгнем само ако оставим брат Агреер в Града на мъртвите.

Воден от великодушие и жертвоготовност, брат Агреер настоя да потърсим спасението си. Аз плаках много, но се подчиних на своя изповедник. Той ми даде разпятието си и ми заръча да го върна на Светия престол. За последно видях този благороден мъж, когато го поведоха далеч от нас; и се досетих накъде са тръгнали. Под светлика на пълната луна величествена планина се издигаше над гората, с хиляди изсечени в склоновете ѝ демони.

– Мили Боже – промърмори Вигор.

И бавно дочете текста.

По-нататък Марко разказваше как скоро след като избягали от Града на мъртвите, чума покосила флотилията му и ги принудила да акостират на самотен остров. Само онези, които приели лекарството на светещите привидения, останали незасегнати. Също бащата и чичото на Марко, Кокежин и две от придворните ѝ дами, на които Марко дал малкото лекарство, което успял да измъкне от Града на мъртвите. Накрая се наложило да изгорят корабите и телата на болните, много от които още били живи.

Вигор прочете и последния абзац.

Нека Бог опрости душата ми, задето наруших волята на баща си, вече покойник. Ала трябва да направя и едно последно признание. В онова ужасно място аз открих карта на града, карта, унищожена по волята на баща ми; но която се постарях да запомня. Нарисувах я тук по спомените си, за да не бъде изгубено навеки това знание. И нека онзи, който прочете това, бъде предупреден – вратата към Ада се беше отворила в онзи град; но не знам дали изобщо е била затворена.

18:22

Грей изслуша историята и загадъчния ѝ край, без да отпоглед от гатанката в тефтера си. Гласът на Вигор му помагаше да се съсредоточи. А разказът на Марко Поло и гатанката, която трябваше да разбули, отвличаха мислите от страха, стегнал в менгеме сърцето му.

И докато слушаше, постепенно започна да разбира.

Глупак, пълен глупак.

Разгръщаше страниците на тефтера, очите му сълзяха от напрежение, а отговорът, скрит в шифъра, изникваше постепенно пред него. Както и възможният начин да го разчете с помощта на трите ключа.

Разлисти отново страниците, за да намери правилната. Откри я, наведе се още по-близо и проследи редовете с пръст. Възможно ли беше да е прав? Трябваше да поработи още върху това.

Погледна си часовника.

„Ще ми стигнат ли трийсетте оставащи ни минути?“ Още си задаваше този въпрос, когато до слуха им достигна пукот от автоматична стрелба. Звучеше като фойерверки.

Грей скочи като ужилен.

„Господи, не... нима Насър ги беше открил?“ Изтича при входа на параклиса и погледна към тъмните коридори.

– Съберете всичко – извика на спътниците си, без да се обръща. – Бързо!

На фона на слънчевата светлина, процеждаща се откъм входа на замъка, различи тънък силует, който тичаше към него. Боси стъпала плюсяха по камъка... а после се чу сподавен вик.

– Побързайте!

Беше Фиаз, разкъсан между необходимостта да привлече спешно вниманието им и желанието да го чуят само и единствено те.

Момчето тичаше право към тях.

Откъм двора на замъка отекнаха гневни викове на фарси.

Грей улови момчето за кльошавото рамо и то наби рязко спирачки, едва си поемаше дъх.

– Побързайте. Контрабандисти.

Без да обяснява повече, Фиаз се изтръгна от ръката на Грей и хукна назад, после свърна в обратната посока, успоредно на задната стена на замъка. Грей се обърна към другите.

– Каквото сте взели, взели... зарежете останалото! Четиримата хукнаха след Фиаз.

Момчето ги чакаше нетърпеливо на половината път по коридора. Щом видя, че го настигат, продължи напред.

И заобяснява в движение. Явно дори присъствието на контрабандистите не беше в състояние да укроти езика му.

– Много се забавихте. С тез молитви. Заспах. Под палми. – Махна назад по посока на двора. – Те не видяха ме. Едва не спънах в мен. И аз хукнал. Те стрелят. Бум-бум. Ама аз бърз.

И сякаш за да го докаже, затича още по-бързо през коридорите и

стаичките в задната част на замъка.

Викове те зад тях зазвучаха екливо, знак, че контрабандистите са влезли в сградата.

Фиаз спря пред стълбище, водещо надолу.

– Оттук.

Стигнаха до тесен и много нисък тунел, който завиваше на юг. Фиаз заприпка напред.

След петдесетина крачки се озоваха пред стара ръждясала желязна решетка. Пречките отдавна бяха отрязани и само къси парчета стърчаха от пода и тавана. Минаха през отвора и се озоваха над затлачения от наноси крепостен ров под изронения каменен зид.

Грей хвърли поглед назад. Ниският тунел явно бе част от отходната канализация на замъка.

Фиаз им махна да се приведат и ги поведе покрай крепостния ров към източния залив. Откъм замъка още се чуваха викове. Явно контрабандистите така и не бяха разбрали, че мишките са избягали.

Наближиха водата и Грей видя, че хидропланът още ги чака, жив и здрав.

Фиаз обясни:

– Мръсни контрабандисти. Не крадат самолети. Само на дребно крадат. – Демонстрира нагледно с палец и показалец, почти долепени, после сви рамене. – Понякога убиват Хвърлят трупове на акулите. Но никога не вземат нещо толкоз голямо. Щото правителството ще прати по-големи самолети и по-големи пушки.

Тоест не си заслужаваше риска.

Все пак решиха да не включват мотора на лодката, а се придвижиха до хидроплана с гребла. Фиаз ги изпрати с подобавашо изобилие от жестове, накрая се ръкува с всеки поотделно.

– И пак да дойдете! Пак да дойдете! – повтаряше.

Грей се почувства длъжен да го възнагради допълнително, задето им беше измъкнал задниците от огъня. Бръкна в раницата си, порови малко и му даде златната диадема на принцесата.

Момчето ококори очи, хванало с две ръце съкровището... после го бутна обратно към Грей.

– Не мога вземе.

Грей побутна на свой ред диадемата към Фиаз.

– Ще ти струва само едно обещание. Момчето вдигна очи към него.

– В замъка има две тела, два скелета. Под стаята с кръстовете. – Посочи към замъка, после и към хълмовете в далечината. – Изнеси ги,

изкопай дълбока дупка и ги зарови. Заедно.

Момчето се усмихна смутено. Явно не можеше да прецени дали Грей говори сериозно, или го поднася.

– Обещаваш ли? Чак сега Фиаз кимна.

– Ще накарам чичо и братята да ми помогнат. Грей отново му подаде златната диадема.

– Твоя е.

– Благодаря, сър. – Разтърси енергично ръката на Грей и каза с цялата тържественост на официална благословия: – И да дойдете пак.

Грей се качи на хидроплана.

Само след минути вече бяха във въздуха, на път към международното летище. Грей отиде до задната седалка и седна до Вигор. – Даде ли диадемата на момчето? – каза монсеньорът, впери поглед към отдалечаващата се лодка на Фиаз. – За да погребем Марко и Кокежин. Вигор се обърна и го погледна. Но това е изключително откритие. Историята... – Марко Поло е направил достатъчно за историята. Последното му желание е било да бъде погребан заедно с любимата си. Мисля, че му дължим поне това. А и диадемата всъщност не ни трябва.

Вигор го прикова с поглед, присвил леко едното си око. Явно го преценяваше, претегляше щедростта му.

– Но нали тъкмо ти каза, че диадемата може да крие някаква улика. Затова я взе. – А после очите му се разшириха и той повиши глас: – Мили Боже, Грей, ти си разгадал ангелския код!

Грей извади тефтера си.

– Не съвсем. Но почти.

– Как?

Дочула разговора им, Сейчан се промъкна по тесния проход между седалките и надвисна над тях. Ковалски проточи врат над облегалката си.

Грей отговори:

– Разгадах го, като отхвърлих всичките ни предишни предположения. Смятахме, че става въпрос за заместващ код, при който всеки символ отговаря на определена буква, нали така?

– Като при надписа във Ватикана, който гласеше „Хагия“.

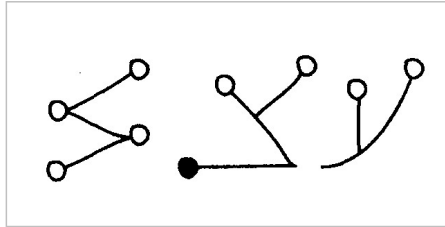
– Мисля, че това е било съзнателно подвеждане. Голямата гатанка, текстът върху обелиска, не е построен на принципа на заместващия код.

– Покажи – каза Сейчан.

– След малко. – Грей си погледна часовника. Оставаша осем минути. – Част от загадката още ми убягва. Ритете ключа. Ключове,

организирани в определен ред.

Отвори тефтера и почука с пръст по трите ангелски символа.

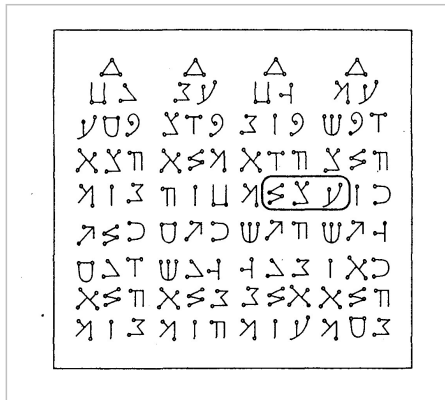

После продължи:

– Кодираният текст върху обелиска се е виждал с просто око, следователно ключовете могат да имат само едно предназначение – да разкрият правилния начин за разчитане на кода. Обелискът има четири страни. Но от коя трябва да се започне? И в коя посока да се чете?

Разлисти тефтера и намери страницата с оригиналния текст, предоставен им от Сейчан.

– Щом вдълбаните в златните „паспорти“ символи са толкова важни, трябва да фигурират и на обелиска. Ето ги.

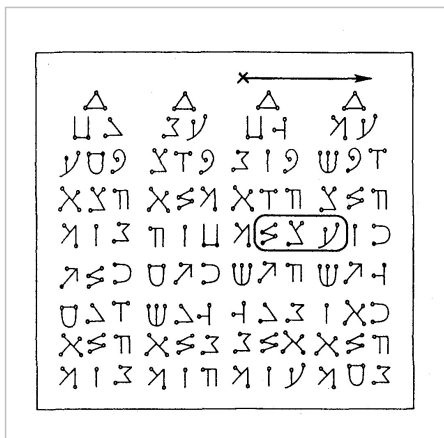

Грей ги огради.

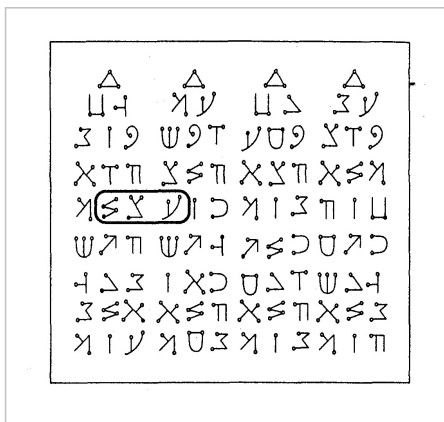
– Тази поредица се появява само веднъж и това я прави уникална. Виждате ли как свързва две от страните на обелиска? Започва върху едната и продължава върху другата.

Така ни показва откъде трябва да започнем и в коя посока да четем.

И добави стрелка над текстовите колони.

– Следователно трябва да препоредим четирите колони по указания от ключовете начин. – Той разлисти отново страниците на тефтера към осемте възможни варианта на Подредба, които бяха съставили по-рано с Вигор. Намери върнатата и огради ключовите символи. – Ето как трябва да изглежда картата, за да се разчете правилно.

Сейчан се наведе по-близо.

– За каква карта говориш?

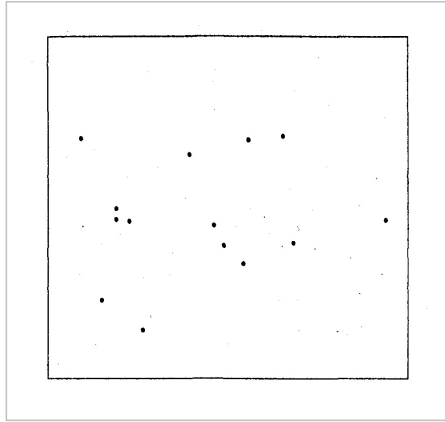
– Точно това осъзнах в параклиса – каза той. – Гледайте. Взе молива и започна да пробива дупчици в страницата, като завърташе

внимателно молива, така че на следващата празна страница да останат точки.

– Какво правиш? – попита Вигор. Грей обясни:

– Виждате ли как някои от диакритичните знаци – малките кръгчета в ангелския текст – са потъмнени, а други – не? Черният диакритичен знак от символа на втория „паспорт“ се оказа маркер за португалския замък, нали така. Следователно потъмнените кръгчета в текста върху обелиска също трябва да са маркери. Какво бележат обаче? Ако бележиш тъмните кръгчета върху празна страница и махнеш всичко останало, се получава това.

– По-ясно от това, здраве му кажи – отбеляза саркастично Ковалски.

Грей потърка наболата си брада и свъси вежди.

– Има нещо тук. Усещам го.

– Може би трябва да свържеш точките – каза Ковалски още по-саркастично. – Току-виж се получила голяма светеца стрелка с надпис „върви на майната си“.

Сейчан се намръщи.

– Или пък е крайно време да вземеш да млъкнеш.

На Грей не му беше до словесните им престрелки. Ковалски може и да го биваше за шофьор в критични ситуации, може и да стреляше добре, но на Грей му трябваше мъдър съвет, а не задачи за малчугани от детската градина.

И изведнъж го видя.

– Господи! – възкликна и за малко да изпусне молива. Улови го в последния момент и го стисна решително. – Ковалски е прав!

– Сериозно? – Ковалски невярващо вдигна вежди.

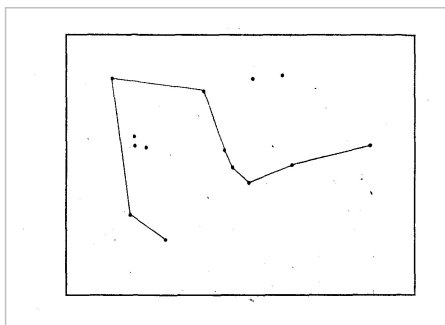
– Сериозно? – също толкова невярващо реагира Сейчан Грей се обърна към Вигор и го стисна за ръката.

– Първата подсказка! В Кулата на ветровете. Вигор се намръщи... после очите му се разшириха.

– Където се намира астрономическата обсерватория на Ватикана... където Галилей е доказал, че Земята се върти около слънцето! – Вигор почука с пръст по страницата. – Това са звезди!

Грей въртеше молива в пръсти. Сред на пръв поглед хаотично разположените точки се появи позната подредба.

– И по-точно – съзвездие – каза той и го очерта.

Вигор също го позна.

– Дракон.

Сейчан кривна глава, загледана в диаграмата.

– Да не казваш, че това е звездна карта?

– На това прилича. – Грей се почеса по главата с гумичката на молива. – Но как да разберем мястото по едно съзвездие?

Никой не му отговори.

– Няма как – призна накрая той.

Сърцето му се беше качило в гърлото. Времето им изтичаше. Възможно ли беше да е повел всички по грешна пътека?

Вигор се облегна назад и измърмори:

– Чакай малко. Спомнете си разказа на Марко Поло. Последния абзац. Казва, че е нарисувал карта на града, а не карта до града.

– И? – подкани го Грей.

Вигор взе отворения на диаграмата тефтер и го завъртя.

– Не може да са звезди. Трябва да е Градът на мъртвите, разположението му. Така се твърди в текста. Може би Ватиканът е допуснал същата грешка като нас. Подвели са се по същия начин в интерпретацията на картата. Решили са, че е звездна карта.

Грей поклати глава.

– Искаш да кажеш, че разположението на града съвпада съвсем точно с разположението на звездите в Дракон? Звучи ми малко пресилено. Ако не греша, дори точките извън централната линия бележат местата на реални звезди.

Вигор кимна.

– Да, но не забравяй, че много древни цивилизации, от египтяните до Месопотамия, са строили градовете си по подобие на различни звездни конфигурации.

Грей наистина помнеше, че е чел за нещо подобно.

– Като трите египетски пирамиди, които уж повтаряли разположението на звездите от Орион.

– Именно! А някъде в Югоизточна Азия има град, разположен според звездите от съзвездието Дракон.

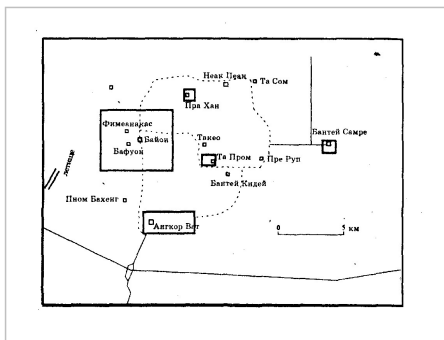
Сейчан се завъртя внезапно.

– Чои май! – изруга под нос. – Сещам се нещо... нещо, за което съм чувала... за някакви руини в Камбоджа. Семейството ми произхожда от онзи район. Виетнам и Камбоджа.

Бързо взе раницата си, отвори я и измъкна лаптопа.

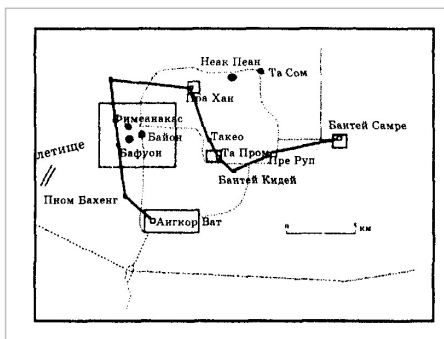
– Има енциклопедична програма – каза, върна се при Вигор и Грей и клекна в краката им. Извика програмата и бързо започна да пише по клавиатурата. Кликна два пъти върху една иконка и дигитална карта изпълни екрана.

– Това е храмовият комплекс в Ангкор, построен от кхмерската народност в Камбоджа през девети век.

– Забележете разположението на храмовете – каза Сейчан. – Чувала съм да казват, че уж били разположени в звездна решетка.

Грей начерта с пръст линия, която свързваше част от храмовете в конфигурация, подобна на звездите от Дракон, посочи онези, които оставаха извън линията. А после вдигна тефтера с импровизираната звездна карта и го сложи до екрана на лаптопа.

Съвпадат перфектно – промълви със страхопочитание Вигор. – Марковият Град на мъртвите всъщност е древният град в Ангкор Ват.

Грей се наведе и прегърна Сейчан през раменете. Тя се напрегна, но не се дръпна. Грей дължеше благодарност на всички, дори на Ковалски, чиято простичка идея се беше оказала големият пробив към решението на загадката.

Погледна си часовника.

Нямаха и минутка за губене.

Протегна ръка към Вигор.

– Дай ми телефона. Време е да сключим сделка. Вигор му даде телефона и батерията.

Грей щракна батерията в гнездото, като се молеше наум за малко късмет. За много късмет. Набра номера на Насър под диктовката на Сейчан. Вигор се пресегна и го стисна за лакътя в знак на подкрепа.

Телефонът иззвъня само веднъж, преди отсреща да отговорят.

– Командир Пиърс – прозвуча студен гневен глас. Грей си пое дълбоко дъх. Не биваше да си изпуска нервите. Трябваше да е предпазлив и твърд.

– Самолетът ми ще кацне всеки момент – продължи Насър, без дори да изчака потвърждение за самоличността на събеседника си. – Като наказание за подлостта ти, ще ти позволя да решиш кой от двамата ти родители да умре пръв, майка ти или баща ти. И ще те накарам да слушаш как пищят. А онзи, който оставиш за десерт, скоро ще завиди на мъртвия, обещавам ти.

Въпреки зловещата заплаха Грей откри в думите му известна утеха. Ако Насър не лъжеше, значи и двамата му родители още бяха живи.

Подкрепен от тази мисъл, Грей овладя гласа си, макар мускулите на челостта да го заболяха от усилието.

– Предлагам ти сделка.

– Нищо не можеш да ми предложиш – почти викна Насър.

– Дори ако ти кажа, че съм разгадал ангелския код на обелиска?

Отвърна му гробовно мълчание. Грей продължи:

– Знам къде се намира Марковият Град на мъртвите. – От страх, че дори това може да не трогне Насър, Грей изрече следващите си думи бавно и ясно: – Знам и лечението за шама на Юда.

Вигор го изгледа стреснато.

Телефонът все така мълчеше.

Грей зачака. Гледаше дигиталната карта на Ангкор Ват върху екрана на лаптопа. Усещаше, че двата ешелона на Гилдията в тази операция – научноизследователският и историческият – всеки момент ще се сблъскат.

Въпросът беше кой ще се окаже смазан помежду им?

Насър най-после отговори с натежал от ярост глас:

– Какво искаш?

ЗАРАЗА

13.

Вещицата

*7 юли, полунощ
Остров Пусат*

Барабаните бумтяха по-силно и от тътена на гръмотевиците. Назъбена светкавица припламна в небето и нашари джунглата в отъньци на черно и зелено, поръсени със сребристо там, където светлината ѝ се отрази в мокрите листа.

Гол до кръста, Монк теглеше Сюзан по стръмен завой на пътеката. Вече два часа вървяха по нея в мрака, понякога чакаха следващата светкавица да им освети пътя. Дъждът все така се изливаше през гъстия балдахин на гората. Лъкатушната пътека се беше превърнала в поток, а джунглата се изправяше от двете им страни като стена от гъсто преплетени лиани, натежали листа, бодливи храсти, стърчащи коренища и жвакаца кал.

Затова се придържаха към пътеката – нагоре и все нагоре Райдър вървеше след Монк и Сюзан. У него беше единственият им пистолет, деветмилиметров зигзауер P228 с тефлоново покритие. Уви, без допълнителен пълнител. Разполагаха само с тринайсет патрона.

Лошо.

Монк си даваше сметка, че спре ли бурята, хората на Ракао ще плъзнат из джунглата да ги търсят. Този остров беше оперативната им база и им даваше всички предимства на домакински мач. Монк не си правеше илюзии, че могат да прикрият следите си и да избегнат залавянето.

Погледна назад през една пролука в джунглата. Бяха се изкачили на стотина метра над плажа. Гигантският туристически кораб клечеше в средата на лагуната, на четвърт миля от брега. Някъде на борда му беше Лиза, спасена като по чудо от хватката на онзи гаден калмар.

Но дали беше жива?

Докато не научеше със сигурност обратното, трябваше да се надява.

И за Лиза, и за самия себе си.

А за да оцелеят, имаха нужда от съюзници.

Барабаните не спираха и за миг, ритъмът им ставаше все по-забързан и трескав, сякаш се пънеше да прогони тайфуна. Тук, на високото, всеки бумтеж на кожените тъпани вибрираше сякаш в собствения му гръден кош, чак до мозъка на костите.

Монк се промуши през завеса от сведени клони, натежали от дъжда. Недалеч напред се провидя трепкаща светлинка.

Лагерен огън.

Монк направи още две крачки и спря.

Чак сега си даде сметка, че не са сами. От двете страни на пътеката, наполовина в гъстия листак, стояха някакви хора – достатъчно на открито, за да е ясно, че искат да ги видят. Гологърди мъже с широкополи шапки от плетена трева. Лицата им бяха съвсем черни – намазани с масло и пепел. От носните им хрущяли стърчаха излъскани глигански зъби и пожълтели ребрени кости. Над лактите си носеха гривни от ярки пера и черупки на охлюви.

Райдър извика и се втурна напред с вдигнат пищов.

Пазачите изобщо не се трогнаха.

Монк блъсна надолу ръката на Райдър и пристъпи напред с вдигнати ръце.

– Мирувай – прошепна на Райдър.

Един от мъжете пристъпи на пътеката. Носеше нагръдник от преплетени с каишки кости. На кръста му имаше пояс от дълги пера. Краката му бяха голи и намазани със същата смес от масло и пепел. Държеше дълга наточена кост от някакво животно.

Или поне Монк се надяваше да е от животно.

Чу някакво раздвижване зад себе си и разбра, че току-що са им отрязали пътя назад. Барабаните продължаваха да се надвикват с бурята. Огънят за кратко се разгоря.

А после мъжът на пътеката се обърна и тръгна към припламващата светлина.

– Май ни канят на купона – каза Монк и прегърна Сюзан през раменете.

Райдър ги последва с пистолета в ръка.

Ако нещо се объркаше, тринайсетте патрона на милиардера можеха да се окажат единственият им път към свободата. Засега обаче съдействието беше най-добрата стратегия.

Пътеката свърши при скална стена. В червеникавочерната

вулканична скала беше издълбан груб амфитеатър, покрит с гъсто преплетени клони. Дъждът се изливаше през ръба на покрива като водна завеса.

От другата страна пламтеше голям огън и очертаваше фигурите на клечащи мъже, които думкаха енергично по барабаните. Два огромни тъпана, с диаметър поне метър и половина, висяха от скалните стени и трещяха под ударите на палки от кост. Всеки удар разтърсваше фините водни завеси, леещи се от покрива.

Поведоха ги напред.

Едно прасе изскочи на пътя им, изквича и побягна. Под един навес наблизко имаше още прасета, сгушили се плътно едно в друго.

Монк преведе Сюзан през водната пелена. Огънят под навеса го облъхна с топлина, но от гъстия дим, който неуспешно търсеше излаз през тесния отвор в покрива, очите му се насълзиха.

Около огъня се беше насъбрало цяло множество: някои стояха прави, други клечаха. Стотина и повече, прецени Монк. Мъже, гологърди жени. Други надничаха от дупки в скалата – вероятно пещери. Тук-там се виждаха ококорени Деца. Едно гушкеше малко прасенце.

По нечий сигнал барабанныят ритъм изведнъж секна. Тишината бе зловеща.

И във внезапното затишие се чу глас:

– Монк!

Монк се обърна сащисан. Слаб младеж се притискаше към бамбуковите пречки на голяма клетка. Беше със скъсана риза и окаляни бели шорти.

– Джеси?

Значи младежът все пак беше оцелял!

Но преди да си кажат нещо повече, някакъв висок тип пристъпи напред, макар че за местните „висок“ очевидно беше всеки над метър и петдесет. Освен че беше „висок“, сивобрадият дъртак беше и провиснал, сякаш му бяха пробутали кожа с два размера по-голяма от нормалното. Кое то не му беше попречило да се наклепе с пепел от главата до петите. На срамотиите си носеше някаква разкривена кратунка, а в косата – китка щръкнали право нагоре лилави пера. И нищо друго.

Очевидно това беше вождът на племето, реши Монк.

Време беше да изпълни номера си – да потанцува, за да си заработи вечерята... или по-скоро, за да не послужи за вечеря.

Вдигна ръка към вожда и измуча напевно и тържествено:

– Буугла – буугла ра! – После посегна с другата си ръка да

освободи закопчалката на китката си.

Освободена от електромагнитните стеги, протезата му падна върху разкаляната вулканична скала.

Множеството ахна.

Вождът отстъпи крачка назад и за малко не стъпи в огъня.

Монк свали ръка и сведе поглед към протезата си.

Освен че изглеждаше съвсем като истинска ръка, протезата беше и чудо на инженерните технологии – с пряк контрол над периферните нерви, осъществяван през титановите контактни точки на китката. Беше истинско произведение на биоинженерното изкуство с почти пълен набор сензорни усещания и хирургически прецизни движения.

Но това беше само половината история.

Китката на Монк беше облечена в полисинтетична чашка, прикрепена хирургично към чукана и свързана към нервите и мускулите на ръката му. На практика това беше другата половина на протезата му. И ако механичната ръка възплъщаваше грубата сила, то накрайникът върху чукана беше мозъкът на цялата джаджа.

Монк посегна със здравата си ръка към титановите контакти върху накрайника. Това й харесваше най-много на протезата си. Мреше си да показва този номер по купони и партита. Защо да не се изфука и сега?

Накрайникът и ръката бяха свързани безжично, чрез дигитален радиоинтерфейс.

Затрака с пръсти по накрайника в заучената последователност, при което „отрязаната“ му ръка се изправи на пръсти и затанцува по скалата като петокрак паяк.

Този път вождът наистина стъпи в огъня, опърли си задника и отсочи с врясък настрани.

Монк прати ръката си след него.

Междувременно около групичката им се беше отворил широк кръг.

Райдър беше дръпнал Сюзан назад в сенките на скалата, за да остави Монк „в светлината на прожекторите“.

– А сега ме слушайте внимателно! – изрева Монк.

И тръгна към огъня.

Едва ли някой тук говореше английски, така че трябваше да пробута номера си с помощта на страховити гримаси и енергично тупане по голите си гърди. Лесно щеше да вземе страха на тези суеверни хорица, но само това нямаше да му свърши работа. Трябваше да ги спечели на своя страна. Време беше за второто действие на пиесата.

Монк се извъртя и посочи Сюзан.

По негов знак тя махна от главата си ризата, която ѝ беше дал назаем с тази цел. Райдър пък свали от раменете ѝ болничната роба и я пусна на земята. Сюзан вдигна ръце, гологърда като местните жени.

Само че, за разлика от тях, тя светеше в сенките.

Вълна от тихи възклицания се понесе сред членовете на племето.

Дори Монк я зяпна удивено. Сюзан светеше още по-силно отпреди. Много по-силно. Кожата ѝ излъчваше вътрешно сияние, толкова наситено, че изглеждаше полупрозрачна.

Райдър даде знак на Монк, подканяше го да продължи.

Монк се отърси от удивлението си. Пристъпи към Сюзан, падна на колене и извика с цяло гърло единствената дума, която знаеше на канибалския език и която беше научил от беззъбия пират.

Едно име.

– РАНГДА! – изрева Монк името на канибалската царица на острова, господарката на светещите демони от лагуната.

Светеци като Сюзан.

Поклони се доземи и изрева отново:

– Слава на вещицата! Слава на островната царица!

01:04

Девеш влезе в стаята на Лиза, потропваше с бастуна си.

Лиза – на легло и с включена система за венозно вливане – знаеше, че не може да отлага повече. Докато я довлечаха от снабдителния док, припадна в ръцете на пазача, който не успя да я прихване навреме, и се изтърси жестоко на палубата.

Сцепи си устната при падането, но пък припадъкът ѝ трябваше да изглежда убедително. Не че ѝ бяха нужни големи актьорски умения. След раната на прасеца от сабята на Сурина, ожулванията и порязванията от прегръдката на хищната сепия и измъчените ѝ от вдишаната вода дробове единствено адреналинът още я държеше на крака.

Така че след като „припадна“, за миг тя наистина изгуби съзнание.

Благодарение на изпълнението ѝ я пренесоха в научното крило и я оставиха на грижите на корабния лекар и на един от медиците в екипа на СЗО. Раната на крака ѝ беше почистена и защитена, също и по-големите порязвания от близката и среща със сепията. Включиха ѝ система с антибиотици и болкоуспокояващи. Сега лежеше в старата си стая – вътрешната каюта без прозорци – с подсилена охрана. Под тънкия чаршаф тялото ѝ беше покрито с кръпки от лейкопласт и бинтове.

Всичките тези грижи не бяха продиктувани от милосърдие или състрадание. Положени бяха с една-единствена цел – за да е сигурно, че Лиза ще изпълни обещанието, което беше дала на Девеш.

„Щамът на Юда. Знаем какво прави вирусът“.

След такова изявление от нейна страна Девеш не би си позволил да я изгуби, особено сега, когато Сюзан Тунис беше изчезнала в дебрите на раздиралия от бурята остров. Лиза му беше необходима. И тя протакеше предимството си, отлагаше, печелеше време. Беше поискала допълнителни тестове от клиничните лаборатории на кораба.

Претекстът – да провери и потвърди хипотезата си.

Но повече не можеше да протака.

– Е – каза Девеш. – В момента обобщават резултатите. Време е да проведем този наш малък разговор. И ако чутото не ми хареса, ще върнем на заден ход положените за вас медицински грижи. Предполагам, че отварянето на раните ви Ще е достатъчен стимул да ни съдействате.

Девеш се извъртя и даде знак на една медицинска сестра, която чакаше встрани.

Сестрата сръчно измъкна системата от ръката на Лиза и и лепна парче лейкопласт.

Лиза седна в леглото. Стаята се залюля за миг, после замайването премина.

Джентълмен както винаги, Девеш ѝ разгъна дебел памучен халат с логото на кораба и я изчака да стане. Лиза се Изправи полека, гола под тънката болнична нощница. Прие любезността му, колкото да пхне ръце в ръкавите на халата и да се покрие. Стегна здраво колана.

– Насам, доктор Къмингс – каза Девеш и тръгна към вратата.

Изведоха я от каютата. Подът студенееше под босите и крака. Девеш тръгна към кабинета по инфекциозни болести отсреща.

Вратата беше отворена и отвътре се чуваха гласове.

Лиза влезе след Девеш и видя две познати ѝ лица – бактериолога Бенджамин Милър и холандския токсиколог Анри Барнхарт, с когото се беше сближила след пристигането си на кораба. Двамата седяха един до друг на тясна маса.

Лиза се огледа. Задната половина на помещението беше опразнена и на мястото на мебелите сега имаше лабораторно оборудване, в голямата си част откраднато от нещата на Монк – флуоресцентни микроскопи, сцинтилаторни и автогамаспектрометри, въглероддиоксидни инкубатори, хладилни центрофуги, микротитери и спектрофотометри, а покрай едната стена имаше и малък фракционен колектор.

Оборудване, за което можеше да мечтае всеки университет.

Доктор Елоиз Шение, вирусологът на Гилдията и ръководител на лабораторията по инфекциозни болести, стоеше права от другата страна на масата, облечена с дълга до глезените бяла манта. Над петдесет, с прошарена коса и очила на верижка около врата, тя приличаше на даскалица от стар филм.

Вирусоложката сочеше нещо на два компютърни монитора зад себе си. По единия вървяха данни, на другия бяха отворени няколко различни файлови прозореца. Доктор Шение тъкмо обясняваше нещо на Анри и Милър със силния си френски акцент.

– Получихме чудесен вирусен товар чрез промивка на проба от лумбална течност през серия от фосфатни буфери, после я фиксирахме с глутаралдехид и я пуснахме през центрофугата.

Шение забеляза появата им и им махна да седнат.

Девеш седна откъм колежката си, а Лиза зае празния стол до Анри. Той сложи успокоително ръка на коляното ѝ и я погледна въпросително.

Тя кимна, че е добре. Столът беше истинска благословия след десетината метра, които беше изминала на собствен ход.

Девеш се обърна към Лиза.

– Направихме всички допълнителни тестове, които поискахте, доктор Къмингс. Ще ни обясните ли най-после защо бяха необходими?

Обвинителният му поглед се стовари отгоре ѝ.

Лиза си пое дълбоко дъх. Повече не можеше да отлага. Сега единствената ѝ надежда да оцелее беше да каже истината и да се надява, че находчивостта ѝ ще се окаже достатъчно ценна, за да компенсира предателството ѝ.

Спомни си първия урок, даден им от Девеш: „Бъдете полезни“.

И започна бавно да разказва как е открила странното ретинално сияние в очите на Сюзан. По изражението на Девеш веднага стана ясно, че не ѝ вярва.

Лиза се обърна за подкрепа към Анри.

– Направихте ли флуоресцентен анализ на пробата от лумбалната пункция?

– Да. Гръбначната течност наистина показва слаба флуоресценция.

Шение се съгласи:

– Пуснах пробата през центрофугата. Бактериалният остатък наистина светеше. И се потвърди, че е цианобактерия.

Бактериологът Милър кимна в знак на потвърждение. Скептицизмът на Девеш придоби заинтригувана окраска и той впери поглед в

Лиза.

– И на това основание сте решили, че бактериите са мигрирали от мозъка по зрителния нерв и са колонизирали течностите в окото. И сте поискали втора лумбална пункция.

Тя кимна.

– Виждам, че доктор Полъм не е тук. Завършил ли е протеиновия анализ на вирусната обвивка?

Беше поискала и това изследване. То беше всъщност излишно, но пък гарантираше час-два допълнително отлага не.

– Минутка – каза Шение. – Резултатите са при мен. – Обърна се към единия монитор и започна да затваря прозорците. – Сигурно ще ви се стори интересно, че с помощта на генетичен анализ успяхме да класифицираме вируса като член на семейство *Bunyavirus*.

Анри забеляза объркването на Лиза и обясни:

– Тъкмо това обсъждахме, преди да дойдете. Буниавирусите обикновено засягат птици и бозайници и причиняват хеморагична треска, но векторът на пренасяне включва артропод. Хапещи мухи, кърлежи, комари.

Плъзна към нея един отворен бележник. Лиза погледна бележките на страницата. Анри беше направил схема на пътя, по който се предава инфекцията.

ЧОВЕК > НАСЕКОМО (АРТРОПОД) > ЧОВЕК
(заразен) (преносител, здрав) (заразен)

Анри почука с показалец средата на схемата.

– Насекомите са необходим фактор за пренасяне на заразата. Буниавирусите рядко се предават пряко от човек на човек.

– За разлика от щам на Юда – каза Лиза, взе един молив и промени схемата. – Вместо насекомо, което да пренесе заразата, щамът на Юда използва бактериална клетка, за да предаде вируса от един човек на друг.

ЧОВЕК > БАКТЕРИЯ > ЧОВЕК
(заразен) (заразен)

Анри се намръщи.

– Да, но защо...

Изстрели прекъснаха думите му. Всички подскочиха стреснато.

Дори Девеш изпусна бастуна си. Вдигна го с тихо проклятие и тръгна към вратата.

– Вие стойте тук.

Чуха се още изстрели, последвани от гърлени викове. Какво ставаше?

01:24

Девеш подбра двама от пазачите на научното крило и забърза към охранителния пост при асансьорите. Автоматичната стрелба продължаваше да трещи на спорадични изблици.

Чуваха се крясъци.

Когато приближиха поста, Девеш забави крачка. Шестима мъже охраняваха периметъра. Водачът им, висок сомалиец, забеляза Девеш и тръгна към него.

Заговори отсечено на малайски:

– Сър, десетина заразени са се измъкнали от крило в дъното. Нападناха ни.

И посочи един от охраната, който седеше на пода и придържаше окървавената си ръка. Ръкавът му беше навит и отдолу се виждаше дълбока рана от ухапване.

Девеш пристъпи напред, посочи разсеяно ранения и нареди:

– Изолирайте го.

Зад охранителния пост коридорът продължаваше към кърмата. Някои врати бяха затворени, други – не. Тук-там по пода лежах надупчени от куршуми трупове, кръвта им попиваше в килима. Двата най-близо – на дебела гола жена и гол до кръста юноша – лежах един върху друг. Кожата им беше покрита с гнойни обриви и почернели мехури.

Девеш стисна зъби. В Кърмовата част на това ниво бяха настанени най-тежките случаи, така че да са подръка на научните екипи. Той беше наредил строг протокол при работа с пациентите тук. Грешки като тази бяха недопустими. Още повече сега, когато бяха на крачка от успеха.

– Повиках подкрепление – каза сомалиецът. – Когато започнахме да стреляме, някои от болните се скриха в отключените стаи. Ще трябва да ги изкараме оттам.

Откъм коридора напред се чу стон.

Някакъв мъж се надигна на лакът. Другото му рамо

представляваше кървава каша. Беше с бяла престилка. От лекарите. Попаднал беше в престрелката.

– Помогнете ми – изграчи докторът.

От една отворена врата до него се стрелна ръка и го сграбчи за престилката. Друга се вкопчи в косата му. Мъжът изкрещя, докато го дърпаха през прага. Краката му още стърчаха в коридора, петите му ритяха конвулсивно.

Африканецът погледна Девеш за разрешение да прати хора.

Девеш поклати глава.

Письците на лекаря секнаха внезапно... но петите му продължиха да се удрят в агония по пода.

Девеш не изпитваше съчувствие. Някой беше проявил небрежност – оставил бе незаклучена врата или бе забравил да стегне колана на буйстващ пациент. Откъм стълбището долетяха тежките стъпки на подкреплението.

Девеш махна към коридора зад себе си.

– Елиминирайте ги.

– Сър?

– Цялата палуба. Да се прочисти. Каюта по каюта.

01:54

Във вирусологичната лаборатория Лиза чуваше стрелбата. Чуваха се и писъци. Никой не каза нищо.

Накрая Девеш се върна. Изглеждаше спокоен, само лицето му беше леко зачервено. Посочи я с бастуна си.

– Елате. Искам да ви покажа нещо. – Обърна се и бързо излезе.

Лиза стана и го последва, подтичваше, за да не изостане.

Девеш я преведе покрай охранителния пост и продължи по коридора.

Коридор, превърнат в кланица. Стените бяха оплискани с кръв. На пода се валяха трупове, разкъсани от куршуми.

Лиза преглътна тежко, давеше се от смрадта.

Вратите и от двете страни на коридора бяха отворени. Лиза хвърляше пътьом по един поглед – в каютите имаше още трупове, безжизнени, кървави. Някои бяха застреляни в леглата си.

Още стрелба – не напосоки, а насочена.

От една каюта пред тях излязоха двама войници и тръгнаха към следващата. Пушките им още димяха.

– Вие... вие убивате пациентите! – възкликна Лиза.

– Просто намаляваме товара. – Девеш махна небрежно напред. – Това е вторият бунт. Преди час двама пациенти се измъкнали от коланиите си, като за целта отхапали собствените си пръсти. Нападнали лекаря си и го убили. В моменти на умопомрачение тези пациенти стават изключително силни и не усещат болка.

Лиза си спомни видеозаписа със съпруга на Сюзан. Явно същата лудост обхващаше и техните пациенти. Девеш ѝ хвърли поглед през рамо.

– Резултатите показват, че най-вероятно сте права. Патологията, изглежда, се изразява в някаква форма на кататонична възбуда, придружена от тежки пристъпи на психоза.

Изтревяха нови изстрели и Лиза подскочи. Девеш въздъхна.

– Правим го заради сигурността на всички тук. Наблюдава се бързо влошаване в състоянието на пациентите. На всички, не само тук. По целия кораб. Запасите ни от лекарства и консумативи така или иначе намаляват. Влоши ли се до такава степен, пациентът се превръща в реална заплаха за околните... и не е от полза за никого.

На Лиза не ѝ убягна скритото значение на думите му. Девеш и Гилдията използваша пациентите като еквивалент на жива хранителна среда, в която да експериментират с щама на Юда. Нещо като бактериална посевка, но в огромни размери Извличаха смъртоносните патогени, развили се в тази хранителна среда, и ги съхраняваха като потенциални биологични оръжия. Прибрали бяха реколтата и сега разораваша нивата.

– Защо ме доведохте тук? – попита потресена Лиза.

– Да ви покажа това.

Девеш свърна към единствената врата, която не беше отворена. Отключи я и ѝ направи път да влезе.

Още по-силна воня я блъсна в носа.

Светлината откъм коридора ѝ разкри каюта, подобна на не ѝ ната – малка баня, диван, телевизор и тясно легло в дъното.

Девеш се пресегна зад нея и запали лампите. Те примигнаха, после засветиха слабо.

Лиза залитна назад, с ръка върху гърлото.

На леглото имаше проснат труп, потънал в завивките. Босите му крака бяха завързани за долната табла, ръцете – за горната. А по средата сякаш беше избухнала бомба и бе изровила дупка в коремната кухня. Стените и таванът бяха оплескани с кръв.

С ръка на устата, Лиза изтръпна и инстинктивно превключи на

клиничен режим, който от известно време се беше превърнал в единственото ѝ сигурно убежище.

Къде бяха вътрешните му органи?

– Заварили са ги да се хранят с месото му – обясни Девеш. – Пациенти, чиито умове са преминали граница, от която няма връщане.

Лиза потръпна. Изведнъж усети босите си крака и почти голото си тяло под халата.

– Случвало се е и преди – продължи Девеш. – В това състояние на кататонична превъзбуда вирусът, изглежда, предизвиква вълчи глад. Неутолим. Наблюдавахме един такъв нещастник, който се тъпка, докато стомахът му не се пръсна, буквално. И продължи да яде.

„Боже...“ Заради обзелия я шок Лиза не проумя веднага значението на казаното.

– Наблюдавали сте... къде?

– Доктор Къмингс, нали не мислите, че сме следили състоянието единствено на Сюзан Тунис? За да сме наясно, трябва да разберем всеки аспект на болестта. Дори тези прояви на канибализъм. Неутолимият глад поразително напомня за синдрома Прадер-Уили. Знаете ли нещо за него?

Лиза поклати замаяно глава.

– Представлява дисфункция на хипоталамуса, предизвикваща неутолим апетит, който не може да бъде заситен. Безкрайно усещане за глад. Рядък генетичен дефект. Много от болните умират в ранна възраст от разкъсване на стомаха. От преяждане.

Студената клинична лекция на Девеш ѝ помогна да се окопоти, но сърцето ѝ продължаваше да блъска в гърдите ѝ.

– При аутопсията на въпросния пациент се откри токсично увреждане на хипоталамуса, подобно на патологията при засегнатите от Прадер-Уили. А като се комбинира с кататоничната възбуда и излишъка на адреналин... – Девеш махна към леглото.

Стомахът на Лиза се разбунтува отново. Тя побърза да се обърне и чак сега забеляза лицето на жертвата – разтегнатите в агония устни, празните, втръчени в нищото очи, прошарената коса.

Ръката ѝ литна отново към устата, когато позна нещастника. Беше неизвестният пациент, онзи с разядената плът. А от медицинското досие на Сюзан беше научила и името му.

Апългейт.

Да прикачи име на този канибализъм, да си даде сметка, че познава жертвата...

Лиза изскочи от стаята.

Но не и преди да е мярнала тъмните искри в очите на Девеш. Кучият му син нарочно я беше довел тук, полугола и уплашена. Знаел беше, че ще се сети кой е нещастникът в леглото. Това неговото си беше чист садизъм.

– Е, сега вече разбирате пред какво сме изправени – каза той. – Представете си го в глобален мащаб. Това е катастрофата, която се опитвам да предотвратя.

Лиза прехапа устни, преди да е казала нещо, за което после да съжалява. „Да го предотвратиш, друг път“.

– Изправени сме пред пандемия – продължи Девеш и тръгна назад по коридора към научното крило. – Преди Световната здравна организация да прати свой екип и да блокира придвижването към и от остров Рождество, пациенти с ранни симптоми на болестта вече са били транспортирани в Пърт, Австралия. Още преди това туристи, почивали тук или минавали транзит през острова, са се пръснали по всички краища на света. Лондон, Сан Франциско, Берлин, Куала Лумпур. Не знаем колко от тях са се заразили преди избухването на епидемията, като доктор Сюзан Тунис, но дори да са малко, дори да се броят на пръсти, значи кутията на Пандора вече е отворена. Без правилната дезинфекция, каквато прилагаме тук, вирусът може би вече се предава свободно.

Поведе я към вирусологичната лаборатория.

– Така че може би е време да ни разкриете всичките си карти, доктор Къмингс.

В лабораторията ги посрещнаха въпросителни погледи. Лиза само поклати глава и се свлече на един стол. Д-р Елоиз Шение застана пред компютъра и каза:

– Докато ви нямаше, отворих файловете на доктор Полъм. Това е протеиновата схема, която сте поискали. От вируса в токсичната супа.

Лекарката се отдръпна, така че всички да видят бавно въртящия се на екрана образ.

Познатата двадесетостенна обвивка на вируса – почти сфера от двадесет триъгълника, като футболна топка. Само че тук някои от триъгълниците се издуваха навън заради алфа-протеини, а други потъваха навътре заради бета-протеини. Лиза беше поискала теста, за да потвърди още веднъж хипотезата си.

Посочи и каза:

– Можете ли да спрете въртенето?

Шение кликна с мишката, въртенето спря и образът на екрана

замръзна. Лиза се изправи.

– Бихте ли отворили на другия монитор протеиновата карта на вируса, изолиран от гръбначномозъчната течност на Сюзан Тунис?

След миг на втория монитор се появи още една въртяща се футболна топка. Лиза се приближи и впери поглед в двата образа. Посегна към мишката и спря въртенето на втората топка.

Обърна се към другите. Девеш вдигна рамене.

– Е, и? На мен ми изглеждат еднакви. Тя се дръпна леко встрани.

– Представете си ги един до друг.

Анри скочи и викна:

– Не са!

Лиза кимна и каза:

– Огледални образи. На пръв поглед изглеждат еднакви но всъщност са пълни противоположности. Геометричен изомеризъм. Две изображения на една и съща геометрична форма, но едното е огледален образ на другото.

– Като ези и тура – каза Шение. – Двете страни на една и съща монета.

Лиза посочи първия екран.

– Това е лошата форма на вируса. Тя инфектира бактериите и ги превръща в чудовища. – После махна към другия екран и изображение на вируса, открит в черепа на Сюзан. – А това е добрата форма на вируса, която лекува.

– Ези и тура – промърмори Милър. – Добро и зло. Лиза разви теорията си:

– Както вече знаем, „лошият“ вирус превръща безвредните бактерии в болестотворни, за да отслаби кръвно-мозъчната бариера и така да навлезе в девствената територия на вътречерепното пространство. И дори си е довел компания.

– Цианобактерията – каза Милър. – Светещата бактерия.

– И произведените от бактерията токсини увреждат мозъка по такъв начин, че той реагира с кататонична превъзбуда и психоза. Само че в случая на Сюзан е станало нещо друго. Когато е навлязъл в мозъчната й течност, вирусът се е променил. От „лошата“ си форма в благотворната си форма. И след като се е променил, новият вирус се е заел да поправи щетите, нанесени от злия му близък, вследствие на което пациентката започнала да оздравява и изпаднала в дълбок оздравителен ступор, противоположен на маниакалната възбуда при другите пациенти.

– Дори да си права – каза Анри, – а аз смятам, че си, какво толкова

специално има в биохимията на Сюзан, че да задейства такава промяна?

Лиза сви рамене.

– Обзалагам се, че скоро ще има и други пациенти със същата трансформация. Сюзан се е заразила преди пет седмици. Така че има преднина. Но все пак ми се струва, че се касае за много рядко явление. Нещо в гените ѝ, което е реагирало на нашествието. Чували ли сте например за феномена Иъм по време на Черната чума?

Шение вдигна ръка, сякаш се намираха в класна стая.

– Аз знам.

Лиза кимна. Нормално беше специалист по инфекциозни болести да е запознат с историята. Шение обясни:

– Иъм било малко селце в Англия. През седемнайсети век Черната чума стигнала до селото. Но минала година, а повечето му жители още били живи. Съвременните генни проучвания разкриха причината. Сред селяните била налице рядка мутация. В ген, наречен Делта 32. Доброкачествен дефект, който се предавал от поколение на поколение, и понеже били затворена общност, в която кръвосмешението се срещало често, голяма част от хората в Иъм вече се били сдобили с мутацията. После се появила чумата. И тази странна дребна мутация, която дремела в тях от векове, им спасила живота. Оказали се имунизирани срещу страшната болест.

– Да не би да твърдиш – обади се Девеш, – че нашата пациентка носи в гените си еквивалент на Делта 32, който реагира на щамата на Юда? Някакъв случаен протеин, който е превключил по ензимен път вируса от лошата към добрата му форма?

– А може и да не е толкова случаен – каза Лиза. Размишляваше върху този въпрос още откакто бе открила променения вирус. – Само малък процент от нашата ДНК функционира реално. Едва три процента, ако трябва да сме точни. Другите деветдесет и седем процента се смятат за генетичен баласт. Гени, които не носят кодирана информация. Само че част от тази баластна ДНК има забележителни прилики с вирусен код. Последните теории са, че такова кодиране може би изпълнява защитна роля, един вид запасен арсенал срещу болести на бъдещето.

Преди да продължи, си представи наядения труп на възрастния мъж, приятеля на Сюзан.

– Като канибализма например.

Странното ѝ изявление прикова вниманието на останалите.

Тя обясни:

– Генетични маркери, открити в глобален мащаб, показват, че

повечето хора носят специфичен комплект от гени срещу болести, които се предават само при консумиране на човешка плът. Тези открития сочат, че древните ни предци навярно са били канибали. Може би Сюзан има подобен генетичен маркер, който защитава мозъка ѝ от този конкретен вирус, щам на Юда. Нещо, останало от отдавна изгубената ни генетична история. Нещо, погребано в колективното ни минало.

– Интригуващо както винаги, доктор Къмингс. – Девеш се залюля напред-назад на пръсти, без да крие вълнението си. – Но дали трансформацията е въпрос на случайност, или е била задействана от дремещ генетичен маркер... всъщност е без особено значение. Сега, когато знаем за новия вирус, можем да използваме това знание, за да създадем лекарство!

Шение не изглеждаше толкова ентузиасирана.

– Не е невъзможно – натърти тя. – Най-напред обаче трябва да направим още изследвания. За щастие разполагаме с цял кораб болни пациенти, върху които да тестваме потенциалното лечение. Преди това обаче ще ни трябва още от добрата форма на вируса. – И погледна многозначително Девеш.

– Няма проблеми – каза той. – Ракао и хората му вече претърсват острова, така че скоро ще върнем Сюзан Тунис и другите. И след като решиме този въпрос... – обърна се към Лиза, – е време да обсъдим вашето наказание.

И сякаш чакала сигнал, една жена пристъпи напред с лекарска чанта в ръка.

Дългата ѝ черна коса беше сплетена отново. Сурина.

03:14

Монк се изкачваше по стръмната лъкатушна пътека, следваше голия задник на един от канибалите. Още десети гологъзи местни се катереха по тясната пътечка отпред. Други четиредесетина вървяха след Монк.

Личната му армия човекоядци.

Дъжд се лееше от тъмните небеса. Поне вятърът беше утихнал и само от време на време силни пориви бръснеха назъбените върхове. Монк беше избрал грижливо момента – бе изчакал фронтът на бурята да ги подмине и островът да остане в относителното затишие на „окото“ ѝ. Чакането беше опънало докрай нервите на всички, но благодарение на търпението си се бяха сдобили с малък прозорец за свободно действие.

Вървяха напред. Макар пътеката да беше на завет, вдълбана дълбоко в скалите, камъните бяха хлъзгави и коварни от пороя и на места се налагаше да лазят на четири крака.

Монк хвърли поглед през рамо.

Райдър и Джеси вървяха след него. Зад тях се точеха местните жители, наконтени с пера, черупки, дървесна кора, птичи крака и кости.

Много кости.

Импровизираният ударен отряд беше въоръжен с къси копия, лъкове и заострени тояги. Ала половината имаха в Добавка пушки и сбиротък от стари автоматични оръжия – руски АК-47 и американски М16 – в комплект с патрондаши. Бартерната търговия между канибалите и разбойническите им наематели май не се беше ограничавала само до двукрако месо за трапезата.

От тази височина Монк виждаше добре тъмните води долу. Туристическият кораб грееше като подгизнала сватбена торта в средата на лагуната. Именно той беше целта на канибалския ударен отряд.

Оказваше се, че всяко желание на Рангда, вещицата-царица, беше закон за човекоядците.

А Рангда искаше кораба.

Желанията и заповедите ѝ ги превеждаше Джеси. Той говореше майлски, официалния търговски език на пиратите – повечето канибали също го бяха понаучили. След като разбраха, че младежът знае езика на тяхната царица и може да предава желанията ѝ, те издигнаха Джеси на нещо като пиедестал и го гледаха с обожание. Особено след като „Рангда“ го целуна по бузата и така благослови младия си преводач.

Никой не смееше да оспори думите му.

Но макар Джеси да беше от неоценима полза в организирането на нападението, планът принадлежеше изцяло на Монк.

Той обърна гръб на кораба. Лагуната несъмнено беше под наблюдение, така че всяка атака по вода беше обречена на неуспех. Както с лодки, така и с плуване. Особено с плуване – дори от тази височина се виждаха злоещите припламвания под повърхността на водата. Бурята беше разбудила обитателите на лагуната и те бяха излезли на лов в плитчините.

Което им оставяше само един избор.

Монк продължи напред и нагоре, устремен към покрива на света. Скоро стигнаха до гигантските подпорни стълбове и дебелите стоманени възета, които поддържаха тази част от островната мрежа.

Монк плъзна поглед по нея.

Дъждът се лееше през мрежата въпреки вплетената в нея маскировъчна растителност. Някой очевидно имаше грижата да поддържа тази маскировка. И това едва ли бяха само пиратите.

Сякаш за да докаже последното, един от канибалите се покатери като маймуна по най-близкото въже, промуши се през мрежата и след миг под него увисна въжена стълба.

Съплеменниците му не чакаха втора покана и поеха един след друг по нея.

Монк се обърна към Джеси.

– Още не е късно да се върнеш и да изчакаш със Сюзан при плажа. Ще дойдем да ви приберем.

Джеси отмахна кичур мокра коса от очите си.

– Идвам. Иначе кой ще ти превежда? – И преди Монк да е възразил, разбута канибалите и се закатери по стълбата.

Райдър тръгна след него, като потупа Монк по рамото на минаване. След като милиардерът изчезна от погледа му, Монк хвана най-долната стъпенка и хвърли поглед назад към чудатата си армия в мрака. Окичени с пера и въоръжени до зъби канибали, готови да изпълнят повелята на царицата си.

За миг го жегна чувство на вина, че се възползва така от суеверията им. Мнозина щяха да загинат. Но ако Лиза беше права, вирусът заплашваше цялата планета. Нямаше друг избор освен да използва всички налични ресурси.

Трябваше да стигнат до лодката на Райдър. Да измъкнат Сюзан... и – ако имаха късмет – да спасят Лиза. Монк упорито отказваше да допусне, че партньорката му може да не е вече между живите.

Закатери се по стълбата.

Промуши се през оплетената маскировъчна растителност. Макар бурята да беше поутихнала, силен порив на вятъра се опита да го отведе нанякъде. Той се просна върху тясно дъсчено мостче, привързано върху мрежата. Явно някой някога го беше сковал с цел поддръжка и придвижване.

Авангардът на армията му вече напредваше пълзешком по мостчето.

Монк пое след тях под бръснещите залпове на носения от вятъра дъжд. Разнопосочни пориви клатеха мрежата под него. Все едно беше яхнал летящото килимче на Аладин.

Погледна назад. Облачният покров беше изгънял, колкото да се провидят няколко звезди, но по периферията на острова още се трупаха

черни разбунени облаци. Затишието в центъра на бурята се беше оказало с по-малка площ, отколкото се беше надявал. От всички страни святака светкавици и трещяха гръмотевици.

Монк запълзя напред. Трябваше да се махнат от мрежата, преди окоето на бурята да подмине острова. Монк много добре си спомняше светкавиците и каскадите от електричество, пълзящи по металния скелет на мрежата.

След временното затишие мрежата отново щеше да се превърне в смъртоносна скара.

Бавно, сантиметър по сантиметър, отрядът се придвижваше към целта си.

Монк погледна надолу през една пролука в дъските. Поне Сюзан беше на сигурно място.

04:02

С намазано с пепел лице, за да скрие сияещата си кожа, Сюзан седеше на един камък в джунглата близо до брега. Близо час се беше спускала по пътечката, за да стигне тук, където трябваше да изчака Монк.

Но не сама.

Десетина канибали – нейният царски ескорт – стояха на пост, скрити между дърветата. Само една жена, Тикал, ѝ правеше компания – клечеше до камъка със забито в калта лице. Откакто спряха, не беше помръднала.

Сюзан се опита да я заговори, но жената само потръпна уплашено.

Така че Сюзан седеше на камъка и чакаше. Носеше наметало от изсушена свинска кожа, накичено с пера, черупки и излъскани дребни камъчета. Главата ѝ беше коронясана с вързан през челото наниз от ребра. Дали ѝ бяха излъскана тояга с набучен на върха човешки череп.

Съвсем подходящ тоалет за вещицата-царица на остров Пъп.

Въпреки специфичната си украса обаче мантията ѝ пазеше топло, а жезълът ѝ помогна при спускането към брега. Освен всичко друго сега седеше на сушина под навес от палмови листа, който нейните канибали се бяха втурнали да вдигнат още щом наближиха плажната ивица.

Сюзан вдигна поглед към огромната мрежа, похлупила острова. Знаеше, че е твърде слаба, за да тръгне с другите, за това не възрази, когато Монк ѝ предложи да се спусне тук и да изчака резултата от нападението срещу кораба.

Чакане, което щеше да продължи дълго.

Твърде дълго.

Тя чак сега започваше да проумява в пълен размер значението на всичко, което се беше случило през последните часове. Самата тя беше оцеляла, но не и най-близките на сърцето ѝ.

Грег...

Спомени я заливаха като гонещи се вълни – усмивката на съпруга ѝ, звънкият му смях, тъмните очи, миризмата на кожата му, вкусът на устните му... и още, и още.

Толкова жив и триизмерен в спомените ѝ.

Как бе възможно всичко това вече да го няма?

Сюзан разбираше, че ще мине време, докато осъзнае напълно загубата си. Все още се чувстваше физически болна, сякаш до мозъка на костите си. Гърлото ѝ се стегна и тя започна да трепери. Сияйни сълзи се стекоха по почерненото ѝ с пепел лице.

Грег...

Дълго седя така, клатеше се напред-назад, разтърсвана от мъка. Не би могла да се овладее, дори да искаше. Скръбта ѝ беше като природна стихия, като приливна вълна, пред която си безсилен.

Но с времето дори и вълните се отдръпват в отлив. И на тяхно място, сред утайката от болка, на преден план излезе друго усещане, изплувало от още по-дълбоки нива на подсъзнанието ѝ, нещо, за което беше избягвала да мисли досега. Ала и то беше тук, неизбежно като скръбта ѝ.

Сюзан измъкна едната си ръка изпод мантията и впери поглед в кожата си, която излъчваше светлина заради цианобактериите в потта ѝ, в порите ѝ. Обърна я с дланта нагоре. Сиянието не загряваше кожата ѝ, но тя имаше усещането за странна топлина... която наподобяваше повече треска, отколкото нежна милувка на слънцето.

Какво ставаше с нея?

Сюзан беше морски биолог и знаеше всичко за цианобактериите. Познати повече като синьо-зелени водорасли, цианобактериите бяха вездесъщи като самото море. Групираха се в множество формации – тънки покривни слоеве, плоскости с различна големина, кухи топки. Като предтечи на съвременната растителност, те имаха централна роля в про. цеса на еволюцията. В зората на планетарната история именно те бяха създали кислородната атмосфера на Земята, бяха я превърнали в място за живеене. Оттогава се бяха адаптирали към милиони екологични ниши.

Сега бяха колонизирали нейното тяло. Какво означаваше това? И

каква връзка имаше с щамата на Юда? Нямахме логика.

Въпреки всички въпроси без отговор едно нещо Сюзан знаеше със сигурност.

„Това не е краят“.

Усещаше го дълбоко в себе си, нарастваща увереност, която не можеше да обясни с думи.

Усещане неотвратимо като приливна вълна.

Плъзна поглед към дърветата, към лагуната, мислите ѝ се протегнаха извън острова. Така както долавяше изгрева на слънцето отвъд хоризонта, така знаеше и че промяната в нея още не е приключила.

04:18

От стотина метра Ракао наблюдаваше плячката си. Скрит под непромокаемо пончо, той гледаше през инфрачервените очила и броеше червеникавите сияния – сигнатури на телесна топлина, пръснати в джунглата по протежение на брега. Неговите хора превъзхождаха двойно по брой канибалите.

Ракао вдигна юмрук и даде знак на отряда си да се развърне в двете посоки, без да скъсява разстоянието. Хората му изчакаха поредната гръмотевица, както ги беше инструктирал. Канибалите имаха изострени сетива, а Ракао не искаше да подплаши плячката си.

Премести поглед върху седналата на един голям камък Сюзан Тунис. Беше проследил групата им от височините над лагуната. Придружаваха я само канибали. Къде бяха другите бегълци? Едва ли бяха много далеч.

И макар че можеше да я прибере във всеки момент, Ракао предпочиташе да изчака. Хората му затягаха примката около жената, а Ракао знаеше как може да я използва най-добре.

Като стръв.

14.

Руините на Ангкор

7 юли, 05:02

Сием Риен, Камбоджа

Шестте часа пътуване отведоха Грей в друг век и сред миш-маш от

култури. Таксито спря в сърцето на старото селище Сием Риеп, сгушено между оризища и огромна езерна площ. Сега, преди зазоряване, то още спеше, въздухът тежеше от влага, жужеше от милиони комари и съскаше с пламъчетата на хиляди газени лампи. Ленивото жабешко крякане откъм реката добавяше последен шрих към меката Дрямка на ранното утро.

Две дълги лодки се движеха бавно през речните плитчини. Рибари с широки бамбукови шапки проверяваха мрежите за раци и омари под мижавата светлина на вездесъщите газени лампи, закачени на високи прътове. Трудеха се от Ранни зори, за да осигурят пресен улов за многобройните ресторанти и кафенета.

Спътниците му се измъкнаха от таксито след него, всеки белязан от следите на натрупаната умора. Вигор – прегърбен и с празен поглед, все едно някой го е изпрал и го е проснал да съхне още мокър; Сейчан се протегна като събуждаща се котка, с ръка върху раната на хълбока си. Хвърли само бегъл поглед на Грей и съсредоточи вниманието си върху обстановката. Ковалски направи същото, като се чешеше под мишницата; след първия оглед подсвирна през зъби и успя да разлае някакво куче навътре в пресечката.

Колоритната обстановка беше избрана от Насър.

Именно тук трябваше да изчакат пристигането му.

След два часа.

От другата страна на лъкатушната входна алея се простираше триетажен хотел, крило след крило чак до брега на реката, с фасади от дървена облицовка и жълта мазилка, заобиколен от грижливо поддържани френски градини. Историята му беше характерна за целия район. Построен преди седемдесет и пет години, в началото хотелът се наричал „Grand Hotel des Ruines“ и обслужвал френските и британски туристи, дошли да посетят руините на Ангкор Ват, които се намираха само на осем километра оттук. Както хотелът, така и селището почти се превърнали на свой ред в руини по време на кървавото и жестоко управление на Червените кхмери, когато милиони бяха станали жертва на безмилостен геноцид, унищожил една четвърт от населението на страната. Жестокостите през онзи период бяха сложили край и на туризма. Ала след падането на Червените кхмери хората се бяха завърнали. Хотелът се бе въздигнал от пепелта, грижливо възстановен до първоначалния си колониален чар и прекръстен на „Grand Hotel d'Angkor“.

Сиём Риеп също бе възстановен, макар и някак по-хаотично. Хотелите и мотелите се нижеха покрай бреговете на реката, заедно с кохорта

от ресторанти, барове, интернет кафета, туристически агенции, сергии за плодове и подправки и множество пазарчета, предлагащи местни сувенири, филигранно сребро, пощенски картички, тениски и всякакви дрънкулки.

Сега обаче, в най-ранните часове на деня, когато нито слънцето, нито туристите се бяха събудили, част от чара и мистерията на мястото се долавяха ясно в архитектурната смесица на азиатската и френската култура. Теглена от волове каруца, натоварена с бодливи местни плодове, изтрополи по пътя към Стария пазар; служител с колосано бяло сако лениво премиташе верандата на хотела. – Когато Грей тръгна по стълбите, следван от спътниците си, метачът се усмихна срамежливо, побърза да остави метлата и се втурна да им отвори.

Фойето грееше, цялото в мрамор и полирано дърво, уханно от множеството големи вази, пълни с рози, орхидеи, жасмин и лотос. Старомоден асансьор с красива решетка от ковано желязо чакаше до прикащата извивка на вътрешното стълбище.

– Барът на слоновете е зад ъгъла – каза Сейчан и посочи. Там трябваше да се срещнат с Насър.

Грей си погледна часовника за пореден път.

– Ще ида да ни регистрирам – каза Вигор.

Монсеньорът тръгна към рецепцията, а Грей огледа фойето. Бяха ли пристигнали вече агентите на Гилдията? Този въпрос не му даваше мира още откакто кацнаха в Банкок и смениха самолетите за краткия полет дотук. Сейчан беше потвърдила подозренията му, че Гилдията разполага с агенти из целия регион с дълбоки връзки на територията на Китай и Северна Корея. Тук Гилдията беше в свои води.

Грей не се и съмняваше, че Насър е пратил шпиони, които да ги наблюдават по целия им път от остров Ормуз до Камбоджа. За да опази живота на родителите си обаче не бе имал друг избор освен да разкрие на Насър къде свършва останената от Марко Поло историческа следа – при руините на Ангкор Ват. Именно тази информация беше убедила Насър да отложи смъртта на родителите му. Но не и да ги освободи, за жалост.

Точно затова Грей беше отказал да разкрие втория си коз – лечението срещу щам на Юда. И нямаше да го разкрие, Докато Насър лично не му предоставеше конкретни доказателства, че родителите му са на свобода и в добро здраве.

Така се беше стигнало до уговорената среща тук.

Въпрос на размяна.

Информацията срещу свободата на родителите му.

Ала Грей не беше глупак. Знаеше, че Насър никога няма да освободи родителите му. За Насър срещата им беше чисто и просто капан, за Грей – тактика за печелене на време, Нещо, за което и двамата си даваха сметка. Ала нямаха друг избор освен да продължат този измамен танц. Единствената що-годе печеливша стратегия на Грей беше да държи Насър в напрежение и да размахва апетитния морков под носа му с надеждата, че така ще осигури на директор Кроу нужното време.

След разговора си с Насър Грей беше провел кратък разговор с Щатите от телефона на Сейчан. Информирал беше Пейнтър за последните събития възможно най-накратко, от страх, че Насър лесно може да пробие защитите на мобилните клетки. В замяна директорът му беше съобщил само лоши новини. В Сигма не бяха открили нищо ново за местонахождението на родителите му, а Монк и Лиза все така бяха в неизвестност. Гневът и объркването се долавяха ясно в гласа на шефа.

Това бяха две от трите основни съставки и на неговото настроение – плюс студения страх за съдбата на родителите му.

Пейнтър отново му предложи да изпрати подкрепление, било то като екипировка или във вид на жива сила, но Грей не смееше да рискува. Както го беше предупредила Сейчан, тук Гилдията беше в свои води. Всяка мобилизация на местните разузнавателни агенции щеше да е знак, че Грей поддържа тайна връзка с Вашингтон, а той не искаше да загуби това макар и дребно предимство. И още по-лошо, заподозреше ли Насър за връзката му с командването на Сигма, щеше незабавно да разпореди убийството на родителите му. Важно беше Насър да вярва, че групичката на Грей е отрязала окончателно пъпната си връв с агенцията-майка.

Въпреки това Грей беше поел риска да отправи към Пейнтър конкретна молба. И след като молбата му беше изпълнена, му оставаше само едно – да печели време.

Оставаха му още два часа.

Вратата на асансьора се отвори със звън зад него и Грей чу скърцането на декоративната метална решетка.

– Виждам, че вече сте пристигнали – обади се спокоен глас зад гърба му.

Грей се обърна.

Насър излезе от асансьора, облечен с тъмен костюм, без вратовръзка.

– Май няма причина да отлагаме срещата повече.

Мъже с маскировъчни униформи и черни барети се появиха откъм

страничните коридори. Грей чу тропот на ботуши откъм верандата. Още двайсетина войници се спуснаха по стълбището. Макар да не размахваха оръжия, Грей не се съмняваше, че са въоръжени до зъби.

Очевидно Ковалски беше стигнал до същия извод, защото ръцете му вече стърчаха високо във въздуха. Сейчан само поклати глава.

– Жалко. Мислех да се наиксна във ваната. Вигор застана до Грей.

– Време е да си поговорим за лечението – каза Насър.

18:18

Вашингтон – От това, което ми казваш – заяви доктор Малкълм Дженингс, – Грей няма какво да предложи на Гилдията. Нищо съществено поне.

Пейнтър го слушаше мълчаливо – беше оставил шефа на научния отдел да разсъждава на глас. Беше се обадил на Дженингс, за да чуе мнението му, и го беше хванал на път Към кабинета му.

– Ако се съди по разказа на Марко Поло – каза Дженингс, крачеше напред-назад пред бюрото на Пейнтър, – той и шепа други са получили защита срещу щама на Юда, като са яли кръв и момици – деликатес, приготвен най-вероятно от тимусната жлеза. И според историята кръвта и жлезата са били човешки.

– Което си е жив канибализъм.

– Или както Грей е разчел текста – и според мен правилно, – навярно става въпрос за примитивна форма на ваксинация. Тимусната жлеза е основен източник на бели кръвни телца, които са клетъчната защита на тялото срещу болести. А кръвта е основният път, по който се разпространяват антителата срещу различните инфекции. Консумацията на подобна тъкан би могла да действа като еквивалент на имунизация, теоретично поне.

Пейнтър се съгласи.

– Според Грей точно това е предпазило спътниците на Марко Поло.

– Да, но дори да е прав, това с нищо не ни помага – възрази Дженингс. – Не предлага никакво реално лечение. Откъде са дошли кръвта и жлезата? Не от болен човек, със сигурност. Иначе Марко Поло и хората му са щели да се заразят по-бързо и от останалите. Има липсващо парче в тази мозайка. За да действа подобно лечение, трябва да вземеш клетки и антитела от човек, който е бил болен и се е излекувал, който е оцелял след заразяване с щама на Юда. Един вид затворен кръг. Нужно ти е лечение, за да намериш лечението.

Пейнтър въздъхна.

– И в историята няма нищо, което да послужи за отправна точка, така ли?

Лекарят поклати глава.

Както се опасяваше Пейнтър, Грей беше заложил всичко на един опасен блъф. Амен Насър не беше глупак. Бързо щеше да стигне до същия извод – че откритието на Грей е лишено от реална стойност. Целият този блъф можеше да послужи само за едно – да спечели време. А след провала при изоставената касапница, където следата окончателно беше изстинала, играта му се превръщаше в неоправдан риск. в напразно усилие. Пейнтър се беше надявал Дженингс да открие в теорията на Грей някакво ценно зрънце.

Уви, и тази надежда се беше сгромолясала.

Пейнтър въздъхна и прие поражението си.

– Значи историята на Марко Поло е задънена улица.

– Не непременно – каза Дженингс и замълча. След миг-два продължи: – Директоре, има нещо друго, за което исках да поговорим. Затова бях тръгнал насам. Може дори да е свързано с теорията на Грей. Ако имате свободна минутка, най-добре ще е сам да видите за какво говоря.

В интерес на истината Грей нямаше и половин свободна минутка. Впери поглед в купчината доклади пред себе си. Кат, съпругата на Монк, беше поела задачата да следи сателитните данни от индонезийските острови. Като човек с дългогодишен стаж в разузнаването, тя умееше да си осигури съдействие от чужди агенции и да дирижира сложната система на сателитното проследяване. Но дори и с нейната помощ бурята в района на островите все така осуетяваше усилията им да открият туристическия кораб.

Пейнтър бе притеснен и изнервен до крайност. Предпочиташе да отиде при Кат и лично да проследи постъпващите сателитни данни. Знаеше обаче, че Дженингс не би му губил времето с дреболии.

– За какво става въпрос?

Дженингс махна към един от стенните плазмени монитори.

– Бих искал да присъстваш на конференцията ми разговор с Ричард Граф. Той е в Австралия и очаква обаждането ми.

– Граф? – повтори Пейнтър. – Изследователят, който работеше с Монк на Рождество?

– Същият.

Именно доктор Граф се беше свързал по радиото с минаващ покрай Рождество танкер и беше съобщил за отвлечането на туристическия

кораб. Понастоящем се намираше под карантина в Пърт.

– Прочете показанията му пред австралийските власти нали? – попита Дженингс.

Пейнтър кимна.

– След това обаче доктор Граф е открил нещо странно. Пейнтър махна към монитора.

– Добре. Дай да видим.

Дженингс заобиколи бюрото му и бързо организира конферентната връзка.

– Готово.

Мониторът потъмня, примигна, после им показа нестабилен образ на доктор Граф. Океанологът беше облечен в болнични дрехи, едната му ръка беше стегната в шина. Примигна иззад очилата си към Пейнтър и Дженингс.

Последва кратко взаимно представяне – Дженингс, разбира се, ги представи като учени, свързани с института Смитсоnian.

– Бихте ли ни демонстрирали откритието си? – помоли Дженингс. – Онова, което показахте на мен? Ще ми се и моят колега да го види.

– Да, само един момент да го взема – каза Граф и изчезна от обхвата на камерата. След миг се появи отново, държеше нещо голямо и червено в едната си ръка.

– Това рак ли е? – попита Пейнтър.

– *Geosarcoidea natalis* – обясни Дженингс. – Червеният земен рак от остров Рождество.

Граф кимна и остави рака на масата пред себе си. Големите остри шипки на създаването бяха вързани с дебел гумен ластик – Ако не беше този малък приятел – и хилядите му събратя, разбира се, – можеше и да не се измъкнем живи от острова.

Обзет от любопитство, Пейнтър стана и се приближи към стенния екран.

Граф пусна рака и той моментално изтопурка по белия плот на масата, решително и по права линия. Граф побърза да заобиколи масата, за да го хване, преди да е паднал на пода.

Пейнтър поклати глава.

– Не разбирам. Какво по-точно се опитвате да ми покажете?

Граф обясни:

– На мен и на доктор Кокалис ни се стори странно, че раците не са загинали като другите животни, изложени на заразата. Затова пък в поведението им определено имаше промяна. Те се нападаха и разкъсваха

един-друг. Затова взех един екземпляр, за да проуча поведението му и да видя дали това няма да ми подсказже нещо за естеството на заразата.

Докато говореше, Граф пусна рака още два пъти, но от различно място. Всеки път ракът хукваше в права линия към все същия ъгъл на масата, с риск да падне на пода.

Океанологът повтори експеримента още няколко пъти.

Странно.

Граф обясни теорията си.

– Земните раци от остров Рождество имат фино настроена нервна система, която ръководи ежегодната им миграция. Така е при повечето ракообразни. Само че токсичният агент, изглежда, е пренаредил „Жичките“ на този екземпляр по начин, който го е превърнал в еквивалент на фиксиран компас. Винаги тръгва в една и съща посока.

Граф взе рака и го прибра в една кутия. После каза:

– Когато нещата на острова се успокоят, смятам да се върна там и да проверя дали същото е сполетяло и други раци. Изключително интересна изследователска тема. Ще се радвам да кандидатствам за научната стипендия, която споменахте, доктор Дженингс.

– Аномалията наистина е интригуваща, доктор Граф – каза Дженингс. – Ще се консултирам с колегата си и ще ви се обадя пак. Благодаря, че ни отделихте от времето си.

Връзката прекъсна и екранът потъмня. Дженингс обаче продължи да трака по клавиатурата на компютъра. Скоро на плазмения монитор се появи друг образ, този път прехвърлен от компютъра на Пейнтър. Сферично изображение на Земята.

– Когато научих за тази аномалия – каза Дженингс, – си направих труда да обработя данните на доктор Граф и да проследя траекторията на неговия рак. – Върху глобуса на екрана се появи пунктирана линия. – Не съзрях нищо особено в траекторията, докато не ми пратихте последния доклад на командир Пиърс.

Глобусът се завъртя и се приближи.

Пейнтър се приведе напред. Сега екранът беше зает от образ на Югоизточна Азия. Пунктираната линия минаваше през Индонезия, пресичаше Тайландския залив и продължаваше през Камбоджа.

Дженингс посочи едно конкретно място, през което минаваше рачешката траектория, и каза:

– Ангкор Ват.

– Да не би да намекваш, че...

– Доста странно съвпадение. Кара ме да се питам дали пък този рак

не е бил пренастроен така, че да отпраши право натам.

Пейнтър се взираше в екрана и мислеше за Грей Пиърс и смъртоносния му блъф, който щеше да се разиграе на същото място.

– Ако си прав, следата на Марко Поло може и да не се окаже задънена улица. Явно има нещо там.

Дженингс кимна и каза:

– Въпросът е – какво?

05:32

Сиен Риеп Вигор се зарече никога да не играе покер с Грей.

Командирът седеше на ратанов шезлонг в бара на хотела. По това време заведението обикновено не работеше, но Насър беше платил да го отворят, за да разговарят на спокойствие. Барът на слоновете дължеше името си на чифт дълги извити бивни до входа. Същият акцент доминираше и цялата обстановка – бамбукови мебели и тапицерия на тигрови шарки.

Грей и Насър седяха от двете страни на стъклена масичка и разиграваха предпазливо козове се си.

Сейчан се беше отпуснала на един диван. Ковалски седеше на бара и зяпаше лъскавите бутилки, подредени на рафтове. Не гледаше единствено бутилките обаче, скоро установи Вигор, а наблюдаваше в огледалната стена двамата главни участници в надиграването.

Не че който и да било от тях можеше да повлияе на събитията.

Хората на Насър бяха завардили всички изходи, а излишните се бяха наредили през равни интервали покрай стените.

Насър тупна един от златните „пайцу“ на стъкления плот. Преди да обсъдят евентуалното лечение срещу заразата, Насър държеше лично да се убеди, че Марко Поло наистина се е сблъскал с вируса именно тук, в руините на Ангкор. Грей изложи теорията си – така, както го беше направила и пред тях на борда на хидроплана.

Вигор стоеше близо до масата, вперил поглед в ангелския текст, звездната диаграма и картата на руините. Беше изслушал още веднъж цялото обяснение.

Накрая Насър явно остана доволен. Облегна се назад и попита:

– А лечението?

Вигор се стегна. Докато летяха насам, Грей им беше обяснил хипотезата си – за ваксинация посредством канибализъм. Звучеше интригуващо, но нямаше реална стойност като метод на лечение.

Замисленият блъф криеше висок риск и Грей дори се беше опитал да отпрати Вигор, когато сменяха самолетите в Банкок.

– Опасно е – беше го предупредил. – По-добре се върни в Италия.

Но Вигор отказа. Дори да пренебрегнеше факта, че Насър изрично беше поискал да се срещне с всички тях в Камбоджа, имаше и своя причина да остане. Някъде сред тези руини беше изчезнал брат Агреер, беше се жертвал, за да спаси Марко Поло и останалите. Вигор не можеше да обърне гръб на такова себеотрицание. А разполагаше и с още един аргумент, който да изтъкне пред Грей.

– Местните хора, онези, които са предложили лечението на Марко Поло и хората му, са проявили по-специално отношение към брат Агреер – обясни му. – Защо са поискали да остане той, а не някой друг? Ако част от отговора на загадката се крие във времето след заминаването на Марко Поло, може би е нужен друг свещеник, за да го намери.

Грей се съгласи, макар и неохотно.

Ала Вигор имаше и още една причина да продължи, причина, която не беше споделил с другите. Беше доловил нещо в очите на младия мъж. Отчаяние. С приближаването на развързката Грей действаше все по-безразсъдно. Като рискования блъф сега, подвел го да влезе в капан без резервна стратегия за измъкване. Грей възлагаше всичките си надежди на директор Кроу, вярваше, че шефът му ще намери начин да освободи родителите му навреме и така ще му развърже ръцете.

Но беше ли Грей на нужното ниво за играта, която се разиграваше тук, особено сега, когато доминиращата емоция беше страхът за родителите му? По всичко личеше, че е изгубил способността си за върна преценка.

Вигор плъзна отново поглед по разстланите на масата карти и текстове.

Ето това например. Как го беше пропуснал Грей?

– Лечението – настоя Насър. – Какво знаеш?

От другата страна на масата Грей запази хладнокръвното си спокойствие.

– Ще ти дам номера на шкафче за багаж на летището в Банкок. Ще ти кажа и къде да намериш ключа за шкафчето. Третият и последен свитък от текста на Марко Поло е прибран в това шкафче. В него той обяснява какво е лечението. То се състои от две части. Първата ще ти кажа сега, безплатно.

Насър се размърда и присви очи.

– Когато приключи, ти, като знак на добра воля, ще освободиш

единия от родителите ми. След като получа задоволително потвърждение за това, ще ти кажа номера на шкафчето и къде да намериш ключа за него. Така че да се увериш сам в онова, което си чул от мен. Съгласен ли си?

– Зависи какво имаш да ми кажеш за лечението. Грей само го гледаше немигащо.

Вигор знаеше, че това е само тактика за забавяне, за печелене на време. Свитъкът наистина беше заключен в шкафче на летището, но всичко останало беше пълен блъф. Нямаше втора част на лечението.

Грей въздъхна, все едно отстъпва неохотно.

– Добре, ето как продължава историята в третия свитък. Според Марко Поло...

Докато Грей предаваше съдържанието на бродирания към коприна, Вигор разглеждаше документите на масата и го слушаше само с едно ухо. Грей се придържаше към истината, защото знаеше, че реалните факти ще му спечелят повече време от лъжата. След като той завършеше разказа си, Насър щеше да се обади където трябва, да уреди прибирането на свитъка от шкафчето и да си осигури превод на текста. Всичко това щеше да отнеме време. Свитъкът щеше да потвърди историята на Грей и може би да свали в някаква степен гарда на Насър. А и дори той да не приемеше измишльотините на Грей за чиста монета, поне вече щеше да е освободил един от родителите му.

Такъв беше планът.

Грей довърши разказа си с научната хипотеза, която според него обясняваше случилото се:

– Очевидно е, че канибализмът се е явил като един вид ваксина срещу болестта. Но как точно е станало това ще разбереш, след като ми дадеш доказателство, че един от родителите ми е свободен.

След което млъкна и скръсти ръце. Насър поседя мълчаливо още миг-два, после заговори бавно:

– Значи ни е необходим някой, който се е излекувал от вируса, който е бил заразен, но е оцелял. И от неговите антитела и бели кръвни телца може да се създаде ваксина.

Грей само сви рамене, в знак че по-нататъшната дискусия ще трябва да почака, докато един от родителите му не бъде освободен.

Насър въздъхна, бръкна в джоба си, извади телефон и натисна бутон за бързо набиране.

– Анишен – каза след миг, – Избери си един от заложниците. По твоя преценка.

После се заслуша в телефона.

– Да, добре... можеш да убиеш избрания. Действай.

05:45

Грей се хвърли през масата.

Нямаше план, действаше изцяло по инстинкт.

Само че Насър явно беше дал знак на хората си. Главата на Грей изкънтя болезнено от удара в тила, пред очите му избухнаха звезди, после всичко потъмня. Тялото му се удари в стъкления плот на масичката, после се смъкна на пода.

Той примига и отвори очи. Първото, което видя, бяха пет дула, насочени към него.

И още повече към Сейчан и Ковалски.

Вигор стоеше със скръстени ръце.

Насър не беше помръднал, все така с телефона на ухото.

– Задръж, Анишен. Засега. – Свали телефона, като го прикри с ръка. – Това, изглежда, е краят, командир Пиърс Мястото, където следите се събират. Последният свитък на Марко Поло само потвърждава онова, което ми съобщиха от научния ни екип в Индонезия. И те са стигнали до същото заключение. Имат оцелял и в тялото му наистина се крие потенциално лечение за болестта. На всичкото отгоре техният оцелял пациент свети, точно както разказва Марко Поло.

Грей поклати глава. Не в отрицание – просто не разбираше какво му казва Насър. Кръвта пулсираше в ушите му и го оглушаваше. Планът му се беше провалил.

Насър отново вдигна телефона до ухото си.

– Така че нашата историческа следа, изглежда, описва пълен кръг и се сля с научната. Това е краят на пътя, както се казва. За теб. И за родителите ти.

Грей усети как светът се срива отгоре му.

– Стига – изведнъж каза Вигор с авторитетния тон на преподавател.

Всички обърнаха очи към него. Дори Насър млькна. Вигор вперил поглед в похитителя им.

– Твърде много неща приемаш на доверие, млади човече. Предположения, които няма да послужат нито на теб, нито на работодателите ти.

– И защо, монсеньор? – попита Насър все така учтиво.

– Това лечение. Вашите учени приложили ли са го вече? – Вигор

вдигна въпросително вежди, после изсумтя: – Обзалагам се, че не. Разполагате само с теоретични предположения, подкрепени донякъде от историята на Марко Поло. Но всичко това е далеч от научно доказаните факти. Лично аз не съм съгласен и със заключението, че историческата следа е стигнала своя край. Може и да се е пресякла с научната, но съвсем не е свършила. Според мен по-точното определение е, че тук двете следи се сливат. Не пренебрегвайте така прибързано историята, млади човече. Историческата следа продължава.

Грей се мъчеше да разчете подтекста зад думите на монсеньора. Лъжеше ли Вигор, блъфираше ли, или казваше истината?

Насър въздъхна, очевидно претегляше същите възможности.

– Оценявам опита ви, монсеньор. Но лично аз не виждам тук нищо, което да налага допълнително разследване. Оттук нататък думата имат учените.

Беше ред на Сейчан да изсумти.

– Точно затова никога няма да се издигнеш по-високо в йерархията на Гилдията, Амен. Мреш си да прехвърляш отговорността на други. Съветвам те да изслушаш монсеньора.

Насър я изгледа ядосано, но все пак се обърна към Вигор и каза:

– Картата на Марко Поло сочи към руините. Тук следата свършва.

Вигор се наведе и взе картата на Ангкор Ват.

– Комплексът е разположен на повече от сто и шейсет квадратни километра. Голяма площ. Сто и шейсет квадратни километра площ приличат ли ви на край?

Насър присви очи.

– Предлагате да претърся всичките сто и шейсет квадратни километра, така ли? С каква цел? Вече знаем какво е лечението.

Вигор поклати глава.

– Няма нужда да се претърсва целият комплекс. Марко Поло ни е улеснил значително, като е отбелязал най-важното място.

Насър се обърна към Грей и го прикова с гневен и заплашителен поглед.

Вигор пристъпи между двамата.

– Командир Пиърс не скри нищо. Той не знае отговора. Кълна се в душата си.

Насър го изгледа намръщено.

– Вие обаче го знаете, така ли? Вигор сведе глава.

– Така е. Знаем го. И ще ви го кажа. Но само ако ми дадете дума, че ще пощадите родителите му.

Насър го гледаше подозрително. Вигор вдигна ръка.

– Не ви моля да ги освободите. Просто ме изслушайте й, мисля, ще разберете защо е важно да се стигне до края на следата.

Грей долови колебанието на Насър.

„О, моля те, Господи, нека Вигор успее да го убеди“.

Вигор продължи:

– И след като стигнете до края на следата, тогава вземете решение. За тях и за нас. Ще е глупаво да се лишите от заложенници и ресурси, преди да сте разбрали какво се крие в истинския край на тази следа.

Насър се отпусна в стола си.

– Ами покажете ми къде води тя. Убедете ме, монсеньор.

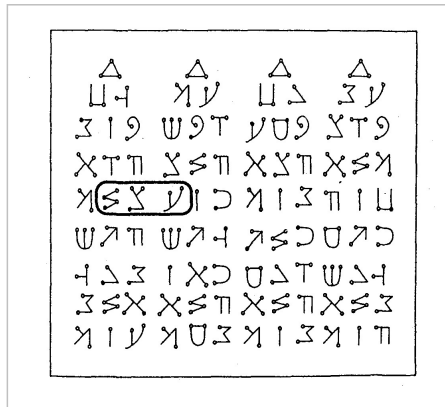
– И ако успея, вие, като човек на честта, ще пощадите господин и госпожа Пиърс?

Насър махна с ръка.

– Добре. Засега. Но ако ме лъжете, монсеньор...

– Не ви лъжа. – Вигор клекна до масата. Грей клекна до него.

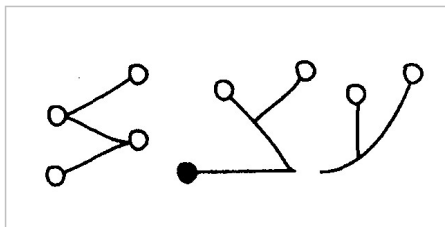
Вигор придърпа към себе си три неща – картата на Ангкор, ангелския текст от обелиска и трите символа от „паспортите“. Вдигна листа с ангелския текст.

– Както командир Пиърс вече каза, всички потъмнена диакритични знаци – ето тези малки кръгчета – всъщност обозначават храмове в комплекса на Ангкор Ват.

Насър кимна.

– А ето ги и трите символа от ключовете.

– А сега сравнете тези три символа със същите символи от текста върху обелиска. Оградените. Каква разлика виждате?

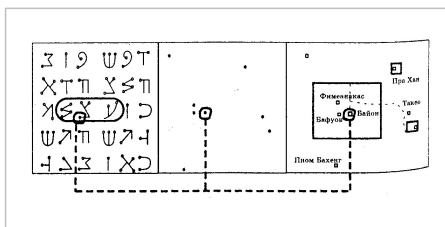
Насър и Грей се наведоха едновременно напред.

– Символите от обелиска имат три потъмнени кръгчета – каза Насър.

– Които обозначават храмовете – каза Вигор. – Така. А колко са потъмнените кръгчета при символите от ключовете?

– Само едно – каза Грей. И изведнъж проумя. Беше толкова сигурен, че е разгадал мистерията, че изобщо не се беше сетил да направи и следващата крачка. – Един храм. Това потъмнено кръгче не обозначава само португалския замък... а и един от храмовете!

Грей дръпна картата към себе си, взе химикалка и огради съответстващия на потъмнения диакритичен знак храм на трите схеми.

Насър се наведе по-близо да разчете името на отбелязания върху картата на Ангкор храм.

– Байон – каза и вдигна глава. – Но откъде сте сигурен, че става въпрос за нещо важно?

– Байон е последният храм, построен в Ангкор – каза Вигор. – Приблизително по времето, когато Марко Поло се е озовал тук. Странното при този храм е, че след неговото построяване строителството изведнъж замряло.

– Но какво има там? – попита Насър. Вигор сви рамене.

– Нямам представа. Може да е източникът на щамата на Юда, може

да е нещо друго. Знам само, че според Марко Поло е било достатъчно важно, за да го запази за идните поколения. А дори да греша, вече сте обиколили половината свят по следите на тази история – защо да спирате точно сега, когато сте само на крачка от края ѝ?

Насър плъзна поглед из стаята. Сейчан се размърда.

– Пътят дотам е половин час, Амен. Струва си да отидем поне.

Грей предпочете да си замълчи, от страх че ако подкрепи предложението ѝ, само ще вбеси Насър. Вигор заложил на по-директния подход:

– Марко Поло е положил значителни усилия да запази информацията за мястото на храма. Ватиканските мистици са положили не по-малко усилия да го защитят с код. Дори и местните хора твърдят, че храмът все още крие незначителни съкровища. Струва си да се огледа.

Ковалски вдигна ръка.

– А аз трябва да пусна една вода. Спешно. Насър се намръщи, но след миг стана.

– Ще прескочим да го видим този Байон. Но не открием ли нищо до обед – край.

После отново вдигна телефона до ухото си.

– Анишен, екзекуцията се отлага.

Грей посегна и стисна коляното на Вигор под масата.

„Благодаря ти“.

Вигор му хвърли поглед, който казваше, че още не са се измъкнали от блатото.

Насър побърза да потвърди предчувствието му:

– Анишен, единият родител, онзи, когото си избрала. Ще пощадим живота му, както обещах на монсеньора. Но все пак ни е нужно нещо, което и напред да ни осигури пълното съдействие на командир Пиърс.

Насър впи поглед в Грей и продължи:

– За всеки час без задоволителен резултат отрязвай по един пръст. И понеже вече изгубихме повече от час заради напразните пазарлъци на командир Пиърс, първия пръст можеш да го отрежеш още сега.

И прекъсна връзката.

Грей знаеше, че е по-добре да си мълчи, но думите излязоха от устата му, преди да ги е спрял:

– Копеле проклето! Ще те убия! Насър го изгледа спокойно.

– Между другото, командир Пиърс, ако се питате кой от родителите ви беше избрала Анишен... избрала е майка ви.

Когато дръпнаха качулката от главата ѝ, Хариет разбра, че е станало нещо лошо, нещо много лошо.

Извлякоха я от килера, където я държаха заключена, и я накараха да седне на метален стол. Когато ѝ махнаха качулката, видя, че се намират в изоставен склад. Помещението беше огромно, с бетонни стени и под. Метални греди и тръби се кръстосваха по тавана, вериги висяха от ръждясали макари, миришеше на моторно масло и изгоряла гума.

Хариет се огледа.

Нямаше прозорци. Единствената светлина идваше от няколко голи крушки, които се пънеха да изтикат мрака назад. Без особен успех. Покрай едната стена имаше метално стълбище. До него имаше стар товарен асансьор с отворена врата.

Нямаше жива душа – освен похитителите им, разбира се.

На крачка вляво от нея Анишен се беше облегла на една маса, държеше до ухото си мобилен телефон. Мълчеше. Слушаше. На масата пред нея имаше пистолет, резачка и малка горелка. Трима мъже патрулираха на границата на мрака.

Съпругът на Хариет седеше отпуснат на друг метален стол срещу нея. И той беше с белезници. Един от тримата пазачи стоеше зад него с ръка на кобура. Само че Джак не беше заплаха за никого. Главата му висеше, от устата му се стичаше слюнка. Бяха му свалили панталоните. Беше се напикал и боксерките му тъмнееха подгизнали. Левият му крак завършваше с протеза от коляното надолу. Старата трудова злополука беше нанесла жесток удар върху самочувствието му. Природата му беше отнела и малкото останала гордост.

И не само природата.

Хариет чувстваше тежестта на скатаните в джоба на жилетката ѝ хапчета.

Сълзи потекоха по бузите ѝ.

Анишен каза нещо по телефона, после го затвори с щракване. Обърна се към Хариет и даде знак на един от пазачите.

– Свали ѝ белезниците.

Хариет не възрази. Дори повдигна ръце. Мъжът превъртя ключа и тежестта падна. Тя разтърка китките си.

„Какво става?“ По сигнал от Анишен мъжът я избута заедно със стола до масата. Силното стържене на металните крака по пода разбуди Джак.

– Хариет... – изломоти той. – Колко е частът?

– Рано е, Джак – отвърна нежно тя. – Спи си. Анишен пристъпи към него.

– Няма да стане. Спа достатъчно. Тия хапчета, дето му ги даваш, най-последно действат, че и отгоре. Но сега е време за ставане. – Сложи ръка под брадичката му и я повдигна. – Дръж го така – каза на пазача. – Не бива да пропусне шоуто.

Джак не се възпротиви, когато мъжът повдигна главата му.

Анишен се върна при масата, като бършеше ръката си в панталона. Кимна на пазача до стола на Хариет. Той се пресегна, хвана лявата ѝ ръка, стовари я силно върху масата и притисна китката ѝ към плота.

Хариет се дръпна инстинктивно, но мъжът натисна ръката ѝ още по-силно, докато мишницата ѝ не опря в ръба на масата. Хариет усети студеното дуло на пистолет, опряно в бузата ѝ. Третият пазач.

Анишен се приближи.

– Май ще трябва да дадем малък урок на сина ти, госпожа Пиърс.

Взе горелката от масата и натисна копчето за включване. Син пламък изригна със съскане. Анишен я остави на масата до ръката на Хариет.

– С това ще спрем кървенето.

– Какво... какво правите?

Анишен все едно не я чу. Взе резачката и разтвори широко дръжките.

– Така... С кой пръст да започнем?

06:01

Грей се взе на задната седалка на бял пикап. Сейчан седеше плътно притисната до него заради двамата въоръжени пазачи, които им правеха компания по фланговете. Насър седеше с лице към тях, също в компанията на пазачи. По-точно бодигардове.

Ковалски и Вигор бяха в друг пикап зад техния. Кортежът включваше още два пикапа, един отпред и един най-отзад, натъпкани с още стрелци в маскировъчни униформи.

Насър явно предпочиташе да не рискува.

Грей гледаше безучастно през предното стъкло към кулите на Ангкор Ват, които се очертаваха през мъглата напред – пет огромни кули с формата на царевични кочани, огрени от първите лъчи на изгряващото слънце. Ангкор Ват беше първият от многото храмове в грамадния комплекс. Беше също така най-големият и най-добре запазеният, смятаха го

за символ на цяла Камбоджа – и той наистина внушаваше респект с безкрайното сякаш множество от стаи, стени, кулички, барелефи и статуи. Само той покриваше площ от петстотин акра.

Но не натам се бяха отправили те.

Тръгнали бяха към Ангкор Том, който отстоеше на още километър и половина на север. Не бе толкова голям като Ангкор Ват, но оградени-те му руини приютяваха великолепия храм Байон, който се смяташе за сърцето на цял Ангкор.

Пикапът се раздруса, попаднал на дупка.

Грей улови за миг отражението си в огледалото. Страните му бяха хлътнали, имаше тъмни сенки под очите, устните му бяха сухи и напу-кани, четината по челюстите и брадичката му го състаряваше с поне де-сет години. Само очите му все още светеха решително и студено, подх-ранвани от гнева и жаждата за отмъщение. Ала дълбоко в гърдите му имаше място само за скръб и вина.

Навярно усетила обземащото го отчаяние, Сейчан стисна ръката му. Жестът ѝ не беше от нежните. Стисна силно пръстите му, заби нок-ти в месото му. Отказваше да го пусне, сякаш само нейната ръка го де-леше от подхлъзването в дълбок кладенец.

Насър забеляза жеста ѝ. Нещо като подигравателна усмивка мина по лицето му, но след миг изчезна.

– А аз те мислех за по-умен, командире – изсумтя той. – Изчука ли те вече нашата Сейчан?

– Затваряй си устата – изръмжа Грей.

Насър се изсмя – кратко, остро и развеселено.

– Не е значи? Жалко. Щом така или иначе си прецакан, поне да бе-ше намазал нещо.

Сейчан пусна ръката на Грей..

– Да ти го начукам, Насър.

– Това е минало, Сейчан. Изритах те от леглото си, помниш ли? – Насър погледна Грей. – Това знаеше ли го? Че навремето с нея бяхме любовници?

Грей хвърли кос поглед на Сейчан. Насър лъжеше, разбира се. Как би могла тя да... с този изверг, който току-що беше наредил да осакатят майка му? Дори това индиректно подсещане за изтезанието, на което я бяха подложили или я подлагаха в момента, прогори дупка в стомаха му.

Ала Сейчан така и не го погледна – гледаше втренчено Насър. Ръ-ката ѝ се сви в юмрук на коляното.

– Но всичко това свърши – продължи Насър. – Много амбициозна кучка е Сейчан, да ти кажа. И двамата копнеехме да се изкачим до следващото ниво в йерархията на Гилдията. Последното стъпало преди върха. Но за едно нещо не можахме да постигнем съгласие. Как да те пипнем.

Грей преглътна.

– За какво говориш, по дяволите?

– Сейчан искаше да те подмами с женските си хитринки, така че да ни съдействаш доброволно, да ни помогнеш с историческата следа на Марко Поло. Аз, от друга страна, вярвах в един по-директен подход. Кръв и принуда. Както би постъпил всеки мъж. А когато Гилдията отхвърли плана ѝ, Сейчан реши да вземе нещата в свои ръце. Уби венецианския куратор, откраднаobelиска и избяга в Щатите.

Сейчан скръсти ръце и го изгледа с отвращение.

– А ти още пикаеш газ при мисълта, че загуби състезанието. Отново.

Грей я измери с поглед.

„Всичките й приказки, че се опитва да спаси света... нима е било лъжа?“ – Проследих я до Щатите – продължи Насър. – Знаех къде ще отиде. Не беше трудно да ѝ заложа капан.

– И отново пропусна да ме убиеш – изсмя се тя. – С което за пореден път доказа, че си некомпетентен.

– На косъм – отвърна Насър. – Но ти така и не се отказа от първоначалния си план, нали? Въпреки всичко отиде при Пиърс Само че сега той нямаше просто да ти сътрудничи. Щеше да ти се притече на помощ, да те спаси. И ти си го знаела. Ти и Грей срещу целия свят! – Насър се изсмя хрипливо. – Или още го разиграваш, Сейчан?

Сейчан само изсумтя пренебрежително. Насър отново се обърна към Грей.

– Тя е не само амбициозна. Тя е безмилостна. Би подминала собствената си умираща баба, ако това ще ѝ помогне да се изкачи в йерархията.

Сейчан се наведе напред и изсъска:

– Поне не съм клечала послушно, докато са убивали майка ми пред очите ми!

Лицето на Насър се вкамени.

– Страхливец – измърмори тя и се облегна назад със самодоволна усмивка. – Дори баща си уби в гръб. Не можа да го погледнеш в очите.

Насър се хвърли към нея. Грей инстинктивно го отблъсна. А може

би не трябваше.

Насър се овладя и пак седна. В очите му грееше бездънна омраза.

– Нищо, така поне знаеш с кого споделяш леглото си, Пиърс – процеди през зъби. – И внимавай какво казваш пред тая кучка.

Двамата претенденти за титлата замълчаха. Грей изгледа Сейчан, осъзнал, че въпреки всичката врява, която беше вдигнала, тя така и не бе отрекла твърденията на Насър. Превъртя наум събитията от последните дни, но му беше трудно да се съсредоточи – главата го болеше, а червеят на страха дълбаеше дупки в стомаха му.

Ала имаше факти, които нямаше как да отрече. Сейчан беше убила венецианския куратор, за да вземе обелиска. Хладнокръвно. А при първата им среща, преди години, се беше опитала да убие и него.

Думите на Насър отекнаха в главата му:

„Поне знаеш с кого споделяш леглото си...“ Само че Грей всъщност не знаеше.

Не знаеше на кого да вярва, на кого да се довери.

Само едно нещо знаеше със сигурност. Вече нямаше право на грешки. За всяка грешка щеше да плати жестоко – и не само той.

19:05

Харriet се дърпаше и плачеше, обзета от безумен ужас.

– Моля ви, недейте...

Пазачът стискаше китката ѝ като менгеме, натискаше дланта ѝ към масата. Горелката съскаше само на сантиметри от ръката ѝ.

Анишен приближи резачката.

– Он-че, бон-че, счу-пе-но пи-рон...

Нагласи резачката на безимения ѝ пръст. Диамантът на годезния ѝ пръстен блестеше под светлината на електрическата крушка.

– Не...

Силно изпукване отекна в празния хангар и стресна всички.

Харriet обърна глава, Анишен също. На два метра от тях пазачът, който държеше главата на Джак, за да гледа как осакатяват съпругата му, извика и политна назад. От носа му бликаше кръв.

Джак се метна встрани – беше ударил с глава пазача в лицето, – измъкна пистолета от кобура му и го вдигна въпреки затрудняващите го белезници.

– Наведи се, Харriet! – извика и стреля.

Пазачът, който държеше пистолет до бузата на Харriet. получи

куршум в гърдите и отхвъркна назад. Пистолетът му се хлъзна нанякъде в мрака.

Вторият пазач пусна ръката на Хариет и посегна към оръжието си.
БУМ!!!

С периферното си зрение Хариет видя как ухото и бузата му изчезнаха в мъгла от кръв. Ала нейното внимание беше насочено изцяло към Анишен. Тя вече беше захвърлила резачката и посягаше да вземе пистолета си от плота на масата. Грабна го и се извъртя мълниеносно към Джак.

Все още с ръка на масата, Хариет се хвърли към горелката. Натисна копчето и пламъкът облиза китката на Анишен. Тя изкрещя и натисна спусъка. Куршумът се заби в бетонния под и рикошира нанякъде. Ръкавът на Анишен се подпали и тя отскочи и изпусна пистолета.

Джак стреля пак, но не улучи. Болката обаче сякаш бе вляла допълнителни сили на Анишен.

Тя отскочи настрана, прекатури масата с ритник и се измъкна през някаква врата.

Джак стреля още два пъти... после се хвърли към Хариет. Изправи я, прегърна я и я поведе към стълбите.

– Трябва да се махнем оттук. Изстрелите... Над главите им вече се чуваха викове.

– Товарният асансьор – каза Джак.

Хукнаха към отворената кабина – Джак куцукаше заради протезата. Влязоха и Джак натисна бутона за шестия етаж. Предпоследния.

– Централния етаж сто на сто го охраняват. Ние ще тръгнем нагоре. Може да намерим пожарен изход... телефон... или просто ще се скрием някъде и ще чакаме.

Дръпна Хариет в дъното на кабината, когато асансьорът стигна до централния етаж. Чува се викове. Фенерчета разсичаха мрака. Поне двајсетина души. Джак беше прав. Трябваше да намерят друг изход или начин да повикат помощ. Или, в най-лошия случай, да се скрият някъде.

Асансьорът продължи нагоре.

Джак я притисна към себе си.

Тя отпусна глава на рамото му.

– Джак... как... ти беше толкова...

– Оглупял? – Джак поклати глава. – За Бога, Хариет, наистина ли мислеше, че съм чак толкова зле? Знам, че в хотела си изпуснах нервите, но... Извинявай, че те ударих. Тя се притисна още по-силно към него.

– Когато ти пуснаха ток с тазера, реших, че... Благодаря на Бога, че си добре.

– Яко ме ужилиха, с онова нещо тия копелета, вярно е Но когато разбрах, че ми даваш хапчетата само наужким... Искаше да си мислят, че съм по-зле, отколкото бях, нали? За да свалят гарда.

Тя го погледна.

– Значи през цялото време си се преструвал?

– Е, за напикаването, наистина се напиках – ядосано каза той. – Тия тъпанари не ме пуснаха до шибаната тоалетна.

Асансьорът спря.

Джак отвори решетките, даде й знак да излезе, после пак ги затвори. Провря ръка през една пролука и натисна бутона за приземието. Асансьорът потегли надолу.

– Така няма да знаят на кой етаж сме слезли – обясни й. Забързаха през огромно тънещо в полумрак помещение.

Беше пълно със стари машини.

– Бивша консервна фабрика, ако се съди по оборудването – каза Джак. – Е, все ще намерим къде да се скрием.

Някъде от долните етажи се чу нов звук. Лай... яростен, нетърпелив.

– Кучета – прошепна Хариет.

15.

Демони от дълбините

7 юли, 04:45

Остров Пусат

Бяха се забавили с минаването по мрежата.

Докато Монк и армията му пълзяха по покрива на света, окото на бурята беше минало над острова и сега отново се насочваше към откритото море. На изток тайфунът се издигаше като могъща вълна и събираше сили да се стовари отново върху острова.

Ветровете набираха скорост.

Мрежата под Монк се залюля и той се плъсна по корем върху дъските на мостчето. Гръмотевица отекна като оръдеен изстрел, светкавици раздираха черното небе. После облаците се разтвориха и заплющя дъжд.

Стиснал с всички сили дъските, Монк погледна надолу.

„Господарката на морето“ се полюшваше в лагуната, грейнала и приканяща.

От долната страна на мрежата се спуснаха въжета и се проточиха чак до хеликоптерната площадка на горната палуба. Уви, хеликоптерите вече не бяха там – излетели бяха още преди корабът да навлезе в лагуната.

Което означаваше, че им остава само лодката на Райдър.

Още въжета се спуснаха от мрежата и затанцуваха под напора на вятъра.

Джеси закрепя заповеди на малайски. Беше само на трийсетина метра пред Монк, но вятърът отнесе половината от думите му. После младежът посочи надолу.

Най-близките до него канибали се мушнаха през мрежата и изчезнаха от поглед, като пеликани, които се гмурват в морето. Монк отново погледна през пролуката. Тримата дребни мъже се появиха отново, прегърнали въжетата. Плъзнаха се надолу като опитни командоси. След секунди ги последваха други.

Армията им отново запълзя към въжетата. Монк наближи Джеси точно когато Райдър посягаше към едно въже. Милиардерът скочи през мрежата без грам колебание.

Монк знаеше защо се е разбързал толкова.

Светкавица удари отсрещния край на мрежата. Изтрещя оглушителен гръм. По металния скелет се стрелнаха сини енергийни дъги, но угаснаха, преди да стигнат до тях. Силва миризма на озон изпълни въздуха.

– Стойте далеч от всякакъв метал! – изкрещя Монк.

Джеси кимна и повтори предупреждението му на малайски.

След минутка Монк стигна до младежа, посочи надолу и нареди:

– Тръгвай!

Джеси кимна. Докато се смъкваше от мостчето, бурята връхлетя острова с рев на товарен влак. Ветровете се втурнаха като пощурели и Джеси попадна под ударите им, преди да е уловил въжетото. Поривът го събори като парцалена кукла от моста и го захвърли върху една от хлабавите междинни части на мрежата. Тежестта му разкъса рехавата плетеница от въжета и лиани.

Монк се хвърли и успя да го хване за глезена – с протезата си. В рамото му се забиха сякаш огнени шишове, когато цялата тежест на младежа увисна на него. Джеси висеше с главата надолу в бездната и крещеше ругатни на родния си език. Или пък бяха молитви?

– Въжето! – изкрещя Монк.

Едно от въжетата висеше на три метра встрани.

Монк напрегна мишци да залюлее младежа. Джеси разбра какъв е планът и протегна ръце към въжето. Не го стигаше. Деляха ги само трийсетина сантиметра, но не го стигаше.

– Ще те хвърля!

– Какво?! Не! Нямахте избор.

Рамото на Монк изпука, когато засили Джеси за последно.

– Пускам те! – изрева Монк и запрати младежа към въжето.

Джеси се оплете в мокротото въже, но не успя да го хване. Започна да пада надолу, риташе трескаво. Накрая успя да го прихване с единия си крак, да убие скоростта на падането и да се хване с ръце. Устните му се раздвижиха: сигурно благодареше на боговете си – или пък ругаше Монк.

Монк се претърколи обратно на мостчето и запълзя напред.

Нова светкавица жулна небето зад него.

Изтрещя гръмотевица. Монк хвърли поглед през рамо. Мрежата се тресеше. Светкавицата беше уцелила началото на мостчето – там, откъдето бяха тръгнали. Пламнали греди се разхвърчаха във въздуха. Един канибал излетя високо във въздуха с размахани ръце, електрически дъги оглушително припукаха около мястото на удара. Канибалът извади късмет и се приземи благополучно сред събратята си.

Да, наистина беше извадил късмет, но за всички вече нямаше път назад.

Монк сграбчи най-близкото въже и се метна през мрежата.

Плъзна се надолу към жулената от дъжда хеликоптерна площадка и стъпи на нея без произшествия.

Остатъкът от армията му го последва.

Приведен, Монк се затича към стълбището, където се бяха събрали другите. Джеси вече насочваше мъжете, като сочеше ту Монк, ту Райдър. Тук щяха да се разделят. Монк трябваше да намери Лиза. Райдър и Джеси щяха да тръгнат надолу, за да подготвят лодката.

Тропот на боси крака долетя зад Монк – ариергардът на войската му топуркаше след него.

Монк се обърна към Райдър и Джеси.

– Готови ли сте?

– По-готови няма как да станем – отговори Райдър.

Монк хвърли поглед към отряда си – банда канибали, въоръжени с брадви и стари руски автомати. Светкавица разсече небето и обля с ярка

светлина армията му. Наклепани с пепел лица и святкащи очи.

Тази нереална, буквално сюрреалистична картина за миг го изпълни с лошо предчувствие, жегна го право в стомаха. Той побърза да се стегне. Бурята засилваше страховете му, нищо повече.

– Така. Хайде да намерим Лиза и да се махаме отгук.

05:02

Лиза лежеше, вързана за стоманена хирургична маса, Наклонена под ъгъл четиридесет и пет градуса. Висеше на ръцете си, китките ѝ бяха стегнати над главата. Краката ѝ бяха свободни, но не стигаха пода. Беше само с болничната си роба. Студена пот прилепваше фината памучна материя към кожата ѝ, стоманеният плот ѝ убиваше на гърба.

Висеше вързана повече от час.

Сама.

И се надяваше да си остане сама.

От едната ѝ страна имаше стоманена масичка на колелца с набор инструменти, използвани в съдебната медицина – триони, куки за дисекция, ножици, игли, длета за отваряне на гръбначния стълб.

Доктор Девеш Патанджали беше извадил тези инструменти от черна чанта, която Сурина услужливо му беше държала отворена. После ги беше подредил прецизно върху зелен хирургически чаршаф. Метална кофа висеше от долния край на наклонената маса – за да се събира в нея изтичащата кръв.

Докато Девеш подреждаше инструментариума си, Лиза се беше опитала да го откаже от планираното изтезание. Всячески. Опитала се беше да апелира към здравия му разум, обясняваше, че още може да му бъде полезна. Че след като приберат Сюзан, ще вложи всичките си знания и усилия, за да извлече лечение от кръвта и лимфата на жената. Нима не беше доказала вече своята изобретателност?

Ала каквито и аргументи да излагаше, Девеш не ѝ обръщаше внимание. Просто подреждаше бавно и методично инструментите върху масичката.

Накрая доводите ѝ преминаха в сълзи.

– Моля ви...

Девеш ѝ обърна гръб и Лиза се замоли на Сурина. Ала там надежда нямаше, само мъртвешко безразличие върху лице, издялано от студен мрамор. Единственият цвят беше червената точка на челото, но тя пък приличаше на капка кръв.

А после телефонът на Девеш извъня и той изведнъж живна, явно доволен от чутото. Говореше бързо на арабск-Лиза не разбра нищо освен една дума – „Ангкор“. После Девеш излезе, последван от Сурина. Дори не погледна назад.

Оттогава Лиза си висеше тук и не знаеше какво да мисли.

Не знаеше какво става, но знаеше какво очаква нея.

Хирургическите инструменти лъщяха върху масичката. Лиза се размърда и кофата за кръвта издрънча. Вече час се мятеше между безразличието на крайното изтощение и суровия ужас на очакването. На моменти дори се молеше Девеш да се върне. Чакането, неизвестността бяха на път да я влудят.

Ала когато вратата най-сетне се отвори, Лиза се сви и простена. Не виждаше кой е влязъл, чуваше само потракването на колелца.

В полезрението ѝ се появи количка.

На количката лежеше дете, вързано, с разпънати крайници.

Девеш избута количката пред Лиза и каза:

– Извинявам се за закъснението, доктор Къмингс. Разговорът ми продължи повече от очакването. А после се наложи да издира този обект.

– Доктор Патанджали – примоли се отново Лиза, вперила поглед в носилката. – Моля ви, недейте...

Девеш пристъпи към подноса с инструментите. Беше сменил самото си с бяла престилка.

– Така, докъде бяхме стигнали?

В този миг се появи и Сурина – плавно, със събрани на корема ръце, самата скромност. Но в очите ѝ проблясваха нетипични искри. Нещо я беше ядосало.

Девеш продължи:

– Доктор Къмингс, вие бяхте напълно права, когато изтъкнахте, че уменията ви може да се окажат ценни за по-нататъшната ни работа. В същото време простъпката ви не бива да остава ненаказана. Някой ще трябва да плати кръвнината вместо вас.

Лиза вперил поглед в количката и разпънатото на нея дете. Устата му беше запушена, очите – пълни със страх.

Беше момиченцето – същото, което Девеш беше нарочил и преди, а после убиха доктор Линдхолм вместо него. Този път обаче на детето нямаше да му се размине. Девеш възнамеряваше да заколи жертвения агнец пред очите на Лиза.

Патанджали си сложи латексови ръкавици и взе хрущялния

скалпел.

– Първият разрез по принцип е най-неприятен... Изведнъж се чу стрелба, далечна, но ясно доловима. Девеш замръзна.

Нови изстрели, откъм долното ниво.

– Пак ли! – възкликна раздражено Девеш. – Нали наредих да вържат всички пациенти!

Още изстрели.

Девеш хвърли скалпела върху подноса и инструментите издрънчаха. Кръв изби на пръста му – беше се порязал при ядното движение – и той го вдигна към устата си да я изсмуче. Смръщи вежди и тръгна към вратата.

– Сурина, дръж под око гостите ни. Връщам се веднага, Вратата се затръшна след него.

В същия миг Сурина скочи към масичката с хирургичните инструменти, грабна скалпела и се обърна към вързаното дете.

– Не! – викна Лиза.

Сурина ѝ хвърли безразличен поглед, после вдигна скалпела и нанесе няколко сръчни и бързи удара... и коланите около китките и глезените на момиченцето паднаха срязани. Сурина грабна детето и бързо тръгна към вратата.

Лиза чу тихите прищраквания, когато вратата се отвори и затвори. За пореден път я оставиха сама.

Смръщи замислено чело. Спомни си, че Сурина беше предложила бонбон на същото това дете. Спомни си и очите ѝ отпреди малко – гневни, като на лъвица. Само че точно тази лъвица май беше запазила в сърцето си малко съчувствие към невинните души. Може би стореното току-що беше дребна проява на милосърдие, която да компенсира другите ѝ жестокости.

Така или иначе, Сурина беше изчезнала.

Лиза си представи яростта на Девеш, когато се върнеше, вбесен от поредния пробив в сигурността. Щеше да завари в стаята само една жертва, върху която да излее гнева и безсилието си. Лиза задърпа ръце, пробваше за пореден път здравината на каишите. Кофата се разклати и издрънча.

Стрелбата продължаваше. Някои изстрели се чуваха по-силно от други, идваха и от различни посоки. Явно имаше повече от една престрелка. Какво ли ставаше?

Сякаш само на метри по коридора отвън избухна автоматична стрелба, придружена от трясък на счупено стъкло. После още изстрели,

крясъци и някакъв странен, дюдюкащ боен вик. Стрелбата продължи без прекъсване цяла минута.

А после вратата зад нея се отвори с трясък.

Лица замръзна.

Полугол мъж изскочи в полезрението ѝ, омазан с нещо черно, със заострен глигански зъб вместо обича на носа и с корона от дълги зелени пера. Държеше някакъв дълъг нож и ръката му беше в кръв до лакътя.

Лица притисна гръб към масата, вкаменена от страх.

– Тук! – изкрещя познат глас. Гласът на Анри.

Ботуши изтропаха зад нея. Студено острие се промуши между китките ѝ. Каишите паднаха срязани. Лица се хлъзна по наклонената маса. Някой я хвана, преди да е тупнала на пода.

И прошепна в ухото ѝ:

– Ако ти е писнало да висиш тук, може вече да си плюем на петите, какво ще кажеш?

Тя се отпусна в ръцете му, разтреперана от облекчение.

– Монк...

05:19

Девеш разбра, че има нещо гнило, когато чу изстрели откъм научното крило, две палуби по-нагоре.

Самият той стоеше по средата на коридора, ограден от седмина пазачи и сомалийския им водач. Килимът беше пропит с кръв, но трупове нямаше.

А сега и стрелбата горе...

Девеш вдигна глава. Преди да е реагирал, из целия кораб завиха сирени. Обща тревога.

Какво ставаше, по дяволите?

Още стрелба от горните палуби. Пак откъм научното крило.

– Горе! – изкрещя той и посочи с бастуна си към стълбището.

Пазачите се обърнаха като един и хукнаха в указаната посока... ала по коридора пред тях за миг се мярна дребна фигурка – мъж с боси крака и гол, ако не се брояха перата и дрънчащите кокали, целият омазан в черно.

Един от островните канибали.

С автомат в ръка!

Водачът на охраната изпсува.

Стрелба избухна зад тях. Куршуми се забиха в килима и стените.

Един от пазачите падна и от носа и устата му бликна кръв. Другите се долепиха към стените и отвърнаха на огъня. Сомалиецът дръпна Девеш зад себе си, без да спира да стреля с пистолета си.

Само дето нямаше по кого да стрелят.

После една врата се отвори рязко. През пролуката излетя брадва и се заби в черепа на друг от охраната. Миг по-късно вратата се затръшна. Пазачът запълзя със стърчаща от темето брадва, падна и не помръдна.

Друг пазач започна да стреля по вратата. Куршумите минаваха през нея.

Чак сега Девеш обърна внимание на табелката – СЛУЖЕБЕН ВХОД. Вратата водеше към системата от вътрешни коридори и стълбища на кораба. Убиецът със сигурност беше избягал.

Още един канибал, ако се съдеше по избора му на оръжие.

Корабът беше нападнат, системата му за сигурност – пробита.

Нова стрелба разсече тишината – от друга част на кораба. Явно губеха контрол над „Господарката“. Сомалиецът пристъпи към Девеш. Оцелелите пазачи покриваха периметъра: половината наблюдаваха коридора напред, другите – отзад.

– Сър, трябва да ви изведем на безопасно място – изръмжа сомалиецът.

– И къде е това? – простена Девеш.

– Извън кораба. С лодка до брега, а там ще намерим къде. Ще събера още хора, ще вземем по-тежко въоръжение и ще се върнем да прочистим кораба.

Девеш кимна. Докато кризата не отминеше, беше по-добре да е далеч от „Господарката на морето“.

Сомалиецът ги поведе в бързо темпо назад към стълбището под акомпанимента на сирени и изстрели. Заслизаха на бегом. Подминаха четири трупа, всичките на техни хора.

Когато се спуснаха до нивото на снабдителния док, Девеш спря.

– Сър?

– Лодката ще почака. – С всяко следващо ниво гневът му нарастваше.

Нямаше да напусне кораба току-така. Знаеше какво да направи.

И продължи надолу по стълбището.

Към машинното ниво.

Където бяха специалните отделения.

Преди да си тръгне, щеше да стъжни живота на типовете, които се опитваха да превземат кораба му. На принципа „клин клин избива“.

Островът не беше единственият източник на канибали тук.

05:22

Сюзан стоеше на границата на джунглата и гледаше към – „Господарката на морето“. Воят на алармената система стигаше до брега, приглушеният трясък на изстрели също.

Атаката беше започнала.

Сюзан стискаше ръце. Трепереше от страх и се молеше.

В гората се чуваха тихи, прокрадващи се звуци – триене на мокри листа, кално жвакане под нечии стъпки. Ескортът ѝ стесняваше кръга около нея. Тласкаше ги нуждата да закрилят царицата си, но също и любовитство – искаха да погледат фойерверките.

Точно пред нея, издърпано наполовина на брега, я чакаше издълбана от дънер лодка, с която да стигне до лодката на Райдър.

Ако тя изобщо пристигнеше.

Пръстите вече я боляха от стискане.

„Моля те, Господи, нека дойдат...“

05:23

Покрит с пончото, Ракао чакаше в укритието си. Наблюдаваше през инфрачервените си очила как хората му постепенно стягат примката.

Вече не се чудеше къде са се дянали другите бегълци. Преди минуть един от хората му беше забелязал подозрително раздвижване по горната палуба на туристическия кораб. Ракао беше отклонил вниманието си от непосредствената цел колкото да хвърли поглед натам. Раздвижване не видя, видя обаче нещо да виси от покривната мрежа над хеликоптерната площадка.

Въжета.

Изруга наум. Знаеше какво е станало.

Придвижили се бяха по мрежата, за да нападнат кораба...

Живееше на този остров вече десет години и за това време беше преживял множество кървави бунтове, които го бяха издигнали във водач на пиратския клан, чиято история датираше от цяло столетие. Ала амбициите му бяха по-големи. Простираха се дори отвъд богатата плячка, предлагана от туристически кораб като този, и робите, които можеше да продаде на черния пазар. Островът и морето му бяха отеснели, а докторчето му предлагаше достъп до много по-обширни територии за

грабеж посредством организация, процъфтявала много по-дълго от столетие. Организация, в която амбицията и жестокостта се оценяваха и възнаграждаха.

За това, когато откри, че са го надхитрили, Ракао побесня. Но беше твърде опитен и обръгнал, за да се поддаде на емоциите си. В къщата си тук, в селцето, над рамката на вратата беше заковал изсушените езици на предшествениците си. Не се беше издигнал до сегашната си позиция с помощта на безразсъдни действия.

Запази хладнокръвие и нареди на радиста да се отдалечи на трийсетина метра, за да не го чуват, след което да се свърже с кораба и да ги предупреди за предстоящото нападение. Ала преди радистът да е успял, откъм кораба долетяха изстрели... последвани от воя на алармената система. Предупреждението беше закъсняло.

Така да е...

Ракао остана на позиция.

Ако нападението срещу кораба се провалеше, радистът щеше да го уведоми. Ако не, Ракао знаеше къде да причака победителите.

Защото истинският трофей беше тук.

Ракао наблюдаваше мишената си, която стоеше в самия край на джунглата.

Развръзката нямаше да се забави дълго.

05:33

Монк търчеше по последния отрязък от стълбището. Лиза го следваше заедно с двама учени от екипа на СЗО – един холандски токсиколог и един американски бактериолог.

В края на стълбите двама пирати лежах в разширяваща се локва кръв. На крачка от тях стоеше един канибал и даваше знаци на Монк и спътниците му да се махнат по-скоро от стълбите.

Канибалът беше една от „трохите“, които Райдър беше оставил след себе си като пътепоказатели, за да преведат останалите по обезопасения маршрут. Дотук бяха слезли по лабиринт от стълбища, през един пасажерски коридор, прекосили бяха външната палуба, дори бяха минали на бегом през кухнята. През цялото време ги сподиряше нахъсана стрелба.

Поне сирените най-после бяха млъкнали.

Макар че дали това вещаеше нещо добро, или не, кой знае.

Монк преведе спътниците си през окървавената площадка и

четиримата продължиха по коридора откъм десния борд на кораба. Стигнаха бяха долната палуба, която беше на едно ниво с ватерлинията. Лодката на Райдър също беше тук. Монк спря за миг, колкото да си поеме дъх и да се ориентира. Пак на тази палуба беше и снабдителният док, имаше също кино, забавачка, компютърен клуб и дискотека. Лодката на Райдър беше близо до носа.

– Насам! – Монк тръгна надясно, после спря и пое назад. – Не, насам!

Хукнаха отново, следвани от „трохите“.

Монк мярна някакво движение напред – при едно стълбище в централната част на палубата, недалеч от изхода към снабдителния док. Опърпаните униформи му бяха познати до болка.

Пирати.

Двете групи се видяха едновременно.

Монк бутна Лиза във входа на компютърния клуб.

– Прикрийте се!

Хората му се пръснаха в други входове и зад масивните подпорни колони. Куршум улучи един от канибалите в главата и той падна. Но групата на Монк имаше числено превъзходство. Отвърнаха на огъня с масирана стрелба, която буквално раздра коридора. Трима пирати паднаха. Най-високият бутна един слаб мъж назад към стълбището и избяга.

Монк поведе канибалите напред. Един измъкна оръжието от ръцете на мъртъв пират и захвърли собствената си димяща пушка. Друг ошипа пътьом бузата на един от труповете. Не от топли чувства, а за да провери крехко ли е месото.

– Онзи, който избяга, беше Девеш – каза Лиза и посочи надолу към стълбището. – Той ръководи операцията от името на Гилдията.

Монк погледна към снабдителния док.

– Сигурно са смятали да се оттеглят в пиратското градче и да съберат подкрепления.

Тази мисъл го пришпори още по-бързо към носа на кораба. Чудеше се дали въпросните подкрепления вече не идват, мобилизирани по радиовръзката.

Коридорът завиваше. След секунди Монк видя отворената врата към частния док на Райдър.

Бяха успели.

Преди да е направил следващата крачка обаче, от коридора зад тях долетяха пронизителни крясъци.

Монк се обърна.

Откъм стълбището в коридора се изсипаха десетина неканени гости – дърпаха се, крещяха истерично, полуголи, с раздрани и мръсни болнични роби. Бяха целите в струпей и сълзящи рани. Ръмжаха свирепо с оголени окървавени венци. Дори от петдесет метра Монк разпозна блясъка на дива лудост в гноясалите им очи.

– Пациенти – прошепна Лиза, стисна Монк за ръката и го дръпна назад. – В кататонична психоза. Крайно агресивни са. Явно Девеш ги е пуснал на свобода.

– Мръсник! – Монк изчака всички от групата му да хлътнат зад завоя, после забърза към отворената врата на частния док. Ала от откъм завоя в противоположната посока, там, където коридорът извиваше по протежение на левия борд, се чуха нови викове.

И тропот на крака, приближаваше се.

Монк вдигна оръжието си... ала навреме позна първия – беше Джеси. Младежът също ги видя и лицето му се отпусна облекчено. Следваха го седмина канибали. Последните двама влачеха някакъв мъж, ранен във врата. Ако се съдеше по зелените му хирургически дрехи, беше от лекарите на СЗО.

Двете групи се срещнаха при отворената врата.

Привлечен от врявата, Райдър се появи на прага със собствения си ескорт канибали. Миришеше на бензин и бършеше омазнените си ръце с някакъв парцал.

– Какво става?

Монк отговори на въпроса му с въпрос: – Готова ли е лодката?

Райдър кимна.

– Естествено.

Лиза прегърна Джеси.

– Доктор Барнхарт, доктор Милър – задъхано каза младежът и махна към мъжа със зелените дрехи. – Помогнете му.

Канибалите положиха ранения мъж на пода. Тъмна кръв бликаше на тласъци от раната на врата му.

Лиза и двамата лекари клекнаха до него. Джеси вече беше свалил ризата си и я подаде на Лиза. Тя я сви на топка и я притисна към раната.

Мъжът се разтресе в кратка конвулсия и от устата му бликна кръв. После застина с отворени очи. Гърдите му хлътнаха под товара на смъртта.

Все така притиснала ризата към раната на мъжа, Лиза провери за пулс от другата страна на шията му. Поклати тъжно глава. Повече нищо

не можеха да направят за клетника.

Междувременно Джеси им разказа с няколко думи своята част от историята, като току бършеше чело и размазваше полепналата по ръцете му кръв.

– Спасихме го. Беше го нападнала пациентка. Наложих се да я застеляме. Но от долните нива прииждат още. Стотици.

Сякаш в потвърждение на думите му, лудешки писъци отекнаха на фона на поредната престрелка.

– Време е да напуснем кораба – каза Райдър. Монк се обърна към него.

– Колко души може да качи лодката ти?

– Местата са шест... но ако се сместим, може да качим още един или двама. – Райдър плъзна поглед по Насъбралите се кандидат-пътници.

Джеси поклати глава и отстъпи крачка назад.

– Аз няма да дойда. Лиза го хвана за лакътя.

– Джеси...

– Някой трябва да остане и да защити хората, децата, които още са на кораба. От пиратите, от лудостта. Хората от племето са единствената им надежда. А мен те ме познават. И ме слушат.

Доктор Барнхарт застана до него.

– Аз ще остана да му помогна. Ще се опитаме да спретнем нещо като барикада. Ще съберем колкото се може повече от оцелелите. И ще чакаме да ни спасите.

Доктор Милър погледна неохотно към отворената врата, после сведе очи към мъртвия лекар.

– Това... това са нашите хора. Наши приятели и колеги. Не можем да ги оставим просто така.

– Анри... – прошепна умолително Лиза.

Той я притисна за миг към себе си, после я побутна към отворената врата.

– Върви да намериш Сюзан. Сега най-важното е да измъкнете лечението от ръцете на Гилдията.

Лиза кимна и се остави на Монк да я поведе. Последваха Райдър в спускателния док. Щом прекрачи прага, Монк възкликна:

– Какво е това бе?!

05:43

Девеш слизаше към тъмната сцена на музикалния театър зад широкия гръб на сомалиеца. Тежките червени завеси бяха спуснати. След засадата при снабдителния док два-мата бяха избягали нагоре.

Долните палуби вече не им вършеха работа.

Виковете и крясъците ги бяха последвали по стълбището. Долу, в най-ниското ниво при машинните отделения на кораба, Девеш беше отворил петте складови помещения превърнати в импровизирана лудница. И беше пуснал на свобода обитателите им. Броят им беше намалал през последните дни, защото силните бяха изiali слабите.

Но дори и така бяха повече от двеста.

Двеста експериментални обекта.

Беше ги пуснал на свобода с идеята да затрудни нападателите, да ги забави достатъчно, за да организира връщането си на кораба с гранати и картечници. След което щеше да избие всичките.

И да си върне кораба.

За момента обаче беше попаднал в собствения си капан.

Плана им за бягство го беше измислил сомалиецът. Вместо да се спуснат по някое от централните стълбища към снабдителния док, се отправиха към входа за горните балкони на триетажния театър. А сега слизаха през салона обратно към нивото, където са намираше снабдителният док.

Централният вход на театъра се намираше точно срещу дока. Делеше ги един коридор. Няколко крачки на бегот и щяха да кажат сбогом на тази лудница.

При последните няколко стъпала Девеш си помогна с бастуна.

Сомалиецът вдигна ръка и тръгна към вратата.

– Останете там. Нека първо видя дали е чисто. – Чернокожият мъж стискаше пистолет.

Открехна вратата и надникна с насочен навън пистолет. Изчака няколко секунди, после отвори вратата още малко, обърна се и каза с облекчение:

– Чисто е.

Девеш направи крачка към него... и изведнъж някакво движение зад рамото на мъжа го накара да спре. Окичен с пера канибал изскочи от сянката на входа към снабдителния док.

С опънат лък.

Едрият сомалиец, изглежда, долови нещо в изражението на Девеш и откри стрелба на сляпо още преди да се е обърнал докрай към коридора.

Три куршума попаднаха в гърдите на канибала и той падна с крясък.

Но преди това беше пуснал тетивата.

Стрелата прониза гърлото на сомалиеца и щръкна от тила му като кървав език. Той залитна и се строполи на колене. Пистолетът му още сочеше към вратата.

Но канибалът не помръдна повече, а коридорът тънеше в тишина.

Девеш разбра, че не бива да изпуска шанса, и хукна към сомалиеца.

– Помогнете ми – изхърка той, очите му бяха присвити от болка. Опря се на една ръка, за да не падне. Другата трепереше, сгърчена около дръжката на пистолета.

Девеш изрита ръката, с която се подпираше сомалиецът, и той падна назад. При срещата си с полирания паркет върхът на стрелата изпука. Девеш натисна с коляно рамото на ранения мъж и захвърли бастуна си настрана. Трябваше му по-добро оръжие. Дръпна пистолета от ръката на сомалиеца.

Но якият мъж не го пусна, пръстите му се сгърчиха от ярост и болка.

– Пусни! – Девеш натисна с коляно забитата в гърлото му стрела.

Силен трясък отвлече вниманието му.

Вратите от другата страна на салона се бяха отворили рязко. Девеш измъкна пистолета и се обърна. Някой тичаше с бързи ситни крачки и развяваше след себе си коприна, омазана с кръв.

– Сурина!

Но Сурина не беше сама.

Преследваше я рояк обезумели гладни същества. Изливаха се след нея. Нямаха край. Някои се спъваха, падаха и скачаха отново на крака, освирепели. Но самият им брой ги забавяше.

Девеш се изправи, едновременно облекчен и ужасен.

Не искаше да е сам.

Сурина стигна до него и посегна към пода в движение. Грабна захвърления бастун и измъкна скритата в него сабя.

Девеш хукна към отворената врата.

– Насам!

Стиснал в две ръце пистолета, той прескочи стенещия сомалиец. Ако не друго, тялото му можеше да отвлече вниманието на преследвачите.

И изведнъж Девеш усети остра болка в свивките на коленете си.

Пристъпи стреснато напред... но краката му внезапно бяха

изгубили способността си да го държат. Той се свлече на колене до вратата, падна на една страна и изпусна пистолета. Болката го прободеше до мозъка на костите. С крайчеца на очите си видя как Сурина се изправя зад него. Държеше сабята сведена настрана, от върха ѝ капеше кръв.

Девеш се опита да стане. Но краката не го слушаха. Кръв течеше по прасците му. Когато Сурина се плъзна покрай него, Девеш най-после осъзна какво е станало. Тая кучка беше срязала сухожилията на коленете му.

Сурина изтича през коридора и хлътна в тъмния вход за дока.

– Сурина!

Опита се да пълзи на ръце, влачеше крака.

Ако успееше да стигне до пистолета...

Ала след миг нечий пръсти се впиха в плътта му, привлечени от кръвта. Той чу агонизиращия крясък на сомалиеца зад себе си. А после го повлякоха към доскорощния му спътник. Девеш забиваше пръсти в пода, хлъзгаше се в собствената си кръв, трескаво търсеше нещо, за което да се хване, някаква последна милост...

Не откри нищо.

05:45

Под съпровода на писъци и изстрели откъм коридора горе Лиза настигна Монк в края на стълбището. От влажния вятър я побиха тръпки.

Частният док на Райдър беше малък, обкован със стомана, и смърдеше на бензин и машинно масло. В центъра му имаше релси като на влакчетата в увеселителните паркове, наклонени под ъгъл и водещи към отворен шлюз в корпуса на кораба. От другата страна на шлюза тъмната лагуна ги зовеше, разбунена от вятъра и дъждовните откоси.

Но не лагуната, а машината върху наклонените под ъгъл релси беше смаяла партньора ѝ.

– Това изобщо не е лодка бе! – изпелтечи Монк. Райдър ги поведе бързо напред.

– Лодка е, само че летяща, приятел. Наполовина хидроплан, наполовина моторница.

Челюстта на Монк продължаваше да си виси.

Лиза също трябваше да признае, че е впечатлена.

Клекнала върху релсите си, машината приличаше на връхлитащ ястреб с прибрани крила. Затворената кабина имаше съвършени

аеродинамични форми, които се сливаха в остър връх при носа. На кърмата имаше два високо разположени витлови двигателя. А на покрива на кабината се кипреха две сгънати в момента крила, чиито върхове почти опираха в щръкналата опасна секция и витлата.

– Направиха ми я в „Хамилтън Джет“ – каза Райдър и прокара ръка по лъскавия корпус. – Нарекох я „Морска стрела“. Когато е на вода, двата дванайсетцилиндрови бензинови двигателя изпомпват вода отпред и я изтласкват през Двойната дюза при кърмата. Стигне ли максималната си скорост, трябва само да включиш хидравликата, която разпъва крилетата, и хоп – красавицата излита в небето. Там пък кърмовите витла имат грижата да не цопне обратно. – Райдър потупа любовно крилатата си лодка. – Бързоходна ми е тя. И на вода, и в небето. Въздушната ѝ скорост стига до четиристотин и петдесет километра в час.

Подаде ръка на Лиза и ѝ помогна да се качи по стъпалата до водещите релси. Тя се мушна в кабината. Не беше много по-различна от кабината на обикновена „Чесна“ – две места за пилота и помощника му отпред, още четири седалки в задната част.

Райдър се качи след нея и мина напред към пилотското място. Монк се качи последен и затвори люка.

– Сложете си коланите! – извика Райдър.

Монк седна до страничния люк, готов да издърпа Сюзан в кабината, когато стигнеха брега. Лиза мина напред и седна до Райдър.

– Дръж се – каза той.

После дръпна някаква ръчка и „Морска стрела“ се запуска плавно по наклонените релси. След миг цопна с леко клатушкане в лагуната.

Носът потъна, тъмна вода се плисна по стъклото отпред.

След миг се чу басовият рев на двигателите, гърлен и мощен.

„Стрела“ се плъзна напред. Дъждът яростно жулеше покрива на кабината.

– Потегляме – каза Райдър.

Лодката побърза да оправдае името си и буквално се изстреля през разпенената вода.

Монк не пропусна да подсвирне възхитено.

Райдър извъртя лодката, която се плъзгаше по водата като по лед, и я изведе около носа на кораба. Двата съда бяха чудатата двойка – като кит и кръжаш край него нахален комар.

Лиза вдигна поглед към огромния кораб. Сега, когато бяха далеч от стрелбата и писъците, „Господарката на морето“ изглеждаше мирна и спокойна, дори жизнерадостна със светлинките си сред мрака на бурята.

Но Лиза добре знаеше, че това спокойствие е измамно.

Обзе я чувство на вина. Заради Джеси и Анри, заради доктор Милър. И заради всички останали. Не можеше да се освободи от чувството, че напуска битката, че изоставя другите, за да спаси собствената си кожа.

Но истината беше, че нямаше избор.

Райдър насочи лодката към брега, където трябваше да се срещнат със Сюзан. „Стрела“ полетя към потъналата в мрак джунгла и тясната плажна ивица.

Лиза си повтори наум последните думи на Анри.

Че лечението трябва да бъде измъкнато от ръцете на Гилдията.

Нямаха право на провал.

05:50

Ракао гледаше как странната лодка заобикаля носа на туристическия кораб и ускорява право към тях. През инфрачервените очила лодката се виждаше като нажежено Червено петно върху по-студената вода.

Даде на отряда си сигнал за готовност. Щяха да изчакаат той да даде първия изстрел, преди да се втурнат в атака.

Свали очилата и погледна през телескопичния мерник на пушката. Прицели се в бегълката, която беше основна цел на операцията. Беше излязла от джунглата и чакаше на плажа, напълно открита.

Ракао чу рева на приближаващата лодка.

Жената вдигна ръка. Кожата ѝ сякаш улови лунната светлина. Обаче... обаче луна нямаше.

Побиха го тръпки, но той не позволи на това да го разсее. Имаше си задача. Отговорите щяха да почакаат.

Един от канибалите изтича и избута дългата лодка в плитчините край брега. Изправи се и махна на жената. Тя тръгна към него, качи се в лодката и седна тромаво отзад.

Застанал зад кърмата, канибалът се наведе да избута лодката към приближаващия се скутер.

А той зави плавно, така че десният борд да е успореден на плажа, и уби скоростта си на шест-седем метра от брега. Страничният люк вече беше отворен. Някакъв мъж стоеше при отвора. Идеално. Ракао се прицели и стреля.

05:51

Монк подскочи стреснато.

Стоеше при отворения люк и гледаше безпомощно как канибалът зад лодката на Сюзан се свлича във водата. Тялото му се удари в лодката и я гласна към тях.

Последва истинска канонада, в тъмната джунгла запробляваха огнени искри.

Друг канибал залитна, улучен в гърдите и рамото, и протегна ръка към Сюзан, с надеждата, че неговата царица може да го спаси. Но следващият куршум го улучи в главата и той падна на пясъка.

Това беше капан... и Сюзан беше примамката.

Куршуми обсипаха и „Морска стрела“ и Монк се дръпна от люка. Райдър изпсува. Монк се хвърли към задната седалка да вземе автоматата.

Но отвън някой извика силно и стрелбата секна.

В последвалата тишина Монк изпълзя към люка.

Мъж с татуирано лице стоеше до колене във водата. Ракао. С копие в едната ръка и зигзауер в другата. Дулото на пистолета сочеше тила на Сюзан, която седеше присвита в задния край на полюляващата се върху водата лодка.

Очите й, грейнали в мрака, се взираха ужасено в Монк.

Ракао извика на английски:

– Изключете двигателите! Оръжията хвърлете във водата! После, един по един, искам да скочите и да заплувате към мен.

Монк се обърна.

– Лиза, ела с мен. Райдър, не изключвай двигателите.

Когато ме чуеш да викам „тръгвай!“, настъпи газта до ламарината и се омитай. Лиза се опита да откопчае предпазния колан, но пръстите не я слушаха. Накрая все пак успя, стана и мина назад. Монк хвана пушката си за приклада и я протегна през отворения люк. Единичен куршум рикошира от корпуса на „Морска стрела“. Ракао извика ядосано на стрелеца. Явно не искаше да повреждат излишно стоката. Определено отбираще от ценни неща.

Монк се показва през отвора на люка. Държеше пушката си изнесена настрана, другата си ръка беше вдигнал високо. Лиза прошепна зад него:

– Какво правиш?

– Ти просто бъди готова – измърмори той.

– За какво?

Нямаше време да й обяснява.

Ракао пристъпи малко по-навътре във водата. Дулото на пистолета му беше на трийсетина сантиметра от тила на Сюзан. Носът на лодката сочеше към „Морска стрела“ и стърчеше леко нагоре заради тежестта на Сюзан при кърмата.

Монк извика:

– Излизаме!

И като доказателство за готовността си метна пушката във водата – наляво и във възходяща дъга. Оръжието се превъртя във въздуха. Както се беше надявал, очите на Ракао инстинктивно се извърнаха да го проследят.

В същия миг Монк изскочи от люка, високо, сякаш скачаше от ръба на басейн. Но вместо да цопне във водата, падна върху щръкналия нос на кануто. Тежестта му натисна носа към дъното, а кърмата се изстреля нагоре като катапулт.

Сюзан прелетя над главата на Монк... право към „Морска стрела“.

Ракао стреля, но задният край на лодката закачи ръката му и пистолетът изхвърча във въздуха.

Монк чу как Сюзан плъосва във водата някъде зад него.

А после лодката плъосна във водата, Монк пък се плъосна по очи на дъното ѝ. Надигна се на лакът. Мярна краката на Сюзан – Лиза я дърпаше през страничния люк на „Стрела“.

„Браво!“

Монк изкрещя с цяло гърло:

– Райдър! Тръгвай!

Но „Морска стрела“ продължи да се полюшва кротко на мястото си.

Монк понечи да извика отново... и лодката се разклати, Ракао се беше прехвърлил през ниския борд и вече се изправяше. Лодката се люшна, но пиратът с лекота запази равновесие. А после вдигна с две ръце копието и го засили към Монк.

Монк реагира инстинктивно. Посегна да хване копието в опит да блокира смъртоносния удар. Пръстите на протезата му се стегнаха като менгеме около метала.

Грешка.

Свиреп токов удар разтърси цялото му тяло. Със същото електрическо копие Ракао беше спасил Лиза от сепиите, със закъснение се сети Монк.

Тялото му се гърчеше в агония. Мускулните спазми бяха толкова силни, че като нищо можеха да счупят някоя по-тънка кост. Но дори

през болката Монк чу как нови куршуми обсипват „Морска стрела“.

Защо се бавеше Райдър?

Болката от електрическият шок беше на границата на поносимостта. Високото напрежение отдавна трябваше да го е убило. Още беше жив само благодарение на изолационните подложки в протезата. Само че нощта му вече наддушваше миризмата на топяща се пластмаса.

„Райдър... изчезвай, дяволите те взели...“

05:54

– Чакай! – изкрещя Лиза през канонадата.

Лежеше на пода до Сюзан и съвсем ясно виждаше Ракао, който натискаше копието с всичка сила и се опитваше да го забие в гърдите на Монк. Монк се бореше. От протезата му излизаше черен дим.

Лодката се завъртя, близо... или поне достатъчно близо.

– Сега! – изкрещя тя.

Ударно изпукване прозвуча някъде над главата ѝ – хидравликата беше освободена. „Морска стрела“ разгъна крилете си и те излетяха встрани като наточени брадви. Едното крило се заби в рамото на Ракао, помете го от лодката и го запрати по корем във водата.

За миг стрелбата утихна – явно маньовърът беше сварил стрелците неподготвени.

Лиза извика:

– Монк! Над теб!

Монк чу думите на Лиза през пристъпите на гадене и слабост.

Не разбра веднага какво му казва. Нещо над него. Наистина имаше нещо там. Едно от крилата на „Морска стрела“. Разтърсван от тръпки, той приклепна... и скочи.

Нямаше вяра на собствената си ръка. Димящите пластмасови пръсти на протезата се склучиха около едно от ребрата на крилото.

„Тръгвай...“

– Тръгвай! – изкрещя Лиза и протегна ръка да се хване за нещо.

Усети громоленето на двигателите под корема си. „Морска стрела“ подскочи напред, после изви към плажа. В същия миг пиратите отново откриха стрелба.

Лиза видя как десният крак на висящия от крилото Монк подскача, улучен от куршум.

От прасеца му бликна кръв. Лицето му се разкриви от болка. Кракът му увисна под неестествен ъгъл. Куршумът явно беше строшил костта.

„Поне още се държи...“ Райдър насочи лодката към лагуната, извън обхвата на оръжията.

На Лиза ѝ се доплака.

Но май все пак щяха да успеят.

05:55

Ракао подаде глава над водата и започна да плюе. Скоро усети дъното с краката си. Изправи се, потънал до гърди в лагуната. Рев на двигател привлече вниманието му.

Лодката на Блънт летеше през езерото, а под едното и крило висеше човек. Обзет от безсилна ярост, Ракао тръгна към брега. Лявата му ръка гореше и смъдеше от допира със солената вода. Той плъзна пръстите на другата си ръка по болезненото място и усети острия край на кост – стърчеше, пробила кожата малко под лявото рамо, счупена при удара, който го беше пратил във водата.

Поне копие то още беше у него.

Това беше добре, защото още можеше да му потрябва.

Вече беше забелязал огнените проблясъци под водата – приближаваха се към него, привлечени от кръвта. Обърна се с гръб към брега и заотстъпва крачка по крачка. Държеше оръжието вдигнато в готовност. Зарядът щеше да ужили и него, но поне щеше да прогони сепиите.

Водата спадна до кръста му и той си позволи да въздъхне облекчено.

Само да се измъкне и щеше да продължи лова.

Където и да отиде, щеше да ги намери.

Кълнеше се.

Над главата му изпука светкавица и освети за миг тъмната вода чак до дълбините ѝ. Множество пипала се извиваха в широк полукръг около краката му. Най-дългото примигваше с жълта светлинка. Тялото на чудовището лежеше кротко в пясъка само на стъпка от Ракао. А после светкавицата угасна и водата се превърна в черво огледало, което отразяваше изкривеното му от ужас лице.

Ракао удари силно с копие то, като премести с палец плъзгача на пълна мощност.

Сини електрически дъги разсякоха водата. Ракао ахна от болка –

сякаш вълчи капан щракна и се затвори на кръста му. Ала шокът продължи само миг – после копието изпука в ръката му. Последен слаб заряд и лютиви валма дим – копието беше дало на късо, претоварено от битката му с американеца.

Ракао залитна назад и разплиска водата, болката в счупената ръка го прониза до мозъка на костите.

Беше ли свършил работа зарядът?

Отговорът дойде по най-неприятния начин – във вид на остра болка в едното бедро, сякаш от саблен удар. Хитинови куки се забиха в месото му. Ракао се дърпаше отчаяно, а създанието го влачеше навътре в лагуната. Чудовището подаде главата си над повърхността и завъртя към него голямото си око.

Ракао замахна с копието. Може да нямаше повече заряд, но пък върхът му беше остър. Усети как острието потъва дълбоко. Захватът върху крака му се стегна спазматично за миг, после се охлаби.

Доволен, Ракао отново заотстъпва назад.

Ала водите наоколо му внезапно разцъфнаха с цветовете на дъгата – множество сини и зелени ивици сред алено море. Глутницата беше чакала в засада. Гневът в светлинните сигнали беше очевиден. Сепиите обикаляха около него като цветен водовъртеж.

Нещо се удари в крака му. Зъби се забиха в глезена му.

Ракао разбра, че това е краят.

Бяха твърде много.

Хората му нямаше да стигнат до него навреме.

Погледна към отдалечаващата се лодка, пусна копието и Посегна към презраменния си кобур. Никога не го сваляше. В кобура нямаше пистолет. Само застраховка. Той завъртя Т-образната дръжка, която стърчеше от кобура, и извади иглата.

Дебело пипало се уви около кръста му и впи куките си в плътта му.

Щом той не можеше да избяга, поне щеше да повлече и други със себе си.

Вкара иглата докрай миг преди десетки, стотици сякаш пипала да разкъсат водната повърхност като жадни за кръв камшици. Стовариха се отгоре му от всички посоки, разкъсаха дрехите, после плътта му, подкошиха краката му. Повлякоха го към дъното. Дясното му ухо увисна като парцал, после едно пипало го откъсна.

Но дори и така Ракао чу експлозиите, които разтърсиха горния свят, а след миг тътенът им блъсна водата и го настигна, докато чудовищата го влачеха към дъното.

05:57

Лиза гледаше огнените експлозии, цъфнали по височините на острова. Отначало ги взе за светкавици, но взривовете избухваха последователно по протежение на височинния периметър.

– Какво става, по дяволите? – извика Райдър.

Цели участъци от покривната мрежа започнаха да се свличат сред пламъци.

– Някой взривява мрежата! Ще падне цялата! Райдър изруга.

Експлозиите продължаваха. Пожари осветиха небето и плъзнаха в джунглата. Ако не увеличиаха скоростта, за да стигнат навреме до изхода на лагуната, мрежата щеше да ги затисне.

– Трябва да излетя! – извика Райдър. А това беше проблем.

05:57

Последователни взривове огряха горния ръб на вулканичния остров.

Монк веднага разбра какво става.

Мрежата...

„Морска стрела“ увеличи рязко скоростта си в опит да надбяга експлозиите. Издигна се на десетина сантиметра над водата, преминала към скорост за излитане.

Но люлеещият се Монк нарушаваше баланса ѝ и я накланяше на една страна. Пръстите на краката му забърсаха водата. Райдър внесе корекции в режима и уби скоростта. Лодката цопна обратно във водата, подскочи, после продължи нормално напред.

Нажежена болка се стрелна по счупения крак на Монк, но той не пусна реброто, за което се държеше.

Не би могъл дори да искаше. Копието на Ракао беше изпържило електрониката на протезата му и веригите бяха дали на късо малко след като Монк се хвана за крилото. И сега висеше като телешки бут на месарска кука.

Изви се, за да вижда експлозиите. Цялата задна половина на мрежата се беше свлякла, огнени отломки падаха във водата заедно с поройния дъжд.

И с всяка експлозия поразените участъци се умножаваха.

Монк погледна към изхода на лагуната – тясната пролука във

вулканичната стена. „Морска стрела“ трябваше да стигне до пролуката, преди експлозиите да опишат пълен кръг около вулканичния ръб и да стоварят цялата мрежа върху езерото. Опитва се да прецени шансовете им. Не бяха добри. А с телешкия бут на едното крило – никакви.

– Можеш ли да прибереш крилата? – извика Лиза на Райдър.

Ако успееш да придвижат Монк по близо до страничния люк, щяха да го издърпат вътре и после отново да разгънат крилата. При това без да забавят скоростта.

Райдър попари и тази й надежда.

– Разтворят ли се, крилата се заключват! Вградена система за безопасност!

Имаше логика, реши Лиза. Никой не би искал крилата да се приберат, докато лодката е във въздуха.

Погледна пак към Монк. Той бърникаше нещо по протезата си. Какво беше намислил?

И изведнъж се сети.

Явно си бе дал сметка, че не могат да излетят заради него.

– Не! – извика тя. – Монк! Недей!

Не разбра дали я е чул през трясъка на експлозиите и воя на вятъра.

Така или иначе, обърна глава да я погледне. После посочи отсрещния плаж на лагуната. Извика нещо, но поредният взрив изяде думите му.

А той продължи да бърника по протезата си.

„Монк... моля те, недей!“

„Триста дяволи... защо не мога да се пусна?...“

Пръстите му отново се впиха в пластмасовата китка. Закопчалката за ръчно сваляне на протезата се беше стопила. Ноктите му драшиха по покритата с мехури синтетика.

Накрая закопчалката най-после щракна и се отвори.

„Слава Богу...“

Бръкна с пръст в отвора.

– Монк! – извика Лиза откъм кабинката.

Той спря, колкото да й посочи отново към плажа. Щеше да стигне там с плуване. А те щяха да продължат без него.

Лиза коленичи в отвора на люка, вятърът брулеше косата й. Отчаяние бе изопнало лицето й.

Монк натисна копчето за отваряне на стегите.

Китката се отдели от ръката му.

Той падна във водата. Зарита със здравия си крак – другият беше като пронизан с нажежен шиш в прасеца.

Изскочи над водата и потърси с поглед „Морска стрела“. Тя набираше скорост към пролуката, която извеждаше в открито море.

Райдър не губеше време в излишни колебания. Разбираше саможертвата му.

Последните експлозии раздираха островния ръб. Монк погледна нагоре. Мрежата падаше. Хвърли поглед назад. В другия край на лагуната балдахинът се срина като огнен покров върху „Господарката на морето“, първо върху кърмата и оттам към носа.

Само за секунди туристическият кораб остана под нея, като делфин, попаднал в мрежа за риба тон. А мрежата продължаваше да пада, право към Монк. Не можеше да стигне навреме до брега – дотам имаше поне половин километър.

„Морска стрела“ се издигна над езерото, набра височина и полетя към пролуката в стената.

Щяха да успеят.

Тази мисъл му помогна да овладее паниката си, когато мрежата се стовари отгоре му, натежала от стоманените въжета и подгизналите лиани. Повлече го надолу. И още по-надолу...

Монк трескаво търсеше някакъв пробив в мрежата, пролука, през която да се промуши и да изплува. Но счупеният крак му пречеше, а и мрежата се беше нагънала при падането и сега тежеше на два ката над него.

Погледна нагоре към светлинките на туристическия кораб.

Само за едно нещо съжаляваше... за едно неспазено обещание...

Беше се заклел на Кат, че ще се върне жив и здрав от тази мисия, а когато целуна за довиждане Пенелопе, беше повторил наум същото обещание.

„Съжалявам...“

Протегна ръка нагоре с безмълвна молитва за спасение.

Ръката му попадна на пролука в оплетената мрежа. Монк мушна чукана на другата си ръка и задържа трескаво, за да разшири отвора. Зарита и с двата крака, въпреки болката в десния прасец. Трябваше да се промуши през дупката..

А после нещо дръпна силно глезена на ранения му крак. Краищата на счупената кост изстъргаха един в друг. Агонизираща болка се стрелна от крака през гръбнака му. Последният въздух излезе от дробовете на Монк и той сведе поглед надолу.

Светлинки се стичаха към него през водата.

Пипала плъзнаха по тялото му, увиха се около кръста му, стегнаха гърдите му. Мазолеста плът покри лицето му, устните му – същите, с които беше изрекъл обещанието си и с които беше целунал детето си.

Светлинки заиграха около него, докато пипалата го дърпаха надолу, и надолу, и надолу...

Въпреки всичко Монк извърна за последен път поглед нагоре.

И когато отблясъците на туристическия кораб угаснаха и мракът се затвори около него, той изпрати цялата обич в сърцето си на онези, които придаваха смисъл на живота му.

Кат.

Пенелопе.

Обичам ви, обичам ви, обичам ви...

06:05

Лиза седеше на задната седалка в кабината на „Морска стрела“ и плачеше.

Сюзан седеше до нея, положила утешително ръка на коляното ѝ.

Никой не продумваше.

Райдър се бореше с ветровете, които блъскаха „Морска стрела“ във въздуха. Островът на пиратите се سماляваше зад тях.

Бурята ги мяташе като отронено листо. Нямаше смисъл да се съпротивляват. Летящата лодка се носеше по вятъра на север.

Радиостанцията не работеше – случаен куршум беше пробил захранването.

– Слънцето изгрява – тихо каза Сюзан. Гледаше през прозореца вместо към навигационната карта в скута си.

Думите ѝ сякаш събориха някаква бариера. Райдър се обади:

– Може да е стигнал до брега.

Лиза пое дъх. Знаеше, че не е успял. Въпреки това избърса решително очите си. Монк се беше пожертвал, за да избягат те. Заради онези, които бяха останали на туристическия кораб, и заради лечението, което можеше да спаси целия свят.

И все пак се чувстваше изтърпнала и мъртва.

– Слънцето... – повтори Сюзан.

Райдър зави на изток, като заобиколи върха на малък остров. Хоризонтът изсветляваше. Може би бурята наистина беше към края си. Черните облаци се бяха разцепили, колкото да пропуснат сноп светлина

към тях. Слънцето подаваше глава над хоризонта.

Ярка светлина нахлу в кабината през предното стъкло.

Лиза впери поглед в нея. Търсеше някакво опрощение, някаква топ-линка, на която да се сгрее, която да пусне в себе си, за да прогони мрака в сърцето ѝ.

И за миг ѝ се стори, че се получава... докато Сюзан не извика ужасено.

Лиза подскочи и се обърна. Сюзан се взираше с широко отворени очи в слънцето. Но нещо в очите ѝ грееше по-ярко и от него.

Див страх.

– Сюзан?

Устните на Сюзан се раздвижиха безмълвно. Лиза се опита да отгатне казаното само по движението им.

– Не трябва да ходят там.

– Кой? Къде?

Сюзан не отговори. После, без да поглежда надолу, забодя пръст в навигационната карта в скута си. Лиза прочете името под пръста ѝ. – Ангкор.

16. Байон

7 юли, 06:35

Ангкор Том, Камбоджа

Вървяха към портите на оградения със стена храмов комплекс на Ангкор Том. Слънцето тъкмо се издигаше над хоризонта и хвърляше дълги сенки по южния мост. Жужаха цикади, а сутрешният жабешки хор беше в разгара си.

С изключение на неколцина туристи и двама монаси с оранжеви роби в този ранен час мостът беше на тяхно разположение. Дълъг колкото футболно игрище, той беше обточен със статуи – петдесет и четири божества от едната страна и петдесет и четири демона от другата. Отдолу имаше крепостен ров, сега сух в по-голямата си част, а навремето гъмжащ от крокодили, които да защитават великолепния град и царския дворец отвъд крепостните стени. Сега дълбокият ров пустееше, обрасъл с трева и бурени, само тук-там лъщяха покрити с водорасли зеленикави локви.

Вигор посегна към един от демоните, сложи ръка на главата му и каза:

– Бетон. Оригиналните глави на статуите са били откраднати на един или друг етап, но все пак има няколко запазени в камбоджанските музеи.

– Да се надяваме, че никой не откраднал онова, което търсим – сърдито каза Сейчан. Явно още беше разстроена от словесната престрелка с Насър в пикапа.

Грей се държеше на разстояние от нея. Вече не знаеше кой от двамата агенти на Гилдията е по-опасен.

Четиридесетчленният отряд на Насър се беше разгърнал пред и зад малката им група като почетен ескорт с маскировъчни униформи и черни барети. Насър вървеше на метър зад тях и се оглеждаше непрекъснато. Туристите хвърляха по някой любопитен поглед на многобройната им група, но като цяло никой не им обръщаше особено внимание. Истината бе, че в сравнение с руините те бяха просто нищожни.

В края на моста се възправяше високата десет метра стена, ограждаща шестте квадратни километра на древния град. Целта им – храмът Байон – се намираше някъде там. руините тънеха в прегръдката на гъстата гора. Гигантски палми хвърляха сянка над стените и прибулваха масивната, висока почти трийсет метра порта. Четири гигантски лица бяха издълбани в каменната кула, обърнати в четирите посоки на света.

Грей се загледа в лицата, оцветени от полепнали лишеи и набраздени от пукнатини. Въпреки корозията на вековете нещо от първоначалния покой се беше запазило в изражението им – широки чела и сведени очи, плътни устни, извити в загадъчна дъга, която му напомни за прословутата усмивка на Мона Лиза.

– Усмивката на Ангкор – каза Вигор, забелязал какво е привлякло вниманието му. – Лицата изобразяват Локесвара, богинята на състраданието.

Грей задържа още миг погледа си върху образите на богинята. Надяваше се част от това състрадание да се предаде и на Насър. После си погледна часовника. Оставаха двацет и пет минути до следващия кръгъл час, когато щяха да отрежат още един от пръстите на майка му, освен ако Насър не наредеше друго.

А за да нареди друго, те трябваше да отбележат напредък, който да задоволи това копеле и да им осигури още малко време. Ала какво толкова можеха да открият за двацет и пет минути?

При тази мисъл му стана още по-трудно да диша. Разкъсваше се

между две коренно противоположни тактики – от една страна, го тласкаше желанието да открие колкото се може по-бързо артефактите, които биха отложили поне за час изтезанието; от друга – също толкова важната необходимост да забави възможно най-много Насър и да осигури на Кроу повече време, за да открие родителите му.

Разкъсван между двете, Грей напразно се опитваше да се съсредоточи.

– Вижте... слонове! – каза Ковалски и посочи развълнувано към масивната порта. Забърза напред и дългият му шлифер се развя.

От другата страна на входа се виждаха два беззъбавосиви индийски слона; бивните им бяха отпуснати ниско, а около очите им жу-жаха стотици мушички. Турист с тежка камера на врата се пънеше да яхне единия, по-точно да се покатери на шареното седло на гърба му. На метален прът, циментиран в стара автомобилна гума, се мъдреше ръчно написана табела, която обявяваше на различни езици: **РАЗХОДКА СЪС СЛОН ДО БАЙОН.**

– Само десет долара – прочете Ковалски.

– Е, ние ще вървим пеша – разочарова го Грей.

– Да бе, и ще газим слонски лайна. Скоро ще съжаляваме, че не сме платили десетте кинта, помни ми думата.

Грей изсумтя. Авангардът от хората на Насър вече беше минал през портите.

От другата страна на стените, в самия комплекс, павирана алея се точеше право напред, засенчена от високи дървета, чиито разкривени корени се промушваха покрай и през каменните плочи. Шушулки покриваха алеята и хрущяха под краката им.

Напред гората ставаше по-гъста и скриваше гледката.

– Още колко? – попита Насър, все така на метър зад тях и с ръка в джоба на якето си.

Вигор посочи напред.

– Храмът Байон се намира на километър и половина навътре в джунглата.

Насър сведе очи към часовника си, после погледна многозначително Грей. Заплахата беше повече от ясна и без да я изрича на глас. Едно от вездесъщите таксита „тук-тук“ изпърпори покрай тях. Тук – туците бяха основното транспортно средство тук и в най-общи линии представляваха рикша, прикачена към мотопед. Двамата туристи в тук-тука направиха снимки на ротата с черни барети, като бръщолевеха весело на немски. После отпрашиха напред.

Грей ускори крачка, смръщил нос от вонята на изгорели газове.

Ковалски оглеждаше гъстата гора от палми и бамбук. Лицето му се навъси подозрително. Вигор каза, без да забавя крачка:

– Повече от сто хиляди души са живели тук, в Ангкор Том.

– Живели са тук? – попита невярващо Ковалски. – Къде, в клоните на дърветата ли?

Вигор махна към гората.

– Повечето къщи, дори царският дворец, са били направени от бамбук и дърво и постепенно са изгнили. Джунглата ги е превзела. Само храмовете били от камък. Но навремето Ангкор Том е бил голям и процъфтяващ град с пазари за риба и ориз, плодове и подправки, с къщи и лични стопанства, пълни с прасета и кокошки. Архитектите на града създали канализация и великолепна система за напояване, които да поемат нуждите на многобройното население. Имало е дори царска зоологическа градина, където се организирали и циркови представления. Ангкор Том е бил жизнен и процъфтяващ град. Когато имало празници, небето се озарявало от фейерверки. Музикантите били повече от войниците и свирели на цимбали, звънчета и барабани, арфи и флейти, надували рогове.

– То пък един оркестър – изсумтя Ковалски.

Грей се опита да си представи града такъв, какъвто го описваше Вигор.

– И Какво е станало с всички тези хора? – попита Ковалски все пак.

Вигор потърка брадичката си.

– Знаем доста за начина им на живот, но в по-голямата си част историята на Ангкор остава загадка или се гради на хипотези. Цялата им документация е била в свещени книги от палмови листа, така наречените „састри“. Които, също като постройките, не оцелели дълго. Така че за историята на Ангкор може да се съди само по барелефите в храмовете. Загадките са много повече от фактите. Като въпрос какво е станало с населението. Въпрос, на който все още няма ясен отговор.

Грей вървеше в крак с монсеньора.

– Не са ли ги завладели таите, които унищожили цялата древната кхмерска цивилизация?

– Да, но много историци и археолози смятат, че нашествието на таите се е явило като вторично поражение, че кхмерската цивилизация вече е била отслабена значително от други фактори. Една от теориите гласи, че кхмерите постепенно възприели по-миролюбива форма на будизма и в резултат на това военната им мощ отслабнала. Според друга

теория сложната напоителна система, която поддържала икономиката на цялата империя, постепенно се задръстила с наноси заради лоша поддръжка, отслабила града и го направила уязвим за външно нашествие. Има обаче и исторически данни за повтарящи се, системни чумни епидемии.

Грей си представи Града на мъртвите, както го описваше Марко Поло. Вървяха по осеяна с трупове земя, обрасла сега с палми и бамбук. Природата се беше завърнала и бе заличила издигнатото от човека.

– Знаем, че Ангкор го е имало и след посещението на Марко Поло – продължи Вигор. – Има един великолепен пътепис на китайския пътешественик Жоу Дагуан, датиращ цяло столетие, след като Марко е минал оттук. Което навежда на мисълта, че лекарството, предложено на Марко, все пак е помогнало на империята да оцелее. Макар че източникът на вируса явно не е бил унищожен и е продължил да предизвиква нови епидемии, като постепенно е отслабвал царството. Дори и таите не останали в Ангкор, след като го завладели. Оставили огромната инфраструктура на милостта на джунглата. Защо обаче? Дали пък историите за чумата не са ги изплашили? Дали не са си плюли на петите, убедени, че целият район е прокълнат?

– Излиза, че източникът може още да е тук, така ли? – попита Сейчан.

Вигор сви рамене.

– Отговорът е в Байон. – И посочи една пролука в тъмната гора.

Право пред тях се издигаше планина от пясъчник, нашарена от утринното слънце с лъскави кръпки влага и дълбоки сенки. Ограждаха я по-малки върхове, скупчени един в друг, сливащи се в пръстен от зъбери. Храмът приличаше на нещо органично, помисли си Грей, на термитник може би, на порутен град, сякаш вековете дъжд бяха стопили пясъчника в тази надупчена и разтекла се маса.

После облак закри слънцето, сенките потъмняха и се преместиха. От безформената маса изведнъж се появиха гигантски каменни лица, напиреха със загадъчните си усмивки от всяка възможна повърхност, вперили очите си във всички посоки. Първоначалният пръстен от зъбери се раздели на десетки кули, които се издигаха на различни нива, но всичките скупчени и стгшени една в друга, всичките украсени с огромни изображения на същото лице – лицето на Локесвара.

Вигор измърмори:

– „Под светлика на пълната луна величествена планина се издигаше над гората, с хиляди изсечени в склоновете ѝ демони“.

Грей настръхна. Монсеньорът цитираше текста на Марко Поло. Откъсът разказваше за мястото, накъдето се отправил брат Агреер, когато Марко го видял за последно – към планина с изсечени в нея лица. Краката му изведнъж натежаха от първичен страх и той неволно забави стъпките си. Отърси се от вцепенението и продължи напред.

Бяха последвали дотук следата, оставена от Марко Поло... сега беше време да поемат по стъпките на неговия изповедник. Но къде беше отишъл брат Агреер?

06:53

Колкото повече надвисваше над тях храмът, толкова повече се умълчаваха. Не можеха да отделят поглед от приближаващите се руини и Вигор се възползва от случая да прецени с поглед спътниците си. Откакто бяха слезли от пикалите пред Ангкор Том, между Грей и Сейчан се долавяше силно напрежение. И преди не бяха първи приятели, но помежду им винаги бяха прехвърчали искрите на сексуално привличане и някаква странна близост. И макар да спореха все така разгорещено, през последния ден физическото разстояние между двамата се беше скъсило, сякаш всеки беше допуснал другия в личното си пространство.

Макар че едва ли го съзнаваха.

Но откакто слязоха от пикалите, картинката беше друга, сякаш полярността на вътрешните им магнити се беше променила и вместо да ги привлича, вече ги тласкаше в противоположни посоки. Стояха настрани един от друг. Грей мятеше тежки погледи към Сейчан всеки път, когато тя му обърнеше гръб, тя пък беше надянала отново каменната си маска със стиснати устни и присвити очи.

Сейчан гледаше да върви близо до Вигор, сякаш търсеше в него източник на увереност, но не й е по силите да го помоли директно за подкрепа. И не сваляше поглед от руините. Вече се бяха приближили достатъчно, за да придобият представа за истинските размери на Байон.

Петдесет и четири кули се скупчваха на три изкачващи се нива.

Ала най-поразителен си оставаше броят на изсечените в стените им лица.

Повече от двеста.

Утринната светлина се местеше с облаците и създаваше илюзията, че лицата са живи, че се движат и следят приближаващите се хора.

– Защо са толкова много? – попита Сейчан.

– Никой не знае – отговори Вигор. – Според някои символизират

бдителност, като стражи, които вардят тайните в сърцевината. Говори се също, че основите на Байон почиват върху по-стар градеж. Археолози са открили зазидани стаи, в които имало още подобни изображения, скрити навеки в мрака.

Махна напред и продължи:

– Пък и Байон е бил последният храм, построен в Ангкор, и бележи края на дълъг период на почти непрестанно строителство, период, продължил векове.

– И защо са спрели да строят? – попита Грей.

– Може би са открили нещо, което ги е накарало да спрат. Когато започнали строежа на Байон, кхмерските инженери наредили да се копае дълбоко. Много дълбоко. Една четвърт от храма е под земята.

– Под земята? Вигор кимна.

– Повечето ангорски храмове са построени на принципа на мандалата. Серия от вписани четириъгълници, символизиращи физическата вселена, които ограждат кръгла кула в центъра. Кулата символизира вълшебната планина от хиндуистката митология. Планината Меру, където живеят боговете. Като са заровили частично храма, са искали Да подчертаят силата на централната кула, тоест на планината Меру, силата ѝ да пробие земята и едновременно с това Да стигне до небето. Има стотици истории за онова, което се крие в подземията на Байон. Някои разказват за скрити съкровища, други – за потресавачи ужаси.

Вяха стигнали края на алеята, която излизаше на открит каменен площад. Храмът се издигаше малко по-нататък. Десетки лица ги гледаха отвисоко. Туристи пъплека като нахални насекоми по различни нива на комплекса.

Продължиха напред покрай редица паркирани тук-туци. По-нататък няколко сергии предлагаха богато разнообразие от плодове – манго, тамаринд, китайски фурми и друга екзотика, дори малки колкото юмрук дини. Кльошави деца тичаха между сергиите и възкресяваха със смеха и виковете си малка част от някогашната врява на древния град. От другата страна шестима монаси в оранжеви роби седяха на тръстикови рогозки и се молеха със сведени глави сред облак ароматен дим.

Вигор добави и своята безмълвна молитва за сила, мъдрост и защита.

Малко по-напред вечно гладният Ковалски беше спрял пред една от сергиите. Сбръчкана старица с кръгло като луна лице стоеше приведена над железен мангал и приготвяше шишчета. Пилешко и телешко се пече рамо до рамо с мръвки от костенурка и гущер. Ковалски подуши с

наслада приятната миризма.

– Това рак ли е? – попита той и се наведе още малко да подуши. На шишчето беше набучено нещо месесто с многоставни крака, почерняло от огъня.

Жената закима енергично, усмихната до уши, и заговори бързо.

Сейчан се приближи до Ковалски и сложи ръка на рамото му.

– Това е печена тарантула. Много популярно лакомство в Камбоджа.

Ковалски потръпна и отстъпи заднишком.

– Мерси. Предпочитам „Макдоналдс“.

Един не толкова претенциозен крадец – маймунка макак – се стрелна откъм руините, грабна кочан царевица иззад жената и хукна току пред Ковалски. Едрият мъж отскочи стреснато и се блъсна в Грей.

Ръката му се стрелна инстинктивно под шлифера.

Грей го ошипа силно по лакътя. Хвърли скришом поглед към Насър, после погледна сърдито Ковалски.

– Беше маймуна.

Ковалски бутна ръката му.

– Да, ама аз мразя маймуни – изръмжа сърдито. – Преди време имах една неприятна случка с тия гадинки. Повече нищо няма да кажа.

Вигор поклати глава и ги поведе към източния вход на храма. Каменната алея тук се беше превърнала в руини от разместени от безброй корени блокове. Минаха в колона през входа към първото ниво под бдителния взор на божествените каменни лица.

Озоваха се във вътрешен двор, обточен с катове галерии. Стените бяха покрити със сложни и изящни барелефи, които разказваха историята си ред след ред. Вигор се спря да разгледа. Барелефите, на които попадна погледът му, изобразяваха сцени от ежедневието – рибар, който хвърля мрежа, селянин, който прибира ориз, два петела, които се бият, заобиколени от екзалтирана тълпа, жена, която пече шишчета на жарава. Последното изображение го подсети за старицата с печените тарантули – май връзката между миналото и настоящето не беше прекъсната съвсем.

– Откъде ще започнем? – попита Грей, уплашен от десет – акра храмова площ, която трябваше да огледат.

Вигор разбираше притеснението му. Дори оттук се виждаше, че храмът е истински триизмерен лабиринт от наклонени проходи, арки, тъмни галерии, стръмни стълбища, облени в слънце вътрешни дворове и просторни стаи. А накъдето и да се обърнеш, погледът попадеше на

кули и кулички с различна форма, всичките украсени с вездешните каменни лица.

Човек като нищо можеше да се загуби тук. Дори Насър, изглежда, го усети и даде знак на част от хората си да стегнат охраната около групата на Грей. Неколцина други прати напред да заемат ключови позиции в двора и да покрият всички изходи. Вигор усети как клупът около врата му се стяга, но пътят беше само един. Той посочи напред.

– Според картата, която проучих, оттук се стига до друг вътрешен двор, на второто ниво. Мисля обаче, че трябва да продължим директно към третото. Там се намира централното светилище.

И все пак, докато пресичаха първото ниво, Вигор спря за миг пред един забележителен барелеф на северната стена много по-голям от другите.

Изобразяваше две сили – богове и демони, същите от статуите при моста. Играеха на „кой ще издърпа въжето“, само че вместо въже дърпах огромна змия. Самата змия се беше увила около планина, кацнала на гърба на костенурка.

– Какво е това? – попита Грей.

– Един от централните хиндуистки митове за сътворението на света. Биенето на мляко от океана. Е, ти едва ли знаеш как се бие мляко. – Вигор му посочи детайлите. – От тази страна са боговете... от другата са демоните. Те използват бога-змия Васуки за въже, с което да съборят великата вълшебна планина. Дърпат я. Напред-назад, напред-назад. Разбиват вселенския океан на млечна пяна. Точно от тази пяна се добивал еликсирът на безсмъртието, наречен „амрита“. Костенурката под планината е възплъщение на бог Вишну, който помага на боговете и демоните, като поддържа планината, за да не потъне.

Вигор посочи централната кула на Байон.

– И кулата уж е възпросната планина. Или поне нейното възплъщение тук, на Земята.

Грей вдигна поглед към петнайсететажната кула, после отново погледна барелефа. Плъзна пръст по релефното изображение на планината и сбърчи чело.

– И какво станало? Докопали ли се до еликсира? Вигор поклати глава.

– Според легендата настъпили усложнения. На змията Васуки й станало лошо от цялото това дърпане и повърнала страшна отрова. От отровата боговете и демоните се разболели и щели да умрат, но Вишну ги спасил, като изпил сам отровата, за да я пречисти, но в резултат

посинял. Затова винаги го изобразяват със синьо гърло. Така, с негова помощ, биенето продължило и накрая бил създаден не само еликсирът на безсмъртието, но и танцуващите небесни духове, наречени аспари. С други думи, всичко свършило добре. Вигор понечи да продължи напред, но Грей не помръдна, беше вперил поглед в барелефа.

– Времето ти изтича – каза Насър и почука с телефона си по часовника на китката си. Гласът му беше изпълнен с презрение. – Да не би да те споходи внезапно вдъхновение?

Вигор усети студа, който се излъчваше от египтянина, студ, примесен с черна наслада. На Насър явно му доставяше удоволствие да измъчва Грей. Вигор понечи да застане между двамата, от страх, че Грей ще реагира бурно и ще се нахвърли върху Насър.

Вместо това Грей просто кимна и каза:

– Да.

Насър се ококори от изненада.

Грей сложи длан върху барелефа.

– Легендата, изобразена тук. Не е мит за сътворението. А историята на шама на Юда.

– Що за глупости? – намръщено каза Насър. Вигор насмалко да каже точно същото. Грей обясни:

– От онова, което ни каза за епидемията в Индонезия, първият признак се е появил в морето във вид на светещи бактерии. От които повърхността му е станала пенеста и белезникава. Като разбито на пiana мляко.

Вигор се взря в барелефа с нови очи. Сложи ръце на кръста си.

Сейчан застана до него. Ковалски остана на мястото си, загледан в редица гологърди жени, носят му бе на сантиметри от каменното изображение.

Грей продължи, сочеше змията:

– А после била освободена страшна отрова, която заплашвала всичко живо – и добрите, и лошите.

Сейчан кимна.

– Като токсичните бактерии, които бълват отрова и сеят смърт.

Насър не изглеждаше убеден.

Грей побърза да изиграе най-големия си коз.

– И според този мит някой е оцелял от заразата и е спасил света. Вишну. Изпил отровата, отнел силата ѝ да убива и посинял...

– Или пък е светел – промърмори Вигор.

– Също като оцелелите, за които говори Марко Поло – добави Грей.

– И като пациентката, която описа ти, Насър. Всичките светят. Синкаво при това.

– Твърде точно е, за да е случайно съвпадение – каза Вигор. – А и повечето древни митове почитват на истински случки.

Грей се обърна към Насър.

– Ако съм прав, това е първото доказателство, че сме на правилен път. И че има какво още да научим.

Насър присви очи в пристъп на гняв... но после бавно кимна.

– Може и да си прав, Пиърс. Браво. Току-що си спечели един час.

Грей се опита да скрие облекчението си, но не успя съвсем.

– Е, да продължим тогава – каза Насър.

Вигор ги поведе към потънало в сенки стръмно стълбище. Грей се задържа още миг пред барелефа. Прокара пръст по релефа на планината... после погледна към централната кула.

Вигор го погледна и Грей поклати едва доловимо глава.

Вигор тръгна по тясното стълбище. Беше доловил нещо в очите на Грей.

Страх.

07:32

Остров Натуна Бесар

– Не трябва да ходят там... – простена отново Сюзан. Лежеше на задните седалки в кабинката на „Морска стрела“, на границата на съзнанието, на крачка от пълния кататоничен ступор. Опита се да махне противопожарното одеяло, с което я беше завила Лиза.

– Лежи си – каза й нежно тя. – Трябва да си починеш. Райдър ще се върне всеки момент.

„Морска стрела“ се клатеше и току се удряше в края на дока за зареждане. Бяха кацнали в закътан залив на малък остров някъде близо до бреговете на Борнео. Дъждът все така се лееше от прихлупеното небе, но черната ярост на тайфуна беше отминала. От време на време се чуваха гръмотевици, но далечни и приглушени.

Със свито до болка сърце заради случилото се с Монк Лиза погледна разсеяно през предното стъкло. Чакането се беше проточило и мислите й все по-лесно залитаха в самообвинения. Не се беше постарала достатъчно. Можеше да действа по-бързо. Да измисли нещо гениално в последния момент. Вместо това протезата на Монк още висеше от оребренията на крилото. Райдър се беше опитал да я свали, но без успех.

Лиза погледна към люка. Къде се бавеше Райдър? Беше свалил капчката на резервоара и беше отишъл да търси телефон. Необичайно предвидлив за толкова богат човек, Райдър държеше пари в брой в лодката за спешни случаи.

Ала шансовете да намери телефон не изглеждаха добри. Близкото селце се беше проснало тъмно покрай брега, покосено от бурята, със съборени покриви и изкоренени палми, плажовете бяха обсипани с боклуци и преобърнати лодки. Бензиновите помпи при дока нямаха захранване. Наложиха се Райдър ръчно да изпомпа гориво, след като тикна шепата банкноти на подгизналия бензинаджия с бермуди до коленете и по джапанки. Бензинаджията предложи на Райдър да го откара с мотопеда си до малкото летище във вътрешността на острова, където уж със сигурност имало телефон.

Тропическият остров Натуна Бесар се вписваше в туристическата индустрия благодарение на множеството си живописни рифове и великолепните условия за спортен риболов. Но хората се бяха евакуирали, преди тайфунът да удари островчето. И сега не се мяркаше жива душа.

Повечето от островите, над които прелетяха, бяха в същото окаяно състояние.

После Райдър забеляза от въздуха летището на Натуна Бесар.

– Все някой трябва да има сателитен телефон там – каза им. – Или ще намерим някоя работилница, където да поправят радиостанцията ни.

Понеже и без това трябваше да заредят, решиха да кацнат в закътаното заливче. И сега Лиза чакаше Райдър да се върне.

И Сюзан да дойде на себе си. Все по-притеснена, Лиза сложи ръка на влажното ѝ чело. В сумрачната кабина лицето на Сюзан излъчваше сияние, което се лееше сякаш не от кожата, а от костите ѝ. Челото ѝ гореше.

Но не от треска.

Лиза вдигна ръката си. Усещането за силна топлина остана.

Какво ставаше, по дяволите?

Лиза изплакна трескаво дланта си с вода от един термос и я изтри в одеялото. Паренето отслабна.

Лиза впери поглед в сияйната кожа на Сюзан и затърка дланта си с другата ръка да разкара боцкането. Това беше нещо ново. Цианобактериите, изглежда, произвеждаха някакво разяждащо вещество. Вещество, от което кожата на Лиза пареше нетърпимо, но което очевидно не причиняваше никакво неудобство на Сюзан.

Какво ставаше?

Сякаш прочела мислите ѝ, Сюзан измъкна едната си ръка изпод одеялото и я протегна към слабите слънчеви лъчи, които влизаха през прозорчето на люка. Сиянието на кожата ѝ изчезна, погълнато от силната светлина.

Контактът сякаш успокои Сюзан. Дълга въздишка се отрони от устните ѝ.

Слънчева светлина.

Възможно ли беше?

Подтикната от любопитство, Лиза докосна с пръст огряната от слънцето кожа на Сюзан. После бързо дръпна ръка и я разтърси. Все едно беше пипнала нагорещена ютия. Изплакна отново ръката си, но на пръста ѝ вече се вдигаше мехур.

– От слънчевата светлина е – каза Лиза високо. Спомни си предишния ѝ пристъп – тогава Сюзан беше задържала поглед върху изгряващото слънце. Спомни си и за уникалната характеристика на цианобактериите. Те бяха предтечите на съвременните растения. Съдържаха рудиментарни хлоропласти, миниатюрни работилници, които превръщаха слънчевата светлина в енергия. С изгрева на слънцето цианобактериите бяха пощурели. Започнали бяха да произвеждат енергия.

Но с каква цел?

Лиза сведе поглед към навигационната карта, захвърлена на пода. Спомни си как Сюзан беше посочила конкретно място на картата при предишния си пристъп.

– Ангкор – промълви Лиза.

Решила бе, че е просто съвпадение. Сега не беше толкова сигурна. Спомни си един разговор, който беше чула, докато висеше вързана за хирургическата маса на кораба. Девеш говореше по телефона на арабски. А тя беше различила само една дума.

Едно име.

Ангкор.

Ами ако не беше съвпадение?

И какво друго знаеше Сюзан?

Имаше само един начин да разбере. Прегърна Сюзан през раменете, като гледаше одеялото да остане помежду им, после я издърпа под светлината от предното стъкло на лодката.

Сюзан потръпна веднага щом лъчите докоснаха лицето и. Очите ѝ се отвориха като пърхащи крила на пеперуда, Черните зеници се обърнаха към слабата светлина. Но вместо да се свият, зениците ѝ се разшириха, сякаш да поемат Колкото се може повече светлина.

Лиза си спомни за бактериалното нашествие в ретините ѝ, струпването около зрителния нерв, който свързваше пряко окото с мозъка.

Сюзан за момент се вдърви, после каза завалено:

– Лиза?

– Да?

– Трябва да... трябва да стигна там... преди да е станало късно.

– Къде? – попита Лиза, макар да знаеше отговора. „Ангкор“.

– Няма време – промълви Сюзан. Очите ѝ се притвориха, избягвайки светлината. Беше уплашена. И не само заради надвисналата опасност, прецени Лиза. Сюзан се страхуваше от промените, които настъпваха в тялото ѝ. Съзнаваше истината, но не беше в състояние да спре промяната.

Лиза я издърпа извън светлината. Гласът на Сюзан веднага укрепна. Тя стисна силно китката на Лиза. Извън светлината кожата ѝ пареше, но поносимо.

– Аз... аз не съм лечението – каза Сюзан. – Знам какво си мислите всички. Но не съм... все още.

Лиза смръщи чело.

– Какво имаш предвид?

– Трябва да отида там. Чувствам го, тегли ме като магнит. Сигурна съм. То е като спомен, заровен в главата ми, който ми убягва само на косъм. Знам, че съм права. Просто не мога да обясня защо.

Лиза си спомни собствената си лекция на борда на кораба. За баластното ДНК, за древните вирусни секвенции в гените, за колективната генетична история, вложена в наследствения човешки код. Възможно ли беше бактериите да отключват нещо в гените на Сюзан?

Сюзан дръпна и другата си ръка от светлината на слънцето и покри лицето си с одеялото. Дали и тя го съзнаваше?

Свила се под одеялото, Сюзан промълви с отслабващ глас:

– Не съм готова...

Но така и не пусна китката на Лиза.

– Закарайте ме там... намерете начин. – Тялото ѝ се отпусна. Съзнанието ѝ беше на път да се изключи отново. – Или светът е изгубен.

Силно почукване стресна Лиза.

Лицето на Райдър цъфна зад прозорчето на люка. Лиза се наведе и отключи. Райдър се вмъкна в кабинката, мокър като кокошка, но ухилен до уши.

– Намерих сателитен телефон! Зареден е само на една четвърт, обаче ми струваше колкото цяла къща на плажа в Сидни Харбър.

Лиза взе телефона – беше стар модел, голям и тежък. Райдър се настани на пилотското място. Макар да бе мокър до кости, очите му светеха, сякаш се връщаше от някакво страхотно приключение. Но зад това привидно лекомислие се долавяше и здрава стоманена нишка. Райдър може и да си падаше по диви авантюри, но успех като неговия не се постигаше без желязно ядро от практичност.

– Сателитният сигнал ще се усили, когато се отдалечим от скалите – каза той и включи двигателите, за да изведе лодката в открито море.

Лиза му предаде казаното от Сюзан. „Аз не съм лечението... все още“. Дватама бързо стигнаха до консенсус. Райдър взе навигационната карта и я закрепил разгъната върху кормилото пред себе си.

– Ангкор е на седемстотин километра северно оттук. Можем да стигнем за час и половина.

Лиза вдигна сателитния телефон. Сигналът беше силен. Оставаше да убеди още един човек.

20:44

Вашингтон

– Лиза? – извика Пейнтър. Сигналът беше слаб, но вълнението му нямаше нищо общо с лошата връзка. Главата му направо се беше замаяла от облекчение. Стоеше изпънат като струна зад бюрото си. – Добре ли си?

– Да... засега. Нямам много време, Пейнтър. Батерията на телефона пада.

Пейнтър долови чувството за неотложност в гласа ѝ. Отърси се колкото можа от вълнението и каза решително:

– Слушам те.

Лиза му разказа набързо какво се е случило. Говореше отсечено, придържаше се към фактите, сякаш съобщаваше тежка диагноза на пациент. Въпреки това на моменти гласът ѝ пресекваше. Искаше му се да се пресегне през телефона и да я прегърне, да я притисне към себе си и да прогони страха, да не я пуска никога повече.

Ала колкото повече му разказваше тя за болестта, лудостта и канибализма, толкова повече се свиваше сърцето му. Накрая седна като покосен на стола си и изгърби рамене. Зададе ѝ няколко въпроса, записа си някои неща. Тя му даде координатите на един остров. Остров Пусат. Пейнтър плъзна бележките си по плота на бюрото към секретаря си и му прошепна да ги прати веднага по факса на прекия му началник, Шон

Макнайт. Отряд австралийски командоси от службата на антитероризъм и специални спасителни операции вече чакаше в готовност. Преди да е приключил разговора с Лиза, бойните самолети вече щяха да летят към целта.

Уви, явно не ставаше въпрос само за отвлечен туристически кораб.

– А щамът на Юда? – попита Лиза. – Има ли данни болестта вече да се е разпространила?

Пейнтър нямаше с какво да я успокои. Вече имаше информация за случаи в Пърт, Лондон, Бомбай. И те със сигурност нямаше да са единствените.

– Тази твоя жена ни трябва – завърши Пейнтър. – Дженингс от научния смята, че ключът към лечението се крие в пациент, който е преодолял заразата.

– Сюзан наистина е ключът – съгласи се Лиза. – Но не е лечението... засега поне.

– Какво имаш предвид? – попита Пейнтър и чу въздишката ѝ, долегла от другия край на света.

– Пропускаме нещо. Нещо, свързано с един район в Камбоджа.

– За Ангкор ли говориш? Последва дълга пауза.

– Да. – Пейнтър чу изненадата в гласа ѝ. – Ти пък откъде...

Пейнтър ѝ разказа за историческата следа, по която Гилдията беше пунала свои агенти, и къде ги беше довела тя накрая.

– И Грей вече е там? – попита Лиза. Гласът ѝ изведнъж бе станал трескав, тревожен до степен на паника. Пейнтър я чу да си мърмори нещо, все едно цитираше нечии думи: „Те не трябва да ходят там“. После в гласа ѝ се прокрадна нова решителност. – Пейнтър, има ли начин да отзовеш Грей?

– Защо?

– Не знам. – Гласът ѝ започваше да пресекува. Телефонът ѝ очевидно сдаваше багажа. – Бактериите правят нещо с мозъка на Сюзан. Енергизират го по някакъв начин, като използват слънчевата светлина. И тя вярва, че трябва да я заведем в Ангкор.

Пейнтър веднага направи връзката.

– Като раците.

– Какво?

Той ѝ разказа за раците от остров Рождество. Не се наложи да ѝ обяснява дълго.

– Явно Сюзан е била препрограмирана по същия начин – прекъсна го тя, преди да е довършил. – Миграционен импулс, предизвикан по

химически път.

– Ако е така, може би греша за необходимостта да отиде там. Може да е просто сляп стремеж. Няма причина да ходите в Ангкор. Рискът е неоправдан. Нека Грей води играта.

Лиза не беше убедена, че е прав.

– Сигурно си прав за биологически заложения стремеж. При по-елементарните животински форми като раците може да е просто сляп инстинкт. Рациите, като всички артроподи, имат само рудиментарни...

И млъкна по средата на изречението. Пейнтър се уплаши, че връзката се е разпаднала. Но пък Лиза правеше така понякога, когато я озареше внезапно вдъхновение. Просто изключваше и впрягаше всичките си ресурси в новата посока на мисълта си.

– Лиза?

Тя не отговори веднага.

– Сюзан може и да е права – измърмори тя, после продължи по-силно и решително: – Трябва да я заведа там.

Пейнтър заговори бързо – знаеше, че връзката ще се разпадне всеки момент. Доловил беше решителността в гласа на Лиза и се страхуваше, че времето няма да му стигне, за да я разубеди. Щом така или иначе щеше да ходи в Ангкор, поне можеше да я насочи встрани от опасността.

– Тогава кацнете при голямото езеро до руините – каза той. – Езерото Тонле Сап. Там има плаващо селце. Намери телефон и се свържи пак с мен. Искам да останете в селото. В момента организирам операция на местна почва.

Едва различни следващите й думи, нещо в смисъл, че щяла да направи всичко по силите си. Опита се да каже нещо за последно:

– Лиза, какво ти хрумна преди малко? Думите й се чува на пресекулки:

– Не съм сигур... чернодробният метил... вирусът сигурно...

А после връзката се разпадна.

На вратата се почука и Кат влетя в кабинета му с грейнали очи и зачервени бузи.

– Чух! За доктор Къмингс! Вярно ли е?

Пейнтър впери поглед в нея. Прочете въпроса в изражението й, в стойката й. А Лиза му беше казала. С това беше започнала всъщност. Избълвала го беше почти несвързано, тласкана от неотложна нужда да сваля този товар от плещите си.

Но сега, в лицето на Кат, в лицето на надеждата, на любовта й, истината му се струваше непосилна.

Стана и заобиколи бюрото.

Кат прочете лошата новина по лицето му.

Отстъпи назад, сякаш можеше да избяга от неизбежното.

– О, не... – Хвана се за облегалката на един стол, но напразно. Св-лече се на колене и скри лицето си с ръце. – Не...

Пейнтър клекна до нея.

Не знаеше какво да й каже, само я прегърна мълчаливо.

Не стигаше.

Притисна я към гърдите си, като се питаше колцина още ще заги-нат, преди това да свърши.

20:55

Вече нямаше накъде повече да отстъпват.

Харriet чакаше съпруга си при стълбището към последния етаж. Джек се беше забавил да остави още фалшиви следи, които да объркат кучетата. Парчета от ризата му вече бяха пръснати на долните два етажа – мушнати в офиси, набутани в кошчета за боклук, натикани в метални-те чекмеджета на наредени покрай стената прашасали кантонерки. Пос-тарали се бяха да объркат максимално кучетата.

Джек беше запален ловец. Обожаваше да ходи на лов за какво ли не – патици, фазани, яребици, елени. Имаше ретривър, преди да му ампу-тират крака заради злополуката при петролната сонда. И знаеше всичко за кучетата.

А и все още имаше три куршума в пистолета, който беше взел от пазача. Харriet се опитваше да не губи надежда. Но кучетата вече лаеха на долния етаж. Анишен пък систематично прочистваше всяко ниво. Знаеше, че са някъде горе, и току крещеше заплахи.

Всички изходи бяха завардени. Дори пожарните. Никоя от съседни-те сгради не беше достатъчно близо. А и целият район изглеждаше от-давна изоставен и тънеше в мрак. Нямаше кой да ги чуе. Няколкото прашни телефона, които бяха открили, не работеха.

Единственият им път за бягство беше нагоре. Оставаше им само един етаж. И след него – покривът.

Чу се шумолене и после от сумрака се появи Джек. Само по боксер-ки, с пистолета в ръка. Закуцуква към нея.

– Защо си още тук? – прошенна сърдито. Лицето му лъщеше от пот. Гневният тон всъщност прикриваше страха му, че няма как да я защити. – Казах ти да се качиш горе.

– Няма да тръгна без теб. Той въздъхна и я прегърна.

– Да вървим тогава.

Тръгнаха към последния етаж по едно от тесните задни стълбища – по-надолу беше запречено от изтърбушен контейнер за боклук.

Това би трябвало да отреже пътя на преследвачите им.

Басово ръмжене опроверга надеждата им. Шум от бързи меки стъпки долетя откъм долната площадка, от другата страна на контейнера.

И двамата замръзнаха.

– Какво подуши, малката? – чу се нечий хриплив глас. Чуха се и стъпки. Лъч на фенерче пролази нагоре.

Хариет и Джак се долепиха до стената. Ръмженето премина в лай.

– Хайде, иди горе. Промуши се оттук.

Джак бутна Хариет нагоре. Двамата забързаха тихо по стълбите.

Под тях ръмженето беше утихнало до тежко дишане, придружено от трескаво дращение на нокти.

– Готово – обади се отново гласът. – Хайде, изкарай ги оттам. Аз ще заобиколя. – Гласът се отдалечи. Явно мъжът беше тръгнал да търси обходен маршрут. Чу се пукот на радиостанция и няколко неясни фрази – мъжът се обаждаше да докладва за находката си.

Щяха да пратят кучетата на горното ниво.

Докато Хариет и Джак тичаха към вратата на следващата площадка, зад тях отекна остър лай, победоносен и свиреп. Нещо голямо летише по стълбите.

– Бягай, Хариет – викна Джак.

Тя хукна колкото я държаха краката и най-после стигна площадката. Вратата към последния етаж беше само на метър от нея, затворена. Зад нея Джак се спъна в тъмното и падна. Пистолетът се хързулна и спря до краката на Хариет. Тя се наведе и го грабна. Докато се изправяше, някаква светлина привлече погледа ѝ към малкото прозорче на стълбищната врата.

Лъчи на фенерчета прорязваха мрака на последния етаж.

Чу се гласът на Анишен: – Ще претърсим това ниво и ще се спуснем надолу. Няма га ни се измъкнат.

Хариет се обърна. Джак тъкмо се изправяше. Тъмен силует се появи откъм долната площадка и се стрелна към съпруга ѝ с ръмжене.

Хариет вдигна пистолета. Ако стреляше обаче, Анишен щеше да чуе. Похитителите им щяха да разберат къде са и да нахлуят тук след секунди.

Колебанието ѝ продължи твърде дълго.

Със свирепо ръмжене кучето се хвърли върху съпруга й.

07:58

Ангкор Том Сейчан гледаше как Грей обикаля централния олтар.

Минали бяха почти двацет минути, докато открият пътя към централното светилище на третия етаж в храма Байон. Разположеният на площ от десет акра комплекс беше истински лабиринт от тъмни галерии, облени в слънчева светлина вътрешни дворчета, стръмни проходи и дълбоки ями. Ниските тавани ги принуждаваха да навеждат глави, някои от проходите бяха толкова тесни, че се налагаше да вървят в колона по един и с рамото напред, а много от коридорите не водеха никъде.

Докато открият малкото вътрешно светилище, всички бяха потънали в прах и пот. Въпреки ранния час въздухът бързо се сгорещяваше, а влажността изцеждаше допълнително силите им. Но поне бяха стигнали целта си.

– Нищо няма тук – сърдито се обади Насър.

Този тон, а и стойката му й бяха познати. Насър започваше да губи търпение. Освен ако не отбележеха значим напредък в най-близко време, едва ли щеше да спази думата си и да изчака до обяд. Сейчан не мислеше, че разполагат с повече от един час. След това Насър щеше да сложи край на цялата история, като нареди на пионките си да убият родителите на Грей. Тях пък щеше да екзекутира лично. И да продължи да изпълнява задачата си.

Практичен както винаги.

Без грам въображение.

Факт, който го правеше скучен любовник.

Грей правеше третия си кръг около олтара. Лицето му се беше изопнало, целият беше покрит с прах и мръсотия, черната му коса беше полепнала по челото му и стърчеше на къси влажни кичури. На врата му, където един от хората на Насър го беше фраснал с дръжката на пистолета си в хотела, се беше спекла засъхнала кръв.

И все така избягваше да поглежда към нея.

Това я вбесяваше, най-вече защото й причиняваше болка, а тя мразеше да страда за каквото и да било. Търсеше убежището от студено безразличие, което бе обитавала така удобно в миналото, безразличие, което й позволяваше да спи с Насър, щом това беше необходимо, за да постигне целта си. Така, както беше обучена.

Насочи вниманието си към охраната. Крайно време беше да заложи

на прагматизма и да измисли някаква стратегия за бягство. Охраната беше предимно от местни хора, сред които много бивши войници от армията на червените кхмери, привлечени от Гилдията след падането на жестокия диктатор Пол Пот. Тях не биваше да подценява. Именно те охраняваха четирите изхода на камерата, по един във всяка от основните посоки на компаса. Други бяха заели позиции в широк кръг из комплекса, за да връщат туристите, отправени се в тяхната посока.

– Чел съм, че тук е имало гигантска статуя на Буда – каза монсеньорът, настигна Грей в поредната му обиколка около олтара и махна към двете четириъгълни плочи, които се извисяваха една над друга, свързани с каменни стъпала. – Но когато местните възприели хиндуизма, статуята била смъкната от пиедестала ѝ и хвърлена в широкия кладенец, край който минахме по пътя насам.

Единствената друга украса в каменната стая бяха поредните четири изображения на богинята Локесвара. Само че тези лица бяха обърнати навътре и гледаха към олтара и липсващата статуя на Буда. Ковалски се облегна на едно от лицата и погледна нагоре.

Великата централна кула на Байон се издигаше на четиридесет метра над тях. Издълбана в средата ѝ като комин квадратна шахта стигаше до самия ѝ връх. Слънцето, проникващо през нея, беше единственият източник на светлина.

– Тук трябва да е – каза Грей и най-после спря да обикаля олтара. – Оттук трябва да има път надолу.

– Надолу до къде? – попита Насър. Грей посочи монсеньора.

– Вигор спомена, че основите на кулата са заровени под земята. Дълбоко. Трябва да намерим път до тези подземни помещения. Бас държи, че под олтара ще намерим нещо интересно.

– Защо смяташ така? – попита Вигор.

Грей се позабави с отговора и колебанието му не убягна на Насър.

– Току-що удари следващият кръгъл час. – Насър почука с пръст по часовника си. – Часовникът тиктака, командире.

Грей въздъхна.

– Барелефът, който видяхме. Онзи с разпенването или биенето на млякото. Всеки детайл от историята има значение. Змията, разпененото море, отровата, заплахата за цялото мироздание, светещият оцелял. Само едно нещо прави изключение. Просто не се връзва с останалите.

– Кое? – попита Насър.

Сейчан видя, че Грей не иска да говори за това. Примижаваше неохотно при всяка дума.

– Костенурката – каза той накрая. Вигор се почеса по брадичката.

– Костенурката от барелефа символизира бог Вишну, или по-скоро негово възплъщение. Във формата на костенурка той имал грижата да крепи планината Меру, за да не потъне, докато боговете и демоните я лашкали напред-назад.

Грей кимна.

– Костенурката е изобразена под планината. Защо костенурка обаче? – Наведе се и започна да чертае нещо в прахта върху олтара. Скицира заострена планина над извита като сплескан купол черупка.

Почука с пръст по черупката.

– На какво ви прилича това?

Вигор се приведе да погледне отблизо.

– На пещера. Погребана под основите на планината. Грей вдигна поглед към огряната от слънцето шахта.

– А кулата тук символизира планината от барелефа.

– Смяташ, че под кулата има пещера? Под основите й? – попита Сейчан.

Той я изгледа косо, само за миг, после отклони поглед и отговори:

– Има само един начин да разберем – като се спуснем до основите. И там да потърсим вход към пещерата. Насър се намръщи.

– И какво й е толкова важното на тази пещера? – Може тя да е източникът на вируса – каза Вигор. – Може да са отворили тази пещера, когато са копаели изкопа за основите, и така да се пуснали на свобода нещо, което е било погребано там.

Грей въздъхна уморено.

– Много болести са се появили, след като човечеството е прониквало в нови, девствени територии. Жълтата треска, маларията, сънната болест. Дори СПИН се появи при строежа на шосе в отдалечен район на Африка и наводни света с вирус, който хилядолетия наред е живял само в телата на няколко маймуни. Така че нищо чудно и тази болест да е излязла на бял свят, когато кхмерите са населили района на Ангкор и са почнали да го култивират.

Разтърка врата си. Не сваляше очи от Насър.

Погледът му беше мъничко по-напрегнат от необходимото.

Сейчан усети, че Грей все още премълчава нещо, и отново погледна стилизираната пиктограма върху олтара. Планината и черупката представяха кулата и пещерата. Имаше ли и друго обаче? И изведнъж се сети.

Самата костенурка.

Разбира се...

Вдигна очи и погледна Грей.

Той, изглежда, усети погледа ѝ. Обърна се към нея, уж небрежно, но очите му я пронизаха. Разбрал беше, че се е досетила какво е премълчал. И искаше от нея да запази мълчание.

Тя отстъпи крачка назад и скръсти ръце.

Той я гледа още миг... после отново отклони поглед.

Сейчан изпита известно задоволство. Повече, отколкото ѝ се искаше в случая.

– Значи трябва да слезем долу – отсече Насър.

– Надявах се, че тук ще има нещо, което да ни насочи към таен проход – каза Грей.

– Няма значение – изсумтя Насър. – Ще взривим входа.

– Не мисля, че е разумно – възрази Вигор. – Ако пещерата наистина е източникът на вируса, въздухът долу може да е силно токсичен.

Насър не се трогна.

– Точно затова вие ще слезете първи. „Като канарчета в мина“.

Сейчан отново улови погледа на Грей. Той не възрази на плана на Насър. И той като Сейчан знаеше, че долу се крие нещо по-голямо от източника на вируса.

Черупката на костенурката може и да символизираше пещерата – но самата костенурка символизираше бог Вишну и подсказваше, че под храма Байон има и друго освен пещера. Нещо, което ги чакаше долу.

Грей се обърна към Насър.

– Достатъчно ли ти съдействам, за да отпуснеш още един час на майка ми?

Насър сви рамене в знак, че е склонен да отстъпи. После тръгна към светлината от шахтата, където телефонът имаше по-добър обхват.

– Добре ще е да побързам – каза. – Вече минава осем. Анишен не е от най-търпеливите. Един Бог знае какво може да направи.

21:20

Вашингтон

Харият стоеше вцепенена на стълбищната площадка.

Кучето се хвърли върху падналия на стълбите Джак. Трудно беше да се определи породата му в сумрака, виждаше се само, че е голямо и мускулесто. Питбул? Ротвайлер? Джак се превърта по гръб и се опита да го изрита, но кучето беше бързо и обучено да напада. Изръмжа и го захапа за глезена.

Джак посегна към коляното си и изрита кучето с другия си крак, право в гръдния кош.

Кучето полетя надолу по стълбите, като отскачаше от стъпало на стъпало, стиснало в зъби протезата на съпруга ѝ. Джак я беше откачил, преди да го изрита.

Харriet му помогна да се изкатери на площадката.

Под тях кучето се удари в стената и отново скочи на крака. Не пусна протезата – тя все пак беше пропита с миризмата на указаната му плячка. Ядосано и объркано, то тръскаше глава, пръскаше лиги и хапеше протезата.

Харriet повлече Джак нагоре. Хвърли поглед към затворената врата на площадката. Фенерчетата продължаваха да претърсват етаж. Което означаваше, че им остава само една посока за бягство.

Към покрива.

Кучето долу продължаваше да гризе триумфално протезата.

Джак се беше отпуснал на рамото ѝ. С общи усилия стигнаха до вратата към покрива. Вече бяха проверили този изход – беше вързан с верига, но хлабаво, а после някой беше извил с лост навътре долния тъгъл на металната врата. Отворът беше достатъчно широк, за да се провери човек.

Измъкнаха се навън и Джак залости вратата с една валяща се наблизко тръба. Нямаше да издържи дълго. Не че имаше значение. Имаше още пет-шест изхода към покрива. Не можеха да залостят всичките.

– Насам – каза Джак и посочи. Беше огледал покрива по-рано и сега поведе Харriet към стар отвод на климатичната система. Съоръжението беше пълно с тръби и клапи, но имаше място да се скрият двама души.

И двамата си даваха сметка, че това е само временно решение.

Кучетата рано или късно щяха да ги надушат.

Тръгнаха към отвода и го заобиколиха, така че да остане между тях и вратата. После седнаха на покрива. В отвода можеха да влязат и покъсно. Звездите грееха в небето над тях луната беше в първата си четвъртина. Един самолет примигна със светлинките си и изчезна.

Джак прегърна Харriet през раменете и я притегли към себе си.

– Обичам те.

Не го казваше често. Нямаше и нужда, защото Харriet никога не се беше съмнявала в чувствата му. Дори и сега Джак го каза делово. Все едно казваше, че Земята е кръгла. Простичка истина, факт от живота.

Тя отпусна глава на рамото му.

– И аз те обичам, Джак.

Стуши се в него. Не знаеше колко време им остава. Рано или късно сяха да претърсят долния етаж и Анишен щеше да се отпрати с хората си към покрива.

Зачакаха в мълчание. Заедно, както през всичките изминали години, в радост и болка, заедно в победите и трагедиите. Макар да не си казаха нищо, и двамата знаеха какво правят. Сбогуваха се един с друг.

17.

Където и ангелите не стъпват

7 юли, 09:55

Ангкор Том, Камбоджа

Грей се облегна на тухлената стена.

От другата страна на тесния вход към подобната на пещера камера половин дузина мъже стояха на пост. Тези най-близо до тях дори не криеха оръжията си. Насър ги беше пратил да изчакат тук, докато той организира взривяването на олтарния камък. Грей сведе поглед към светещия циферблат на часовника си.

Висяха тук вече почти един час.

Надяваше се Насър да е достатъчно зает, за да пропусне ежечасната си заплаха. Забавянето заради доставката на взривни вещества го беше ядосало, но не беше единствената причина за гнева му. Имаше и нещо друго. След като ги прати тук, беше изхвърчал с телефон на ухото. Грей го беше чул да споменава за туристически кораб. Това трябваше да има връзка с научната част от операцията на Гилдията. Пейнтър му беше казал за отвлечения кораб и липсата на всякаква информация за Лиза и Монк.

Нещо определено се беше объркало.

Но дали новината беше добра, или лоша, що се отнасяше до съдбата на приятелите му?

Грей се отблъсна от стената и закричи из камерата. Сейчан и Вигор седяха на каменна скамейка до едната стена.

Ковалски се беше облегал близо до изхода. Единият от пазачите беше насочил пушката си към корема му, но Ковалски не му обръщаше никакво внимание. Изчака Грей да го наближи и каза:

– Преди малко видях един тип да се качва нагоре с пневматичен чук.

– Сигурно са готови да взривяват – каза Вигор и стана.

– Не разбирам защо се бавят толкова – измърмори Грей. Сейчан отговори, без да става от скамейката.

– Подкупите изискват време. Грей я погледна въпросително. Тя обясни:

– Чух викове на кхмерски. Хората на Насър изкарват туристите от комплекса, не твърде любезно при това. По всичко личи, че Гилдията е наела Байон за частното си парти. Хората тук са бедни. Лесно е да убедиш местната администрация да си затвори очите.

Грей и сам беше стигнал до този извод. Пазачите вече не си правеха труда да прикриват оръжията си.

Вигор опря ръка на една колона близо до вратата.

– Насър явно е убедил Гилдията, че си струва да продължи работата по историческата следа.

Грей подозираше, че има и друго. Нещо, свързано с туристическия кораб, ако се съдеше по напрегнатия глас на Насър, докато говореше по телефона. Ако научното крило на операцията бе ударило на камък, историческата следа щеше да излезе на преден план.

Миг по-късно получи потвърждение на извода си.

Насър разбута пазачите. Гневът му беше утихнал до обичайната му презрителна студенина.

– Готови сме да продължим. Но преди това... десет часът мина.

Стомахът на Грей се сви на топка. Вигор се притече на помощ:

– Държахте ни затворени през последния час. Едва ли очаквате, че сме получили ново прозрение.

Насър вдигна едната си вежда.

– Това не е моя грижа. А Анишен става нетърпелива. Чакането я изнервя и има нужда от малко забавление.

– Моля те – каза Грей. Думите се изплъзнаха от устата му, преди да ги е спрял.

Насър очевидно се забавляваше от унижението му.

– Не ставай задник, Амен – каза Сейчан иззад тях. – Ако ще го правим, давай.

Грей стисна юмруци. Едва се съдържа да не се обърне и да й затвори устата. Точно сега не биваше да предизвикват Насър.

Линиите по челото на Насър се бяха счепкали в гневен възел. Той вдигна ръка и я плъзна по челото си. Явно беше решил да не захапва вдицата. Обърна се и тръгна назад между пазачите. Без да каже и дума.

– Насър! – извика след него Грей с пресекващ глас.

– Този час ще го пропуснем – отвърна Насър, без да се обръща. – Но проникнем ли под олтара, очаквам още по-големи резултати. В противен случай майка ти ще се раздели с нещо повече от един пръст. Време е да нападим по-силен огън под задника ти, командир Пиърс.

Насър вдигна ръка и пазачите ги изведоха от помещението. Сейчан задмина Грей, като го бутна с рамо и каза тихо, почти недоловимо: – Искях да го изпробвам.

Грей изостана за миг, после се изравни с нея.

Тя прошепна, без да го поглежда:

– Блъфираше... познавам го.

Грей стисна зъби, за да не й отговори както му се искаше. Сейчан си играеше с живота на родителите му.

Тя му хвърли кос поглед, сякаш бе доловила гнева му. Следващите й думи прозвучаха по-твърдо:

– Трябва да се запиташ едно нещо, Грей. Защо? Защо Насър блъфира?

Грей спря да стиска зъби. Въпросът беше добър. Сейчан бръсна с ръка неговата. Той понечи да й отвърне със същото, в знак че оценява казаното от нея. Но тя вече бе минала напред.

Насър ги заведе обратно в централното светилище. Хората му здравата се бяха потрудили. В масивната двойна плоча от пясъчник бяха пробити дълбоки дупки. От тях се подаваха жици, които се събираха в преплетен сноп. При четирите изхода стояха мъже с червени пожарогасители на гърбовете.

Грей се намръщи. Не би трябвало да очакват пожар. Всичко тук беше от камък.

Насър се обърна към един дребен мъж с намотана през едното рамо жица и елек с множество джобчета за инструменти, който явно ръководеше взривните работи. Мъжът кимна.

– Готови сме – обяви Насър.

Изведоха ги през западния изход и ги накараха да минат зад един ъгъл.

Вигор се опита да възрази:

– Експлозията може да срине цялата кула отгоре ни.

– Знаем това, монсеньор – каза Насър, вдигна радиостанцията към устните си и даде заповед да започват.

След миг силен бумтеж като от гръмотевица отекна болезнено в гърдите и ушите на всички. Еднократен. Придружен от ярка светлина. А после ги обгърна силна лютивя миризма, която изгаряше лигавиците на

носа и гърлото.

Вигор се закашля. Грей размаха ръка пред лицето си.

– Какво беше това, по дяволите? – попита Ковалски и се изплю ядно в един ъгъл.

Насър не му отговори, а ги поведе обратно.

Напред вървеше един от мъжете с пожарогасителите – беше с маска. От дюзата се ливна пенеста струя и заоблива пода, стените и тавана. Тесният проход се изпълни с облак фин прах, който полепна по всичко.

Насър ги поведе към светилището.

Още мъже с пожарогасители се насочиха към помещението напред. Благодарение на общите им усилия гледката през входа скоро съвсем се замъгли. Грей едва различаваше силуетите на четиримата „пожарникари“.

Насър спря и даде знак на пленниците да изчакат.

След още половин минута пръскането спря и прахта бързо се слегна. Помещението постепенно се появи пред погледите им. Откъм шахтата се лееше слънчева светлина.

Насър ги поведе напред.

– Неутрализираща основа – обясни той, като размахваше ръка пред лицето си.

– И какво неутрализира? – попита Грей.

– Киселина. Взривното устройство се състои от запалителен заряд плюс корозивна киселина. Измислили са го китайците, когато строили язовира „Трите клисури“. Минимален трус при максимално разрушение.

Грей влезе след Насър в светилището и ахна.

Стените бяха покрити с бяла пудра, но тя не можеше да скрие драстичната промяна. Четирите лица на богинята изглеждаха стопени. От благородните образи нямаше и помен. Подът беше обгорен по подобен начин, сякаш някой го беше обработил с горелка до последния сантиметър.

Олтартът в средата на стаята беше сцепен на няколко парчета. Един от ъглите му липсваше – явно беше пропаднал надолу.

Което означаваше, че под олтара наистина има празнина.

В голямата си част обаче плочите все още се държаха.

Друг член на екипа по взривовете влезе в помещението с огромен чук в ръка. Насър му даде знак да се хваща на работа. Появи се още един, повлякъл пневматичен чук.

За всеки случай.

Първият замахна с чука към центъра на плочата. При удара се развърчаха искри и след миг масивната каменна плоча поддаде.

Олтарът се сринва в дупка на пода.

10:20

Сюзан изпищя и изви гръб в болезнена дъга.

Лиза се завъртя уплашена назад. Беше се взираше към зеленикавата шир на голямото езеро долу, докато „Морска стрела“ се снижаваше за кацане. Плаващо селце се носеше на известно разстояние от брега, истинско струпуване от джонки и къщи-лодки.

Там трябваше да се скрият според указанията на Пейнтър. Рибарското селце беше на трийсет километра от Ангор. Далеч от опасността.

Лиза посегна да откопчае предпазния си колан, пришпорвана от писъците на Сюзан. Освободи се и залитна към задната седалка.

Сюзан се мятеше трескаво и викаше:

– Закъсняхме! Закъсняхме!

Лиза вдигна противопожарното одеяло, което Сюзан беше избутала на пода, и се опита да я успокои. Беше спала спокойно по целия път дотук. Какво ѝ беше станало изведнъж?

Сюзан я стисна за китката. От допира фините косъмчета по ръката на Лиза се опърлиха.

Лиза дръпна рязко ръката си.

– Сюзан, какво има?

Сюзан седна. Безумието в очите ѝ сякаш понамаля, но тялото ѝ продължаваше да се тресе. Тя преглътна с мъка.

– Трябва да отидем там – повтори Сюзан, сигурно за стотен път.

– Вече кацаме – опита се да я успокои Лиза. „Морска стрела“ наистина се снижаваше.

– Не! – Сюзан посегна отново към нея, но после дръпна ръка, забелязала бурната реакция на Лиза. Пръстите ѝ се свиха и тя мушна ръка под одеялото. Пое си накъсано дъх. Очите ѝ се втренчиха в Лиза. – Много сме далеч, Лиза. Знаем как ти звучи това. Само че ни остават брени минути. Десет, най-много петнайсет.

– Остават ни за какво?

Лиза си спомни разговора си с Пейнтър и онова, което ѝ беше казал за раците от остров Рождество, за химически обусловените неврологични промени, предизвикващи маниакално миграционно поведение. При раците. До какво довеждаха същите тези химикали в сложния човешки

мозък? Какви други промени бяха настъпили? Можеше ли да се разчита на преценката на Сюзан?

– Ако не отида там... – каза Сюзан и разтърси глава, сякаш се мъчеше да освободи някакъв заседнал спомен. – Отворили са нещо. Усещам слънчевата светлина. Като огнени очи, които ме прогарят. Знам само, че... и го знам с мозъка на костите си... че ако не стигна там навреме, лечение няма да има.

Лиза се поколеба, после хвърли поглед към Райдър. Езерото се приближаваше под тях. Сюзан простена.

– Не съм виновна, че това се случи точно с мен.

Лиза долови мъката в думите ѝ, болката, предизвикана не само от биологичните промени в тялото ѝ. Сюзан беше загубила съпруга си, целият ѝ свят се беше сринал.

Обърна се отново към нея.

Лицето на Сюзан излъчваше смес от емоции – страх, скръб, отчаяние и дълбока самота. Сюзан опря длани една в друга.

– Аз не съм рак. Разбираш това, нали? Разбираше.

Лиза се обърна и извика на Райдър:

– Вдигай нагоре!

– Какво? – Райдър се обърна да я погледне.

Лиза вдигна палец нагоре.

– Няма да кацаме тук! Трябва да се приближим още до руините. – Стана и се придвижи до седалката на помощник-пилота. – Има една река, която минава през град Сиен Риеп.

Седна на седалката. Беше проучила картата на района. Градът беше на осем-девет километра оттук. Спомни си думите на Сюзан.

„Десет, най-много петнайсет минути“.

Дали щяха да им стигнат? И собствената ѝ кръв беше пламнала от усещането за неотложност. Минаха няколко секунди, докато си даде сметка за причината. Последните думи на Сюзан.

„Аз не съм рак“.

Сюзан не знаеше нищо за раците от остров Рождество. Лиза не беше говорила с никого за казаното от Пейнтър. Дори на Райдър не беше споменавала. Може би Сюзан беше чула нейните реплики от разговора с Пейнтър, макар по онова време да изглеждаше изпаднала в ступор. Но Лиза не помнеше да е споменавала думата „рак“.

Така или иначе, тя отвори навигационната карта и плъзна трескаво поглед по нея.

Трябваше им място, където да кацнат.

Друго езеро или река...

– Или пък тук – каза тя и придърпа картата по-близо.

– Къде? – попита Райдър, издигна носа на „Морска стрела“ и я насочи високо над езерото.

Лиза премести картата към него и почука с пръст.

– Можеш ли да кацнеш тук? Очите на Райдър се разшириха.

– Ти да не си луда?

Лиза не отговори. Сигурно защото не знаеше какво. Широка усмивка разполови лицето на Райдър.

– Какво пък! Можем да опитаме! – Запален любител на силни изживявания от всякакъв сорт, той се пресегна и я потупа по бедрото. – Харесваш ми, момиче. Онзи твой тип, в Щатите, много ли държиш на него?

Лиза се облегна назад. Когато Пейнтър разбереше какво е направила...

Тя само поклати глава и въздъхна.

23:22

Вашингтон

– Сър, тези джи пи ес координати, които ми възложихте да следя... Отклоняват се от курса.

Пейнтър се завъртя. Работеха заедно с австралийското звено за антитероризъм и специални спасителни операции. Екипите им бяха пристигнали на остров Пусат преди петнайсет минути и се придвижваха към координатите, дадени му от Лиза. Първоначалните сведения от острова бяха смущаващи. „Господарката на морето“ била в пламъци, покрита с нещо като мрежа от възета и стоманени кабели и наклонена под близо четиридесет и пет градуса. На борда ѝ се водела жестока престрелка.

Кат седеше от другата му страна и придържаше с две ръце слушалките на главата си. Отказала беше да се прибере у дома. Искаше да разбере със сигурност. Очите ѝ бяха зачервени и подути, но мъката и страхът сякаш изостряха още повече концентрацията ѝ. Надеждата, колкото и да беше малка, я крепеше. Надеждата, че по някакво чудо Монк все пак е оцелял.

– Сър – каза техникът и посочи друг екран. Там имаше карта на централното камбоджанско плато. С голямо езеро в центъра. Малка мигаща точка бележеше движението на „Морска стрела“.

Допреди миг хидропланът обикаляше близо до брега на езерото, а

сега се отдалечаваше от него.

– Къде отиват? – попита Пейнтър. Изчака още малко, за да стане ясна траекторията. После продължи с пръст мислената линия. Водеше право към Ангкор. „Какви ги вършат?“ Движение при вратата привлече погледа му. Секретарят му, Брант, влетя в стаята и инвалидният му стол наби спирачки и изскърца пронизително върху балатума.

Директор Кроу, опитах се да се свържа с вас – каза задъхано той. – Но не можах. Реших, че още сте в конферентна връзка с Австралия. Пейнтър кимна. Така беше. Брант грабна лист от факс, който лежеше смачкан в скута му, и го подаде на Пейнтър.

Пейнтър го взе и плъзна бърз поглед по редовете, после го изчете по-внимателно. „Мили Боже...“ Тръгна към вратата, като заобиколи Брант. На прага спря и се обърна. – Кат?

– Върви. Аз ще имам грижата.

Пейнтър хвърли последен поглед на екрана с картата на Камбоджа и малката светлинка, която пълзеше към Ангкор. „Лиза, дано знаеш какво правиш“. Излезе от стаята и хукна към кабинета си. Поне засега Лиза трябваше да разчита само на себе си.

10:25

Ангкор

– Дръжте се! – предупреди ги Райдър, макар от неговата уста да прозвуча повече като боен вик.

Лиза стисна здраво страничните облегалки на седалката.

Гигантските черни кули на Ангкор Ват се издигаха като разкривен кошер в небето пред тях. Ала не към забележителния храм се бяха отпавили те.

Райдър поведе „Морска стрела“ към ивица зеленикава вода встрани от комплекса. Крепостният ров на Ангкор Ват. За разлика от рова на Ангкор Том, в този още имаше вода. Дълъг беше четири мили, по една миля от всяка страна на комплекса. Единственият проблем...

– Мост! – изпищя Лиза.

– Така ли му викаш на това? – изкоментира саркастично Райдър. Стискаше пура между зъбите си. Издуха струя дим от ъгълчето на устата си.

Беше единствената му пура и си я беше пазил за спешни ситуации като тази. Както беше казал, преди да я запали: „Дори и осъденият на смърт има право на последна цигара“.

Милиардерът се носеше над рова, като коригира леко височината, колкото да минат над моста.

Лиза затаи дъх. Туристите долу се юрнаха като подплашени гъски.

След миг мостът остана зад тях и Райдър снижи „Морска стрела“ до самата вода. Летящата лодка се плъзна по нея и вдигна високо ветрило зад себе си. После потъна още малко и от самолет се превърна в лодка. Ала все още се движеше твърде бързо. Твърде бързо, за да вземат завоя.

Пръстената стена на рова се приближаваше стремглаво.

Райдър дръпна някаква ръчка в пода.

– На това му се вика завой на Хамилтън! Дръжте се здраво! Издуха нова струя дим от пурата и завъртя кормилото. „Морска стрела“ се завъртя като на лед, на пълни сто и осемдесет градуса. Кърмата се озова на мястото на носа. Двата двигателя изреваха, когато тягата им се опита да надвие инерцията. Лодката забави осезаемо скоростта си.

Лиза се сви, защото по всичко личеше, че все пак ще се блъснат в стената.

Вместо това Райдър завъртя отново кормилото и лодката се плъзна странично, вдигна висока вълна, удари се леко в насипа и спря.

Райдър издуха кълбо дим и изключи двигателите.

– Боже, голям кеф беше, направо думи нямам.

Лиза моментално разкопча колана си и се прехвърли при Сюзан.

– Побързай – прошепна Сюзан и понечи да разкопчае своя. Лиза ѝ помогна, докато Райдър отваряше люка.

– Знаеш ли какво трябва да направиш? – попита го Лиза, докато гиза през плитката вода към насипа.

Вривата вече беше започнала – разни хора викаха по тях.

– Повтори ми го шестнайсет пъти поне – каза Райдър. – Да намеря телефон, да се обадя на този ваш директор и да му кажа какво правиш и къде отиваш.

Изкатериха се по насипа и стъпиха на шосе, което се точеше покрай рова. Сюзан се беше увила плътно в одеялото, беше си сложила и тъмни очила с надеждата да намали до максимум контакта си с лъчите на слънцето.

Разни хора викаха и ги сочеха.

Райдър вдигна ръка да спре първото превозно средство, което се зададе по шосето – мотопед с малка покрита каручка отзад. Райдър размахваше пълен с банкноти юмрук – универсалният знак „стоп“ на всички езици. Шофьорът на возилото очевидно добре го познаваше, защото

моментално отби към тях.

Райдър помогна на Лиза и Сюзан да седнат в каручката и затвори миниатюрната врата.

– Тук-тукът ще ви закара до самия храм. И внимавайте.

– Ти само се свържи с Пейнтър – каза Лиза.

Той им махна да тръгват, сякаш даваше знак за начало на автомобилно състезание.

Мотопедът се устреми послушно напред, повлякъл каручката с двете жени.

Лиза изви врат да погледне назад. Униформени полицаи вече се стичаха на мотоциклети към Райдър. Той размаха пурата си за начало на представлението.

Никой не обърна внимание на малкия им тук-тук.

Лиза се облегна.

Сюзан седеше до нея, увита в одеялото като в пашкул.

– По-бързо – промълви тя, без да отваря очи.

10:35

Коленичил до ръба на кръглата каменна шахта, Грей се вираше в дупката. На петнайсетина метра под него едно лице отвърна на погледа му. Поредната каменна богиня. Лицето изпъкваше от повърхността на пода, издялано от масивен блок пясъчник. Светлината от въздушния отвод в кулата прорязваше светъл квадрат, в който танцуваха бляскави бели пращинки, сурваше се в ямата и обливаше тъмното каменно лице с топло сияние.

Загадъчната усмивка го приканваше да слезе.

Навита на руло алпинистка стълба от стоманени въжета и алуминиеви стъпенки чакаше до ръба на разбития олтар. Пуснаха я в ямата, тя се разви с дрънчене и долният ѝ край се удари в дъното. Горният беше здраво закрепен с алпинистки щифтове за каменния таван на светилището.

Насър застана до Грей.

– Ти ще се спуснеш пръв. След теб ще се спусне един от моите хора. Приятелите ти засега ще останат тук.

Грей изтупа прахта от ръцете си и стана. Тръгна към стълбата. Вигор стоеше облегнат на една от стените и се въсеше. Физиономията му май не се дължеше само на ситуацията, в която бяха попаднали. Като археолог, той едва ли приемаше с лека ръка оскверняването на храма.

Сейчан и Ковалски просто чакаха какво ще стане.

Грей кимна и на тримата и започна да се спуска по стълбата. Въздухът в ямата не беше толкова пращен, колкото можеше да се очаква, и миришеше на влага. Първите десетина метра представляваха тясна каменна шахта, широка малко повече от два метра, приличаше на голям кладенец.

Надолу обаче стените се разширяваха под ъгъл и образуваха кръгъл купол с ширина петнайсетина метра.

– Стой така, че да те виждам! – извика отгоре Насър. Грей вдигна поглед към кръга насочени към него пушки.

Един от униформените мъже вече се спускаше по стълбата. Грей скочи на дъното близо до каменното лице на богинята.

Огледа се. Четири дебели колони поддържаха купола на равни разстояния една от друга. А може би не само купола, а и цялата кула. Навярно по същата структурна причина подът тук не беше от отделни блокове, а от масивна скала. Варовик. Бяха стигнали до основите на Байон.

Потракването на стълбата привлече вниманието му към спускащия се войник. Би могъл да го нападне и да му вземе пушката. И после какво? Приятелите му бяха горе, а родителите му – в ръцете на Насър. Така че вместо да прави глупости, Грей пристъпи към каменното лице. Обиколи го. Беше издялано от пясъчник като останалите. Гледаше право нагоре, скулптирано от масивен блок, висок до кръста на Грей.

Изглеждаше досущ като другите – същите извити нагоре ъгълчета на устата, същите широки нос и чело, и тези прибулени, замислени очи.

Войникът скочи тежко от стълбата.

Грей се изправи... и го мярна с периферното си зрение.

Моментално се обърна, забелязал нещо странно в лицето, нещо в замислените очи. В центъра и на двете имаше тъмен кръг, като зеница. Дори слънчевата светлина не разпръскваше мрака там.

Грей се просна по корем върху каменната буза, протегна ръка и опипа с пръст тъмната зеница.

– Какво правиш? – извика отгоре Насър.

– Има дупки! Пробити са в очите, там където би трябвало да са зениците. Нищо чудно да минават през цялата плоча.

Грей погледна нагоре. Слънчевата светлина се лееше през отвора на кулата и след премахването на олгара светлинният сноп стигаше безпрепятствено до скритото долу лице.

Но дали не стигаше и по-надолу?

Покатери се по лицето и легна по корем отгоре му. Опита се да

надникне в зеницата на каменната богиня. Затвори другото си око и сви шепи около изпъкналата очна ябълка. Минаха няколко секунди, докато зрението му се адаптира към тъмнината.

Далеч долу, осветена от лъчите, минаващи през другата зеница, се виждаше потрепваща вода. Езеро или вир на дъното на пещера. Грей лесно можеше да си представи захлупеното с купол пространство като вътрешността на черупка. Черупка на костенурка.

– Какво виждаш? – извика Насър.

Грей се превъртя на гръб и погледна нагоре от дъното на кладенеца.

– Там е! Пещерата! Под каменното лице!

Също като олтара горе, богинята пазеше таен вход.

Грей си спомни какво беше казал Вигор за стотиците каменни лица – че според някои символизируют бдителност, че са като стражи около тайна сърцевина. Но докато лежеше сега върху едно от тези лица, Грей се сети и за казаното от друг един мъж, думи много по-стари и зловещи – последното изречение от текста на Марко Поло.

Ледени тръпки полазиха по гръбнака му.

„Вратата към Ада се беше отворила в онзи град; но не знам дали изобщо е била затворена“.

Погледна нагоре към разбития олтар и разбра, че знае отговора.

„Била е затворена, Марко“.

Но сега те бяха на път да я отворят отново.

10:36

Тук-тукът спря в края на павирано шосе.

Лиза се измъкна от тясната кабинка.

Пътят продължаваше през занемарен каменен площад с разкъртени от корените на гигантски дървета плочи. От другата му страна се издигаше Байон, ограден от гъста джунгла – истински сноп от назъбени кули, покрит с ронещи се каменни лица, нашарен от лишеи, кръстосан от пукнатини.

Туристи се разхождаха лениво по площада и правеха снимки. Двама японци тръгнаха към техния тук-тук явно с намерение да го наемат, след като Лиза и Сюзан слязат. Единият се поклонил учтиво на Лиза. После вдигна ръка към храма и заговори на японски.

Лиза поклати глава, че не разбира.

Мъжът се усмихна срамежливо, поклонил се повторно и с усилие

произнесе на английски:

– Затворено.

„Затворено?“ Лиза помогна на Сюзан да слезе от тук-тука, все така увита от глава до пети в одеялото. Само тъмните ѝ очила се виждаха. И трепереше силно.

Туристът посочи въпросително тук-тука. Очевидно питаше дали таксито вече е свободно. Лиза кимна и поведе Сюзан по неравните каменни плочи. Присви очи и различни някакви мъже в храма – патрулираха по стените, стояха на пост при входовете, оглеждаха се. Всички бяха с маскировъчни униформи и черни барети.

От камбоджанската армия ли бяха?

Сюзан я дръпна напред и упорито тръгна към източната порта. Двама мъже с барети стояха на пост там. С пушки през рамо. Лиза не видя емблеми за принадлежност по униформите им. Онзи вляво приличаше на камбоджанец, а по едната му буза имаше белези като от дълбоки дракотини. Другият беше със същата униформа, но със светъл цвят на кожата – бял мъж с обветрено лице и прорасла четина. Очите и на двамата бяха студени като лед.

Не бяха войници от камбоджанската армия.

Бяха наемници.

– Гилдията – прошепна Лиза, спомнила си казаното от Пейнтър за перипетиите на Грей. „Вече са тук“.

Лиза дръпна Сюзан да я спре, но тя продължи да намира напред.

– Сюзан, не можем да те върнем в ръцете на Гилдията.

„Монк даде живота си, за да те измъкне от тях“.

Гласът на Сюзан излезе приглушен Изпод одеялото, но въпреки това прозвуча решително:

– Нямаме избор... аз трябва да... без лечението всичко ще бъде изгубено... – Поклати енергично глава. – Имаме един-единствен шанс. Лекарството трябва да бъде довършено.

Лиза добре разбираше това. Помнеше предупреждението на Девеш и потвърждението, дадено ѝ от Пейнтър. Заразата вече се разпространяваше. Светът се нуждаеше от лечението, преди заразата да се е превърнала в пандемия. Дори ако единственият начин беше да го предадат в ръцете на Гилдията. С последствията щяха да се оправят по-късно.

И все пак...

– Сигурна ли си, че няма друг начин? – попита тя. Думите на Сюзан тежаха от страх и скръб.

– Какво ли не бих дала да имаше. Дори и така може вече да сме

закъснели. – После отстриани нежно ръката на Лиза и тръгна напред, явно решена да продължи и сама, ако трябва.

Лиза тръгна след нея. Тя също нямаше избор.

Наближиха охраняваната порта. Лиза нямаше представа как ще минат през пазачите.

Ала Сюзан очевидно имаше план.

Пусна одеялото и то се свлече в краката ѝ. На ярката дневна светлина Сюзан не изглеждаше по-различно от всеки друг, освен малко по-бледа може би, с тънка до прозирност кожа. Свали очилата и обърна лице право към слънцето.

После тялото ѝ се сгърчи. Лиза си представи как ослепителният заряд се влива в зениците ѝ, втурва се по зрителните нерви и стига до мозъка.

Но явно и това не беше достатъчно.

Сюзан разкъса блузата си и изложи още от кожата си на светлина. Разкопча панталоните си и те се свлякоха безпрепятствено надолу по изтънялото ѝ от болестта тяло. Останала по гащички и сутиен, Сюзан продължи към портата. Пазачите очевидно се смутиха – не знаеха как да реагират на тази полугола жена. Все пак пристъпиха напред да ѝ препечат пътя. Камбоджанецът размаха ръка и излая заповедно:

– Д'тай! Б'пел к'раоуе! Сюзан не му обърна внимание. Продължи да върви напред с намерение да мине между двамата. Другият пазач я сграбчи за ръката и успя да я завърти наполовина. Съвсеното му лице се сгърчи в агония. Той дръпна ръката си като ужилен. Дланта му беше изгорена до месото. От пръстите му закапа кръв, той отскочи назад и се блъсна в стената.

Камбоджанецът свали пушката от рамото си, трескаво я вдигна и насочи дулото към тила на Сюзан, която вече го беше подминала.

– Не! – извика Лиза. Стрелецът хвърли поглед към нея.

– Предаваме се! – каза тя. Пейнтър беше споменал някакво име, когато ѝ разказваше за Грей, но тя не можеше да си го спомни. А после изведнъж се сети. – Заведете ни при Амен Насър!

10:48

– Елате да видите! – извика Вигор, неспособен да скрие вълнението си.

Грей стоеше на няколко метра встрани и разглеждаше една от поддържащите колони. Колоните бяха изградени от каменни дискове,

дебели по трийсетина сантиметра и широки цял метър. Грей плъзна пръст по една от дълбоките пукнатини.

В центъра на помещението Сейчан и Ковалски стояха до каменното лице и гледаха как сапърорите на Насър подготвят издялания блок за взривяване.

Пронизителният вой на диамантено свредло се чу за пореден път, усилен от акустиката на свода. Още една дупка зейна в лицето – дълбока трийсетина сантиметра и с диаметър два. В другите дупки вече беше поставен заряд с прилежащите му жици – два пъти повече, отколкото бяха използвали за взривяването на олтара горе. В шахтата висяха въжета, с които спускаха машини и експлозивни към дъното на кладенеца.

Сноп ярка слънчева светлина огряваше трескавата дейност.

За разлика от Сейчан и Ковалски, Вигор не можеше да наблюдава спокойно това светотатство. Дори сега побърза да отклони поглед и насочи вниманието си към стената, която разглеждаше. Встрани от снопа светлина стената тънеше в дълбоки сенки. Бяха му дали фенерче, за да потърси друг вход към подземната камера. И макар че му беше противно да помага на Насър, усилията му, в случай на успех, можеха да ограничат поне в някаква степен насилието над тези древни руини.

Ала отпуснатото му време беше крайно недостатъчно.

Десет минути.

След като подготвителните работи започнаха, Насър се върна горе, в централното светилище. Преди това Вигор го видя как проверява телефона си за обхват. Обхват явно нямаше и той се беше върнал горе, като нареди на хората си да побързат.

Грей застана до Вигор.

– Какво? Да не би да откри друг вход?

– Не – призна Вигор. Беше обиколил цялото помещение. Друг вход нямаше. Изглежда, единственият път надолу беше през каменното лице на богинята Локесвара. – Но открих това.

Изчака един от патрулиращите пазачи да ги подмине, после опря фенерчето си на стената, така че лъчът му да сочи нагоре. Появи се сложен релеф върху голям отрязък от стената, напомняше за релефните изображения по стените на вътрешния двор. Само че тук нямаше фигури, а само каскада от плетеници.

– Какво е това? – Грей плъзна пръсти по релефното изображение.

Сейчан и Ковалски се бяха приближали и надничаха иззад тях.

Вигор премести фенерчето така, че да разшири лъча му.

– В началото реших, че е просто украса. Покрива изцяло стените. –

Той описа кръг с ръка. – Всяка повърхност.

– Тогава какво е, по дяволите? – измърмори Ковалски.

– Нищо общо с дяволите няма, господин Ковалски – поправи го Вигор. – А с ангелите.

Насочи фенерчето към малък участък, като стесни с шепа лъча му.

– Вгледайте се внимателно.

Грей приближи лице до стената и плъзна пръсти по релефа. И изведнъж разбра.

– Плетеницата всъщност се състои от ангелски символи, нагъсто и разбъркани сякаш.

Сейчан застана до него и също плъзна пръсти по стената, лицата им почти се допираха.

– Не е възможно. Не казахте ли, че ангелската писменост била измислена от някакъв тип през седемнайсети век?

Вигор кимна.

– Да. От Йоханес Тритемиус.

– Как се е озовала тук тогава? – попита Грей.

– Не знам – каза Вигор, – Може би от Ватикана все пак са изпратили някого в Камбоджа по следите на Марко Поло и той е извървял същия път като нас. Може пратеникът да е прекопирал този релеф и да го е занесъл във Ватикана, а после Тритемиус се е добрал някак до него. И въз основа на прекопираното е възстановил писмеността. А ако е чувал историята на Марко Поло за светещите ангелски същества, логично е било да заяви, че писмеността е от ангелски произход.

Грей се обърна към Вигор.

– Но на теб не ти се вярва да е станало така, нали?

А после отстъпи крачка назад, сетне още няколко крачки, вперил поглед в стената.

„Той също го вижда“ – помисли си Вигор.

Монсеньорът се пое накъсано дъх в опит да обуздае подозренията си.

– Според собствените му твърдения, Тритемиус получил вдъхновение след седмици на пости и дълбока медитация. И според мен точно това е станало.

Сейчан изсумтя.

– И просто така е получил видение, което идеално съвпада със символите тук? Как не.

Вигор кимна.

– Именно. Помните ли когато ви казах, че ангелската писменост

има забележителна прилика с древния иврит.

Тритемиус дори твърдял, че неговата система от символи е най-чистата есенция на еврейската азбука. Сейчан само сви рамене.

– Какво знаете за еврейската Кабала? – попита Вигор.

– Някакво мистично еврейско учение, ако не се лъжа.

– Точно така. Хората, които практикуват Кабала, търсят мистично прозрение в божественото естество на вселената, като изучават еврейската библия. Вярват, че божествената мъдрост се крие в самите форми и извивки на еврейската азбука. И че като съсредоточат мислите си върху тях изпаднат в медитация, могат да получат велико прозрение за вселената и за това кои сме ние на най-основното си ниво Сейчан поклати глава.

– И казвате, че този Тритемиус медитирал и изведнъж му се явила най-чистата форма на еврейската писменост? Случайно се натъкнал на цял език – същия този език... – Тя потупа с ръка по стената. – Език, който води към велика вътрешна мъдрост?

Грей се изкашля.

– Според мен ключовата дума тук е „вътрешна“. – Махна на Сейчан да отстъпи от стената и да застане до него. – Какво виждаш? В цялостния модел. Изглежда ли ти познато.

Сейчан се вгледа в стената, после тръсна глава и заяви сопнато:

– Не знам. За какво трябва да гледам?

Грей въздъхна и се върна при стената. Плъзна пръст по една от косите каскади от плетеници.

– Виж как се спуска на прекъснати спирали. Представи си само този отрязък.

Сейчан примижа.

– Изглежда някак органично. Грей кимна.

– Проследи нишките. Не ти ли приличат на двойните спирали на ДНК? На нещо като генетична карта?

Сейчан го изгледа скептично.

– Генетична карта на ангелски език?

Грей направи крачка назад, без да откъсва поглед от стената.

– Може би. Чел съм за едно проучване, което сравнява модели в ДНК кода с модели, които се откриват в различни езици. Според закона на Зипф – използва се в статистиката – във всички човешки езици се наблюдава специфичен модел на повтаряща се употреба. Като при определителния член например. Или в долния край на скалата – думи с много рядка употреба, като „елиптичен“ или „генеричен“. Ако съставиш

графика, сравняваща популярността на дадена дума с честотата на употребата ѝ, се получава права линия. Независимо дали става въпрос за английски, руски или китайски. При всички езици се получава един и същ линеен модел.

– А ДНК кодът? – попита заинтригувано Вигор.

– Дава абсолютно същия модел. Дори и при баластното ДНК, което повечето учени смятат за биологичен боклук. Проучването е било повторено и потвърдено. По някаква причина в генетичния ни код е залегнал език. Не знаем какво има да ни каже. Но... – Грей посочи стената. – Това може да е писмената му форма.

Вигор прокара ръка по стената, затаил дъх от благоговение. – Кара те да се питаш... Дали Тритемиус не се е включил някак към този език, докато е бил в състояние на медитация? – После му хрумна нещо друго. – А и древният еврейски – буквите му толкова приличат на ангелската азбука. Дали пък древните писмени езици не са произлезли именно от това, дали не се коренят в някаква наследствена генетична памет? Дали пък този език не е Словото Божие, дали в него не е кодирано нещо от огромна важност, нещо във всички нас?

Вигор премести фенерчето и лъчът му обхваща цялата стена.

– Така или иначе обаче... Всичко това. Какво ни казва?

– Според мен това е генетична карта – каза Грей.

– На какво обаче? – каза Сейчан.

– Сигурно на костенурка – измърмори Ковалски.

Вигор изсумтя пренебрежително, но Сейчан и Грей обърнаха едновременно погледи към Ковалски с еднакви изражения на изненада и протрес.

– Какво има? – попита Вигор, усетил, че пропуска нещо важно.

Грей се приближи и сниши глас.

– Подозирам, че може и да е прав.

– Да съм прав ли? – попита невярващо Ковалски. Грей доразви теорията си за подземната пещера:

– Черупката на костенурката символизира пещерата. А самата костенурка? Според легендата тя символизира превъплъщението на Вишну, ангелско създание. – Грей махна към стената. – А тук имаме данни за някакъв странен биологически процес, за някакво тайно познание. Нещо по-голямо от болестта и нейния причинител. Според мен кодът на стените е нещо като дневник на този процес. Навярно недовършен.

Вигор плъзна поглед по стената.

Откъм светилището горе се разнесе врява.

Тръгнаха вкупом към центъра на помещението. Сапърският екип, изглежда, приключваше работата си. Шефът им беше оплел в сноп жичите и ги беше включил към електронен детонатор, така че да задействат взрива от светилището горе.

Вигор вдигна поглед и видя някаква жена да се спуска по стълбата. Трудно беше да се различат чертите ѝ в ярката светлина, която се лееше през въздушния отвод.

Ала Грей я позна и пристъпи напред.

– Лиза?!

Горе, при ръба на кладенеца, се появи Насър, придружен от полугола жена. Тя се дърпаше трескаво напред, сякаш искаше да се хвърли в ямата, и сигурно щеше да го направи, ако не бяха дулата на четирите пушки, които ѝ препречваха пътя.

Вигор я зяпна невярващо.

Мили Боже...

Жената светеше.

Кожата ѝ излъчваше сияние в сенките.

Невъзможно.

– Покрийте очите! – изкрещя жената. – Покрийте очите! Вигор не проумяваше за какво говори.

За разлика от Грей. Командирът се втурна покрай Вигор, повлече един брезент, използван от сапърския екип, метна го връз очите на скулптурата и така прекъсна достъпа на светлината до тях.

Жената горе се свлече като марионетка с прерязани конци. Падна ничком върху отчупено парче от олтарна плоча.

Насър я изгледа смръщено.

Лиза скочи от стълбата и тръгна към тях. Погледът ѝ се стремеше нагоре, но думите ѝ бяха предназначени за всички:

– Съжалявам.

11:05

След десет минути Грей гледаше как и последните от хората на Насър се качват по стълбата. Горе кръг от пушки сочеше към групичката им. Последната торба със сапърско оборудване изчезна над ръба на кладенеца, изтеглена с едно от двете въжета. Другото остана да виси.

– Защо ни оставят тук? – попита Лиза.

Грей хвърли поглед към надупченото каменно лице и измърмори:

– Мисля, че току-що станахме излишни.

Лиза помълча, после каза тихо:

– Нямах избор. Вече беше обяснила внезапната си и неочаквана поява.

Отчаян ход, породен от нуждата да се намери лечение. Необходим риск... дори ако това означаваше, че лечението ще попадне в ръцете на Гилдията.

– А Монк... – задавено продължи тя. – Монк даде живота си... а виж какво стана.

– Не. – Грей я прегърна през раменете. – Не. Благодарение на Монк сте тук. Докато сме живи, има надежда.

Насър се появи на ръба на кладенеца.

– Почти приключихме – каза делово. Държеше всички карти в ръцете си и можеше да си позволи тази демонстрация на студена любезност. – Монсеньор, по-рано споменахте как историческата и научната следа се събирали при тези руини. Явно сте необикновено проникателен. Двете половини на Сигма определено се събраха. – Махна към тях... после се обърна към Сюзан, която все така седеше безучастно на плочата с увиснала на гърдите глава. – А по всичко личи, че усилията на Гилдията също стигнаха до обща точка. Оцелялата пациентка от кораба тук... и източникът на щам на Юда – долу. Грей дръпна ръката си от раменете на Лиза и пристъпи напред.

– Може тепърва да имаш нужда от помощта ни! – извика нагоре, макар да съзнаваше, че е напразно.

– Ще се оправим и сами, благодаря. Гилдията има достатъчно ресурси, за да подреди мозайката докрай. Когато започнахме, имахме само няколко думи в един стар текст, а вижте докъде стигнахме. Текст, между другото, който попадна в ръцете ни благодарение на теб, командире.

Грей стисна юмруци. Трябваше да изгори библиотеката на Драконовия двор още тогава.

– Оттам нататък, разбира се, всичко се дължеше на собствените ни усилия. С помощта на морски археолози и сателитни изображения Гилдията откри един от потъналите кораби на Марко Поло близо до бреговете на Суматра.

Минаха секунди, докато Грей осъзнае какво му казва Насър.

– Открили сте един от корабите на Марко Поло?

– И извадихме късмет. В една от гредите на кила, под изолиращ слой полепнала глина, все още имаше биологическа активност. Но нямаше как да тестваме пълния ѝ капацитет без експеримент в реална среда.

Кръвта на Грей се вледени. Ако Насър казваше истината, епидемията при остров Рождество не бе плод на случайност.

– Вие... вие съзнателно сте заразили крайбрежните води на остров Рождество?

Погледна към Сейчан за потвърждение. Тя така и не го погледна в очите. Насър продължи:

– Проучването на морските течения и приливните модели показваше, че е достатъчно да заложим гредата близо до брега и да чакаме. Да видим какво ще стане. Точно това правехме – наблюдавахме и събирахме проби, – когато тази дама се появи неканена на сцената. – Той кимна към Сюзан. – Тя и приятелите ѝ. Първите човешки обекти на експеримента. Разбира се, малко по-късно теченията отнесоха заразата и до острова, както бяхме предвидили. Перфектният сценарий на една локализирана и контролирана епидемия.

Лиза измърмори:

– А после туристическият кораб им дошъл дюшеш – идеалната възможност да ожънат посаято.

Грей отстъпи назад. Сейчан промълви зад него:

– Сега вече знаеш защо трябваше да ги спра. Грей се обърна да я погледне.

Да, но се беше провалила... всички те се бяха провалили.

11:11

Сюзан се носеше в мъгла, като в сън наяве. Огън танцуваше в мозъка ѝ.

Откакто се бе разголила на слънчевата светлина, нещата се бяха променили. Беше пресякла някаква граница. Усещаше го вътре в черепа си. Вече не беше докрай себе си... или пък беше себе си повече от всякога.

Носеше се с откъсната котва сред океан от спомени за възраждащо се минало. Миналото ѝ изпълняваше от ниши, които отдавна беше смятала за забравени и недостъпни. Сплитаха се заедно, ден с ден и час с час, сливаха се в съвършено цяло. Миналото ѝ оживя отново, не на къчета и отрязъци, а в цялостна, непрекъсната панорама.

И тя беше в състояние да си го спомни цялото в едно – от натиска върху черепа, когато контракциите я бяха избутали от утробата на майка ѝ... до ритъма на сърцето си сега. Усещаше милувката на въздуха върху голата си кожа, всеки повей на течението, и те се впечатваха в

паметта ѝ неделими, сливаха се с преживяното досега. И всичко това кротуваше, затаило дъх в един потрепващ, напрегнат до спукване мехур.

А отвъд тънката му повърхност... имаше още. Но тя не беше готова да пристъпи там.

Знаеше, че преди това има да извърви още път.

Долу.

Сега, когато огнените очи бяха покрити, паниката ѝ беше утихнала до смътен проблясък.

И докато се носеше между миналото и настоящето, което се разгъваше с всеки поет от дробовете ѝ дъх, нови думи се отронваха бавно в езерото на живота ѝ като капки, които чуваш от крачка разстояние.

„... достатъчно да заложим гредата близо до брега и да чакаме. Да видим какво ще стане... когато тази дама се появи неканена на сцената. Тя и приятелите ѝ. Първите човешки обекти на експеримента...“

НЕ.

Кратката нота прозвънтя в тялото ѝ.

Понесла целия си живот в безкрайния миг между две дихания, тя отново се озова под водата, безтегловна. Видя край на потъмняло от времето дърво да стърчи от пясъка. Мислите ѝ от онова време се върнаха, сякаш още се носеше във водата там. Беше решила, че някакъв трус е освободил гредата от хватката на морското дъно или пък последното цунами я е оголило, размествайки пясъчните пластове.

Сега знаеше истината.

Че гредата е била оставена там.

Целенасочено.

За да убива.

Спомни си с какво нетърпение бе чакала да каже на съпруга си, който обожаваше да се гмурка около потънали кораби. И този спомен изпълни сетивата ѝ до точката на претоварване.

Грег.

Сега знаеше истината.

Защо беше умрял той.

И истината беше огън.

11:12

Лиза се облегна на Грей, който пак я беше прегърнал през раменете. Вдигна поглед към кръга дула горе. Насър говореше нещо, но тя не

го чу, изгубила се в блатото на собствената си вина.

После Грей се напрегна осезаемо до нея и това я върна към настоящето.

Горе, при ръба на кладенеца, Сюзан бавно вдигна глава и русата ѝ коса се раздели пред лицето. Лице, изгубено в неизмерна ярост. Пазачите не обърнаха внимание, заслушани в думите на Насър. А току зад него кожата на Сюзан бързо придоби блясък с нов интензитет.

Очите ѝ горяха.

Усетил нещо, Насър понечи да се обърне.

Лиза не видя Сюзан да помръдва.

Седеше си на отчупената плоча от олтара... а миг по-късно вече се притискаше в Насър, стиснала го силно през гърдите, опряла буза в неговата сякаш в пристъп на неочаквана интимност.

Той изкрещя – вой се изтръгна от гърлото му.

Между двамата се изви дим.

Един от пазачите успя да реагира и удари Сюзан с приклада на пушката си.

Тя отпусна хватката си и главата ѝ се люшна.

Насър я тласна настрани, като продължаваше да вие.

Тласна я право през ръба на кладенеца.

– Сюзан! – изкрещя Лиза.

Сюзан се оплете за миг в едно от въжетата на сапъорския екип. Ръката ѝ се стрелна инстинктивно да го хване. Но в тялото ѝ не беше останала сила. Тя се хлъзна надолу по въжето, твърде бързо. Киселинният слой, покрил кожата ѝ, се подпали под пряката слънчева светлина от отвода, при допира със синтетичното въже бе станала някаква химическа реакция. Въжето започна да се топи и да дими след нея. Сюзан падаше право към тях.

Никой не смееше да се притече на помощ и да омокоти падането ѝ.

Грей се хвърли настрани и дръпна брезента, с който преди малко беше покрил каменното лице. Метна единия му край към Ковалски. Едрият мъжага разбра какво трябва да направи.

Прогореното въже се скъса.

Сюзан падаше...

В безсъзнание.

Грей и Ковалски опъваха брезента, запънали крака в пода, но въпреки това тежестта на Сюзан го изтръгна от ръцете им и тя се удари тежко в твърдата повърхност. Грей издърпа брезента заедно със Сюзан встрани от шахтата, така че само краката ѝ се виждаха откъм горния

отвор. После коленичи до нея.

Насър се разкрещя. Бе паднал на четири крака. Бузата му димеше почерняла като препечено на скара месо. Голите му до лактите ръце приличаха на кървава пържола.

– Искам я тая кучка, чуваш ли!? Грей се показва и извика нагоре:

– Вратът ѝ е счупен! Мъртва е!

– Тогава всички ще изгорите! – изкрещя Насър и се обърна назад. – Взривявай!

Грей махна на останалите и викна:

– Назад... махнете се от шахтата.

Лиза се подчини и хлътна със залитане в сенките.

Няколко куршума се забиха с искри в камъните.

Лиза погледна към заложените в каменната скулптура експлозиви. Електронният детонатор беше на светло под шахтата, недостъпен. Онези горе щяха да застрелят всеки, който тръгне натам.

Грей повлече отново брезента с безжизненото тяло на Сюзан.

– Зад колоните! Може да ни защитят донякъде. Всички да се свият пода, пазете лицето и главата!

Пръснаха се.

Бяха шестима, колоните – четири.

Грей повлече Сюзан със себе си.

Лиза и монсеньорът се озоваха сгушени зад една от колоните. Той я притисна надолу, защитавайки я с тялото си.

Лиза сложи длан на колоната. Широка беше близо метър. Нямаше представа каква е мощта на заложения експлозив. Извъртя лице към Вигор.

– Отче, ще ни предпази ли?

Вигор отвърна на погледа, но не и на въпроса ѝ. За пръв път ѝ се прииска свещеник да я излъже.

18.

Дверите на Ада

7 юли, 11:17

Ангкор Том, Камбоджа

Грей намести Сюзан в скута си и заметна отгоре ѝ брезента.

Тя простена и се размърда. Беше си ударила здраво главата при

падането, но онова за счупения ѝ врат си беше лъжа. Грей беше излъгал Насър, а той, в гнева и болката си, не се усъмни, може би дори се зарадва да го чуе.

Грей се беше надявал да го притисне, да използва „трупата“ на Сюзан като разменна монета. Само че нещата отиваха на зле. Високо над главата му Насър крещеше, подлуден от болка. Ако се съдеше по почернялата му кожа, беше получил изгаряне трета степен, при това на голяма площ. И сега искаше да ги накаже подобаващо. Око за око. Но сапъорите му явно нямаха готовност да приведат незабавно заповедта му в изпълнение. Бавеха се и така даваха на Грей и хората му шанс да се защитят.

Грей се възползва от подарената минутка и премести Сюзан така, че колоната да я предпазва възможно най-добре от взрива. Щом ключът към лечението се криеше в тялото ѝ, тя трябваше да бъде опазена на всяка цена. Придърпа брезента да покрие изцяло лицето ѝ и зърна за миг мекото сияние, което се излъчваше от кожата ѝ. Извън пряката слънчева светлина сиянието беше започнало да помътнява. Грей спря за миг, удивен от странното явление. А после понечи да придърпа плътно брезента... и погледът му попадна на стената отпред.

Релефният ангелски надпис грееше ярко, макар светлинната сега да беше многократно по слаба от лъча на фенерчето преди. Изглежда, цианобактериите в кожата на Сюзан излъчваха светлина с дължина на вълната в ултравиолетовата част на спектъра и активираха някакво флуоресциращо съединение, вложено в релефа.

Всичко това напомни на Грей за египетския обелиск със светещия ангелски надпис, който сега му се струваше само умалена версия на тукашното великолепие. Дали пък Йоханес Тритемиус не беше получил още по-дълбоко прозрение по време на медитациите си? Видение за всичко това? Отгърна брезента, за да увеличи притока на светлина.

Мракът моментално отстъпи пред разширяващия се светещ участък от стенния релеф, сякаш някой беше налял масло в огън.

Далеч вляво имаше тъмно петно, едва различимо, в самия край на осветения участък, тъмна скала в грейналия поток коси преплетени символи. Геометричните му форми привличаха погледа.

„Възможно ли е това да...“ Грей намести Сюзан в прегръдките си и отгърна брезента още малко, но така, че да няма пряк допир между нейната и неговата кожа. Уви, сиянието пак не беше достатъчно силно. Трябваше да премести Сюзан по-близо. Но тя започваше да му натежава, брезентът се беше замотал в краката му, а секундите изтичаха.

Трябваше му помощ.

– Ковалски! Къде си?

Откъм колоната вдясно се чу глас:

– Крия се бе! Нали така каза! Грей се надигна със Сюзан на ръце.

– Трябваш ми!

– Ами бомбата?

– Майната ѝ на бомбата. Довлечи си задника тук! Ковалски изпсува, после се хвърли към Грей, като мърмореше:

– Що трябва вечно да има разни бомби...

И буквално се хлъзна зад колоната като бейзболист на последна база.

Грей посочи с брадичка наляво.

– Помогни ми да я преместим натам.

Ковалски въздъхна шумно. Хванаха брезента като носилка и се затичаха покрай стената. Релефният текст се подпалваше успоредно с напредъка им и угасваше, след като отминеха.

Сейчан се беше скрила зад следващата колона. Тръгна към тях, привлечена от светлинното шоу и трескавите им действия.

– Какво пра... о, Боже!

Грей даде знак на Ковалски да сложат Сюзан на пода. Остави брезента разтворен, така че сиянието от кожата ѝ да подпали релефния текст. С изключение на ясно очертана форма от мрак.

– Вигор! – извика Грей.

– Идвам! – отвърна монсеньорът. Явно беше видял какво става от мястото си в другия край на помещението. Грей чу забързаните стъпки на двама души – на Вигор и на Лиза, която хукна след него.

След миг всички стояха пред стената и я зяпаха невярващо. Не светлите, а тъмните ѝ участъци.

– Брат Агреер – каза Вигор. – Негово дело трябва да е. Обработил е по някакъв начин този отрязък, за да остави знак.

– Знак за какво? – попита Сейчан.

– За скрит вход – каза Грей. – Явно има и друг начин да се слезе в пещерата.

– Но накъде сочи този знак? – попита Вигор.

Грей поклати глава – знаеше, че времето им изтича. Ако не намереха вратата и не отнесеха Сюзан на сигурно място далеч от ръцете на Гилдията, щяха да платят не само те, а и целият свят. Според казаното от Лиза заразата вече се разпространяваше.

Насър извика отгоре:

– Време е за последни молитви!

– Исусе Христе! – изломоти Ковалски, но думите му не прозвучаха като начало на молитва. Той избута Грей и Вигор настрани и удари силно с юмрук в средата на кръста.

Каменната врата се завъртя около оста си и разкри устието на проход.

Ковалски се обърна.

– Не винаги се касае за висша наука, момчета. Понякога една врата си е просто врата.

Втурнаха се в дупката. Грей и Ковалски пренесоха Сюзан с брезента. Сейчан и Лиза избутаха вратата и я затвориха.

Изсечено във варовиковата скала стълбище се спускаше надолу.

Никой не попита накъде води.

Хукнаха по стълбите и само след миг приглушена експлозия стигна до слуха им – като трясък на гръмотевица. Грей отправи мълчалива благодарствена молитва към брат Агреер.

Свещеникът беше спасил Марко Поло в миналото.

А сега беше спасил и техния живот.

Ала през облекчението му надигна глава старият страх. За разлика от него, родителите му не бяха свободни. Щом разбереше, че пленниците му са изчезнали, Насър щеше да излее гнева си другаде. И Грей знаеше къде.

00:18

Седнала на покрива на склада, Хариет дремеше в прегръдките на съпруга си. Вечерта беше топла. Луната пълзеше недоловимо по нощното небе. Въпреки страха изтощението си беше казало думата. През първия час се беше ослушвала напрегнато в приливите и отливите от викове и кучешки лай. После сякаш загуби интерес. Времето се проточи, толкова, че първият ясен вик откъм другия край на покрива я свари задрямала.

– Дойдоха – каза Джак. Чакането явно беше изтормозило и него, защото в гласа му прозвуча нещо твърде близко до облекчение.

Размърда се и даде знак на Хариет да се пъкне в отвода на климатичната инсталация зад тях. Беше тясно, но щяха да се поберат и двамата. Хариет се мушна вътре и протегна ръка на съпруга си.

Вместо да я последва, той посегна към оставената настрани решетка, която затваряше отвода.

– Джак? – прошепна въпросително Хариет.

Той хвана решетката и я нагласи на мястото ѝ.

– Не... – простена Хариет.

Той се наведе над решетката, устните му почти опряха в пречките ѝ.

– Моля те, Хариет, не ме разубеждавай. Мога да им отвлека вниманието. Да ти спечеля малко време. Нека направя поне това за теб.

Погледите им се срещнаха през тънките метални пръчки. И Хариет разбра. Години, десетилетия наред, Джак се беше смятал за непълноценен. За половин мъж. Не искаше и да умре като такъв.

Тя никога не го беше смятала за половин мъж, но не намираше в себе си сили да го лиши от собственото му решене, от обмислената саможертва. Това беше нейният последен подарък. Протегна пръсти през решетката, сълзи се стичаха по бузите ѝ. Той погали пръстите ѝ със своите в знак на признателност и обич.

Виковете се приближаваха.

Времето им свършваше.

Джак се обърна и пролази тромаво до ниската стена на покрива, стиснал в ръка пистолета. Надигна се и тръгна вляво, като се подпираше на стената.

Хариет се опита да види накъде отива, но Джак бързо се скри от погледа ѝ.

Тя захлупи лицето си в шепи.

От посоката, в която беше тръгнал Джак, се чу остър вик – бяха го видели. После се чу изстрел, от същата посока, но по-близо до нея.

Джак.

Един изстрел. Знаеше, че в пистолета има само три патрона.

Ответна стрелба надупчи покрива, придружена от остър звън, когато куршумите попадаха на метал. Явно Джак си беше намерил някакво прикритие. Стреля още веднъж.

Оставаше му един патрон.

В затишието сред кратката престрелка Джак извика високо:

– Никога няма да намерите съпругата ми. Скрил съм я там, където няма да я стигнете, мамка ви!

Само на няколко крачки от скривалището на Хариет се чу глас, от който кръвта ѝ се срази. Анишен.

– Ако кучетата не я намерят – извика тя, – ще се погрижа твоите писъци да я изкарат от дупката ѝ.

Краката на Анишен се появиха от другата страна на решетката.

Жената прошепна в радиостанцията си – нареди на хората си да се развърнат и да обкръжат Джек.

А после застина неподвижна и бавно се обърна.

Появил се беше нов звук.

Звук като от порив на силен вятър.

От другата страна на покрива изведнъж изникна черен хеликоптер, ъгловат, приличаше на оса. Безспорно военен модел. Чу се отсечен пукот на автоматична стрелба. Мъже закрепяха. Разтичаха се. Един мина на бегом покрай решетката, но следващият откос го повали и той се срина по лице.

Откъм тъмните улици долу завиха сирени.

От хеликоптера се чу усилен от мегафон глас, който нареди всички да хвърлят оръжията.

Анишен клекна до отвода, изчакваше подходящия момент да се втурне към най-близкия изход от покрива. Хариет се дръпна инстинктивно в обратната посока и лакътят ѝ издрънча кухо в ламарината.

Анишен застина... после надникна през решетката.

– А, госпожо Пиърс. – Премести се и провря дулото на пистолета си през решетката, готова да стреля от упор. – Време е да си кажем дови...

Изстрелът разтресе всяка костичка на Хариет.

Тялото на Анишен се свлече върху решетката.

Хариет зърна за миг кървавата дупка на мястото на едното ѝ око.

Джек се появи пред погледа ѝ на мястото на Анишен и захвърли димящия пистолет. Последният му патрон.

Хариет избута решетката настрани. Измъкна се навън, прескочи краката на Анишен и се отпусна хълцаща в прегръдките на Джек. Дватамата се свлякоха без сили на покрива.

– Повече никога не ме оставяй, Джек. Той я стисна силно и обеща:

– Никога.

Мъже във военни униформи се спуснаха с въжета от хеликоптера. Част от тях обградиха Джек и Хариет, другите се заеха да разчистят покрива. Нови сирени се присъединиха със скърцане на спирачки към компанията долу. Откъм склада се чуваха изстрели и викове.

Овързан в алпинистки каиши мъж пристъпи и коленичи до тях.

Хариет вдигна очи и видя познато лице.

– Директор Кроу?

– Не ли време да минем на „ти“, госпожо Пиърс?

– Как ни намерихте?

– Някой, изглежда, е вдигнал голяма врява в уличката пред кланицата – обясни той с уморена усмивка. – Достатъчно, за да направи трайно впечатление на околните.

Хариет стисна ръката на съпруга си. Ето че благодарение на неговите актьорски способности ги бяха открили. Пейнтър продължи:

– От сутринта наблюдаваме улицата, а преди четиридесет и пет минути един от патрулните полицаи попаднал на приятен господин с пазарска количка. Познал ви на снимката. Явно сте му направили голямо впечатление – или пък човекът по принцип си страда от параноя, – но така или иначе си направил труда да запише номера на пикапа, също марката и модела. Оттам нататък беше лесно – бързо проследихме джи пи еса на пикапа и ето ни тук. Съжалявам, че се забавихме толкова.

Джак вдигна ръка да изтрие набързо едното си око, извърнал глава, така че да не видят сълзите му.

– Дойдохте тъкмо навреме. Дълга ви голяма бутилка от онова хубаво малцово уиски, което харесвате.

Хариет прегърна съпруга си. Джак може и да забравяше имената на хората, но никога не забравяше какво обичат да пият.

Пейнтър се изправи.

– Ще ви напомня за това обещание някой ден, но точно сега трябва спешно да се обадя по телефона. – Обърна се и измърмори тихо под нос, но Хариет все пак го чу: – Стига да не е твърде късно.

11:22

Лиза слизаше слепешката след монсеньора по тъмното стълбище. Вървеше приведена заради ниския таван и плъзгаше ръка по влажната стена. Миришеше на гниеща растителност във влажна гора. Миризмата не беше чак неприятна, но незнайно защо щипеше ноздрите ѝ.

Слаба светлинка се мерзелееше приканящо някъде долу, в подножието на стълбите.

Целта на всичките им усилия.

Стълбите най-после свършиха – извеждаха ги в просторна подземна кухня. Стъпките им ехтяха. Таванът на пещерата се издигаше на височина колкото пететажна сграда, нашарен тук-там от заоблени сталактити. Пространството имаше овална форма, цели седемдесет метра в най-широката си част. При входа, където стояха в момента, таванът се издигаше в естествена скална арка. Подобна арка имаше и в другия край на кухнята.

– Наистина е като черупка на костенурка – измърмори Вигор и гласът му прокълхна кухо. – А и тези разширения – тук и в другия край, при арките. Като отворите за главата и опашката на костенурката.

– И ние откъде влязохме? – измуча Ковалски, докато двамата с Грей внасяха брезента със Сюзан. – През гърлото на костенурката или през задника ѝ? – Но след като се изправи, чак подсвирна.

Реакцията му беше разбираема.

Кръгло езеро с черна вода се разстилаше пред тях неподвижно като огледало, обточено с каменен ръб. Откъм тавана два прави снопа слънчева светлина се лееха право към центъра на езерото – лееха се през очите на каменния идол горе, чиято „превръзка“ Грей беше свалил, за да хванат падащата Сюзан.

И където сноповете докосваха езерото, беззвучен вир като разрежено мляко блещукаше напред тъмната повърхност, сякаш по пътя си надолу светлината се превръщаше във вода и се изливаше на силна струя в езерото.

Млечното сияние се вълнуваше и завихряше, на приливи и отливи.

С две думи, изглеждаше живо. Каквото си беше.

– Слънчевата светлина енергизира цианобактериите във водата – каза Лиза.

Няколко капки се отрониха една след друга от очите на идола горе и паднаха със съскане в беззвучния вир. Мястото на допира моментално почерня.

– Киселина – каза Грей, с което напомни на всички за опасността горе. – От бомбата. Стича се през очите. Не знам колко време ще им отнеме да неутрализират помещението горе, но засега поне каменният блок още е на мястото си. Рано или късно обаче ще го сполети съдбата на олтара – ще слязат и ще го натрошат на парчета.

– И какво ще правим? – попита Сейчан.

– Ще се махнем оттук, какво – изсумтя Ковалски. Грей се обърна към Лиза.

– Би ли изтичала да провериш арката отсреща? Може да има друг изход. Както каза Вигор, черупката на костенурката има отвори за главата и за опашката. Това е единствената ни надежда.

Лиза възрази:

– Грей, мисля, че е по-добре да остана при Сюзан. Все пак съм лекар и...

Откъм брезента се чу стон. Сюзан вдигна немощно ръка. Лиза бързо прекна до нея, като внимаваше да не я докосва.

– Тя все още е единствената ни надежда да открием лечение.

– Мога аз да отида – предложи услугите си Сейчан. Лиза вдигна поглед и зърна по лицето на Грей проблясък на подозрение. Той май нямаше много вяра на тая жена. Въпреки това кимна.

– Само намери начин да се измъкнем. Сейчан тръгна без повече приказки. Останалите поеха покрай каменния бряг. Грей бавно оглеждаше кухнята.

– Това ми прилича на стара депресия в скалния масив. Сещате се, голяма пукнатина, през която се изцежда вода, като във Флорида или прословутите подземни пещери в Мексико. Плочата от пясъчник горе явно е запушила първоначалния отвор.

Лиза се наведе и взе щипка от някакво сухо вещество в ъгъла до стената. То се разтроши в пръстите ѝ.

– Вкаменено гуано от прилепи – каза тя. – На даден етап пещерата е била отворена към повърхността.

Изтръска пръстите си и погледна към Сюзан. Започваше да сглобява пъзела и картинката потвърждаваше предишните ѝ заключения.

– Древните кхмери сигурно са открили депресията, сиянието откъм дъното ѝ ги е впечатлило дълбоко, решили са, че това е дом на някой бог, и са се опитали да го впишат в храма – каза Вигор.

– И неволно са пресекли граница, отвъд която не е трябвало да стъпва човешки крак – добави Лиза. – Нарушили са равновесието на една крехка биосистема и са пуснали вируса на свобода. Свикнали сме да посягаме към всичко, което видим, но понякога природата ни плясва през ръцете.

Продължиха в бавна процесия покрай брега.

Тесен каменен пръст навлизаше във водата малко пред тях, едва различим в тъмнината. Единствено ограждащият го прилив на млечна вода разкриваше присъствието на малкия полуостров.

И на още нещо.

– Това кости ли са? – попита Ковалски, вперил поглед във водата отстрани.

Всички спряха да погледнат.

Лиза се приближи до ръба на езерото. Меката светлина проникваше дълбоко в кристалната вода. Каменното дъно се спускаше плавно под повърхността, а на десетина метра навътре изведнъж свършваше. Навсякъде по плиткото дъно на езерото лежаха купчини кости – крехки птичи черепи, тук-там малък гръден кош на маймуна, скелет на някакво животно с извити рога, а недалеч от брега и голям череп на слон с един

отчупен бивен, белеещ се като светъл камък под водата. Имаше и други обаче – счупени фемури, по-дълги тибии, ребра, принадлежали на гръден кош, по-голям от маймунските, и череп до череп, като пръснати зарчета по игрална маса.

Всичките човешки.

Езерото беше една голяма костница.

Смълчани, те продължиха напред.

Сиянието в средата на езерото бавно набираше сила. Пощипването в ноздрите, което беше подразнило Лиза, се засили. Тя си спомни мъртвата крайбрежна зона при наветрената страна на остров Рождество.

Биотоксини.

Ковалски сбърчи нос, после и цялото си лице.

Острата миризма подейства и на Сюзан, сякаш бяха поднесли под носа ѝ ароматни соли. Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха, очите ѝ грейнаха в тъмнината със същото сияние като белезникавия вир в средата на езерото. Все още беше твърде замаяна, но погледът ѝ попадна на Лиза и тя се опита да седне.

Грей и Ковалски я свалиха на пода с брезента. И без това имаха нужда да починат малко.

Лиза приклепна до Сюзан, помогна ѝ да седне и придърпа брезента около раменете ѝ.

Сюзан видя Ковалски и се сви.

– Няма нищо – побърза да я успокои Лиза. – Всички тук са наши приятели.

После ѝ ги представи набързо. Постепенно Сюзан дойде на себе си. Дори понечи да се усмихне... а после погледът ѝ се плъзна над рамото на Лиза и попадна върху светещото езеро.

Сюзан се дръпна, гърбът ѝ се удари в стената и тя се сви на кълбо.

– Не бива да сте тук – изскимтя тя.

– Без майтап? – изръмжа Ковалски.

Сюзан не му обърна внимание, приковала поглед в езерото. Сnižи глас:

– Ще стане като на Рождество. Само че стократно по-зле... заради затвореното пространство. Всички ще се заразите.

Това Лиза го знаеше. Кожата вече я сърбеше.

– Трябва да се махнете. – Сюзан събра сили и се изправи, подпираше се на стената. – Само аз мога да остана. Трябва да остана.

Лиза видя страха в очите ѝ, видя също увереност и решителност.

– Заради лекарството? – попита тя.

Сюзан кимна.

– Трябва да бъда заразена повторно, при това тук, от източника. Не мога да кажа откъде го знам, но е така. – Вдигна ръка към главата си. – Все едно... все едно живея с единия крак в миналото и с другия в настоящето. Трудно ми е да се задържа тук. Всичко се влива в мен, изпълва ме до пръсване, всяка мисъл, всяко усещане. Не мога да се изключа. И... и... сякаш се разширявам.

Страхът грейна още по-силно в очите ѝ. Описаното от Сюзан състояние приличаше на аутизъм, помисли си Лиза, неврологична неспособност да спреш потока от информация, с която те заливат сетивата ти. Но немалко аутисти притежаваха гениални способности в някоя тясна област на човешкото познание, способности, породени от препрограмирането на поразените им от болестта мозъци. Лиза опита да си представи патофизиологията на онова, което се случваше в мозъка на Сюзан, гъмжащ от непривични биотоксини и енергизиран от бактериите, които ги произвеждаха. Хората използваша нищожна част от невралния капацитет на мозъка си. Какво ли би показала една електроенцефалограма на мозъка на Сюзан сега? Сюзан залитна към ръба на водата.

– Това е единственият ни шанс, друг няма да имаме.

– Защо? – попита Грей и пристъпи към нея.

– След като езерото достигне критичната си маса и изхвърли пълния си биотоксичен товар, ще се изчерпи. И ще минат още три години, преди отново да достигне готовност. – Откъде знаеш всичко това? – попита той.

Сюзан погледна към Лиза за помощ.

– Просто знае – каза Лиза. – Свързана е по някакъв начин с това място. Затова ли толкова настояваше да дойдем тук, Сюзан?

Тя кимна.

– Открие ли се за слънчева светлина, езерото започва да акумулира енергия. Страх ме беше, че ще пропусна момента, а тогава...

– Тогава светът ще трябва да чака безпомощен още три години. Без лечение. Пандемията ще плъзне навсякъде. – Лиза си представи ужаса от туристическия кораб, разраснал се в глобален мащаб.

Вцепенението ѝ бе прекъснато от Сейчан, която се върна на бегом, задъхана, лицето ѝ лъщеше от пот.

– Намерих врата.

– Тогава вървете – настоя Сюзан. – Тръгвайте.

Сейчан поклати глава.

– Не можах да я отворя.

Ковалски изсумтя:

– Пробва ли да я бутнеш силно?

Сейчан завъртя очи, но все пак кимна.

– Да, опитах се.

Ковалски разпери ръце в знак, че се предава.

– Е, с това моите идеи се изчерпват.

– Над вратата има издялан в камъка кръст – продължи Сейчан. – И надпис, но не можах да го разчета в тъмното. Може той да ни подсказе нещо.

Грей се обърна към монсеньора.

– Фенерчето е у мен – каза Вигор. – Ще ида с нея.

– Побързайте – каза Грей.

Вече им ставаше трудно да дишат. Светлото петно в средата на езерото се беше разширило значително и пълзеше към брега покрай вдадения навътре каменен кей.

Сюзан посочи към кея.

– Трябва да ида там.

Всички тръгнаха към тесния полуостров. Грей настигна Лиза.

– Преди малко спомена за нарушеното равновесие на биосистемата. Какво според теб става тук, по дяволите? – Махна към езерото и към Сюзан.

– Не мога да ти отговоря със сигурност, но мисля, че знам кои са ключовите играчи в сценария.

Грей й кимна да продължи. Лиза посочи сиянието.

– Всичко е започнало тук с най-стария организъм в нашата история. Цианобактериите. Предтечите на растителния свят такъв, какъвто го познаваме. С времето цианобактериите са проникнали във всяка екологична ниша – скали, пясък, вода, дори в други организми. – Лиза кимна към Сюзан. – Но нека не избързвам. Да се върнем към това тук.

– Пещерата. Тя кимна.

– Цианобактериите са превзели тази скална депресия, но тук е тъмно, а те се нуждаят от слънчева светлина. Отворът горе сигурно е бил още по-малък в началото. За да оцелеят, са имали нужда от друг източник на енергия, на храна. А цианобактериите са уникални по своята адаптивност. В джунглата горе е имало богат източник на храна... просто е трябвало да стигнат там. А природата е майстор на странните симбиози.

Лиза му предаде накратко онова, което беше казала и на доктор Девеш Патанджали – за ланцетовидния чернодробен метил, чийто жизнен

цикъл включва три гостоприемника – едро преживно животно, охлюв и мравка.

– На даден етап метилът буквално поема кормилото на своята мравка-гостоприемник. Принуждава я да се покатери по стеблото на тревичка и да остане там, докато не я погълне някоя пасяща крава. Ето до какви странни прийоми прибегва природата. А случилото се тук е още по-странно.

Колкото повече обясняваше Лиза, толкова по-гладко течеше мисълта ѝ. Отклони се за миг, колкото да вметне теорията на Анри Барнхарт за принадлежността на вируса към семейството на буниавирусите. Тогава си спомни диаграмата, която беше начертал Анри, илюстрирайки линейното предаване на заразата от човек на човек посредством артропод.

ЧОВЕК > НАСЕКОМО (АРТРОПОД) > ЧОВЕК

– Но не сме били докрай прави – каза тя. – Вирусът е „преписал“ от метила. И тук гостоприемниците са три.

– Ако цианобактериите са първият гостоприемник – попита Грей, – кой тогава е вторият?

Лиза вдигна очи към запушения отвор в тавана и ритна парче изсъхнало гуано.

– Цианобактериите е трябвало да излетят по някакъв начин от кокошарника си. Вече са делели пещерата с прилепи, а какъв по-добър транспорт от техните криле?

– Чакай. По какво съдиш, че са използвали прилепите?

– Заради буниавирусите. Те си падат по артроподите, които включват насекоми и ракообразни. Но някои видове от семейството си падат също по мишки и прилепи.

– Значи според теб щамът на Юда е мутирал прилепски вирус?

– Да. И мутацията е причинена от невротоксините на цианобактериите.

– Но защо?

– За да подлудят прилепите и да ги пръснат из горния свят в ролята на носители. Носители на вирус, който нахлува в местната биосфера посредством бактерии. На практика всеки прилеп се е превръщал в малка биологична бомба. Или по-скоро във вражески самолет, който пуска бомби във вид на изпражнения. Ако Сюзан е права, езерото е

разпращало тези „самолети“ веднъж на всеки три години, като е позволявало на околната среда междуременно да се възстанови.

– Но каква полза са имали цианобактериите от смъртта на птици и животни извън пещерата?

– Ето тук на сцената излиза третият гостоприемник или съучастник, ако така предпочиташ. Артроподите. Вече ти обърнах внимание, че артроподите са предпочитаните гостоприемници на буниавирусите. Насекоми и ракообразни. Освен това те са и най-добрите санитарии в природата. Хранят се с мъртва плът. Вирусът просто засилва тази тяхна естествена склонност. Като им причинява ненаситен глад...

Лиза млъкна – спомни си канибализма, който се беше развихрил на кораба. Стисна очи и си наложи да прогони емоциите, да обясни теорията си възможно най-разбираемо.

– След като стимулира този глад и така осигури пълно почистване на поразените от болестта мъртви животни и птици, вирусът препрограмира гостоприемниците си, принуждава ги да се върнат тук, да довлечат плячката си при ямата и да захранят пълния с бактерии вир. Не са имали избор. Също като при метила и мравката. Неврологична принуда, неутоим миграционен импулс.

– Като при Сюзан – каза Грей.

При това сравнение Лиза изтръпна. Представи си жизнения цикъл, който току-що беше описала с думи. По-скоро триъгълник, а не права линия – цианобактерии, прилепи и артроподи. Всички свързани от щамата на Юда.

АРТРОПОД (НАСЕКОМИ) < ПРИЛЕП (БОЗАЙНИЦИ)

> >

ЦИАНОБАКТЕРИЯ

– При Сюзан е различно – каза тя. – Жизненият цикъл, за който говорим, няма нищо общо с човека. Но понеже сме бозайници също като прилепите, и ние сме податливи на токсините, на вируса. И затова, когато открили пещерата, кхмерите неволно станали част от цикъла и заели мястото на прилепите. Разпространявали са вируса пешком. И на всеки три години избухвала епидемия с различна сила.

Грей погледна към Сюзан.

– Ами тя? Как е оцеляла?

– Както казах, не всичко ми е ясно. – Спомни си казаното по-рано за оцелелите от Черната чума, за вирусния код в човешката ДНК. – Човешката нервна система е хиляди пъти по-сложна от тази на прилепите и раците. И също като цианобактериите, хората притежават голям

капацитет за приспособяване. Хвърли тези токсини в нашата далеч по-съвършена нервна система и само Бог знае какво чудо може да се пръкне, нали така?

Лиза въздъхна. Бяха стигнали до владения във водата каменен нос.

Обърна се и погледът ѝ литна нагоре, привлечен от някакво раздвижване. Рехави валма дим се лееха през дупките в очите на идола, огрени от ярката светлина на слънчевите снопове.

– Неутрализиращата пудра – каза Грей и ускори крачка. – Явно вече приключват обеззаразяването на кухината горе. Времето ни изтича.

11:39

На върха на стълбите Вигор клечеше до ниската каменна врата. Сейчан държеше фенерчето зад него. Варовикова арка ограждаше издялана от пясъчник плоча в необикновена комбинация от естествено образувание и дело на човешка ръка.

Във варовиковата скала над вратата беше вграден бронзов медальон с вдлъбнато изображение на съвършено разпятие. Вигор го беше огледал щателно и бе доловил авторството на брат Агреер.

Което малко по-късно се беше потвърдило окончателно.

Вигор прокара за пореден път пръсти по плочата над каменната врата. Този път издълбаният надпис не беше съставен от ангелски символи. Беше на италиански. Завещанието на брат Агреер.

В лето 1296 от раждането на Сина Божии аз изписах в камък тази последна молитва. Проклятието ме сполетя още щом пристигнах и ми причини страшни страдания, но аз се надигнах като Лазар от мъртвешкия си сън. Не знам що за сатанински чума ме беше покосила, но оцелях, белязан по странен начин с горещца и сияйна кожа. И както помогнаха на мен, така и аз помогнах на малцината оцелели от страшната чума. Ала сега странна принуда зове в костите ми. Водите долу вече завират, подклаждани от адските огньовете. Знаем, че тази принуда ме тласка към смъртта. Ала с последни усилия убедих другите да съградим този печат. И си отивам с една-едничка молитва на уста. Не за спасение на душата си се моля, а за това вратата тук да остане навеки затворена и запечатана с Божия кръст. И нека я отвори само онзи, който е силен в своята вяра.

Вигор докосна вдълбания в камъка подпис.

Брат Антонио Агреер.

Сейчан се обади зад него:

– Значи след като Марко Поло си е тръгнал, онези са оставили брат Агреер да се зарази, но вместо да умре, той оцелял. Като тая Сюзан.

– Може би другите светещи езичници, които са дали лекарството на Марко Поло и хората му, са знаели, че брат Агреер ще оцелее. И точно заради това са избрали него. Виж датата обаче – хиляда двеста деветдесет и шеста. Живял е тук три години. Същият промеждутък между изливите, за който спомена Сюзан. – Вигор хвърли поглед през рамо. – Значи е права.

Сейчан посочи вратата.

– Под името пише още нещо. Вигор кимна.

– Цитат от Библията, от евангелието на Матей, глава двайсет и осма. Относно възкресението на Исус от гроба му. – Вигор прочете цитата на глас: – „И ето, стана голям трус: защото Ангел Господен слезе от небето, пристъпи, отвали камъка от вратата гробна и седеше върху него“.

– Голяма помощ, няма що.

„Напротив“.

Вигор вдигна поглед към вдълбаното в бронзовия медальон разпятие над вратата. Изрече безмълвна молитва и се прекръсти.

Преди да е довършил, усети как земята се тресе под краката му. Гръмовен трясък се разнесе зад него, сякаш пещерата се сригваше.

Сейчан хукна да види какво става, отнесе и фенерчето.

– Стой тук! – извика му през рамо.

Около него се спусна мрак, студени тръпки полазиха по гърба му. Вече не виждаше думите, но нямаше и нужда. Те бяха като прогорени в главата му.

„И ето, стана голям трус...“

11:52

Грей беше на колене, привел се над Лиза. Екотът от взрива се блъскаше в стените на подземната камера. Ковалски стоеше в същата поза от другата страна на Лиза. Сталактит се отчупи от тавана и падна в езерото. Дълбоки пукнатини плъзнаха радиално от точката на отчупването и нашариха варовиковата плоча горе.

Сюзан се беше свила на половината път до края на скалния нос. Навсякъде около нея светлеещите води се люшкаха от експлозията, блискаха се трескаво. Трусет освободи ново количество щипец газ.

Газ, наситен с щама на Юда.

По-слаби трусове разтърсиха тавана, сякаш някой го обстрелваше с гюлета.

– Какво става? – извика Лиза.

– Бомбата на Насър – отвърна задавено Грей. Ушите му звънтяха.

Вече беше огледал подпорните колони в основата на Байон. Бяха проядени от пукнатини и изронени, износени от старост и земни трусове. Двата взрива несъмнено бяха разширили пукнатините допълнително. А попадналата в тях киселина беше свършила останалото.

– Една от колоните явно е поддала – каза той. – И част от храма се е сринала.

Грей погледна нагоре.

Свличането на каменни блокове беше спряло... докога обаче? Обърна се да погледне към Сюзан. Тя се изправяше – бавно и предпазливо. Хвърли поглед назад. Явно копнееше да се върне при тях на брега, но вместо това се обърна и продължи напред.

Двата снопа слънчева светлина грееха все по-ярко – приближаваше пладне.

– Ще издържи ли таванът, как мислиш? – попита Лиза, вперила поглед в Сюзан. – Трябва да издържи.

Грей не се заблуждаваше – поддадеше ли и друга колона, тежестта на храма щеше да смачка подземната пещера на палачинка. Стана и издърпа Лиза. Не можеха да останат тук. Дори колоните да издържаха, езерото всеки миг щеше да избухне. Вече светеше цялото, от бряг до бряг. В средата, където слънчевите снопове докосваха повърхността му, водата бълбукаше и изхвърляше във въздуха все повече токсини. Трябваше да се махат.

Сюзан стигна края на скалния нос и приседна, свила колене пред гърдите си. Не поглеждаше към тях, навярно от страх, че куражът ще ѝ изневери и страхът ще я принуди да хукне обратно. Изглеждаше толкова самотна и уплашена...

Раздираща кашлица опари гърлото на Грей. Дробовете му горяха. Усещаше вкуса на отровата в устата си. Повече не можеха да чакат.

Лиза също го знаеше. Очите ѝ бяха зачервени и сълзяха – както от щипещия въздух, така и от страх за Сюзан. На Сюзан нямаше избор. Те също. Тръгнаха към арката в другия край на пещерата. Подскачаща светлинка проби сумрака – Сейчан тичаше към тях. Сама. Къде беше Вигор?

Нов трясък се чу откъм тавана. Грей се сви инстинктивно.

Очакваше ново свличане. Оказа се нещо още по-лошо.

Каменната запушалка се отдели от тавана и дъжд от скални парчета се изсипа във водите на езерото. Слънцето си проби окончателно път. Голямо парче от долната част на каменния лик се сринва в езерото и вдигна висока вълна, която заля Сюзан. Нови парчета, големи и малки, се забиваха във водата като снаряжи.

Откъм горната кухня се чуха победни викове.

Грей чу Насър да вика:

– Трябва да са някъде долу!

Ала Насър не беше най-непосредствената опасност в момента.

Обедното слънце изливаше безпрепятствено светлината си върху езерото като масло в огън. Наближило и без това критичната си маса, сега то се превърна във врящ казан с могъщи гейзери от газ и вода.

Токсичната експлозия беше започнала.

Никога нямаше да стигнат до стълбището.

Грей наби спирачки и хукна назад, повлече и Лиза и Ковалски. Изкрещя на Сейчан:

– Залегни! Веднага!

После се хвърли на земята, като дръпна Лиза и Ковалски да последват примера му. Пресегна се към захвърления брезент, с който бяха пренесли Сюзан, и го заметна над тримата с надеждата да задържи малко въздух отдолу.

– Затиснете краищата му колкото можете! – нареди на останалите.

После чу пукота на вряща вода, бясна, алчна, съскаща... а сетне дълбок басов плисък, сякаш цялото езеро бе подскочило метър нагоре и после се беше изляло обратно. Вода плисна по глезените му, после се отля.

Въздухът под брезента се превърна в течен огън.

Тримата се стгушиха един в друг, кашляха, давеха се, не можеха да си поемат дъх.

– Сюзан – изграчи накрая Лиза.

12:00

Сюзан изпищя.

Не просто с дробовете си или с вибрациите на гласните си струни. Писькът изригна от сърцевината на съществото ѝ.

Агонията беше нечовешка и безкрайна. Мозъкът ѝ, все така настроен от слънчевата светлина, продължаваше да регистрира подробно

всяко усещане. Лишена от милостта на забвението, тя поемаше всеки детайл в пълната му мощ – попарените си дробове, изгорените си очи, свличащата се кожа. Гореше отвътре навън и писъкът ѝ стигаше до небесата.

Но имаше ли кой да я чуе?

И когато изхвърли всичко от себе си навън, най-сетне откри покоя.

Срина се върху камъка.

Сърцето ѝ се сви още веднъж, доизцеди последните останки от съществуването ѝ.

После – нищо.

12:01

– Какво стана със Сюзан? – изграчи отново Лиза.

Грей надзърна под брезента, извил болезнено врат да погледне към каменния нос. Езерото все така вреше, подпалено от яркото слънце. Въздухът над него трептеше, наситен с миазми.

Ала основната маса от газове се издигаше в спирала към отвора, нагоре през шахтата в централната кула на Байон.

Това беше и единствената причина още да са живи.

Ако пещерата беше запечатана както в началото...

Не всички от групичката им бяха извадили този късмет. Сюзан лежеше просната по гръб на каменния нос, неподвижна като статуя. Грей не можа да прецени дали диша. Едва различаваше силуета ѝ през ярката слънчева светлина.

И тогава осъзна друго.

Само върхът на тясната каменна издатина попадеше в обсега на слънчевия сноп.

Сюзан лежеше в сянка... и вече не светеше. Сиянието ѝ беше угаснало като духната свещ.

Но какво означаваше това?

Откъм изпълнения с токсичния излив на езерото храм горе се чува кръсъци. Чу се и трясък от падащи камъни. Разяждащият газ беше отслабил допълнително деликатното равновесие на каменните плочи.

– Трябва да се махнем от пещерата – каза Грей.

– Ами Сюзан? – попита Лиза.

– Можем само да се надяваме, че е изпълнила предназначението си, така, както тя вярваше, че трябва да стане. – Грей се сви от нов пристъп на кашлица. Сега всички имаха нужда от лечението. Вдигна поглед към

Ковалски. – Заведи Лиза при стълбището.

– Няма нужда да ми го повтаряш, шефе.

Лиза стисна китката му, докато той се изправяше внимателно, за да не размести брезента над главите им.

– Ти какво ще правиш?

– Трябва да отида за Сюзан.

Лиза надигна брезента да погледне... и побърза да сложи ръка на устата си. Езерото все още клокочеше и плюеше газ.

– Грей, няма начин да успееш.

– Налага се.

– Но тя не помръдва. Взривът ускори излива и тя, изглежда, още не е била готова да го поеме.

Грей си спомни разказа на Марко Поло – как по принуда се превърнали в канибали, пили от кръвта и яли от месото на друг човек, за да оцелеят.

– Мисля, че няма значение дали е жива, или мъртва. Нужно ни е тялото ѝ.

При тези коравосърдечни думи Лиза се сви, но не каза нищо.

– Ще ми трябва брезентът – каза Грей. Ковалски кимна и стисна Лиза над лакътя.

– Нямаш проблем. За мен остава момичето.

Грей се дръпна настрана, докато брезентът не увисна около тялото му. Той уви стегнато главата си, като остави само тесен процеп, през който да вижда. Чу Ковалски и Лиза да се отдалечават на бегом.

Нов трясък на сринала се скала в кухнята горе.

Като сигнален пистолет за начало на състезание.

Привел ниско глава, Грей хукна към скалния нос.

Трийсет метра.

Нищо работа.

Натам и обратно.

На крачки от брега Грей влетя в булото от токсични миазми. Задържа дъха си. Въпреки това беше като удар в огнена стена. Сякаш някой лисна вряла вода в очите му. Полезрението му се стесни до малка точка, и тя размазана от изобилните сълзи. Очите му на практика бяха безполезни, така че Грей стисна клепачи, затвори процепа в брезента и хукна слепешката, като броеше наум крачките.

Стигна до трийсет и рискува да надзърне за миг. Посрещна го гледка от преизподнята.

Ала през раздиращата болка в очите си Грей зърна белееща се,

безжизнена ръка. Само на крачка. Пристъпи, наведе се и я хвана. За щастие, ръката вече не светеше, нито изгаряше при допир. Ала Грей нямаше как да вдигне тялото. Тръгна назад, като го влачеше за ръката. Брезентът се мотаеше в краката му и го бавеше. Накрая се принуди да го захвърли, като преди това си пое дъх.

Дъх, който го срина на колене.

Гърдите му се свиха в спазъм, гърлото му пламна.

Все едно беше вдишал огън.

Изправи се и отново тръгна напред, спъваше се, залиташе, влачеше Сюзан, бързаше.

Кожата му гореше, сякаш го налагаха с камшици.

„Няма да успее!“

Огън.

Пламък.

Спъна се и пак падна на колене.

„Не!“

А после пак се изправи... но не сам.

– Държа те – каза тя в ухото му.

Сейчан.

Беше провряла ръка под мишниците му и го влачеше напред. Върховете на ботушите му изстъргаха по камъка.

Изграчи безсилно към Сейчан и пак се закашля.

Но тя го разбра, макар думите така и да не бяха излезли от устата му.

– Ковалски има грижата.

– Тук съм, шефе – каза зад него бившият моряк. – Голям спринт беше, признавам ти го. Е, падна на три крачки от финала, но нали затова са приятелите.

Докато кретаха на прибежки покрай езерото, встрани от бурята в центъра, Грей постепенно възвърна зрението си. Краката му спряха да се подгъват.

Въпреки това нямаше да се справи без помощта на Сейчан, която поемаше наполовина тежестта му.

– Благодаря ти – прошепна той в ухото ѝ.

Бузата ѝ беше покрита с мехури, едното ѝ око – затворено от голям оток.

– Хайде просто да се махнем оттук – каза тя. Май беше повече раздразнена, отколкото облекчена.

– Права си, маце – додаде Ковалски.

Грей хвърли поглед назад към езерото. Нещо полетя надолу през дупката в тавана и увисна като стръв на въдица. Залюля се, после се успокои.

Голяма и очевидно тежка торба.

– Бомба... – прошепна Грей.

– Какво?! – невярващо попита Ковалски.

– Бомба – повтори Грей по-силно.

Явно Насър още не беше приключил с тях.

– А, не... – Ковалски ускори крачка и намести Сюзан на рамото си.
– Защо някой все се опитва да ме гръмне, по дяволите!

12:10

Откъм подземната камера се чува викове и отекнаха в тесния проход на стълбището.

Лиза искаше да се върне долу. Изоставила беше другите на произвола на съдбата, но трябваше да помогне и на Вигор.

– Продължавай да въртиш! – изпъшка той. Пот се стичаше по лицето му. Хвърли поглед към стълбите, после отново погледна Лиза. – По виковете им съдя, че ще е добре да побързаме.

Двамата се мъчеха да развият огромен бронзов болт. Върху голямата му колкото чиния глава беше изобразено разпятие. Болтът сякаш нямаше край – благодарение на усилията им вече стърчеше с шейсетина сантиметра от каменната арка над вратата.

Още колко трябваше да въртят, за Бога?

Удвоиха усилията си.

Задъхан и без да спира, Вигор цитира края на вдълбания надпис:

– „И ето, стана голям трус: защото Ангел Господен слезе от небето, пристъпи, отвали камъка от вратата гробна и седеше върху него“. Най-напред се опитах да отместя някак самата врата, но бързо се отказах. После се сетих за последното изречение. „И нека я отвори само онзи, който е силен в своята вяра.“ Което очевидно сочи към разпятието. Трябваше да се сетя още отначало.

Бърз тропот на крака отекна откъм стълбите. Ковалски изкрещя:

– Бомба... вратата... бързо!

– Не е от приказливите драгият Ковалски.

Още едно завъртане и болтът изпадна от гнездото си. Тежестта му ги свари неподготвени и го изтърваха на пода.

Ковалски нахлу като природна стихия, метнал Сюзан през рамо. Тя

висеше безжизнено. Той видя, че вратата още е затворена, и кресна:

– Що не сте я отворили бе? К'во правихте досега?

– Вас чакахме – каза Вигор и натисна каменната плоча.

Освободена от задържащия я болт, вратата се наклони назад и падна с трясък. Обля ги поток от дневна светлина, още по-силна заради отражението си в каменните стени. Лиза прекрачи прага слепешката заедно с Вигор и отскочи встрани да направи път на Ковалски.

Ковалски се приведе, за да не закачи горния праг с товара си, и измърмори недоволно:

– Сейчан нали каза, че е опитала с бутане. Да й имам пилешките ръчички.

Лиза примижа на ярката светлина и се огледа. Намираха се на дъното на дълбок каменен кладенец, широк десетина стъпки. Гладките стени се издигаха над тях колкото двуетажна сграда. Нямаше начин да се измъкнат.

Ковалски смъкна Сюзан до вратата.

– Докторке, май не диша, като гледам.

Подсетена за дълга си, Лиза клекна до пациентката си. Беше се нагледала на предостатъчно смърт за един ден. Потърси пулс. Не намери. Но не смяташе да се отказва толкова лесно.

– Някой да ми помогне – извика тя.

Грей и Сейчан тъкмо влизаха през вратата, като се крепяха един друг.

– Лиза... мъртва е – каза Грей.

– Не. Няма да я дам без борба.

– Аз ще ти помогна – тихо каза Сейчан.

Закуцука към нея и Лиза видя кръвта, която се процеждаше през блузата и панталоните й – прясна кръв. Сейчан проследи погледа й.

– Нищо ми няма.

Грей ги предупреди да не вдигат шум, в случай че наблизко има от хората на Насър. Накара ги и да се дръпнат встрани от вратата. Лицето и ръцете му бяха покрити с мехури от изгаряне. Бялото на очите му беше кървавочервено.

От другата страна на входа Лиза правеше сърдечен масаж, а Сейчан – дишане уста в уста. Вигор стоеше до тях, притворил очи в молитва, и току правеше кръстния знак над Сюзан.

– Дано това да не е последното й причастие – прошепна Лиза, без да прекъсва сърдечния масаж.

Вигор поклати глава.

– Просто се молах за...

Бомбата избухна с оглушителен гръм и земята под краката им се разтресе. Вонлив нагорещен въздух блъвна през отвора от пещерата.

Лиза се приведе над Сюзан.

Горещата вълна се ливна нагоре по шахтата на кладенеца и въздухът се изчисти.

– Е, можеше да е и по-зле – каза Ковалски. Грей – продължаваше да гледа нагоре – каза:

– Дръжте се здраво.

Лиза вдигна поглед, без да прекъсва периодичния натиск с ръце върху гърдите на Сюзан.

Горната половина на централната храмова кула се виждаше ясно. Каменните лица гледаха надолу към тях. И се тресяха до едно.

– Кулата пада! – предупреди Грей.

12:16

Насър избяга с шестима от хората си. Тичаха през вътрешния двор на второто ниво. Всяка стъпка беше истинска агония. Цялото му тяло продължаваше да гори, сякаш онази проклетата жена още го стискаше в прегръдките си. В момента обаче си имаше по-неотложна грижа.

Хвърли поглед назад, преди да хлътне зад стената на една галерия.

Централната кула на храма потрепна... а после, сякаш на забавен каданс, се срина навътре в себе си и горната четвърт от височината ѝ изчезна сред трясък и дъжд от отломки – смъртният писък на десетки каменни богини. Облак прах изригна от руината и литна високо в небето.

Шефът на сапъорите го беше предупредил, че зарядът е твърде голям и може да предизвика срутване. Но рискът Пиърс да се измъкне с наградата беше неприемлив за Насър.

Тъкмо се обръщаше, когато зърна още един стълб от прах да се издига като сивкав димен сигнал към небето. Присви очи. Не беше ли това знак за друг изход от подземната пещера?

12:17

Грей се задави от прахта. Едва различаваше останалите в тясното пространство на кладенеца. Кулата се беше сринала и бе смазала подземната пещера. Облаци дим и прах блъвнаха навън и се издигнаха през гърлото на кладенеца.

Грей изтри очи и се огледа. Стръмното стълбище беше запушено от камъни. Таванът се беше сринал.

Грей погледна нагоре. Северната стена на кладенеца се беше наклонила опасно навън. Добре, че не се беше сринала отгоре им. Тук-там блокове от градежа стърчаха като зъби на глиган.

Другите също кашляха.

Лиза помогна на Сюзан да седне. Тя притисна юмрук до устата си и продължи да кашля мъчително.

„Добре дошла обратно на белия свят“.

Може пък късметът им най-после да се обръщаше.

Глас отвисоко попари надеждите му.

– Я да видим какво имаме тук? – извика Насър от ръба на кладенеца. – О, милите ми! Като на тепсия, ако ми позволите да използвам този израз.

Около кладенеца се бяха наредили хората му, с насочени надолу пушки.

Грей се дръпна назад и се блъсна в Ковалски.

– И сега какво, шефе? – попита Ковалски.

Преди Грей да е отговорил, се чу остър телефонен звън. Дойде отгоре, но мелодията му беше позната. Насър бръкна в един от джобовете си и извади телефона на Вигор. Беше го взел от монсеньора, когато ги заловиха в хотела. Бяха ги претърсили основно, преди да седнат на масата за преговори в Бара на слоновете.

Насър погледна дисплея и каза:

– Рейчъл Верона. – Вдигна телефона над кладенеца и се наведе напред. – Племенницата ви, монсеньор. Искате ли да се сбогувате с нея?

Телефонът иззвъня за трети път, после млъкна.

– Е, май няма да стане – каза Насър. – Колко жалко. Грей затвори очи и затаи дъх.

Насър продължи:

– Или пък вие, командир Пиърс. Да набера ли Анишен? Все пак ви обещах да чуete писъците на родителите си, преди да ви убия.

Грей не му обърна внимание. Ръката му се плъзна зад гърба на Ковалски, под дългия му шлифер. Краткото позвъняване от племенницата на Вигор беше уговореният сигнал, с който Пейнтър му съобщаваше, че майка му и баща му са извън опасност.

Или са мъртви.

Така или иначе... извън контрола на Насър.

Пръстите му се свиха около дръжката на пистолета, пъхнат в

колана на Ковалски. Едрият мъж насмалко да го извади по-рано, при сергиите, когато го стресна крадливата маймунка. За щастие тогава Грей бе успял да го спре.

Сега Грей измъкна пистолета и го прилепи до бедрото си.

Насър продължи да злорадства:

– А може и да те оставя в неведение за съдбата на родителите ти... да се питаш какво ли ще стане с тях. и това да е последната мисъл, която ще отнесеш в гроба си.

– След теб обаче... – Грей пристъпи напред, вдигна пистолета и стреля два пъти.

Куршумите попаднаха в рамото и в гърдите на Насър. Той политна настрана. После падна в кладенеца, размахал ръце, кръвта му оплиска стените.

Грей продължи да стреля – слепешката – нагоре. Свали още трима, преди другите да избягат. Насър се плъосна на дъното зад него с остър вик и пукане на кости.

Грей продължи да оглежда ръба горе с насочен пистолет.

Деветмилиметровият „Метал Сторм“ беше австралийска направа, великолепно оръжие, произвеждащо множество изстрели за част от секундата. Без подвижни части, изцяло електронен.

– Лиза, вземи телефона на Вигор от Насър! Свържи се с Пейнтър!

Тя се размърда зад него.

Докато се въртеше бавно, вперил поглед в отвора на кладенеца, Грей зърна Насър с периферното си зрение. Той лежеше по гръб, едната му ръка беше затисната под тялото, рамото му най-вероятно бе счупено. На устните му бълбукаше кървава пяна. Но още беше жив. Очите му следяха Грей, пълни с объркване и смут.

„Отнеси въпросите си в гроба, копеле гадно“.

Сякаш чакал тази мълчалива подкана, Насър въздъхна за последно и очите му се оцъклиха.

Сейчан зададе неизречения му въпрос:

– И откъде се взе този пистолет?

– От Пейнтър. Договорихме се още докато бяхме на Ормуз. Искаше да мобилизира местното разузнаване, но аз го спрях. Поисках само една дребна услуга. Пистолет, който да бъде внесен тайно и прикрепен зад казанчето в тоалетната на хотелския бар, преди ние да пристигнем. Знаех, че Насър ще ме наблюдава непрекъснато и едва ли ще се задоволи с един обиск. Ковалски, от друга страна...

Грей само сви рамене и не довърши.

– В бара, да, сещам се – каза Сейчан. – Преди да тръгнем. Ковалски каза, че трябвало да пусне една вода.

– Знаех, че ще ни претърсят преди срещата в бара. Финтът с тоалетната беше единственият начин да се слобием с оръжие след това. И да остане у нас, докато не разбере, че родителите ми са на сигурно място.

Ковалски изсумтя.

– Това копеле е трябвало да гледа по-внимателно „Кръстникът“.

Лиза извика зад тях:

– Пейнтър се обажда!

Пръстите на Грей се стегнаха около дръжката на пистолета.

– Родителите ми? Какво?...

– Вече попитах. Спасени са. И са добре. Грей издиша продължително. „Слава Богу!“ Изкашля се да прочисти гърлото си.

– Кажи на Пейнтър да организира карантина по най-бързия начин, в радиус от десетина километра около руините.

Представи си облака токсични газове, наситени с щамата на Юда. Портата беше отворена само за десетина минути, а после бомбата на Насър я беше затворила завинаги. Поне това беше някаква утеха. Ала колко от вируса беше излязъл на свобода?

Погледна Сюзан. Тя седеше сгушена до входа. Ковалски стоеше до нея. Беше ли успяла? Помисли си за малката им група тук, на дъното на кладенеца. Всеки от тях беше дал своя принос. Дано всичко това да не беше напразно.

Лиза се обади отново:

– Вече са вдигнали на крак местните власти.

Грей плъзна поглед по отвора на кладенеца. Войската на Гилдията още обикаляше храма.

– Значи му кажи, че малко помощ ще ни дойде добре. Лиза предаде думите му... после свали телефона.

– Каза, че помощта вече е на път. Каза също да погледнеш нагоре.

Грей вдигна глава. Синьото обедно небе беше нашарено от ястреби с широко разперени крила. Десетки, стотици сякаш, стичащи се от всички посоки. Само че тези ястреби бяха въоръжени с картечници.

Грей посегна за телефона.

Лиза го пъкна в ръката му.

Грей го вдигна до ухото си.

– Нали уж се разбрахме да не включваш местните сили?

– Е, не бих нарекъл въздуха десет хиляди метра над земята „местен“. Освен това аз съм ти шеф. А не обратното.

Грей все така гледаше към небето.

Ударният отряд зави към руините и се разгърна в бойна формация. Всеки войник разполагаше с прикрепен за гърба малък делтаплан, като миниатюрни криле на изстребител, които позволяваха скок от голяма височина.

Спускаха се надолу.

Спирала след спирала.

После, по сигнал, войниците дръпнаха въженцата и крилето им се отделиха в унисон. Миг по-късно се разтвориха парашутите, които трябваше да убият скоростта на падането в последния отрязък от скока. Като участници в грижливо отрепетиран танц, летящите войници свиха обръча около целта.

Явно и други бяха забелязали драматичната им поява. Чу се тропот на ботуши по камък, отдалечаваше се. Грей си представи как наемниците на Гилдията си плюят на петите с надеждата да се разкарат незабелязани от бойното поле.

Но не всички проявиха подобно благородумие.

От различни посоки се чу стрелба. Единична отначало, после все по-яръстна. Престрелката продължи цяла минута. Един парашут се стрелна над кладенеца, войникът стреляше от въздуха. После още един, вдигнал високо крака, готов да кацне сред руините. Още се приземиха наблизко, водени навярно от сигнала на телефона, който Грей държеше в ръката си.

Някакъв мъж се наведе в кладенеца.

Грей едва не го застреля, преди да разпознае униформата.

Военновъздушни сили на САЩ.

– Добре ли сте бе? – извика новодошлият с австралийски акцент, докато разкачваше парашута си.

Лиза избута Вигор, мина напред и извика невярващо:

– Райдър?

Той ѝ се ухили отвисоко.

– Тоя твой мъж... Пейнтър... голяма работа е, да знаеш! Позволи ми да участвам. Е, не е като да пълзиш по метална мрежа в компанията на канибали, а отгоре ти да трещят гръмотевици, но... пак си беше чудничко.

Някой извика.

Райдър вдигна ръка, че е разбрал, после отново погледна в кладенеца.

– Дръжте се! Стълбите идват! – После се дръпна и изчезна от

погледа им.

Грей продължи да наблюдава отвора горе за врагове.

Друго не му оставаше.

Е, имаше още едно, последно нещо.

Вдигна отново телефона до ухото си.

– Шефе?

– Да?

– Благодаря ти, че не ме послуша.

– Нали за това съм ти шеф.

19.

Предател

14 юли, 10:34

Банкок, Тайланд

Лиза стоеше до прозореца на стаята си в една частна болница близо до Банкок. Високи стени ограждаха малката двуетажна клиника и пищните ѝ градини с дървета папая, цъфнали лотоси, искрящи фонтани и няколко статуи на Буда, увити в оранжеви роби и обвити от дима на запалените от рано сутринта молитвени пръчици.

Лиза също беше казала молитвите си призори.

Сама.

За Монк.

Прозорецът беше отворен, капациите – отменати докрай за пръв път от седмица. Карантината им най-после беше свършила. Лиза си пое дълбоко дъх и вдиша аромата на жасмин и портокалови цветове. През стениите долитаха мирните шумове на селски живот – мучене на волове, бавният говор на две старици, които минаваха покрай портите, тежката стъпка на влачещ дънер слон; и най-хубавото от всичко – там някъде, жизнерадостен като лъчите на слънцето, се чуваше детски смях.

Живот.

А бяха само на крачка да изгубят всичко това.

– Знаеш ли – каза някой зад нея, – че като стоиш така пред прозореца, слънцето минава право през болничната ти нощница и всичко прозира? Почти нищо не остава за въображението. Не че се оплаквам.

Лиза се обърна с кипнало от радост сърце.

Пейнтър стоеше облегнат на вратата и държеше букет жълти рози –

любимите ѝ цветя. Беше с костюм, но без вратовръзка, току-що избръснат и с още влажна от душа коса. Беше хванал малко тен след цяла седмица в тропиците далеч от подземното леговище на Сигма и новият отънък подчертаваше сините очи и тъмната му коса.

– Мислех, че ще се върнеш чак довчера – каза тя и се дръпна от прозореца.

Той влезе в стаята. За разлика от стерилната атмосфера в повечето болнични заведения, частната клиника предлагаше стаи с луксозна мебелировка. Плюс вази с цветя и дори два малки аквариума, в които плуваха миниатюрни златни рибки във всички оттенъци на оранжевото и червеното.

– Срещата с камбоджанския министър-председател беше отложена за следващата седмица. Ако питат мен, е напълно излишна. Така или иначе, след няколко дни свършва и карантината при храмовия комплекс.

Лиза кимна. Селскостопански самолети бяха разпръснали слаб разтвор на дезинфектант по външния периметър, а руините на Ангкор Ват бяха буквално залети с дезинфектанти. В карантинните лагери се бяха появили случаи на заразата, но болните реагираха добре на лечението.

Лечението.

Сюзан беше в друго крило на клиниката под най-строга охрана, но дори и това се оказваше излишна предпазна мярка. Тя наистина беше постигнала лечението, минавайки през огъня заради него. Сега в тялото ѝ не беше останала и следа от вируса – нито от добрата, нито от лошата му форма. Всичко беше изчезнало.

Освен лечението.

Очаквали бяха антитела или ензими, или дори нов вид бели кръвни телца. Нищо подобно. Лечението беше бактерия. Същата цианобактерия, която беше причинила сиянието.

Второто излагане на токсичната зараза беше променило за пореден път бактерията, преобръщайки на сто и осемдесет градуса жизнения ѝ цикъл. Също като полезните лактобацили в киселото мляко, и тази бактерия, погълната или инжектирана като ваксина, произвеждаше благотворни химически съединения, които унищожаваша всички токсични бактерии, създадени от щам на Юда, а от самия вирус не оставаше и следа, защото благотворната цианобактерия буквално се хранеше с него.

Лечението предизвикваше леки грипоподобни симптоми и действаше като ваксина срещу повторно заразяване. Същият ефект се постигаше и при здрави хора и им осигуряваше имунитет срещу болестта,

подобно на ваксината срещу детски паралич. И което беше най-хубавото, бактерията се оказа лесна за отглеждане. Проби бяха разпратени до лаборатории по целия свят. Вече бяха отгледани огромни количества, глобален склад, който да изкорени началния стадий на пандемията и да защитава света от нова поява на заразата.

Здравните организации изготвиха стратегии за реагиране в случай на нужда.

– А остров Рождество, където започна всичко? – попита Лиза и приседна на ръба на леглото.

Пейнтър извади повехналите цветя от една ваза и пъкна вътре розите.

– Всичко изглежда наред. Между другото, попадна ми част от документацията, която твоят приятел Джеси е откраднал от туристическия кораб, преди той да потъне. По всичко личи, че преди да напуснат района на острова, от Гилдията са излели огромни количества белина във водите от наветрената му страна. Не от алтруизъм, разбира се. Просто са искали да унищожат основния цъфтеж и така да попречат на евентуалната конкуренция.

– Дали това ще предотврати нов цъфтеж, как мислиш? Пейнтър сви рамене, приближи се до леглото и седна до нея. Хвана ръката ѝ – не съзнателно, а по-скоро по рефлекс. Това беше една от причините Лиза да го обича толкова много.

– Трудно е да се каже – отвърна той. – Тайфунът е минал над острова. Международни екипи от океанолози следят водите в района – води ги доктор Ричард Граф, между другото. След помощта му с раците... реших, че си е заслужил назначението.

Лиза стисна ръката му. Споменаването на Граф обаче ѝ напомни за Монк. Тя въздъхна, загледана в танца на златните рибки в стъклената купа на нощното шкафче.

Пейнтър издърпа ръката си и я прегърна през раменете, после я притегли към себе си. Другата му ръка намери нейната. Знаеше защо е така унила. Гласът му спадна.

– Знаеш, че разпитахме всички оцелели от „Господарката на морето“...

Лиза не отвърна, само плъзна ръка около кръста му. Знаеше, че новината не е добра.

Островът още беше под карантина, организирана с общите усилия на Австралия и Съединените щати. Австралийските командоси бяха провели масова евакуация на потъващия и обхванат от пламъци кораб.

По-голямата част от делото на Гилдията сега лежеше на триста метра под водата, нова придобивка за дълбинния дом на хищните сепии. Заради тях гмуркането до потъналия кораб беше крайно опасно. Бяха квалифицирали сепиите като нов вид *Taningia* – нарекоха ги *Taningia tunis* в памет на съпруга на Сюзан.

Предния ден Лиза беше говорила по телефона с Анри и Джеси, които още бяха в бежанския лагер на остров Пусат. И двамата бяха оцелили, а с помощта на малката си армия от канибали бяха съумели да опазят и повечето пациенти и лекари от СЗО по време на хаоса. Всички бяха подложени на лечение и засега се справяха чудесно. Изключение правеха само онези от пациентите, изпаднали в пълно умопомрачение, преди лекарството да бъде доставено. При тях мозъчната увреда се беше оказала nelечима. Повечето бяха загинали при потъването на кораба. Нито един член от екипа на Гилдията не беше напуснал кораба жив.

Освен може би един.

Джеси ѝ разказа за една странна случка по време на евакуацията. Докато търчал насам-натам, попаднал на заключен с катинар трюм. Отвътре се чувал детски плач. Той разбил катинара и извел децата, а те му разказали за странен ангел, който дошъл, събрал ги и ги заключил далеч от бедата. После същият този ангел отвлякъл вниманието на група полудели пациенти, които напирали към трюма с децата. Отдалечил ги оттам, като използвал себе си за примамка.

Децата му описали този странен ангел.

Вещта се черна коса, дълга дреха от коприна, безмълвен като гроб.

Сурина.

Сурина, която беше изчезнала без следа.

Пейнтър продължи:

– Разпитахме всички в лагера.

– За Монк – прошепна тя.

– Лекар от екипа на СЗО се добрал до една от палубите и се криел там. Имал бинокъл. Видял как сте избягали с „Морска стрела“. Видял и как Монк паднал, а после мрежата го затиснала и го повлякла надолу. – Пейнтър въздъхна. – Не се показал на повърхността.

Лиза затвори очи. Усети как нещо се пръсва в нея, как пареща киселина плъзва по вените ѝ и изпива силата ѝ. Част от нея не беше спряла да се надява... да съчинява сценарии, при които... Пак заради това беше коленичила призори пред една от статуите на Буда.

Молила се беше Монк да оцелял.

– Няма го вече – промълви тя примирено. „0, Монк...“ Притисна се

силно към Пейнтър. Сълзите ѝ попиха в ризата му. Пръстите ѝ се впиваха в гърба му, сякаш фактът на физическото му присъствие можеше да ѝ дари някаква утеха.

– Каза ли вече на Кат? – попита тихичко, положила лице на гърдите му.

Пейнтър не каза нищо.

Но Лиза усети как тялото му потръпна.

Казал ѝ беше.

Тя свали ръката му от рамото си и го целуна по дланта.

Той прошепна дрезгаво:

– Повече никога не ме оставяй така.

Лиза си спомни защо беше тръгнала на тази мисия. Да направи равностметка на живота си извън сянката на Пейнтър. Да погледне от перспектива на бъдещето сега, когато съдбите им се сливаха, и лично, и професионално.

Беше научила отговора.

Нападения на канибали, терзания на умопомрачени...

Сега знаеше, че е достатъчно силна да се справи сама.

Но...

Наведе се, целуна го по устните и прошепна:

– Повече никъде няма да ходя.

12:02

Грей вървеше по алеята през парка на клиниката. Беше с дънки и разпасана риза с тропически мотиви. Хубаво беше да носи нормални дрехи след седмица в болнична пижама. Хубаво беше и да излезе навън, под слънцето, макар че дробовете му още не бяха съвсем наред, а очите му смъдяха от ярката светлина. Още не беше оздравял, но след принудителната едноседмична карантина натрупаната енергия вече избиваше в раздражителност.

Ускори крачка. Беше обиколил цялата градина – пълен кръг около клиниката. Не искаше изненади.

Планирал го беше цели три дни, а сега се налагаше да ускори графика. Портата на клиниката се появи пред него.

Беше им позволено да излизат, но само в границите на селото.

Грей мина пред висок жив плет и се натъкна на малка ниша, частен олтар с дебел Буда, увит в червена коприна. Няколко молитвени пръчици се валяха на земята пред статуята, но в момента димът идваше от

друг източник.

Ковалски се беше облегнал на статуята с длан върху каменната глава. Извади пурата от устата си и издуха дълга струя дим.

– Жестоко... – изпъшка доволно.

– Откъде взе... о, няма значение. – Грей протегна ръка. – Намери ли онова, за което те помолих?

Ковалски загаси пурата си в рамото на статуята. Дори Грей потръпна от това небрежно светотатство.

– Намерих, ама за какво ти е всичко това? – попита Ковалски и извади увит в хартия пакет иззад гърба си. – Подкупих сестрата, докато ме миеше с гъба. Е, сестрата беше мъж, вярно. Трябва да забранят на мъже да стават медицински сестри, противоестественно е. Така или иначе, онзи се оказа пич и успя да ти намери каквото искаше.

Грей взе пакета и тръгна да си ходи. Ковалски скръсти ръце и свъси разочаровано вежди, даже въздъхна тежко-тежко. Грей се обърна.

– Какво има?

Ковалски отвори уста... и я затвори.

– Какво? – настоя Грей. Ковалски размаха ръце във въздуха.

– Първо... ами, през цялото време не гръмнах дори веднъж. Нито с пушка, нито с пищов, нито дори с водно пистолетче! Така де, все едно пак ме бяха пратили да охранявам някоя тъпотия във Вашингтон. Толкова се старях, а какво получих – игли в задника.

Грей само го гледаше немигащо. Това беше най-дългата реч, излизала досега от устата на Ковалски. Явно въпросът наистина го вълнуваше.

– Просто казвам, че... – изломоти Ковалски и изведнъж се смути.

Грей въздъхна.

– Ела с мен. – Обърна се и тръгна към портата. Наистина беше задължен на якия охранител.

Ковалски го настигна.

– Къде отиваме?

Грей го поведе към портата. Постовите им кимнаха. Грей пхна пакета под мишница и извади портфейла си. Измъкна една банкнота и я даде на Ковалски, докато излизаха навън.

– И какво да я правя тая десетачка? – попита бившият моряк.

Грей направи още няколко крачки напред и посочи група селяни, които се трудеха край пътя. Трудеха се в тайландски стил. Четирима мъже и двете им товарни животни.

– Виж... слонове – каза Грей.

Ковалски погледна към черния път, погледна към десетачката в ръката си, после пак към слоновете. Ухили се широко. Тръгна напред, после се обърна към Грей, направи върховно усилие да изрази благодарността си, не успя и пое отново към целта си.

– О, да, пази се, слонче, че идвам... – Вдигна ръка и извика: – Хей, вие! Със слоновете!

Грей се обърна и хлътна през портата. „Горкият слон“.

12:15

Вигор си почиваше в леглото. Очилата за четене бяха кацнали на носа му. На нощното шкафче бяха натрупани книги, които скриваха изцяло гледката към купата със златни рибки. От другата страна на леглото беше струпал принтирани статии – за ангелската писменост, Марко Поло, историята на кхмерите, руините на Ангкор.

В момента препрочиташе за четвърти път един доклад, за който Грей беше споменал – статия в списание „Сайънс“ от 1994 – та за проучване върху връзката между човешките езици и ДНК кода.

„Удивително...“ Движение при вратата на стаята привлече вниманието му. Вигор вдигна очи и видя Грей.

– Пиърс! – извика го.

Грей спря на вратата, погледна си часовника, после подаде глава през прага.

– Да, монсеньор?

Вигор се учуди от тази проява на официалност. По някаква причина Грей беше на тръни. Махна му да влезе.

– Ела за минутка.

– Точно с толкова разполагам – минутка – каза Грей и влезе. – Как си?

– Добре. – Вигор махна енергично с ръка. – Чета и препрочитам тази статия, за която ми спомена. Нямах представа, че само три процента от генома ни са активни. Че цели деветдесет и седем процента са баласт и празни кодове. Прекараш ли обаче тези деветдесет и седем процента през криптографска програма, се появява език. Невероятно. – Вигор свали очилата си. – Грей, представяш ли си какво щеше да е, ако разбирахме този език?

Грей кимна и каза:

– Някои неща сигурно ще си останат недостъпни завинаги.

Вигор смръщи чело.

– Е, точно с това категорично не съм съгласен. Бог нямаше да ни даде толкова големи мозъци, ако не е искал да ги използваме. Родени сме да задаваме въпроси, да търсим отговори, да се стремим към все по-пълно разбиране на вселената, както външната, така и вътрешната.

Грей си погледна отново часовника, дискретно, само очите му се сведоха за миг към китката – явно не искаше да е груб.

Вигор реши, че няма смисъл да го тормози повече. Грей очевидно си имаше работа.

– Ще карам по същество. Помниш ли, когато бяхме в подземие то под Байон и ти споменах, че ангелската азбука – вероятната писмена форма на този незнаен генетичен език – може да е Словото Божие, което картографира нещо значимо вътре в нас, нещо може би скрито в тези деветдесет и седем процента генетичен код, които всички смятат за излишен баласт. Ами ако не е просто баласт? Ами ако сме зърнали за миг това значимо нещо?

– Какво имаш предвид?

– Сюзан. Може би нейната трансформация е била намек за истинския превод на ангелския език?

Вигор видя съмнението по лицето на Пиърс и вдигна ръка.

– Днес говорих с Лиза. Според нея мозъкът на Сюзан е бил активиран до пълния си капацитет от енергиите на бактерията при прекия досег със слънчевата светлина и спящите иначе участващи от човешкия мозък са се събудили. Интересно, нали, че едва нищожна част от генетичния ни код е активна, а в същото време използваме съвсем малка част от мозъците си. Не ти ли се струва странно това съвпадение?

Грей сви рамене.

– Май да. Вигор продължи:

– Ами ако ангелският език картографира пълния ни потенциал, онзи, който още е скрит във всички нас и чака да бъде разбуден? Според Битие Бог ни е създал по свой образ и подобие. Ами ако този образ първа трябва да се разкрие, ако е погребан в спящи участващи на мозъка ни, ако е скрит в ангелския език на баластната ни ДНК? Онези плетеници от ангелски символи по стените на подземната пещера, които светят в тъмното... може би авторът им се е опитвал да разгадае същия този потенциал. Самият ти спомена, че изглеждат незавършени, че има липсващи участващи.

– Това е така – призна Грей. – Предположенията ти са интересни и си струва да бъдат проучени, но не съм сигурен, че някога ще разберем истината. Сюзан се върна към нормалното си състояние, а от Пейнтър

разбрах, че екипите са успели да пробият път до подземната пещера в Байон. Някои от стените са издържали на срутването, но киселинната бомба на Насър е унищожила горния слой. Нищо не е останало от надписите.

– Срамът – каза Вигор с нескрито разочарование. – Има нещо друго обаче, което не ми дава мира. Нещо, което така и не открихме в пещерата.

– И какво е то?

– Твоята костенурка – каза Вигор. – Нали ти смяташе, че в пещерата може да е заключена още по-голяма мистерия, нещо, което да символизира превъплъщението на Вишну.

– Е, изглежда, е бил заключен само щамът на Юда. Светещото езеро. Всъщност ти каза, че древните кхмери най-вероятно са открили светещата подземна пещера случайно и са решили, че е дом на някой бог. На Вишну например.

Вигор се вгледа в него.

– Или пък случилото се със Сюзан ни позволи да зърнем за миг онази по-велика тайна, да зърнем богоподобния или ангелски потенциал, скрит във всеки от нас.

Грей сви рамене – знак, че няма какво повече да каже по въпроса. Но точно както Вигор се беше надявал, между веждите му се появи онази малка бръчица. Бръчката на любопитството. А Вигор ценеше високо любопитството на Грей.

Ала в момента нещо по-важно отвличаше мислите на младия мъж, така че Вигор му махна да върви.

А после, докато Грей се обръщаше да излезе, Вигор подметна:

– И предай много поздрави на Сейчан.

Грей обърка за миг стъпките си, намръщи се и излезе. Вигор наглася очилата на носа си.

„Ех, младост, младост...“

12:20

Грей даде кафето на пазача пред стаята на Сейчан.

– Тя будна ли е? Русокосият младеж сви рамене.

– Не знам.

Грей отвори и влезе. Разбираше отегчението на постовия. Пациентката, която охраняваше, през повечето време беше упоена. Претърпяла беше втора операция заради огнестрелната рана – шевове се бяха

скъсали и това бе довело до вътрешен кръвоизлив.

И всичко това, защото беше спасила живота на Грей.

Помнеше добре как го беше влачила напред, помнеше болката по изгореното ѝ лице и затвореното от оток око. Но тогава още не знаеше, че едва не беше умряла, като се бе върнала за него.

Сега стоеше в стаята ѝ.

Китките на Сейчан бяха закопчани с белезници за леглото.

Облечена беше с болнична роба и завита с чист чаршаф.

Предназначената за психотични пациенти стая беше стерилна и студена. Мебелировката се състоеше от леглото и масичка на колелца до една от стените. Високият тесен прозорец беше със затворени стоманени капаци.

Сейчан се размърда и обърна глава. Лицето ѝ се изопна – беше я срам, че я заварва така. А после в очите ѝ припламна гняв и прогони всичко останало. Тя дръпна едната си китка.

Грей се приближи и приседна на леглото.

– Макар родителите ми да са живи – започна по същество, – това още не значи, че ти прощавам. Нито че ще ти простя някога. Но съм ти задължен. Няма да позволя да умреш. Не и по този начин.

Извади ключето за белезниците от джоба си. Посегна и хвана китката ѝ. Усети как пулсът ѝ се ускорява под пръстите му.

– Утре сутринта ще те транспортират в Гуантанамо – каза ѝ.

– Знам.

И също като Грей знаеше, че това е равносилно на смъртна присъда. Дори да не я екзекутираха веднага, Гилдията щеше да се заеме с тази задача, за да ѝ затвори устата. Гилдията или някоя от разузнавателните агенции. Израелската Мосад отдавна ѝ беше издала смъртна присъда.

Той пхна ключето и го завъртя. Белезникът се отвори с шракване.

Сейчан седна и го изгледа подозрително.

Протегна мълчаливо ръка за ключето, като го наблюдаваше напрегнато. Изпитваше го.

Грей ѝ го даде. И докато тя отключваше втория белезник, Грей остави на леглото пакета, който беше взел от Ковалски.

– Приготвил съм ти три комплекта дрехи – на медицинска сестра, местна носия и маскировъчна униформа. Има и малко от тукашните пари. Нямах време да ти осигуря документи обаче.

Вторият белезник на Сейчан изщрака и се отвори. Тя се обърна и заратрива китките си.

От другата страна на вратата се чу тих звук от хързулващо се на

пода тяло.

– А, освен това упоих охраната ти.

Сейчан погледна към вратата, после него. Очите ѝ искряха. Преди да е помръднал, тя се хвърли отгоре му, стисна го за яката и го придърпа. Целуна го ожесточено – с език, който имаше приятно сладникавия вкус на лекарства.

Грей инстинктивно се дръпна. Не беше дошъл тук, за да...

О, майната му...

Плъзна ръка зад гърба ѝ и я придърпа към себе си. Все така впила уста в неговата, Сейчан се намести в скута му. Краката ѝ се спуснаха към пода. Той се изви и отпусна гръб на леглото.

После чу щракване на белезници.

Сейчан се отблъсна от него.

Дясната му ръка беше закопчана за леглото.

Грей вдигна поглед и видя как лакътят ѝ се засилва към лицето му.

Главата му отхвъркна назад. Усети в устата си вкус на кръв.

Сейчан скочи отгоре му, натисна го на леглото и седна на гърдите му. Вдигна юмрук. Той вдигна свободната си ръка да блокира удара. Тя кривна глава.

– Трябва да изглежда убедително. Иначе тебе ще те съдят в Гуантанамо за предателство.

Права беше. Грей отпусна ръката си.

Тя го удари силно и му сцепи устната. Главата му звънна като камбана. Сейчан тръсна ръка... после отново вдигна юмрук.

– А това е защото ми нямаше доверие – каза и удари отново. Кръв рукна от носа му. Грей за миг изгуби съзнание, после отново дойде на себе си.

Тя се наведе и прошепна в ухото му:

– Помниш ли какво ти обещах в самото начало?

– Какво? – Той обърна глава настрани да изплюе събралата се в устата му кръв.

– Че ще ти кажа коя е къртицата, след като всичко това свърши.

– Но нали няма къртица.

– Толкова ли си сигурен?

Погледите им се срещнаха. И изведнъж Грей вече не беше толкова сигурен.

Тя го удари с лакът в слепоочието.

– За Бога!

– От това око то ти определено ще се затвори. – Сейчан потри

устрните си, оглеждаше го, така както художник преценява недовършеното си платно. После каза: – Аз съм къртицата, Грей.

– Какво?!

– Къртица, внедрена в Гилдията.

Заби юмрук в другото му око. Причерня му.

– И аз съм от добрите, Грей. Мислех, че и сам ще се сетиш. Грей лежеше замаян – и от думите, и от ударите й.

– Двоен агент? – изграчи невярващо. – Преди две години ти ме простреля! От упор в гърдите.

Тя вдигна отново юмрук.

– Знаех, че си с течна телесна броня. Не се ли запита защо и аз бях с такава? Разочароваш ме, Грей.

Юмрукът й се спусна като парен чук и главата му отново отхвъркна назад. После Сейчан стисна с два пръста основата на носа му, сякаш се чудеше дали да не го счупи.

– Ами антраксната бомба – попита той. – Във Форт Детрик?

– Вече беше стерилизирана. Обезвредена. Планът ми беше да улича създателя й.

– Но... кураторът във Венеция? – изпъшка той. – Убила си го хладнокръвно.

Тя заби нокти в лявата му буза и я раздра.

– Ако не го бях убила, Насър щеше да изтреби цялото му семейство. Него, жена му и дъщеря му.

Грей я погледна, примижал от болка. Сейчан имаше отговор за всичко.

Тя вдигна ръка, измерваше разстоянието до носа му.

– И няма да спра... не и след цели пет години работа, не и сега, когато съм на крачка да разбере кой ръководи Гилдията.

Замахна, но този път Грей хвана китката й.

Тя се наведе напред, отпусна цялата си тежест върху гърдите му.

– Сейчан...

Тя го погледна. Мускулите й бяха напрегнати, очите й горяха, сякаш я измъчваше силна болка. Погледите им се срещнаха. Тя го гледаше изпитателно, сякаш търсеше нещо. Май не го намери. За миг в очите й се мярна разочарование. Съжаление също... и самота може би. После всичко изчезна.

Удари го с другия си лакът, право в ухото, и пред очите му затанцува рой звезди. Грей пусна ръката й. Тя се дръпна и стана.

– Това ще свърши работа – измърмори и се обърна.

Отиде при дрехите, които ѝ беше донесъл, смъкна болничната роба и бързо облече униформата на медицинска сестра, включително копринения шал, който трябваше да скрие заздравяващите рани по лицето ѝ. През цялото време остана с гръб към Грей.

– Сейчан?

Вече облечена, тя не каза нито дума, а тръгна към вратата. Дори не се обърна, само го помоли за едно последно нещо. Помоли го тихо, сякаш му хвърляше спасително въже.

– Довери ми се, Грей. Ей тоничко дори. Поне това съм си заслужила.

И преди да е отговорил, излезе. Вратата се затвори.

„Довери ми се...“

Бог да му е на помощ, но наистина ѝ вярваше.

Надигна се в леглото. Лицето му пулсираше, едното му око беше започнало да отича.

Минаха петнайсет минути. Достатъчно, за да се е измъкнала от клиниката.

Най-накрая Пейнтър отвори вратата и влезе.

– Чу ли всичко? – попита Грей.

– Да, микрофончето е от най-чувствителните.

– Дали казва истината?

Пейнтър се намръщи и погледна към вратата.

– Сейчан е изпечена лъжкия.

– Няма как да не е. Иначе не би оцеляла в Гилдията. Пейнтър го откопча.

– Така или иначе, пасивният датчик, който имплантирахме в корема ѝ по време на операцията, ще ни позволи да следим движенията ѝ.

– А ако от Гилдията разберат?

– Направен е от пластмасов полимер, който не се вижда на рентгенова снимка. Няма как да го засекат.

„Освен ако не ѝ разпорят корема“. Грей се изправи.

– Това не е редно. Знаеш го.

– Правителството се съгласи да я пуснем на свобода само при това условие.

Грей си спомни очите ѝ, вперени в него.

Две неща знаеше със сигурност.

Че не го беше излъгала.

И че дори сега не беше свободна.

ЕПИЛОГ

11 август, 08:32

Такома Парк, Мериленд

– Свършили са страхотна работа – каза Грей.

Баща му плъзна напоения с течен въськ парцал по капака на любимия си форд тъндърбърд. Бяха освободили колата от полицейския гараж за веществени доказателства и я бяха докарали тук с влекач. Пейнтър беше уредил да я реставрират в най-добрата работилница за класически модели на територията на щата. Баща му си я беше прибрал миналата седмица, но сега Грей я виждаше за пръв път.

Баща му отстъпи крачка назад, с ръце на кръста. Облечен беше с омазнена тениска и шорти до коленете, фукаше се с новия си крак – още един подарък от Сигма, създадена в АИОП и изключително реалистична на вид протеза. Ала не протезата притесняваше баща му в момента.

– Грей, какво мислиш за тези нови тасове? Май не са толкова хубави като предишните, а?

Грей заобиколи автомобила и застана до баща си. Лично той не виждаше никаква разлика.

– Прав си – каза. – Не струват.

– Хммм – измърмори баща му. – Затова пък са без пари. Този твой Пейнтър се оказва много щедър тип.

Грей започваше да се досеща накъде отива разговорът.

– Татко...

– С майка ти си поговорихме надълго и нашироко – каза баща му, все така загледан в тасовете. – Смятаме, че не трябва да напускаш Сигма.

Грей се почеса по главата. Оставката беше в джоба му. Когато се върна от Камбоджа, завари баща си в болница, с белези от тазер по гърдите. Ръката на майка му беше в шина заради пукнатата кост на китката. Най-зле му подейства насиненото ѝ око.

И всичко това заради него.

Едва не си изтърва нервите в болницата.

Каква сигурност можеше да предложи на родителите си, ако останеше в Сигма? От Гилдията знаеха кой е и къде да намерят семейството му. Единственият начин да ги опази беше да напусне Сигма. Пейнтър се

опита да го убеди, че Гилдията няма да се занимава повече с тях. Възмездие и отмъщението не беше в стила ѝ. А при нова мисия Пейнтър лично щял да има грижата родителите му да бъдат прибрани на сигурно място, преди Грей да потегли.

Само че някои мисии ти се стоварваха със сто километра в час на входната алея.

Тях нямаше как да предвидиш.

– Грей – настоя баща му, – това, с което се занимаваш, е важно. Не бива тревогите ти за нас да те спират.

– Татко...

Баща му вдигна ръка.

– Казах каквото имах да казвам. Ти сам ще решиш. Аз трябва да реша дали тези тасове ми харесват, или не.

Грей понечи да се обърне.

Баща му посегна, стисна го за рамото и го дръпна към себе си за кратка прегръдка. После побърза да го бутне назад.

– Иди да видиш какво прегаря майка ти за закуска. Грей тръгна към задната врата и на прага се сблъска с майка си.

– А, Грей. Тъкмо говорих с Кат по телефона. Каза, че си щял да ходиш у тях тази сутрин.

– Преди да отида в службата, да. Събрах някои неща на Монк, на верандата са. Татко ми позволи да взема форда, за да помогна на Кат следобед.

– Знам, че погребението е чак след два дни, но имам тук едни кексчета. Ще ти дам да ѝ занесеш.

– Кексчета? – подозрително попита Грей.

– Не се тревожи. Купих ги от пекарната. А, приготвила съм и някои играчки за Пенелопе. Намерих едно страхотно гашеризонче със слончетата и...

Той продължи да кима: знаеше, че рано или късно майка му ще млъкне.

– Кат държи ли се? – попита накрая тя. Грей поклати глава.

– В общи линии.

„В общи линии – не“.

Майка му въздъхна.

– Ще ида да загъна кексчетата. Когато я видях за последен път, беше тънка като вейка милата.

Малко по-късно майка му му тикна в ръцете хартиен пазарски плик, натъпкан с кексчета. Грей тръгна към предната веранда. Беше

струпал там няколко картонени кутии. В тях беше прибрано всичко от шкафчето на Монк в офисите на Сигма, както и някои неща, които бяха останали в апартамента на Грей.

Имаше и една кутия, която Грей трябваше да занесе в погребалния дом. Райдър Блънт, милиардерът, беше пратил протезата на Монк – наложило се да среже подпората на крилото, за да я извади. Кат отказа да я погледне дори. И Грей не я винеше. Но беше помолила да я сложат в празния ковчег, който щяха да спуснат в гроба в националното гробище „Арлингтън“. Разбрали се бяха всеки да донесе по нещо, което да сложи в ковчега. Нещо за спомен от Монк.

Грей беше намерил копие от любимия му филм. Монк го беше забравил в апартамента му след една „киновечер“ с много пица и пуканки. „Звукът на музиката“. Монк знаеше всички текстове наизуст, пееше заедно с актьорите и подрусваше Пенелопе на коляно. Монк имаше най-голямото сърце на света.

И щеше да бъде страхотен баща.

Грей отиде при люлката на верандата. Извади от джоба си молбата за напускане – сгънат на четири лист, вече поомачкан. Опита се да го изглади с пръсти. Добри би било да поговори с Монк за решението си.

Седеше и размишляваше... и чу нещо да дращи сред кутиите.

Тукашните катерици не знаеха що е страх. О, по дяволите, кексчетата...

Стана и отиде при кутиите. Само че звукът не идваше от плика с кексчетата. Той смръщи вежди. Размести кутиите, докато не намери онази, от която идваше дращенето.

„Какво е това, по дяволите?“

Махна капака.

Не само за протезата и колата на баща му се беше погрижил Пейнтър. Заяви, че не иска ръката на Монк да бъде погребана в този ѝ вид – цялата обгоряла. Затова беше поръчал да я възстановят напълно. И сега лъскавата чисто нова протеза почиваше в легло от стиропор.

Само дете един от пръстите стържеше по стиропора.

Грей вдигна ръката. Показалецът се размърда енергично във въздуха. Грей усети как го полазват студени тръпки. Ами ако Кат беше видяла това?

Сигурно някоя от Жичките даваше на късо.

Грей остави протезата на стола до себе си. Пръстът продължи да почуква по дървената седалка. Грей обърна с отвращение гръб. Извади телефона си с намерението да каже това-онова на нещастника, който не

си беше свършил работата като хората.

Но докато набираше номера на централното командване, слухът му продължи да следи почукването сякаш напук. И изведнъж Грей долови познат модел.

Морзовата азбука.

Познат му до болка сигнал за беда.

„S.O.S.“

Грей втренчи поглед в ръката.

Невъзможно.

– Монк?!

14:45

Планината Кардамом, Камбоджа

Сюзан Тунис се катереше по стръмното ждрело в обраслата с гъста джунгла планина, искрящият водопад се лееше на метри от нея. Мъгла от фини водни пръски висеше във въздуха и отразяваше слънцето във всички цветове на дъгата. Ядосан гибон изкряска негодуващо към нея, увиснал на една ръка от дебела лиана, черното му лице бе обточено със сива козина.

Сюзан продължи напред, движеше се целенасочено през гората. Планината Кардамом беше на границата между Камбоджа и Тайланд и представляваше почти непроходим терен от гъсти гори и недостъпни върхове. На четвъртия ден от началото на експедицията си тук, докато лежеше в хамака си под мрежа срещу комари, Сюзан мярна представител на застрашения от изчезване индокитайски тигър, с набито тяло и дебели черти. Животното се движеше безшумно между дърветата и от време на време издаваше ниско гърлено ръмжене.

Освен него не беше видяла нищо по-голямо от кряскащия гибон преди миг.

И никакви хора, разбира се.

Заради непристъпния терен преди време планината се беше превърнала в последно убежище на партизанските отряди на червените кхмери. И до днес съществуваше сериозен риск заради стотиците необезвредени пехотни мини.

Ала вече от два дни Сюзан се движеше из места, където дори кхмерите едва ли бяха стъпвали.

Стигна до билото и тръгна покрай потока през обрасло с гора плато. Няколко дребни силуета хлътнаха във водата напред.

„Батагур баска“.

Азиатски сладководни костенурки. Един от най-заstraшените животински видове на планетата.

Познат също като Кралска костенурка, почитана като пазител на боговете.

Тук те си бяха създали свой дом.

Сюзан подмина гнездата и дупките им в калта и стигна до първите глинени съдове – цилиндрични, високи близо метър, покрити с лишеи и детайлни релефни изображения. Древни погребални урни. В тях се пазеха костите на крале и кралици. Срещаха се из цялата планина и ги смятаха за свещени.

Ала никой не идваше точно тук, на това най-древно от всички място.

Сюзан се отдалечи от брега на рекичката и пое през гробището. Урните постепенно оредяха, гората свърши пред напукана скална стена.

Сюзан знаеше къде трябва да дойде, знаеше го от мига, в който доктор Къмингс я върна към живота в онзи кладенец. Получила беше нещо повече от лечението, което да спаси света – но не беше казала на никого.

Не му беше времето.

Стигна скалната стена и кривна към широка половин метър пукнатина в основата ѝ – с форма на светкавица. Смъкна раницата си и се промуши с рамо напред през отвора. Придвижваше се на малки крачки, все по-навътре и по-навътре. Слънчевата светлина зад нея отслабваше.

Скоро я обгърна мрак.

Сюзан протегна предпазливо ръка напред. Сияен огън, призован отвътре, облиза пръстите ѝ и обхвана ръката ѝ до рамото. Тя вдигна ръка като факла.

Още една тайна, която беше запазила за себе си.

Но далеч не най-важната.

Осветила пътя си, Сюзан продължи в сърцето на планината.

Загуби представа за времето. Не знаеше колко е вървяла, но нощта беше паднала със сигурност, и то преди часове.

Накрая отпред се появи светлик и литна към нея.

Да я посрещне.

Светлинка като нейната.

Сюзан продължи със същото темпо – нямаше причина да бърза.

Накрая се озова в огромно пространство с извит като купол таван. Източникът на светлината се разкри пред погледа ѝ. Чак до далечния

край на кухнята малки пламъчета грееха като съзвездия, пръснати по полегатия под. Стотици и стотици. Сюзан тръгна между тях.

Всеки пламък беше фигура, просната с разперени крайници на пода, грейнала от вътрешен огън, който изгаряше плътта до кристална прозрачност. Сюзан впери поглед в една от фигурите. Различаваше се ясно само нервната система – мозъкът, гръбначният стълб и плетеницата на периферните нерви. Разперените ръце, обточени с нишковидни фибри, приличаха на крила, оперени със снопчета фини нервни окончания.

Ангели в мрака.

Спящи. Чакащи.

Сюзан вървеше напред. Стигна до фигура с незавършена трансформация, с видимо пулсиращо сърце и кръвен поток, с кости, които все още загатваха за формата и функцията на тялото.

Намери си празно местенце до тялото и легна. Разпери ръце. Пръстите ѝ докоснаха пръстите на съседа ѝ.

Думите стигнаха до нея на едновременен италиански, но тя ги разбра.

„Сторено ли е?“

Сюзан въздъхна.

„Да. Аз съм последната. Източникът вече е унищожен“.

„Тогава почивай, дете“.

„За колко дълго? Кога ще бъде готов светът?“ Той ѝ отговори. Сънят щеше да е много дълъг.

„Какво трябва да правя сега?“ „Иди си у дома, дете... засега това е достатъчно. Иди си у дома“.

Сюзан затвори очи и остави онази част от себе си, която имаше нужда от сън, да се отдели. Всичко останало вмъкна в мехура, обемащ целия ѝ живот, и пристъпи в онова, което лежеше отвъд.

Ослепи я светлина, сякаш беше вдигнала лице към слънцето. Сведе поглед и примигна да възстанови зрението си. Светът изпълни пространството около нея. Лекото полюшване на лодката под босите ѝ крака. Писькът на самотна чайка, плисъкът на вълните в корпуса, полъхът на вятъра по кожата ѝ.

Сън ли беше това, спомен... или нещо повече?

Вдиша соления въздух. Прекрасен ден.

Застана до перилото на кораба и плъзна поглед по синята водна шир. Зелени островчета стърчаха като кабарчета в далечината. Бели перести облаци се носеха лениво в небето. После по стълбите откъм

каютата се чуха нечии стъпки.

Тя се обърна и го видя да се показва през люка, по къси шорти и тениска. Видя я и се стресна.

А после се усмихна.

– А, ето те и теб.

Сюзан се спусна към съпруга си и го прегърна.

Оскар изляз някъде долу. Сърдит глас извика на старото куче да млъква.

Сюзан се гушна в обятията на Грег и се заслуша в ритъма на сърцето му.

Той я притисна към себе си.

– Какво има, Сюзан?

Тя вдигна очи да го погледне и плъзна пръст по тридневната четина на брадичката му. После се надигна на пръсти да стигне устните му.

Той се наведе да стигне нейните.

И тя разбра, че е намерила дома си.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Истина или измислица

Нека за пореден път ви благодаря, че дойдохте с мен на това пътешествие! Както обикновено, реших да използвам тези последни страници, за да отделя фактите от измислиците. Разделих ги на няколко теми:

МАРКО ПОЛО: Предговорът на романа повдига реален въпрос, чийто отговор все още остава мистерия – какво е станало с флотилията на Марко Поло по обратния път до Венеция. Колкото до възможната любовна връзка между него и принцеса Кокежин, тези слухове са живи и до днес, особено предвид факта, че диадемата на принцесата е била при него на смъртния му одър. След смъртта на Марко Поло тялото му наистина изчезва от църквата „Сан Лоренцо“ и местонахождението му все още е неизвестно.

АНГЕЛСКАТА ПИСМЕНОСТ И ДРУГИ ЕЗИКОВИ ВЪПРОСИ: Ангелската азбука била създадена от Йоханес Тритемиус и Хайнрих Агрипа, които твърдели, че посредством изучаване на тези символи човек може да общува с ангелите. Азбуката е базирана на древни еврейски букви. По подобен начин поклонниците на еврейската Кабала вярват, че пътят към вътрешното просветление и мъдростта може да бъде отворен, като се изучават формите и извивките на буквите. И накрая, ако се върнем в нашето време, бихме могли да си зададем въпрос – има ли скрит език, погребан в генетичния ни код? Според една статия в списание „Сайънс“ (1994) отговорът е твърдо и категорично „да“. Макар че какво гласи този език си остава загадка.

ПО ВЪПРОСА С ЧУМАТА: В Иъм, селце в Англия, наистина е имало необичайно висок процент оцелели по време на Черната чума в резултат на генетична аномалия при половината от населението. Странно, но факт. Колкото до антракса, единствената разлика между смъртоносната форма на бактерията и миролюбивия ѝ братовчед, обитаващ градините по целия свят, са два пръстена от генетичен код, наречени плазмиди. Което повдига въпроса откъде са се взели тези плазмиди?

ПО ВЪПРОСА С ФАУНАТА: Червените сухоземни раци от остров

Рождество наистина мигрират всяка година, при това по особено зрелищен начин – милиони поемат вкупом към морето. Щипките им наистина са в състояние да пробият автомобилни гуми и това е документирано многократно. А що се отнася до палавите чернодробни метили, описанието на необикновения им жизнен цикъл е съвсем точно. Колкото до хищните сепии, те са разработка върху вида *Taningia danae*, които израстват до два метра дължина, ловуват на глутници, излъчват ярки разноцветни светлини, а смукацата им са снабдени с остри нокти. Кофти гадинки, откъдето и да ги погледнеш.

КАНИБАЛИ И ПИРАТИ: Индонезийското пиратство и до днес е бързо развиващ се икономически сектор. Не страда от липса на работна ръка. Колкото до канибалите, такива племена все още обитават някои от индонезийските острови, но ако решите да се отбиеете там, сами си носете овкусяващите сосове. В романа споменавам и за генетичния синдром Прадер-Уили (синдрома на неутолимия глад) – това е едно съвсем реално и ужасно състояние, но няма нищо общо с канибализма. Дали някога всички сме били канибали? Последните проучвания на генетиците показват, че в генома си всички ние имаме специфичен комплект от гени срещу болести, които се предават само чрез консумация на човешко месо.

АНГКОР: Всички детайли в описанието на руините – от легендата за Разпенването (или Биенето) на млякото до двестата каменни лика на богинята – са точни, включително това, че разположението на храмовете имитира звездни модели и по-точно съзвездието Дракон. За повече подробности по този въпрос вижте „Небесното огледало“ на Гръм Хенкок и Санта Фаа.

ВЕЗДЕСЪЩИТЕ БАКТЕРИИ: Наистина има млечни разливи от светещи водорасли с периодичен цъфтеж. А според серия смущаващи статии в „Лос Анджелис Таймс“ моретата и океаните ни са заплашени от възраждането на различни видове древна слуз, отровни медузи, парещи морски треви и токсични облаци, изхвърляни при цъфтежа на някои водорасли. Колкото до най-удивителното твърдение в този роман – че само няколко процента от клетките в телата ни са човешки, а останалите са бактерии и паразити... вярно е! Има една страхотна книга на тази тема, която е колкото ужасяваща, толкова и хумористична – „Животинският свят в телата ни“ на доктор Робърт Бакмън. Само не я четете преди

ядене.

КРАЙ

© 2007 Джеймс Ролинс
© 2008 Милена Илиева, превод от английски

James Rollins
Judas Strain, 2007

Сканиране, разпознаване и редакция: сесеге, 2008

Публикация

Джеймс Ролинс. Щамът на Юда
ИК „Бард“, 2008

Оформление на корица: Megachrom – Петър Христов, 2008

Превод: Милена Илиева, 2008
ISBN 978-954-585-877-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7008>]